

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Πρώτος

ΔΗΜΟΣΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ

ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΤΗΣ 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραπτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνώριστ'ηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σηματοδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβριο του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου. Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝίτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάχθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941. Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραφα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ.

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 γεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970. Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργιος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ.

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚε ες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές

επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΣΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

1821-1912-1944- ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ

Στο διάβα των αιώνων στη ζωή κάθε λαού υπάρχουν «επέτειοι» και **επέτειοι** ορόσημα. **Επέτειοι** που δεν θα σβήσουν με το χρόνο παρά την **όποια** προσπάθεια εχθρών και «φίλων» να τις βγάλουν απ τη συλλογική μνήμη του λαού. Οι **επέτειοι** αυτοί είναι το 1821, το 1912 και το 1944.

Για τη απελευθέρωση απ τον μακραίωνα τουρκικό ζυγό και τη δημιουργία της κρατικής οντότητας οι Έλληνες το 1821, ανασκουμπώθηκαν Εθελοντικά και έκαναν την εθνεγερτήρια Επανάσταση και την πρώτη Ιανουαρίου του 1822, οι Έλληνες Εθελοντές αγωνιστές κατόρθωσαν κάτω απ τις πιο αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες τη ΓΕΝΝΗΣΗ του Ελληνικού Έθνους. Στις 5 Οκτωβρίου του 1912, το οργανωμένο πλέον Ελληνικό κράτος κήρυξε τον πόλεμο στην Τουρκία και διεύρυνε τον εδαφικό ορίζοντα στις σημερινές του διαστάσει.

Και όταν μετά την κατάρρευση του αλβανικού μετώπου, η Ελλάδα βρέθηκε ξανά υπό κατοχή, ο λαός όπως το 1821, και το 1912, έτσι και το 1941, ανασκουμπώθηκε Εθελοντικά και ύστερα από ένα τετραετή σχεδόν αιματηρό πόλεμο με τον βάρβαρο κατακτητή στις 12 του Οκτώβρη του 1944 η Ελλάδα ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΗΚΕ.

Οι Εθελοντές αγωνιστές της Αντίστασης, ανέβασαν τη ΔΟΞΑ της πατρίδας μας στην πιο περίοπτη θέση ανάμεσα στις χώρες που πολέμησαν τον άξονα. Ο αγώνας της Εθνικής Αντίστασης και η συμβολή της στο συμμαχικό αγώνα, ήταν και παραμένει πράξη εθνικού φρονηματισμού, παιδείας και πολιτισμού για το λαό και τις επερχόμενες γενιές.

Οι αγωνιστές του 1821 επαναστάτησαν και ξανά έστησαν την Ελλάδα στα πόδια και οι απόγονοί τους υπερασπίστηκαν την εθνική και εδαφικής της ακεραιότητα. Οι αγωνιστές του 1912

Ο πόλεμος κατά της Τουρκίας κηρύχθηκε στις 5 του Οκτώβρη του 1912, εμείς όμως δεν γιορτάζουμε την επέτειο του πολέμου αυτού στις 5 του Οκτώβρη, αλλά την 26η Οκτωβρίου που απελευθερώθηκε η Θεσσαλονίκη. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: Γιατί και στην περίπτωση αυτή, δεν γιορτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου όπως συμβαίνει με τον πόλεμο που μας κήρυξε η Ιταλία την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Μάλιστα και πολύ σωστά, για λόγους ιστορικούς που δεν είναι του παρόντος, για να γίνει πιο αισθητή και κατανοητή από το λαό η απελευθέρωση, καθιερώθηκε να γιορτάζει κάθε πρωτεύουσα του Νομού την ημέρα που αυτή απελευθερώθηκε.

Βέβαια, η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, είναι μια, αν όχι αποφράδα μέρα, αλλά μια μέρα δύσκολη, ίσως η δυσκολότερη, που όταν ηγεσία και λαός, αφού εξάντλησαν όλα τα ειρηνικά και διπλωματικά μέσα βρέθηκαν στην αδήριτη ανάγκη να κηρύξουν έναν πόλεμο προκειμένου να απελευθερώσουν υπόδουλους αδερφούς και εδαφικές εκτάσεις που όχι μόνο ιστορικά ανήκαν στην Ελλάδα, αλλά και κατοικούνταν-ζούσαν υπό τον ζυγό Έλληνες όπως έγινε το 1912 ή να αποκρούσουν κάποιον εισβολέα που επιβουλεύεται την εθνική ανεξαρτησία και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας, όπως ήταν η κήρυξη του πολέμου από την Ιταλία την 28η Οκτωβρίου του 1940.

Ενώ λοιπόν, είναι παγκοίμως γνωστό, ότι η δικτατορία του 1936 ήταν Αγγλό-Βασιλικής κόπης, και ότι η ανάθεση της αρχηγίας στο Μεταξά θα ένωνε το έθνος, στην πράξη αποδείχθηκε ότι ο μεν Μεταξά συνεργάζονταν με το Βερολίνο γενικά και ως προς τους σκοπούς του επερχόμενου πολέμου, δε ο Βασιλιάς με το Λονδίνο. Εκτός απ τον αντί κομμουνισμό που τους ένωνε, ένα μεγάλο χάσμα χώριζε τους δύο πολιτειακούς παράγοντες.

Η μεταξική πλευρά, που είχε πετύχει όχι μόνο την πλατιά αλλά και βαθιά διείσδυση της Πέμπτης Φάλαγγας που με την ανεξέλεγκτη προπαγάνδα είχε επηρεάσει πολλά ανώτατα στελέχη και τις υπηρεσίες του ελληνικού στρατού, σε βαθμό που ένας μεγάλος αριθμός πίστευε πως ο εθνικό-σοσιαλισμός θα ήταν το μελλοντικό σύστημα διακυβέρνησης, αν όχι του κόσμου οπωσδήποτε όμως της Ευρώπης και ότι ο κάθε Γερμανός στρατιώτης ήταν τόσο φιλέλληνας όσο και ο Γκαίτε.

Η πλευρά αυτή, ήθελε να ρίξουμε μερικές ντουφεκές «για την τιμή των όλων» και η άλλη να ρίξουμε τους Ιταλούς στη θάλασσα. Και από ό,τι αποδείχθηκε αυτό ήταν δυνατόν, αν δεν υπήρχε αυτή η βαθιά διάσταση απόψεων όσον αφορά τους στόχους του πολέμου. Ετσι κινούμενοι σε δυο βάρκες οδηγηθήκαμε στην κατάρρευση του μετώπου χωρίς ο ελληνικός στρατός και λαός που ήταν αρωγό του να ηττηθεί από τον αρχικό εμπόλεμο που ας κήρυξε τον πόλεμο

Μετά την κατάρρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα και η πείνα σκότωνε ανθρώπους, οι πόλεις και η ύπαιθρο στέναζε κάτω από τη μπότα των κατακτητών. Το κράτος και η «εθνική ηγεσία» εγκαταλείπει λαό και χώρα πριν την κατάρρευση του μετώπου, χωρίς να νοιώθει τη παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της.

Όπως ήταν φυσικό η εγκατάλειψη του λαού της χώρας απ την «ηγεσία» για ποιον έζησε τα γεγονότα είχε τεράστιες επιπτώσεις στη συνείδηση του λαού. Και δεν είναι μόνο η εγκατάλειψη που αν δεν ισοδυναμεί με ΠΡΟΔΟΣΙΑ, είναι και οι συνθήκες που απαιτούσαν την παρουσία της «ηγεσίας», μα και ο χρόνος και ο τρόπος της εγκατάλειψης. Να μερικά ενδεικτικά των οσων συνέβησαν πριν και κατά την εγκατάλειψη που έχει σημειώνει στο ημερολόγιό του ο Γ Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του Υπουργείου Εξωτερικών:

«Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τι θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης (αφού το fforei ο fffice απέσυρε την συγκατάθεση για την Κύπρο που είχαν συμφωνήσει, με το αιτιολογικό ότι τυχόν εγκατάσταση έστω και σε ένα μικρό κομμάτι Ελλήνων στην Κύπρο, έστω και κάτω από αυτές τις συνθήκες θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο) ήταν για αυτούς βραχνάς.

Ο κάθε Υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, τις υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φρόντιζε κανείς...».

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, όχι όμως και της ηγετικής κλίκας, η οποία ανεξάρτητα από τα πιστεύω τους τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχιζαν το καταχθόνιο έργο τους συνεργαζόμενοι, οι μεν με τους νυν και οι δε με τους μέλλοντες να γίνουν κατακτητές. Με αυτήν την εικόνα της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας: η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.

Η χώρα κατακτήθηκε, όχι από έναν αλλά από τρεις κατακτητές. Τώρα ο κάθε Έλληνας έπρεπε να πει το μεγάλο ΝΑΙ ή το ταπεινό και ανθελληνικό όχι. Και τότε οι Έλληνες όπως το 21, κοιτάχθηκαν παλικάρися στα μάτια. Αυτή ήταν η πρώτη σπίθα. Η σπίθα-προζύμι της Αντίστασης και η δεύτερη, η φλόγα που πύρωσε τις καρδιές των εκ νέου υπόδουλων Ελλήνων ήταν η ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ). Μια νέα «Φιλική Εταιρεία» ήταν το ΕΑΜ, και μυημένοι σε αυτήν ήταν άμεσα ή έμμεσα όλη η πατρίδα.

Και τότε ο ήρωας των αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες, ΕΛΑΝίτες, ΕΠΟΝίτες και ΕΔΕΣίτες, (μέχρι που δεν είχαν μπει στον πειρασμό της συνεργασίας με τους νυν κατακτητές και τους μέλλοντες να

γίνουν) και το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας άρχισε. Μιας πορείας, ίσως, προ το θάνατο αλλά και τη δόξα μαζί.

Αποδείχνοντας για άλλη μια φορά ότι ο Ελληνικός λαός, δεν είναι ώριμος για σκλαβιά, όπως το είχε πει πριν από πολλά χρόνια ο Δ Γληνός, συμπληρώνοντας το και με το : «Ο μόνος τρόπος για να ζήσει και να πεθάνει κανείς σαν Άνθρωπος, είναι να ζήσει και να πεθάνει για ένα ΙΔΑΝΙΚΟ. Την άλλη μέρα οι Έλληνες ξεκίνησαν να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν το γιατί.

Και τότε, αν το Μεσολόγγι ήταν η πιο ψηλή κορφή του 21, η ΕΑΜική Ελλάδα ήταν ολόκληρη ένα Μεσολόγγι: Από την Κρήτη ως το Ταΐναρο και τη Θράκη, η αγωνιζόμενη Ελλάδα ήταν μια Ελλάδα που κολυμπούσε στο ολοφάνερο όραμα της Λευτεριάς, που την κατακτούσε μόνη της. Έτσι όπως την περιγράφει ο Ποιητής (Σολωμός) «...Φως στο χέρι φως στο πόδι και όλα γύρω Σου είναι ΦΩΣ»

Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά είναι ένα πολυδιάστατο θέμα, γι' αυτό και έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής. Η έξαρση και η αμφισβήτηση οφείλεται στο γεγονός ότι η προσφορά της ήταν ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ από τη μια πλευρά και συνεργασία όχι μόνο πολιτική αλλά και ένοπλη με τον κατοχικό κατακτητή από την άλλη, μα και με τον μέλλοντα να γίνει μετά απελευθερωτικά.

Μια προσφορά που οφείλεται στον υπέρτατο βαθμό αναπτυγμένο το πατριωτικό αίσθημα και το καθήκον του λαού να αγωνιστεί για τη Λευτεριά και την Ανεξαρτησία.

Συνεπώς, το πρόβλημα που μπαίνει, είναι ως πότε Εμείς οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμονες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμη, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα.

Χωρίς τη μνήμη θα μείνει ανοικτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, ιδανικά και όνειρα, παρελθόν αλλά και το ίδιο το μέλλον. Κάποτε πρέπει να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα:

Αν την 25η Μαρτίου την γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την Επανάσταση του 21 και τη ΓΕΝΝΗΣΗ του Ελληνικού Έθνους, και το 1912 την εν μέρει εδαφική ΕΠΕΚΤΑΣΗ, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε την 12η Οκτωβρίου 1944 την Εποποιία της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ του Έθνους των Ελλήνων.

Κάθε επέτειος, σκοπό έχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας και απελευθερώθηκε η χώρα από τον κατακτητή. Κάθε εθνική επέτειο είναι **θυσία τελούμενη** για την απελευθέρωση και τιμή για τους απελευθερωτές. Άλλωστε ποιο μπορεί να είναι το νόημα μιας επετείου; Αν όχι «Να θυμούνται οι παλιότεροι και να μαθαίνουν οι Νεότεροι το ιστορικό γίνεσθαι του λαού και της χώρας»;

Η Ελλάδα εδώ 35 τουλάχιστον αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Η κάθε γενιά για να είναι άξια τέκνα των προγόνων και της Ελλάδας, πρέπει να γνωρίζει, ποια είναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα είναι αυτά που αποτελούν τον πιο άρτιο ηθικό και πατριωτισμό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη είναι η μόνη γόνιμη αλήθεια και δύναμη ικανή να θερμάνει το Νου και τις καρδιές της κάθε επόμενης γενιάς. Να γονιμοποιούν το φρόνημα της Νεολαίας που διψά για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της έχουμε εμπιστοσύνης,

όπως οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς και οι πρόγονοι στους γονείς μας, έτσι και εμείς ας τους πούμε την **αλήθεια**.

Κάθε λαός δείχνει κάτι απ τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που είναι και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, είναι ένας τρόπος με τον οποίο θυμάται, τιμά και δοξάζει αυτούς που με τον αγώνα ή και τη ζωή τους ακόμα αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Τιμά αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά είναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, είναι η μέρα γέννησης της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912, η μέρα που η Ελλάδα πήρε την «οριστική» γεωγραφική της διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης, της Ηπείρου, της Κρήτης και τα Νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελευθερώθηκε η χώρα από την τριπλή κατοχή.

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρέυλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιορτασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας; Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21 και όχι την Νίκη. Το ίδιο ισχύει και για τον Αλβανικό πόλεμο. Γιορτάζουμε έναν πόλεμο που μας κήρυξε η Ιταλία και όχι την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή τετράχρονη κατοχή την 12η Οκτωβρίου του 1944.

Αγαπητέ Μιχάλη όπως γνωρίζεις και γράφει πολλές φορές, στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως παραποιείται και διαστρεύλωνετε. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάστασης του 21. Μια Επανάσταση, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και τελικά κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά και εν μέρει και τους αστούς και ειδικά τους «Φιλικούς», όταν του ζήτησαν να πει τη γνώμη του είπε: «Το Έθνος των Ελλήνων δεν έχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό, τι είναι αληθινό». Και όταν διαπίστωσε ότι η ηγεσία παρεκκλίνει από τους σκοπούς της Επανάστασης, συνέστησε στους Φιλικούς και τους οπλαρχηγούς να μη δεχθούν την αλλαγή πλεύσης και «οχι μόνο να μη τη δεχθούν» αλλά και να «αντισταθούν...». Αυτή ακριβώς η προσπάθεια να μην παρεκκλίνει είχε σα αποτέλεσμα τους εμφυλίους πολέμους. Το ίδιο συνέβει και κατά τη διάρκεια της κατοχής και οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιο

Μα την 28η Οκτωβρίου του 40 η Ελλάδα δεν κήρυξε κανένα πόλεμο. Απλώς απέρριψε το Ιταλικό τηλεσίγγραφο με το ερώτημα του Μεταξά στα Γαλλικά «έχουμε πόλεμο;». Η λέξη έχουμε πόλεμο δεν σημαίνει οχι. Αν ο Μεταξάς καθώς μιλούσε με τον Ιταλό πρέσβη στα γαλλικά για να πει το οχι που τελικά-μυθολογικά του «έβαλαν» στο στόμα αυτοί που ήθελαν να βγάλουν την Ελλάδα στον πόλεμο, έπρεπε να απαντήσει «Νόν pasaran», όπως το είπε η αρχηγός του Κ Κ Ισπανίας Πασιονάρια στο δικτάτορα Φράγκο και όχι «έχουμε πόλεμο;». Όταν ρωτάμε δεν απορρίπτουμε!

Και το ερώτημα που μπαίνει είναι ως τότε εμείς οι Νεοέλληνες θα ζούμε με το κάθε φορά μυθοποιημένο Ψέμα και όχι με την γάργαρα, αστραποβόλα και αναλλοίωτη **αλήθεια**; Ξέρω πως στο σύμπαν κόσμο, υπάρχουν δυο αιώνιες και αναμφισβήτητες αλήθειες: α) η Αιώνια Κίνηση και β) η Αιώνια Αλλαγή. Στη ζωή αλήθεια είναι το γεγονός που δεν επιδέχεται αμφισβήτηση.

Και αφού η αλήθεια δεν επιδέχεται αμφισβήτηση. Το οχι του Μεταξά επιδέχεται δυο και μόνο ερμηνείες α) αν απάντησε οχι στο τηλεσίγγραφο του Ιταλού Πρέσβη με βάση τις

φιλο-ναζιστικές του αντιλήψεις και τις «διαβεβαιώσεις του Χίτλερ» ότι η Ελλάδα δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο απ τη Γερμανία

Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος είναι μια πονεμένη μέρα. Μια μέρα πόνου και δακρύων. Μια μέρα με άγνωστο το αποτέλεσμα. Μια μέρα που μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, αλλά και σε ήττα. ενώ λοιπόν, στην περίπτωση της κήρυξης του πολέμου με την Τουρκία και πολύ σωστά γιορτάζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης και όχι την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, στην περίπτωση του αλβανικού πολέμου, αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης 12/10/1944 γιορτάζουμε την 28η Οκτωβρίου που μας κήρυξαν οι Ιταλοί τον πόλεμος.

Αλήθεια τι είναι αυτό που μας υποχρεώνει να γιορτάζουμε την κήρυξη και όχι τη λήξη-απελευθέρωση; Προκειμένου να εξηγήσει κάποιος αυτό το οξύμωρο σχήμα μόνο μια απάντηση υπάρχει. Οτι εξακολουθούν να υπάρχουν οι δομές εκείνες που θέλουν να διατηρηθεί-να ζει το νόημα και το περιεχόμενο της δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά. Η νίκη παρά το όποιο κόστος σε ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές λύνει το δράμα. Την ημέρα της νίκης σε αντίθεση με την ημέρα του πολέμου, οι άνθρωποι αγκαλιάζονται, φιλιούνται, φωνάζουν Ζήτω και ως να βαθμό ξεχνούν το δράμα που έζησαν και ο πόνος του σκοτωμένου ή τραυματία πατέρα και γιό, αν δεν ξεχνιέται απαλύνει κάπως.

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρέυλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον Γιορτασμό στη χώρα μας των εθνικών Επετείων; Με εξαίρεση τον Γιορτασμό και την απελευθέρωση της Μακεδονίας, είμαστε η μόνη χώρα ίσως στον κόσμο, που γιορτάζουμε την Έναρξη της Επανάστασης του 21 και όχι τη Νίκη. Το ίδιο συμβαίνει και την 28η Οκτωβρίου του 1940. Γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου και όχι τη Νίκη. Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, είναι η μέρα γέννηση της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912 η μέρα που η Ελλάδα πήρε και την «οριστική» γεωγραφική της διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελευθερώθηκε απ την τριπλή κατοχή.

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιορτάζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Είναι και αυτό ένα ακόμα από τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι έχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου της κατοχής και ειδικά την μεταπολεμική, αλλά και γι' αυτό καθ' εαυτό το 21. Και είναι οξύμωρο και τραγελαφικό γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ήταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ώστε να θεωρηθεί εκ των προτέρων ημέρα επετειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου.

Μπορεί π.χ η Γερμανία να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο; Κάθε επέτειος, σκοπό έχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας για να απελευθερωθεί η χώρα από εχθρικό ζυγό. Κάθε εθνική επέτειος είναι θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση της χώρας και τιμή για τους απελευθερωτές. Ας τολμήσουμε λοιπόν, να τους αναγνωρίσουμε χωρίς εισαγωγικά και να τους τιμήσουμε όσο πραγματικά τους αξίζουν **καθιερώνοντας** αντί την 28η Οκτωβρίου 1940, την 12η Οκτωβρίου

Αλήθεια τι είναι άραγε αυτό, που σαν λαό και χώρα, μας υποχρεώνει να διαγράψουμε την αξιοθαύμαστη τετράχρονη Αντιστασιακή ιστορία και γιορτάζουμε την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και όχι τη λήξη-απελευθέρωση; Προκειμένου να εξηγήσει κανείς αυτό το οξύμωρο σχήμα, μόνο μια απάντηση μπορεί να δώσει:

Οτι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές, οι δομές εκείνες, που θέλουν να διατηρηθεί-να ζεί το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και ζωντανή η μνήμη του δικτάτορα Μεταξά. Να ξεχαστεί η προσφορά του

λαού, που έβαλε το αίμα και να διαιωνίζεται ο Μεταξάς και το δικτατορικό «λαό πρόβλεπτο» δικτατορικό πνεύμα. Να λειτουργήσει σαν συνισταμένη στην μνήμη του λαού η δικτατορία, έτσι ώστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...

Η «κυβέρνηση» του Καΐρου δεν ήταν πάρα το υποκατάστατο του Φόρεϊν Οφφισ, που αυτό ασκούσε την ελληνική εξωτερική «πολιτική» και η ελληνική «κυβέρνηση» ούτε καν ελάμβανε «γνώση των όποιων ελληνικών υποθέσεων». Η υπόθεση της εθνικής αποκατάστασης των δικαίων της, αυτή καθ' εαυτή είναι αμίμητη! Και η πλοκή της τραγικής κωμωδίας πρωτάκουστη. Ενώ περιμέναμε να καθοριστούν τα **Νέα ελληνικά σύνορα**. Εμείς οι αγωνιστές Έλληνες μαθαίναμε τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής από το ιμιεπίσημο Λονδίνο.

Μερικοί θεασώτες του Μεταξά, επιμένουν ότι αφού ο Ματαξάς είπε το «οχι» και ο γιορτασμός της 28ης αποτελεί μια ιστορική αναφορά στον άνθρωπο του «οχι»

Μετά τον τορπιλισμό της Ελλάς στις 15/8/1940, ο περιλάλητος και ένδοξος Μεταξάς, επικοινωνήσε με το Βερολίνο από όπου τον διαβεβαιώνουν ότι ο Χίτλερ «ούδέποτε θα επιτρέψει κατά της Ελλάδος Ιταλικήν επίθεση και ιδιαζόντως συνιστά όπως ουδέν μέτρον ληφθεί».

Ομως παρά τις διαβεβαιώσεις του Χίτλερ ότι «ουδέποτε θα επιτρέψει επίθεση κατά της Ελλάδος», η επίθεση της Ιταλίας δεν ήταν αναπάντεχη. Την προμηνούσαν με βεβαιότητα οι προηγούμενοι επιθετικοί πόλεμοι της φασιστικής αυτής δύναμης και όλες οι θρασυτάτες προκλήσεις εις βάρος της χώρας μας με αποκορύφωμα τον τορπιλισμό της Ελλάς. Η Αγγλία βέβαια, θέλοντας να βγάλει την Ελλάδα απ την «ουτερότητα που συνιστούσε ο Χίτλερ να τηρήσει» η χώρα μας στον πόλεμο, αν δεν τις «οργάνωνε» δεν ήταν ξένη απ αυτές τις προκλήσεις.

Επειτα είναι και οι «διαπραγματεύσεις» του Τσόρτσιλ, με τη Γερμανία και η επιθυμία του «να τις παραδώσει αυτές τις χώρες της Βαλκανικής...». καθώς και η απόρριψη-άρνηση της Αγγλίας, στην πρόταση της Ελλάδας δυο χρόνια πριν την κήρυξη του πολέμου να υπογραφεί σύμφωνο συμμαχίας Ελλάδας-Αγγλίας. Την οποία πρόταση απέρριψε με το αιτιολογικό ότι με τέτοια συμμαχία θα «αποτελούσε πρόκλησιν κατά της Ιταλίας...».

Ο τορπιλισμός της «ΕΛΛΗΣ» επιβεβαίωσε ποιας έμπνευσης και κοπής ήταν η Μεταξική δικτατορία. Να τι είπε ανάμεσα στα άλλα ο Μεταξάς (σύμφωνα με το κείμενο από το αρχείο του Μανιαδάκη). «...Εις τας 15 Αυγούστου έγινε ο τορπιλισμός της «ΕΛΛΗΣ». Γνωρίζαμε ότι από την πρώτην στιγμήν ότι το έγκλημα ήτο Ιταλικόν. Εν τούτοις δεν επιτρέψαμε να γνωσθεί ότι έχομεν και τα υλικάς πλέον αποδείξεις περί της εθνικότητος του εγκληματίου...

Θα σας αποκαλύψω τώρα, ότι τότε διέταξα να βολιδοσκοπηθεί καταλλήλως το Βερολίνο. ου διεμηνύθη εκ μέρους του Χίτλερ η σύστασης να αποφύγω οιονδήποτε μέτρον δυνάμενον να θεωρηθεί από την Ιταλίαν πρόκλησις...».Και συνεχίζει «Ακούστε δια να συνεννοηθούμε. Εγώ κύριοι, όπως επαρκώς σας εξήγησα, ετήρησα μέχρι σήμερον την πολιτικήν του αείμνηστου Βασιλέως Κωσταντίνου, δηλαδή την πολιτικήν της αυστηράς ουδετερότητος...Ηδη μετά την άδικον επίθεσιν της Ιταλίας, η πολιτική την οποίαν ακολουθώ είναι πολιτική του αείμνηστου Ελευθερίου Βενιζέλου...».

Και επειδή η δικτατορία ήταν Αγγλο-Βασιλικής έμπνευσης και κοπής, ο Αγγλικός Ιμπεριαλισμός ήταν βέβαιος-και είχε τη δύναμη και τα μέσα να το πετύχει-πως στην κρίσιμη στιγμή το καθεστώς της Αθήνας θα έκλινε αποφασιστικά με το μέρος του, παρά το φιλογερμανισμό του Μεταξά και ιδεολογική συμπάθεια προς τον χιτλερισμό του. Εγγύηση για τους Αγγλους ήταν ο βασιλιάς και η δύναμη που αυτός είχε στο στρατό και τον κρατικό μηχανισμό. Αλλά και ο ίδιος ο Ματαξάς το Γενάρη του 1940 είχε πει τα παρακάτω πολύ χαρακτηριστικά λόγια:

«Είμεθα ουδέτεροι εφ' όσον χρόνον η Αγγλία θέλει να ήμεθα ουδέτεροι. Τίποτε δεν κάναμε χωρίς συνενόησιν με την Αγγλίαν και, τις περισσότερες φορές ό,τι κάνομε γίνεται κατά σύστασιν ή παράκλυσιν της Αγγλίας...Η Ελλάς είναι ζωτικό τμήμα της Αγγλικής αυτοκρατορικής άμυνας...»

Μερικοί απολογητές της δικτατορίας και υμνωδοί του δικτάτορα πασχίζουν να τον προβάλουν σαν άνθρωπο γεμάτο αποφασιστικότητα, θάρρος και ευψυχία τόσο κατά την επίδοση σ αυτόν του ιταλικού τελεσιγράφου όσο και αμέσως μετά την κήρυξη του ελληνό-ιταλικού πολέμου. Ποια ήταν όμως η πραγματική συμπεριφορά του Μεταξά κατά τις κρίσιμες εκείνες ώρες;

Ο ιστορικός Γιάννης Κορδάτος γράφει πως «...Ο Ματαξάς κανένα ΟΧΙ δεν είπε στον Ιταλό πρεσβευτή. Το ΟΧΙ, το Μεγάλο, το Πελώριο ΟΧΙ το είπε ο Ελληνικός Λαός και στο Αλβανικό πόλεμο και ύστερα το ακόμα μεγαλύτερο και βροντερότερο ΟΧΙ στην κατοχή με την οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης».

Ο Μεταξάς δεν έπαιξε τον ιστορικό ρόλο που καλούσαν οι περιστάσεις να παίξει. Ως την τελευταία στιγμή έλπιζε πως ο Μουσουλίνι δε θα μας επιτεθόταν, γιατί πολλά περίμενε απ τον Χίτλερ που τον πίστευε ανέκαθεν φίλο και προστάτη της Ελλάδας! Γι' αυτό οταν στις 4 το πρωί της 28η τον ξύπνησε ο Ιταλός πτεσβευτής Γκράτσι, να του επιδώσει το τελεσίγραφο «δεν κατάλαβε περί τίνους πρόκειται». Αυτό διηγείται ο Γκράτσι, που κατά τα άλλα γράφει με πολύ συμπάθεια για το Μεταξά, όταν όμως διάβασε το τελεσίγραφο, ούτε αγρίεψε, ούτε κράτησε την ψυχραιμία του, ούτε βρήκε δυο λέξεις από εκείνες που μένουν ιστορικές να πει για λογαρισμό της Ελλάδας. Παρά δάκρυσε, κοίταξε κατάματα το Γκράτσι και με συγκινημένη αλλά σταθερή φωνή του είπε (στα γαλλικά): Ωστε έχουμε πόλεμο». Αυτές ήταν οι λέξεις που με λίγα καρικεύματα μετατράπηκαν σε μεταξικό οχι.

Ο,τι λένε και κάνουν οι προγόνι, πάει απ το παιδί στ αγγόνι.

Ο λαός μας μέσα στην ένδοξη χωρία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν το ανάστημά τους κατά του Χίτλερ, του Μουσουλίνι και τους εγχώριους ομογάλακτους και έγραψαν με το αίμα τους ένα ασύγκριτο Επος μέσα στους πρώτους, είναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε με το Επος στα αλβανικά βουνά. Το συνέχισε στις πόλεις. Τον άπλωσε ξανά στα βουνά και τους Κάμπους. Λευτέρωσε μόνος τη χώρα. Και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός και πεινασμένος, αλλά περήφανος και πανώριος στην πρώτη-πρώτη γραμμή των ενδόξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων: Εθνική Αντίσταση λέγονται τα πιστοποιητικά αυτού του αγώνα

Επειδή το θέμα με το οποίο θα ασχοληθώ, έχει άμεση σχέση με το ιστορικό παρελθόν, πριν προχωρήσω θα ήθελα να διαβαιώσω όσους τυχόν διαβάσουν το κείμενο, οτι δεν είναι για λόγους νοσταλγίας που κάνω αυτήν τη νοητή επιστροφή στο παρελθόν. Αν και με συγκινεί η ανάμνηση των γεγονότων και των ανθρώπων με τους οποίους έζησα τα πιο δύσκολα χρόνια της ζωής μου. Επιστρέφω εκεί γιατί όλα αυτά τα χρόνια προ υπήρξε μέσα μου και εξακολουθεί να υπάρχει ένα μεγάλο, ένα πελώριο ερώτημα.

Ενα αναπάντητο μέχρι σήμερα ερώτημα. Ενα ερώτημα που η απάντησή του μπορούσε να αλλάξει την μεταπολεμική πορεία της χώρας και του λαού μας.

Ειναι γεγονός αναμφισβήτητο οτι οι δυνάμεις που συνεργάζονταν με τους Αγγλούς, οι μέλλοντες να γίνουν νέο κατακτητές, θα είχαν οποσδήποτε γνώση της συμφωνίας που έκανε ο Τσιόρτσιλ με τον Στάλην σε ό,τι αφορά την παραχώρηση της Ελλάδας στους Αγγλους-Δυτικούς. Και το ερώτημα είναι:

γιατί οι Αστοί δημοκράτες και όποιοι άλλοι προοδευτικοί, ενώ μπορούσαν έστω και μετά το Δεκέμβρη του 1944 και κυρίως μετά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ και ειδικά μετά την επιβεβαίωση οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα, δεν θέλησαν να προσεταιριστούν αυτό το λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα; Και αντί γι' αυτό οχι μόνο

στήριξαν του Αγγλους, τις ντόπιες ολιγαρχικές αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις, τους δοσίλογους και το παρακράτος, αλλά και συμμετείχαν ενεργά στην εξόντωση αυτού του λαϊκού κινήματος.

Του κινήματος που πολέμησε όχι μόνο για την απελευθέρωση της χώρας, αλλά και στο βαθμό που του επέτρεψαν οι δυνάμεις του, ενταγμένο στην αντιφασιστική συμμαχία, βοήθησε ενεργά να ηττηθεί ο άξονας, που ήταν η ατμομηχανή του φασισμού.

Και θέτω το ερώτημα αυτό γιατί πάρα τα 62 χρόνια, η χώρα εξακολουθεί να σχισμαχεί με τα ίδια προβλήματα: Εθνική και οικονομική ανεξαρτησία, ακεραιότητα και αυτοτέλεια, Δημοκρατία και ελευθερία. Γιατί τα σημερινά-αποστασίες, Χούντες, διαπλοκή-κάθαρση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες, απαγωγές, υποκλοπές και τόσα άλλα-δεν ξεπήδησαν τώρα δα ξαφνικά και απρόσμενα.

Όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικανοί, αποικιοκράτες, ιμπεριαλιστές ή νεοφιλελεύθεροι όλοι τον ίδιο στόχο είχαν, μα και έχουν: Να πάρουν και πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνικτικά δεμένη; Πως θα παραμείνει παντοτινά «το αγκιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων σε αυτήν την γεωστρατηγικά γωνιά, σε αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου.

Η χώρα απελευθερώθηκε στις 12 του Οκτώβρη 1944. Μέχρι τις 4 του Δεκέμβρη που άρχισαν οι συγκρούσεις μεσολάβησαν 53 μέρες. Αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ήθελε, «είχε στο πρόγραμμά να καταλάβει την εξουσία θα το είχε κάνει». Είχε το χρόνο και τη δύναμη: πολιτική και ένοπλη. Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ την ήθελε πράγματι την εξουσία.

Την ήθελε όμως μόνο αν σε ελεύθερες εκλογές, ο λαός την έδινε με την ψήφο του, όπως το είχε καθορίσει στο πρόγραμμά του. γι' αυτό και τήρησε με ευλάβεια την υπογραφή του. Μέσα σε αυτές τις 53 μέρες η αστική τάξη έχοντας τόσα ακλόνητα στοιχεία και διαβεβαιώσεις, από Αγγλους και Ρώσους και κυρίως εγγυήσεις απ τους Αγγλους ότι στην Ελλάδα, και αν ακόμα το ΕΑΜ πάρει στις εκλογές με το 91% των ψήφων δεν πρόκειται να αλλάξει το κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς. Με εδραιωμένη λοιπόν, την πεποίθηση ότι δεν κινδυνεύει το αστικό καθεστώς.

Αν η αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της μπορούσαν να αναζητηθούν λύσεις και ειδικά μετά την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, οι λύσεις που μπορούσαν να δοθούν αρκεί να υπήρχε θέληση υπήρχαν. Και ήταν πολλές.

Και ήταν αυτή ακριβώς η θέληση που έλλειπε απ την πλευρά των ξένων και των ντόπιων σκοτεινών και δοσίλογων δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών που με μια ειρηνική λύση έπρεπε να λογοδοτήσουν για την όποια μορφή συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά για την ένοπλη συνεργία με τους κατακτητές. Ο πόλεμος για τους Αγγλους, τη Δεξιά και την ολιγαρχία τελείωσε, αυτοί με την ένοπλη επέμβαση και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ κέρδισαν, τα συμφέροντά τους εξασφαλίστηκαν.

Το λαό δεν τον είχαν πια ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν άλλο. Θεώρησαν ότι ήταν καιρός πια να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωικός ελληνικός λαός, ο μεγάλος, ο απaráμιλλος», οι «...ήρωες σαν Έλληνες...». Ό,τι ήταν να γίνει έγινε. Τώρα καλά θα κάνει να τα ξεχάσει όλα αυτά, να μαζευτεί στη γωνιά του να ξαναγίνει αυτός που ήταν την εποχή του «άκου, βλέπε, σιώπα», να δουλεύει και να μη μιλάει.

Και το ερώτημα παραμένει. Τότε γιατί χάσαμε αυτή τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μάς τους Έλληνες; Τι ήταν τέλος πάντων αυτό που φόβισε τόσο πολύ την αστική τάξη της χώρας; Η τι ήταν αυτό που τους ανάγκασε αντί να συμπαραταχθούν με το λαό τον φύσει σύμμαχο και συντάχθηκαν με τους φύσει «εχθρούς τους», τους ξένους, τη Δεξιά και την ολιγαρχία;

Βέβαια μια απάντηση που θα μπορούσε να δώσει κανείς είναι ότι και η Αστική τάξη, φοβήθηκε τη δύναμη και την απόφαση του λαού. Του λαού που δεν αφορούσε μόνο την Αριστερά που ήθελε να τελειώσει μια για πάντα με την εξάρτηση και τις μελλοντική υποθήκη της χώρας στους παλιούς και νέους επικυρίαρχους.

Όσο όμως αποφασισμένος και αν ήταν ο λαός, η διαβεβαίωση ότι δεν θα παρέμβουν οι Ρώσοι το Δεκέμβρη και οι εγγυήσεις που τους παρείχε η Αγγλία στη δεξιά, μια διαβεβαίωση πως ο,τι και αν συμβεί δεν θα αλλάξει το αστικό καθεστώς, έπρεπε να την είχαν πάρει σοβαρά υπόψη τους. Και αυτό όχι μόνο το είπαν αλλά και το απέδειξαν με την βάβραρη ένοπλη επέμβαση σε μια απελευθερωμένη χώρα.

Μια άλλη απάντηση που θα μπορούσε να δώσει κανείς ήταν και παραμένει: ότι είχαν χάσει την επαφή με το λαό και ο ο κίνδυνος να κερδίσει το ΕΑΜ τις εκλογές ήταν μεγάλος. Το είχε πει Αντωνα Ηντεν όταν με τον Μακ Μίλλαν είχαν επισκεφθεί την απελευθερωμένη Αθήνα μαζί με την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας: «Με οποιονδήποτε σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα τις κερδίσει». Και αυτή η διαπίστωση ήταν που οδήγησε στην αιματοχυσία του Δεκέμβρη

Αυτό όμως θα μπορούσαν να το επικαλεσθούν μέχρι τις 4 του Δεκέμβρη του 44. Μετά όμως την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, ο φόβος αυτός έπαψε πια να υπάρχει. Για τους Αγγλους όμως, τη Δεξιά και την ολιγαρχία το ίδιο μεγάλος ήταν ο κίνδυνος και αν ακόμα το ΕΑΜ τις έχανε τις εκλογές,

Με τις πολιτικές δυνάμεις που διέθετε το ΕΑΜ και η ανάπτυξη οργάνωσης και η γύμνια της αστικής τάξης, το ΕΑΜ στις εκλογές αν ποτέ φτάναμε (δια τον ίδιο λόγω δεν φτάσαμε και τις 5 του Μάη του 1967 παρ' όλο που είχαν προκηρυχθεί οι εκλογές) θα κατακτούσε αξιόλογη αντιπολίτευση με προοπτική στις επόμενες ή τις μεθεπόμενες εκλογές να τις κερδίσει.

Για να αποφύγουν, και να διασφαλίσουν λοιπόν, και αυτόν τον κίνδυνο οργάνωσαν κατά τέτοιο τρόπο τις πρώτες εκλογές και μετά τον σφαγιασμό του Δεκέμβρη τη μετά βαρκιζιανή λευκή τρομοκρατία την Αλτάμπα τις συλλήψεις στις εκλογές που έγιναν το Μάρτη του 1946, ώστε να τον αποκλείσουν και αυτόν τον κίνδυνο και αφού ψήφισα τα δέντρα και οι χιλιάδες πρόγονοι έδωσαν στα κόμματα του ΕΑΜ που είχαν κάνει αποχή 9%. Και αναρωτιέται κανείς: αλήθεια για αυτό το 9% αιματοκύλησαν την Ελλάδα;

Σήμερα είναι ιστορικά αποδεδειγμένο πως αν οι αστοί δημοκράτες και οι όποιοι προοδευτικοί στο διάστημα αυτό, αντί να συνταχθούν με τους ξένους, τη Δεξιά και την ολιγαρχία, προσεταιρίζονταν αυτό το λαϊκό κίνημα, εκτός του ότι θα είχαμε αποφύγει τον εμφύλιο, η Ελλάδα και ο λαός δεν θα ζούσε το μετά απελευθερωτικό δράμα της αλληλοσφαγής. Και δεν θα το ζούσε γιατί ο προσεταιρισμός του κινήματος:

Θα άνοιγε το δρόμο στις καινούργιες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και τα κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλωτος ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν, η **αναγεννημένη** αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη στο πλευρό των τριών μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου: της Αγγλίας, των ΗΠΑ και την Σοβιετική Ένωση, αλλά και στο πλευρό όλων των άλλων λαών των ενωμένων εθνών.

Η προσφορά της Ελλάδας στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση και τον αντιφασιστικό αγώνα ήταν μεγάλη. Οι συνέπειες της συμμετοχής της σε νεκρούς και καταστροφές ήταν τεράστιες σε σχέση με τον πληθυσμό της και από αυτή δα, 11,5% η Ρωσία, 7% η Ελλάδα και ακολουθούν οι Σέρβοι και οι Πολωνοί, ενώ Αγγλοι είχαν μόνο

340,000 νεκρούς και οι Αμερικανοί μερικές χιλιάδες περισσότερους. Όσο για τις υλικές καταστροφές στις ΗΠΑ, δεν έσπασε ούτε ένα κεραμίδι και την Αγγλία έκτος απ τις μερικές καταστροφές που προκάλεσαν οι γερμανικοί πύραυλοι στο Λονδίνο.

Τα κέρδη όμως τεράστια όχι βέβαια και για τους δυο και ειδικά για τις ΗΠΑ, που εισέπραξε και από αυτόν τον Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως είχε εισπράξει και απ τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο την αξία τους. Αξίες που της έδωσαν τη δυνατότητα να αναδειχθεί σε παγκόσμια δύναμη και μετά την πτώση του «Υπαρκτού» σε παγκόσμια υπερδύναμη.

Αφού λοιπόν, η προσφορά ήταν μεγάλη, έπρεπε και οι εθνικές διεκδικήσεις να ήταν εξ ίσου μεγάλες. Και ήταν αυτές ακριβώς διεκδικήσεις και τα εθνικά δίκαια, που για να ικανοποιηθούν έπρεπε να αφαιρεθούν από τους ίδιους τους Αγγλους: η Κύπρος και τα Δωδεκάνησα από την Τουρκία, η Ανατολική Θράκη τα Δαδρανέλια κλπ, κάτι που ποτέ και για κανένα λόγω θα αποδέχotan ο Τσιόρτσιλ: να **μεγαλώσει** εδαφικά και **άλλο** η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας!

Για να μην υποστεί λοιπόν, αυτόν τον «ακροτηριασμό» η φίλτατη και σύμμαχος των Τόρυδων Τουρκία, μα και να απαλλάξει τον εαυτό της και τη Γερμανία που τόσο βοήθησε τους Αγγλους πολεμώντας με εμπάθεια και απανθρωπιά την Αντίσταση απ τις πολεμικές επανορθώσεις, έστω προσωρινά.

Και όχι μόνο, γιατί εκτός απ τις υλικές επανορθώσεις και την αποζημίωση των θυμάτων, την εξόφληση του δανείου που με τη βία απέσπασε σε συνεργασία με τις κυβερνήσεις Κούϊσλιγκ, στη διάρκεια της κατοχής έπρεπε, να είχε επιστρέψει και τους αρχαιολογικούς θουσαυρούς που λεηλάτησαν τα γερμανικά στρατεύματα και οι αρχαιολογικές αποστολές στην Ελλάδα την ίδια εποχή.

Οι ναζί δεν ήταν απλώς οι μεγαλύτεροι δολοφόνοι της ιστορίας αλλά και οι μεγαλύτεροι κλέφτες. Δεν άρπαζαν μόνο κομμάτια που μπορούσαν να μπουν στα Μουσεία, αλλά και ο,τι έβρισκαν μπροστά τους: Επιπλα, κηροπήγια, εικόνες, προίκες απ τα πλουσιόσπιτα και ό,τι άλλο μπορούσαν να σηκώσουν με τα χέρια τους. Η κλοπή της πολιτιστική κληρονομιάς και της ιδιοκτησίας ενός λαού, ήταν ένας από τους βασικούς τρόπους υποβάθμισης και αφαίρεσης της ανθρωπίνης ιδιότητας.

Για να βρούμε που βρίσκονται οι ρίζες του προβλήματος μια πρώτη διαπίστωση λέει στην απολιτικότητα του γερμανικού πνεύματος (με εκείνο το φεβερό Raous, καθώς και μια koultoura που δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική όπως η Γερμανική βρίσκεται πολύ κοντά στη Βαρβαρότητα, αφού έφτασε στο έσχατο σημείο να απειλεί να υποδουλώσει και να ρήξη στη βαρβαρότητα τον κόσμο. Εδώ στην Ελλάδα τα 38 μεγάλα και δεκάδες άλλα Ολοκαυτώματα ήταν έκδηλα τα σημάδια για τις φρικαλεότητες που βρίσκονται στο Λουθηρο, τον Καλβίνα, τον Φίχτε στο Βάγνερ, τον Σοπέν και τον Νίτσε.

Η ένοπλη επέμβαση και ο εμφύλιος ήταν αυτός εκτός ότι θα καθάριζε την Ελλάδα από την Αριστερά και όχι μόνο από τους κομμουνιστές και θα απάλαζε τον Τσιόρτσιλ, απ το αδιέξοδο που του δημιούργησαν το αλβανικό Επός και σε συνέχεια το Αντιστασιακό. Μα και θα βοηθούσε τους Γερμανούς που τόσο του συμπαραστάθηκαν στο να μην πετύχει η Αντίσταση στο βαθμό που το ήθελαν οι Αντιστασιακοί και μη εξοφλήσει η Γερμανία το κατοχικό δάνειο, να μην αποζημιώσει τα θύματα και τις υλικές καταστροφές και να παρατείνει για 60 χρόνια να αποδεχθεί σε σχέση με την Ελλάδα το παρελθόν της και να μάθει να συμβιώνει με τα εγκλήματά της.

Ο ΤΡΙΣ ΕΝΔΟΞΟΣ ΓΕΝΑΡΗΣ ΤΟΥ 1822 ΚΑΙ Ο ΔΙΣ ΕΝΔΟΞΟΣ ΟΚΤΩΜΒΡΗΣ ΤΟΥ 1912 ΚΑΙ 1944 ΟΙ ΜΗΝΕΣ

Που η Ελλάδα αναστήθηκε, επεκτάθηκε και απελευθερώθηκε και θα ζει ανά τους αιώνες

Κόγιας Νίκος

ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΥ ΤΟ ΠΑΝΕ ΟΙ ΠΡΩΟΙΝ ΟΙ ΝΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΟΜΕΝΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΝΑ ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΩΝΤΕΣ ΤΗ ΧΩΡΑ;

Μετά την 7χρονη δικτατορία και την πτώση της χούντας, την ψήφιση μετά χουντικού Συντάγματος, οι τότε κυβερνώντες μας είπαν, ότι τώρα πλέον σύμπας ο λαός θα ζει με ασφάλεια, ειρήνη και σε μια αδιασάλευτη δημοκρατία. Όσο για τη χώρα από τούδε και στο εξής θα αποτελεί, μια ευνοούμενη πολιτεία και ότι το κράτος θα είναι πλέον ένα κράτος δικαίου και ισοπολιτείας για όλους τους Έλληνες.

Μετά από αυτήν διαβεβαίωση και την Συνταγματικά κατοχυρωμένα τα λεγόμενα, τότε όλοι πιστέψαμε ότι όλα τα σχέσει έχονταν με τη χούντα και την πριν τη χούντα εποχή θα αλλάξουν και ότι πράγματα στο εξής θα οδεύουν όπως τα υποσχέθηκαν.

Για όποιον διάβασε την πρώτη διακήρυξη της Επαναστατημένης Ελλάδας, γνωρίζει ότι οι βασικές του πρώτου Πολιτεύματος της Επαναστατημένης Ελλάδας καθιέρωναν την **π ο λ ι τ ι κ ή**

Ι σ ό τ η τ α και την **Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ί α** και ότι τα δυο πρώτα τμήματα του Συντάγματος ήταν «απομίμηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη» και σε συνέχεια περιείχε την «Σύνταξιν της Πολιτείας».

Η εκτελεστική εξουσία ήταν πολυμελής. Η σχετική διάταξη ήταν αντιγραφή από το γαλλικό Σύνταγμα της 5ης Φρουκτιντόρ, Ο χρόνος!!! (22 Αυγούστου 1795). Φυσικά δεν ήταν πιστή αντιγραφή όλων των γαλλικών αρχών. Παρ' όλο που δεν ήταν πιστή αντιγραφή με τις επεμβάσεις του Μαυροκορδάτου, Νέγρη και άλλων μπήκαν και διατάξεις που νόθευαν έμμεσα τις Δημοκρατικές αρχές που φαινόταν πως αποτελούσαν τις βασικές διατάξεις του Πολιτεύματος της Επιδαύρου. Μετά την υπόδειξη του Γκαλλίνα την πρωτοχρονιά του 1822 η Συνέλευση διακήρυξε:

Εις το όνομα της Αγίας και Ομοούσου Τριάδας

Το Ελληνικόν Έθνος, το υπό την Φρικώδη Οθμανικήν Δυναστείαν, μη Δυνάμενον να Φέρει τον Βαρύτατον απαραδειγμάτιστον Ζυγόν της Τυραννίας Αποσείσα Αυτόν με Μεγάλης Θυσίας Κηρύττει Σήμερον δια των Νομίμων Παραστατών του (πληρεξουσίων) εις την Εθνικήν Συνηγμένην Συνέλευσιν Ενώπιων Θεού ακι Ανθρώπων την Πολιτικήν αυτού Υπαρξιν και Ανεξαρτησίαν».

Στην Επίδαυρο αντιπροσωπεύονταν όλες οι επαναστατημένες περιοχές της Ελλάδας. Την ημέρα αυτή που το επαναστατημένο ελληνικό Έθνος, με την παραπάνω διακήρυξη έκανε αποδεκτή την 1η Ιανουαρίου 1822 που ψηφίστηκε η διακήρυξη και το πρώτο Σύνταγμα ο Οργανικός «Νόμος», που ψηφίστηκε η Διακήρυξη ως το 1838 γιορτάζονταν σαν ημέρα Εθνική Γιορτή.

Σε ό,τι αφορά το Νέο Σύνταγμα, οι αλλαγές που επίλθαν ήταν:

Πρώτο: το πολίτευμα της χώρας από Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική δημοκρατία σε Προεδρευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Δεύτερο: Το από που πηγάζει-προέρχονται οι εξουσίες και για λογαρισμό του οποίου ασκούνται.

Το χουντικό Σύνταγμα έλεγε επί λέξη: «Απασαι οι εξουσίαι πηγάζουν εκ του λαού υπάρχουν υπέρ αυτού και του έθνους και ασκούνται καθ' ον τρόπο ορίζει το Σύνταγμα».

Στο πρώτο μετά δικτατορικό Σύνταγμα, αν υπάρχει κάποια διαφορά, αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι εξειδικεύει για όποιον ασκείται. Με α) «ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν πρωταρχική υποχρέωση της πολιτείας και β) Η Ελλάδα ακολουθώντας τους γενικούς αναγνωρισμένους κανόνες διεθνούς δικαίου, επιδιώκει την εμπέδωση της ειρήνης, της δικαιοσύνης, καθώς και την ανάπτυξη των φιλικών σχέσεων μεταξύ των λαών και των χωρών».

Αλλη μια διαφορά είναι το γεγονός ότι μετά δικτατορικό Σύνταγμα ύστερα από 31 χρόνια παρανομίας αναγνώρισε Συνταγματικά τή «μόμιμη έκρφαση» της κομμουνιστικής κοσμοθεωρίας. Ετσι η όποια προοδευτικότητά του περιορίστηκε στη νομική κατοχύρωση και λειτουργία των κομμουνιστικών κομμάτων. Και ως εκ τούτου χαρακτηρίστηκε το ποιο δημοκρατικό. Το κόμμα της ΕΡΕ μετονομάστηκε σε Νέα Δημοκρατία, το κέντρο απορροφήθηκε από το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα ΠΑΣΟΚ. Με τα **ΣΤΑΓΟΝΙΔΙΑ** και το σύνθημα Καραμανλής η Τανς, διαμορφώθηκε-δομήθηκε το δικομματικό-διπολικό σύστημα διακυβέρνησης.

Το σύστημα που μας οδήγησε στη σημερινή κατάσταση και που σήμερα παρά το μπάχαλο και την οικονομική κρίση προσπαθούν να διατηρήσουν στη ζωή. Ετσι ώστε παρά τα τεράστια βήματα που έχει κάνει η επιστήμη και η τεχνολογία, το τεράστιο όγκο της παραγωγής το βιοτικό, μορφωτική και πολιτιστικό επίπεδο του Έλληνα να είναι το γνωστό που μας δίνουν τα Γκάλοπ στις εθνικές επετείους και την πρόθεση ψήφου.

Ομως και το μετά χουντικό Σύνταγμα, ψηφίζεται και θα λειτουργεί **ΠΑΛΙ**:

«ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΑΣ Τριάδος», και **ΟΧΙ** εις στο όνομα του **ΛΑΟΥ**

Χωρίς να προχωρήσει έστω και μετά από εκατό πενήντα χρόνια στο χωρισμό της Εκκλησίας από το κράτος. Ένα θέμα που η κοινωνία όχι μόνο ήταν ώριμη να το αποδεχθεί αλλά και τον αποζητούσε. Τον ήθελε από την πρώτη μέρα της παλιγγενεσίας. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό η Ελλαδική Εκκλησία με την προτροπή του φιλοσόφου αγωνιστή Καίρη και τον εξίσου κληρικό Φαρμακίδη, γνωρίζοντας η ηγεσία της Επανάστασης τον ρόλο που έπαιξε η Εκκλησία στη διάρκεια της τουρκοκρατίας, την πολύπλευρη συνεργασία με τον Οθωμανό κατακτητή και τις αντιλήψεις που η Εκκλησία τα τόσα ανομήματα και που αποκόπτονταν την Ελλαδική Εκκλησία από το Φανάρι, δημιούργησαν την ανεξάρτητη Ελλαδική Εκκλησία.

Ο Καποδίστριας, κατά την παραμονή του στο Λονδίνο υπέβαλε υπόμνημα στις δυνάμεις με το οποίο ζητούσε οικονομική ενίσχυση για την Ελλάδα. «Επί τρία έτη, οι Έλληνες αμύνονται στηριζόμενοι επί του χρηστιανικού ελέους. Χέρσος παραμένει η χώρα εν Πελοποννήσο, εν Αττική και εν τη Δυτική Ελλάδι, εφ' ότου ο Ιμπραήμ Πασάν οι Αιγύπτιοι σπείρουν εκεί τον όλεθρον και τον θάνατον. Αι πόλεις, αι Κώμαι και τα χωριά κατερειπώθηκαν. Ανεφ' προθύμου αρωγής οι Έλληνες θα υποκύψουν, καθ' ώραν συνέρχονται δια να σώσουν εαυτούς».

Σε αυτήν την τραγική, δεινή κατάσταση βρίσκονταν η Νεοσύστατη Ελλάδα όταν κλήθηκε ο Καποδίστριας να αναλάβει την διακυβέρνησή της. Δεδομένα που τον οδήγησαν στη σκέψη να ζητήσει από την εθνοσυνέλευση να του παραχωρήσει αυξημένες αρμοδιότητες. Αρμοδιότητες που χαρακτηρίστηκαν δικτατορικές.

Γι' αυτό και σε ό,τι αφορά την κυβερνητική δράση του Καποδίστρια, οι ξένοι ιστορικοί συλίσβην και ομόφωνα τον καταδικάζουν. Από τους Έλληνες ερευνητές μερικοί έχουν αντίθετη γνώμη, γι' αυτό και χαρακτηρίζουν τον Καποδίστρια σαν ένα καλό κυβερνήτη που πρόσφερε καλές υπηρεσίες στον τόπο. Όλες αυτές οι αντιλήψεις δεν έχουν κανένα στήριγμα στις πηγές.

Για την παροχή δανείου χρειαζόταν η εγγύηση των Δυνάμεων. Η Αγγλία μια από τις Δυνάμεις αυτές τον δέχθηκε ψυχρά. Ο Βασιλιάς Γεώργιος, στον οποίο έπρεπε να παρουσιασθεί που είχε ήδη εκφραστεί με δυσμένεια για το πρόσωπό του πριν ακόμα τον δει: «Μαθαίνω είπε στο Ρώσο Πρέσβη ότι έχετε εδώ τον Καποδίστρια. Γνωρίζετε την γνώμη μου γι' αυτόν που δεν άλλαξε καθόλου. Δεν αγαπώ τις επαναστάσεις. Τις Μισώ.

Κακή επιχείρηση αναλαμβάνει ο Κόμης και η θέση του είναι άχαρη. Ακανθώδης και επισφαλής». Αυτή ήταν από τα πιο επίσημα χείλη η άποψη της Αγγλίας, μα και τον πρίγκιπα Φαναριώτη Μαυκορδάτο, που μαζί με τους Άγγλους και τον ίδιο το Βασιλιά είχαν ήδη προαποφασίσει πριν ακόμα ανασταθεί και σταθεί στα πόδια της η Νέο συστατη Ελλάδα και την πρόσδεσή της δια του Πρίγκιπα στα συμφέροντα και το γεωστρατηγικό άρμα της Αλβιώρας.

Στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων στο Λονδίνο οι συκοφαντίες και οι διαδόσεις ότι ο Καποδίστριας κατάβαινε στην Ελλάδα με ειδική εντολή του Τσάρου κι ρωσικά χρήματα των έκαναν ανεπιθύμητο στα ανακτοβούλια.

Και το βασικότερο οι **ΛΑΒΕΣ** της **ΕΞΟΥΣΙΑΣ** έμεινε σε αυτούς που πολλές φορές μας είπαν σε όλους τους τόνους και στεντώρια τη φωνή: ότι Πατρίδα, (**πλούτος**) Κράτος (**δύναμη**) και Έθνος (**Εκκλησία**) είμαι **ΕΓΩ: ΕΜΕΙΣ** οι **ΤΡΕΙΣ!** Και, η αδυναμία της Αστικής Τάξης που **ΗΓΗΘΗΚΕ** της Επανάστασης το 21, να δώσει έναν αξιόλογο Ηγέτη, μετά τη Δολοφονία του πρώτου κυβερνήτη Καποδίστριας και η πρόσδεση της αναστημένης νεοσύστατης Ελλάδας στο Αγγλό-γεωστρατηγικό Αρμα. Και σαν εγγύηση της πρόσδεσης η εγκατάσταση της Μοναρχίας, όχι μόνο έχασε τη δυναμική της η Αστική Επανάσταση αλλά έκλεισε οριστικά και ο κύκλο της.

Μια προσπάθεια που έκανε η αστική τάξη με το κίνημα του 1909, ευνουχήθηκε με την παρέμβαση του Ελευθερίου Βενιζέλου, αρνούμενος να δεχθεί το αίτημα του Καλέργη για την κατάργηση της Μοναρχίας. Με την άρνηση του Βενιζέλου για την κατάργηση της Μοναρχίας, οι αστοί επαναβεβαιώνουν τον ιστορικό συμβιβασμό που έκαναν σε μια δύσκολη στιγμή οι πρόγονοί τους αστοί το 21, με τον Κλήρο και τους Φεουδάρχες.

Σε αυτούς που πατρίδα και την εξουσία όπως έλεγε ο Δεληγιάννης και η κάθε έκτοτε Εξουσία ότι Ημείς την έχουμε συγκεντρωμένη την **ΕΞΟΥΣΙΑ** εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ήταν πά

Εντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχαν οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτως και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή.

Για να καταλήξει: «Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ως ευεργέτες των ανέκαθεν. Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν»! Όσο για τον τρόπο που ασκούσαν την εξουσία, μα και ασκείται και σήμερα ακόμα από αυτούς που κρατούν τους μοχλούς- χειρόλαβές της. Θα επικαλεστώ τους ίδιους και διαδόχους των αρκετούς από τους οποίους λουζόμαστε από την παλιγγενεσία!

Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετούμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ένα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλλαγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο ένα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, είναι και υποχρεωμένος να ανταποδώσει το χρέος.

Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να είναι μεγαλύτερη, ώστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά.

Αν είχε γίνει ο χωρισμός η Εκκλησία απ το κράτος, όπως το ζητούσαν η Αγωνιστές του 21 και ήταν από τα βασικά θέματα στο πρόγραμμα των Αστών θα είχε ασχοληθεί-περιοριστεί έκτοτε με τη Θεολογία και την κοινωνικής της αποστολή. Με τον χωρισμό θα είχε αποφύγει το τραγικό ολίσθημα των λαοσυνάξεων την επαναβεβαίωση της πίστης μέσω των ταυτοτήτων αφήνοντας εκτός, τους μη υπογράψαντες...Και κυρίως δεν θα είχε εμπλακή και αυτή στη διαπλοκή και τη διαφθορά με τις διάφορους θεσμούς και δομές του κράτους. Με τα χρυσόβουλα, τα Βατοπέδια κλπ.

Εκτοτε η δημοσιογραφία ήταν και παραμένει άκρως αποκαλυπτική. Εφερε και φέρνει στο Φως σοβαρά αδικήματα που διαπράττονται στους κόλπους της ανώτατης Ιεραρχίας της Εκκλησίας και της Δικαιοσύνης.

Εφερε και εξακολουθεί να φέρνει στην επιφάνεια αρκετές αποκαλύψεις και σημαντικές εστίες διαφθοράς «κυκλώματα» που δρούσαν επί χρόνια μεθοδευμένα και συστηματικά. Εφερε στη δημοσιότητα την «αλαζονεία της εξουσίας» γενικά και της Εκκλησίας ειδικά. Πράγματα που θα είχαν αποφευχθεί αν είχε γίνει ο χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος.

Ενθυμούμενος τον Δεσπότη Ιωαννίνων, που μαζί με τους μεταξικούς στρατηγούς αποφάσισαν την εκ των έσω κατάρρευση του αλβανικού μετώπου και σε συνέχεια τον διορισμένο από τον Τσιώρτσιλ Αρχιεπίσκοπο-αντιβασιλέα- Δαμαστηνό, που τα πήρε όλα :κράτος, στρατό, σώματα ασφαλείας, δυνάμεις τις οποίες αντί να τις χρησιμοποιήσει για το «ειρήνη ημην» τις χρησιμοποίησε για να απαλλάξει τους Δοσιλόγους-συνεργάτες και το υπερτροφικό παρακράτος απ τη λογοδοσία για τα όποια εγκλήματα διέπραξαν εις βάρος της Ελλάδας και να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο.

Τον βίο και την πολιτεία πολλών άλλων Αρχιεπισκόπων, του Ιερώνυμου, που με ένα ιδιόμορφο τρόπο επανέφερε στη ζωή των Ελλήνων τον «Γ! Ελληνικό πολιτισμό» του Μεταξά μετ' ονομαζόνο στον στο «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών», τις κάθε φορά εκρίξεις του Σεραφίμ, που αποκαλούσε την Ιερά Σύνοδο ή μέρος αυτής κοράκια μέχρι την ημέρα που έγινε η εκλογή του Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου. Μια εκλογή που ενώ στην αρχή έδειχνε ότι θα εξωμαλυνθούν κάποια πράγματα στο χώρο της Εκκλησίας, πυροδότησε μια νέα συνεισφορά στον προβληματισμό των σκεπτομένων Ελλήνων για το πού τα πάει η Εκκλησία.

Ο Αρχιεπίσκοπος όμως απ τη επόμενη της εκλογής του, παρά κάποιες ελπίδες που υπήρχαν με την εκλογή του, τις οποίες ελπίδες συμμερίστηκαν πολλοί, πως θα ανανέωνε τον Εκκλησιαστικό λόγω και με πράξεις που θα έφερναν την Εκκλησία πιο κοντά στο λαό, στο όνομα του εθνικού «κινδύνου» (αλήθεια ποιόν εθνικό κίνδυνο διαβλέπει και ο Αρχιεπίσκοπος); όχι μόνο διέλυσε γρήγορα αυτές τις αυταπάτες και έδειξε με την ασυγκράτητη πολιτικολογία του και με τις σκοταδιστικές παρεμβάσεις του, αποφάσισε να παίξει διπλό ρόλο.

Αντί λοιπόν, να ανοίξει διάβλους επικοινωνίας με το λαό, έκλεισε ερμητικά και τις όποιες διαβάσεις υπήρχαν με ό,τι ανανεωτικό και σύγχρονο είχε ήδη αποδεχθεί η ελληνική κοινωνία και οδήγησε την Ιεραρχία στις χειρότερες στιγμές της.

Διαμόρφωσε ένα οχυρό νέο συντήρησης περιφρουρώντας σε απαράδεκτο βαθμό τα κεκτημένα του, οργίασε με την εκμετάλλευση της πίστης, της αθωότητας και της άγνοιας των ανθρώπων και ανακηρύσσοντας τον εαυτό του απευθείας αντιπρόσωπο του Θεού στο όνομα του, τους έσερνε κατά το δοκούν σαν αληθινό ποίμνιο, σε βαθμό που αναρωτιέται κανείς, πως είναι δυνατόν να περνάμε ολόκληρη τη ζωή με μάτια μισόκλειστα, αυτιά βουλωμένα και σκέψεις ναρκωμένες απ το λιβάνι;

Σε κάθε περίπτωση ο Αρχιεπίσκοπος σηκώνει το δάκτυλο και δείχνει τον ένοχο. Πάντα έχει έτοιμο ένα ανέθεμα, που ανάλογα με τη στιγμή, τη διάθεση, τη γνώση και τις πεποιθήσεις, το ρίχνει όπου δει. Ετσι και αλλιώς, υπάρχουν πολλοί στόχοι και φυσικά όχι χωρίς λόγο...Σίγουρα είναι όλα αυτά και πολλά άλλα που συνθέτουν αυτόν τον φαύλο κύκλο στον οποίο κινούμαστε, αναπαραγόμαστε, βολευόμαστε και όπως πάντα σιωπούμε...

Για να το πετύχει αυτό, εγκαθίδρυσε στη Διοίκηση της Εκκλησίας ένα σύστημα απολύτως συγκεντρωτικό, αυταρχικό, προσωποκεντρικό, αδιαφανές με σαφέστατα κοσμικά και πολιτικά δεδομένα όπως οι συνάξεις, οι ταυτότητες, οι δηλώσεις επαναβεβαίωσης της χριστιανοσύνης κλπ. Και σε συνέχεια διεκδίκησε ρόλο και λόγω καθώς και εξουσία.

Και όχι απλώς εξουσία, αλλά εξουσία πολύ πέρα των όσων θεσμικά δικαιούται. Αν σε αυτό προστεθεί ότι πολλοί ισχυροί μηχανισμοί και θεσμοί όπως: η Δικαιοσύνη, τα όργανα τάξης μα και αρκετοί πολιτικάντες, όχι μόνο του επέτρεψαν να λείι και να κάνει πράξη τις όποιες βλέψεις του, αλλά και ότι καθημερινά ολοένα και περισσότεροι θεσμικοί εκπρόσωποι, του εξέφραζαν μα και του εκφράζουν καθημερινά τον θαυμασμό τους για τα λεγόμενα του!

Ο Αρχιεπίσκοπος αναδείχθηκε, σε αρχιερέα της εθνικοφροσύνης, ιδεολογικό αρχηγό της συντηρητικής παράταξης σε μια στιγμή κρίσης της ιδεολογίας της αλλά, και την κρίση της Θεολογίας. Με τα γεμάτα εμπάθεια κηρύγματά του κατά του Ουμανισμού, Διαφωτισμού και της Αναγέννησης και του πολύτιμου κόσμου της κουλτούρας γενικά, διαστρεβλώνει πλήρως και την ιστορία, καθώς και το νόημα των σύγχρονων αγώνων για την υπεράσπιση των μεγάλων ιδανικών της Ειρήνης, της Δημοκρατίας, της Ελευθερίας, της Ισοτητας και των Ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Χαρακτηριστικό και πρωτότυπο φαινόμενο στις Εκκλησίες όπου πηγαίνει, συνοδευόμενος πάντα όχι τυχαία απ τα ΜΜΕ, όπου ακούγονταν πολλαπλά και παρατεταμένα χειροκροτήματα ή και το «όλοι μαζί» θυμίζοντας στημένες κομματικές συγκεντρώσεις της Δεξιάς.

Η πρώτη μεταχουντική κυβέρνηση ήταν της ΕΡΕ με πρωθυπουργό τον Κωσταντίνο Κραμανλή . Και ενώ, εκτός από τα λίγα «σταγωνίδια» μας διαβεβαίωναν ότι οι αλλαγές-απαντήσεις για τα προ χουντικά και μετά χουντικά προβλήματα, προχωρούν προγραμματισμένα και με συνέπεια. Δεν πέρασαν, όμως, παρά μόνο μερικά χρόνια και ακούστηκε εκ νέου η λέξη ΑΛΛΑΓΗ. Με το σύνθημα αλλαγή για κοινωνική είχαμε κυβερνητική αλλαγή.

Στη διάρκεια αυτής της ΑΛΛΑΓΗΣ πριν προλάβουμε να απαλλαγούμε απ τη χουντική διαφθορά, μας προέκυψε η υπόθεση Κοσκωτά, το ΕΙΔΙΚΟ Δικαστήριο, κυβέρνηση Εθνικής ενότητας-σωρηρίας. Με το σύνθημα εκ συγχρονισμός είχαμε νέα κυβερνητική αλλαγή. Και λίγο μετά είχαμε ένα Νεο σύνθημα που τη φορά αυτή, έλεγε αλλαγή στην ΑΛΛΑΓΗ. Επαναφορά της κυβέρνησης της πρώτης ΑΛΛΑΓΗΣ.

Ο Μεταξάς, θεμελίωσε με βαθιές ρίζες το κράτος της Δεξιάς και μας προικοδότησε με μια πλούσια Νομοθεσία, διανθισμένη με ένα ραφινάτο φασιστικό πνεύμα που επιβιώνουν και σήμερα ακόμα. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κανείς ότι η γενιά των αξιωματικών που έκαναν τη 7χρονη δικτατορία ήταν με το μεταξικό-φασιστικό πνεύμα διαπαιδαγωγημένοι. Αυτοί δημιούργησαν τον ΙΔΕΑ. Εκεί στον ΙΔΕΑ και στη Οργάνωση «Νέων Αξιωματικών» ΙΔΕΑ επωάζονταν δυο δεκαετίες το αυγό του φιδιού.

Παρά τις νίκες όμως οι νικητές, αφού την εξουσία και προπολεμικά, αντί απ το λαό την αντλούσαν και στήριζαν στους ξένους και τις δικτατορίες. Στη διάρκεια της κατοχής και τη συνεργασία, στους επίορκους στρατηγούς, και τους δωσίλογους. Μετά απελευθερωτικά στους ξένους και τους δωσίλογους και στη διάρκεια του εμφυλίου στους στρατοκράτες. Στους στρατοκράτες, που της υπόσχονταν μια πλήρη εκκαθάριση των λογαριασμών με την Αντίσταση και τους συμμετέχοντες, μα και μια εκατοντάχρονη αδιατάρακτη εξουσία.

Η διασφάλιση αυτής της διαβεβαίωσης, σημαίνει ότι είχαν ένα σύμφωνο, έναν ανεξόφλητο προσωπικό λογαριασμό. Ενα χρέος ανεπλήρωτο προς τους νικητές στρατοκράτες του εμφυλίου.

Π Χ Κράτησαν με όλα τα μέσα θεμιτά και αθέμιτα τους Νέους μακριά απ το κοινωνικό γίγνεσθαι. Προσπάθησαν να πείσουν τις νέες γενιές ότι οι ιδεολογίες και τα οράματα για έναν καλύτερο κόσμο έχουν πεθάνει. Ήθελαν και θέλουν να μείνουν οι νέοι απολίτικοι. Ξεχώντας ότι οι ιδεολογίες, τα οράματα και οι Ιερές παρακαταθήκες των ιστορικών αγώνων των προγόνων, καθώς και τα πρότυπα των ηρώων δεν μπορεί κανείς να τα αμαυρώσει στα μάτια του λαού και ειδικά των νέων.

Ενα έγκλημα που όχι μόνο την κατατρέπει, αλλά και την κρατάει υπόδικη στη συνείδησή του ο λαός. Ενα έγκλημα που έκτοτε ορθώνεται σαν τη λερναία Υδρα και κατά διαστήματα την υποχρεώνει να καταφύγει σε βία, νοθεία, κοινοβουλευτικό πραξικόπημα ή στρατιωτικές δικτατορίες, προκειμένου να ανακόψει προσωρινά έστω την ανάπτυξη την δικαίωση και την παράταση του χρόνου παραμονή του στην εξουσία και τη ζωή.

Με εξαίρεση το θέμα της Μοναρχίας όλες οι άλλες αξίες, ιδέες και οράματα, παραμένουν ζωντανές και θα παραμείνουν επίκαιρες μέχρις ότου δεν λυθούν-υλοποιηθούν θα τα βρίσκομε μπροστά μας. Εκτός ποια και το ΠΑΣΟΚ με το σύνθημα «Αλλαγή» και αργότερα με το «Αλλαγή στη Αλλαγή» που τόσο την εκμεταλλεύτηκε ότι υλοποίησε έστω μέρος απ τις «οι ιδέες της 3ης Σεπτέμβρη».

Της αλλαγής που παρά τις όποιες διακηρύξεις είκοσι και πλέον χρόνια έλεγαν « Νάτην πετιέται...» και δεν «φαίνεται στο τέλος καμιάς τετραετίας...», δικαιώνοντας έτσι τον Ελιότ, που επανειλημμένα έχει διαμηνύσει στα κόμματα εξουσίας : «Εμάς τους αριστερούς Δεν μας αρέσει ν ανεβαίνουμε μια σκάλα και να βλέπουμε οτι μας οδηγεί κάτω...Δεν μας αρέσει να βγαίνουμε από μια πόρτα και να βλέπουμε οτι είμαστε ξανά στο ίδιο δωμάτιο».

Σε όλες τις χώρες που είχαν δημιουργήσει Εθνική Αντίσταση, το θέμα της μεταπολεμικής εξουσίας η κάθε χώρα το έλυσε με βάση τα δικά της δεδομένα. Ιστορικά στις χώρες που στην Αντίσταση συμμετείχε και η άρχουσα τάξη, το θέμα της εξουσίας λύθηκε ευκολότερα.

Δυστυχώς, το μεγάλο, το τεράστιο πρόβλημα της Ελλάδας είναι το γεγονός οτι στον 20ου αιώνα ήταν και παραμένει, η ανυπαρξία ηγετών. Σε ολόκληρη τη διάρκεια του 20ου αιώνα η χώρα μας, δεν ανέδειξε ηγέτες-πατριώτες ευρείας εμβέλειας. Πριν από την μετονομασία του Σοσιαλιστικού κόμματος σε κομμουνιστικό: οι Έλληνες γεννιόταν και πέθαιναν Βασιλικοί ή Βενιζελικοί. Είμαστε η μοναδική χώρα, που ενώ και στους δύο Παγκοσμίου Πολέμους βρισκόμασταν στην πλευρά των νικητών, τελικά, χάρη στην έλλειψη της αντίστοιχης ηγεσίας βρεθήκαμε και τις δυο φορές ζημιωμένοι.

Και σε συνέχεια να τον σωφρονίσει μέσω της φυλλοβόλου μνήμης και την άπειρο λήθη, έτσι ώστε να συνηθίσουμε να ζούμε στην ασφάλεια και την τάξη της δικτατορίας. Και κυρίως να ξεχάσει ο λαός την συμμετοχή του και στον Αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Το «Στιγμαίο» και ο συμβιβασμός που θα άφηνε εκτός κατηγορητηρίου αυτούς που επί χρόνια οργάνωναν, επέβαλαν και στήριξαν πρακτικά το καταστροφικό έργο των συνταγματαρχών και την διχοτόμηση της Κύπρου.

Λειτουργήσε και στην Ελλάδα όπως λειτουργήσε και στη δίκη της Νυρεμβέργη όπου δικάζονταν οι Σολιάλ-Ναζί και δικάστηκαν από τις εκατοντάδες χιλιάδες Ναζί, που οργάνωσαν, που καθοδήγησαν κήρυξαν και διεξήγαγαν αυτόν απάνθρωπο και εγκληματικό πόλεμο του καταδικάστηκαν μόνο 20.

Όλα αυτά τα εγκλήματα, αρπαγές αποζημιώσεις και το Δάνειο, χάρις στην «εκμετάλλευση» των διασωθέντων φασιστικό-Ναζί, ξεχάστηκαν, σε συνδυασμό δε με «Το ανήκομεν εις την Δύσην, όπως και στην Ανατολή, σημαίνει οτι δεν ανήκομεν στην Ελλάδα και τον εαυτόν μας».

ΒΕΡΟΙΑ 16/9/1987

ΑΝ ΗΘΕΛΕ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟ ΕΑΜ

ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΤΟ ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΑΝ ΗΘΕΛΕ ΕΝΟΠΛΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Είναι όλοι αυτοί που ενώ στήριξαν και έκαναν πράξη τα κελεύσματα των κατακτητών και των εθνοπροδοτών, όχι μόνο ξεχάστηκαν όταν ήρθε η ώρα της λογοδοσίας, αλλά και αγνοήθηκαν σαν, άσχετοι με το θέμα συνεργασία, με τους κατακτητές

Και όχι μόνο αλλά προσπάθησαν να μας πείσουν, οτι τα κίνητρα τους ήταν «εθνικά» και ο,τι έκαναν το έκαναν για το καλό της Ελλάδας και του λαού. Γι' αυτό και η ευθύνη που τους βαρύνει είναι αυτό της στιγμής, που αποφάσισαν τη συνεργασία

Την υπέστει χώρα, την έζησε και την πλήρωσε ο λαός για μισό αιώνα στο πετσί ο λαός και θα την πληρώσουν και οι επόμενες γενιές, που, χωρίς να διεκδικήσει την εξουσία αμέσως μετά την απελευθέρωση. Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν είχε λόγω να διεκδικήσει την εξουσία. Και δεν είχε γιατί την κατείχε και στην ύπαιθρο και στις πόλεις. Μόνο ένα μικρά κομμάτι της Ηπείρου έλεγχε ο Ζέρβας. Μύθος λοιπόν είναι ότι το ΕΛΑΣ-ΕΛΑΣ πολεμούσε να την καταλάβει, την οποία είχε και παρέδωσε στην νόμιμη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, με Πρωθυπουργό τον Γ Παπανδρέου. Γιατί αν πράγματι την διεκδικούσε αλλιώς θα διαμορφώνονταν το μεταπολεμικό γίνεσθαι της χώρας. Από την 12η Οκτωβρίου 1944 που απελευθερώθηκε η Αθήνα, μέχρι την 4η Δεκεμβρίου που άρχισε η βάρβαρη και ξετσιπωτή ένοπλη αγγλική επέμβαση μεσολάβησαν 53 μέρες. Μέσα σε αυτό το χρόνο αν ήθελε ένοπλα να πάρει την εξουσία το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, μπορούσε να την πάρει.

Δεν την ήθελε όμως με τα όπλα, γι' αυτό και υπέγραψε την συμφωνία του Λιβάνου (και ας κόμπαζε ο Παπανδρέου ότι τσυβάλιασε» την αριστερά). Πολύ περισσότερο την συμφωνία της Καζέρτα, που έθετε τον ΕΛΑΣ υπό τις διαταγές του Αγγλου στρατηγού Σκόμπυ. Αν την ήθελε με τα όπλα, δεν θα περίμενε να αποσύρουν οι Αγγλοι στρατό από τα μέτωπα, ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος με τη Γερμανία και να επιστρέψουν οι αγκαταλείψαντες λαό και χωρά και κυρίως δεν θα παρέδινε τα όπλα.

Η ιστορία απέδειξε ότι η συμφωνία του Λιβάνου έγινε για να παραβιαστεί. Το πρόβλημα ήταν ποιος απ' τους δύο εταίρους που την υπέγραψαν θα την παραβίαζε. Από ό,τι αποδείχθηκε το ΕΑΜ σεβόμενο την υπογραφή του και μη θέλοντας την εξουσία με τα όπλα, δεν την παραβίασε. Ο Τσιώρτσιλ όμως και οι σύν αυτό, που την υπέγραψαν για να την παραβιάσουν την παραβίασαν. Όμως παρά την παραβίαση η κατάσταση μπορούσε να μην είχε αυτήν την κατάληξη.

Στις 12/10/1944, μετά από τέσσερα σχεδόν χρόνια μαύρης σκλαβιάς, που βύθισε την πατρίδα μας στο σκοτάδι, με ανυπολόγιστο κόστος σε ανθρωποθυσίες και ολοκληρωτική καταστροφή της εθνικής οικονομίας, τα γερμανικά στρατεύματα εκκένωσαν εσπευσμένα την Αθήνα. Η ραγδαία προέλαση του Κόκκινου Στρατού στα Βαλκάνια τους ανάγκασε να εγκαταλείψουν τη χώρα μας, για να αποφύγουν τη σίγουρη αιχμαλωσία. Στις 13/10/44 η ελληνική πρωτεύουσα ήταν ελεύθερη...Εκείνες τις ανεπανάλλειπτες στιγμές, όλη η Ελλάδα ζούσε ένα όνειρο, κάτι το φανταστικό, που είναι αδύνατο να αποτυπωθεί σε γραπτό κείμενο. Νοιώθεις κάτι το συγκλονιστικό τη στιγμή που ξαναβρίσκεις, μετά από χρόνια σκλαβιάς, τη χαμένη σου λευτεριά.

Στην πραγματικότητα, όμως ο λαός τη λευτεριά του δεν την είχε στερηθεί μονάχα τα τριάμισι χρόνια της ξενική κατοχής, αλλά πολύ πιο πριν, απ' το 1936, απ' τον ντόπιο φασισμό με τη αγγλο-μεταξική δικτατορία του Γλίμπουργκ. Τις μέρες εκείνες ο λαός γιόρταζε την απελευθέρωσή του, όχι μονάχα απ' τον ξένο αλλά και απ' τον δικό μας φασισμό και πίστεψε, ότι το όνειρο είχε γίνει πραγματικότητα. Ότι οι θυσίες του δεν πήγαν χαμένες και ότι ο αγώνας Αλβανικό και κατοχικός δικαιώθηκε. Και αυτό γιατί τη λευτεριά την κατάκτησε μετά από σκληρό και πολύχρονο αγώνα, αλλά και τις ανείπωτες θυσίες, γι' αυτό και την ένιωθε έντονα την απελευθέρωση της χώρας.

Μπορεί ο Τσιώρτσιλ, εκμεταλλευόμενος τη συνέπεια του ΕΑΜ, όσον αφορά την υπογραφή, να κέρδισε τον απαιτούμενο χρόνο για να κουβάλησε στην Ελλάδα, τάκς, αεροπλάνα, καράβια και αρκετούς Τσιώνιδες. Να κατέλαβε την πλατεία Συντάγματος. Στην υπόλοιπη Ελλάδα όμως, δέσποζε ο ΕΛΑΣ με 65,000 και πλέον χιλιάδες μόνιμο **Εθελοντικό** στρατό, οργανωμένο στα πρότυπα του εθνικού στρατού, άλλες 50,000 χιλιάδες εφεδρικό ΕΛΑΣ, ένα καλά οργανωμένο Ναυτικό και εκατοντάδες χιλιάδες ΕΑΜίτες, που όχι μόνο είχαν αποδεχθεί το πρόγραμμα του ΕΑΜ, αλλά και το στήριζε, ιδεολογικά, πολιτικά και ένοπλα. Αυτό το θύμιζε ο στρατηγός Ουίλσον στον Τσιώρτσιλ λέγοντάς του «Καλά την Αθήνα, την υπόλοιπη Ελλάδα πως θα την καταλάβεις»; Και να τι εννοούσε στρατηγός:

Αν ο ΕΛΑΣ καταλάμβανε με σύντομες και αποφασιστικές ενέργειες την εξουσία, αμέσως μετά την υποχώρηση των Γερμανών, διορθώνοντας με αυτόν τον τρόπο τα λάθη του Λιβάνου και της Καζέρτας (στη διάπραξη των οποίων, προφανώς, είχαν βάλει το δακτυλάκι τους και οι Σοβιετικοί, που με διεθνείς μυστικές συμφωνίες είχαν δεσμευθεί στο θέμα της Ελλάδας), αυτό ήταν κάτι που μπορούσε πολύ άνετα να το κάνει.

Και το ερώτημα που μπαίνει είναι αν κομμουνιστικό κόμμα, που αποτελούσε την καρδιά του ΕΑΜικού κινήματος, στις συνθήκες που είχαν διαμορφωθεί τότε-εσωτερικά και εξωτερικά-μπορούσε να ολοκληρώσει τη νίκη του, μετά την υποχώρηση των Γερμανών και να εγκαθιδρύσει το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα που προβλέπονταν απ' την κοσμοθεωρία του; Και ειδικά μετά την παράκαμψη της Ελλάδας απ' τον στρατηγό Τολμπούκιν; Η απάντηση είναι Όχι.

Αυτό όμως που δεν μπορούσε να κάνει το κομμουνιστικό κόμμα, μπορούσε άνετα να το κάνει το ΕΑΜ. Αν ήθελε μπορούσε να το κάνει γιατί το ΕΑΜ ήταν ένα εθνικό, πατριωτικό και όχι ταξικό κίνημα.

Το Δεκέμβρη του 1944, η Αγγλία, παρά τη συμφωνία του Λιβάνου και το σχηματισμό κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, επιτέθηκε απροκάλυπτα. Αιματοκύλισε την Ελλάδα και έθεσε υπό κατοχή μια «φίλη» σύμμαχο χώρα, ενώ ο πόλεμος εναντίον του άξονα συνεχιζόταν. Βασικός σκοπός της ένοπλης επέμβασης ήταν να τοποθετήσει στην εξουσία τους υποτακτικούς της, που έμπρακτα συνεργάζονταν και υποστηρίζονταν και απ τους πολιτικούς και ένοπλους συνεργάτες των Γερμανών.

Των συνεργατών (τη συμπεριφορά των οποίων καθημερινά με τον πιο επίσημο τρόπο οι ίδιοι καταδίκαζαν αποκαλώντας την ηγεσία τους «Μαστροπούς», που «θα λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη κλπ», ενώ οι Αμερικάνοι στήριζαν τον Τσιώρτσλ, άμεσα έμειναν αδρανείς σε μια τέτοια βάρβαρη και απροκάλυπτη Ιμπεριαλιστική επέμβαση. Βέβαια οι Αμερικανοί είχαν τον λόγους τους. Οι Ρώσοι όμως γιατί; Γιατί δεν έλεγαν σαν σύμμαχος χώρα, αυτά που σκέπτονταν για την Ελλάδα ή αυτά που αποφάσισαν για την Ελλάδα και το μέλλον της;

Το ΕΑΜ, στηριζόμενο στον αγωνιζόμενο λαό θα έκανε, αυτό που έκαναν οι Αγγλοι σε συνεργασία με τους ταγματασφαλίτες και την πλειάδα των εθνοϊσμών ενάντια στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μετωπο. Ενάντια στο σύνολο του Ελληνικού λαού.

Αν ήθελε να παραβιάσει, όπως έκαναν οι Αγγλοι σε συνεργασία με το έδω υποτακτικό κατεστημένο. Θα συνελάμβανε (οπως το έκανε για χιλιάδες τους οποίους παράδινε, όπλιζε και απελευθέρωνε η κυβέρνηση για να πολεμήσουν στο πλευρό των Αγγλων), θα περνούσε από έκτακτα στρατοδικεία κάθε εθνοπροδότη και συνεργάτη των κατακτητών με ταυτόχρονη δήμευση των περιουσιών τους. Σε συνέχεια θα διακήρυττε αμέσως ότι έχει επιλέξει (αυτό ακριβώς που περιείχε, η συμφωνία του Λιβάνου) σαν μορφή του πολιτεύματος την προεδρική κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Γεγονός που θα έπειθε τους Αγγλους έμπρακτα, για την ειλικρίνεια των προθέσεών της, σχηματίζοντας από θέση ισχύος, κυβέρνηση πραγματικής Εθνικής Ενότητας με ευρεία συμμετοχή αποδεδειγμένων πατριωτών απ όλο το φάσμα του πολιτικού κόσμου, κηρύσσονταν με σαφήνεια ότι στον εξωτερικό τομέα μεταπολεμική Ουδετερότητα.

Μια τέτοια λύση εκτός του ότι, θα τη δεχόταν η πλειοψηφία του πολιτικού κόσμου, καθώς και η Αγγλία η οποία στις συνθήκες εκείνες ήταν η καλύτερη. Ο λαός απ την πλευρά του, αφού συμμετείχε και την στήριζε πολιτικά και ένοπλα το ΕΑΜ στη διάρκεια της κατοχής, θα την χαιρέτιζε και θα την στήριζε, αφού θα ικανοποιούσε το λαϊκό αίσθημα για πραγματική εθνική απελευθέρωση και κυριαρχία, ενώ παράλληλα θα δικαίωνε τον αγώνα του, που τόσο ακριβά πλήρωσε σε αίμα και υλικές καταστροφές πολεμώντας τους κατακτητές.

Και επειδή το εγχείρημα λένε έγινε στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου, οι συμμετέχοντες στο ΕΑΜ αγωνιστές, εντάχθηκαν και μάλιστα **Εθελοντικά** σε αυτό ωθούμενοι, αρχικά, όχι απ τη συνείδηση των ταξικών τους συμφερόντων, πολύ περισσότερο από ιδεολογία, αλλά από πατριωτικά αισθήματα και το μίσος προς το φασισμό πρώτα στον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο και τον κατακτητή στα χρόνια της κατοχής, και συνέχισαν την Αντίσταση στον εμφύλιο 1946-1949 όχι από ιδεολογία, αλλά επειδή διώκονταν-κινδύνευε η ζωή τους-για την πατριωτική τους δράση, και γιατί δεν μπορούσαν να ανεχθούν το σπεκουλάρισμα-υποκατάστασή του πατριωτικού τους αγώνα απ τους συνεργάτες των Γερμανών και κάθε είδους μορφής και σχήματος δωσίλογων.

Δυστυχώς, το μεγάλο, το τεράστιο πρόβλημα της Ελλάδας είναι το γεγονός ότι ολόκληρο τον 20ου αιώνα ήταν και παραμένει, η ανυπαρξία ηγετών. Σε ολόκληρη τη διάρκεια του 20ου αιώνα η χώρα μας, δεν ανέδειξε ηγέτες-πατριώτες ευρείας εμβέλειας. Πριν απ την μετονομασία του Σοσιαλιστικού κόμματος σε κομμουνιστικό: οι Έλληνες γεννιόταν και πέθαιναν Βασιλικοί ή Βενιζελικοί. Είμαστε η μοναδική χώρα, που ενώ και στους δύο Παγκοσμίου Πολέμους

βρισκόμασταν στην πλευρά των νικητών, τελικά, χάρη στην έλλειψη της αντίστοιχης ηγεσίας βρεθήκαμε και τις δυο φορές ζημιωμένοι.

Για να επιβληθεί και πριν επιβληθεί η δικτατορία απ το παρακράτος, αλλά και από ό,τι αποδείχθηκε και την επίσημη αρωγή του κράτους, είχαν προηγηθεί η Δολοφονία του Πέτρουλα, του Λαμπράκη, το σχέδιο «Περικλής» και Καρδαμάκη στις εκλογές βίας και νοθείας του 1961, με οργανωτές και πρωτεργάτες τον ΙΔΕΑ, η αποστασία το 1965, η φυγή Ιγγόνιτο του Κ Κωσταντίνου Καραμανλή απ την Ελλάδα με εκείνη την χαρακτηριστική φράση «ποιός επιτέλους κυβερνά αυτόν τον τόπο», το Σαμποτάζ του Γοργοποτάμου με τους 30 νεκρούς και δεκάδες τραυματίες και το Σαμποτάζ του Εβρου.

Η μετακίνηση και συγκέντρωση των πρωτοκλασάτων στελεχών του ΙΔΕΑ στην Αθήνα και την τοποθέτησή τους σε πιο κέραιες θέσεις-κλειδιά σε σχέση με αυτές που ήδη είχαν στο στρατό, τα σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό. Με αποκορύφωμα, τον Ασπίδα και την μη αποδοχή απ το Βασιλιά να αναλάβει ο εκλεγμένος απ το λαό Πρωθυπουργός και το Υπουργείο στρατιωτικών.

Αλήθεια όλα αυτά τα προμηνύματα δεν ανησύχησαν την άρχουσα τάξη και την κυβέρνηση ή τα θεωρούσε απαραίτητα προκειμένου να ολοκληρωθεί ο καταχωνιασμός του Αντιστασιακού Έπους; Ένα Έπος που συγκλόνισε την οικουμένη. Ένα Έπος που το δημιούργησε **Εθελοντικά** ο υπό κατοχή λαός; Αυτό το Έπος δεν ξεριζώνεται με κατασταλτικά μέτρα όσο σκληρά και απάνθρωπα και αν είai αυτά. Ούτε με την (παρενθετική) «συμφιλίωση» που έγινε το 1990, με καθαρά μικροκομματικούς και συγκυριακούς λόγους. Οι καταβολές της Εθνικής Αντίστασης δεν ξεριζώνονται χωρίς δικαίωση. Και δεν ξεριζώνονται γιατί είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με αγώνες, που τους οργάνωσε και τους διεξείγαγε ο ίδιος ο λαός. Και οι αγώνες, όποιοι και είναι όσο μικροί και αν είναι αποτελούν εθνικό κεφάλαιο. Σαν εθνικό κεφάλαιο δεν επιτρέπεται σε κανένα να τους αμφισβητήσει, πολύ περισσότερο να τους αγνοήσει και κυρίως να τους διαγράψει.

Το κεφάλαιο Εθνική Αντίσταση δεν έκλεισε με την σε «εισαγωγικά» αναγνώριση και την παρασημοφορία των αγωνιστών, ακρετοί απ τους οποίους για 3η φορά πολέμησαν για την Ελλάδα: Πολέμησαν α) να μη κατακτηθεί η χώρα, στον ιταλό-ελληνικό πόλεμο β) στην Αντίσταση 1941-44, να απελευθερωθεί κατακτημένη απ τους τρεις κατακτητές: Γερμανούς, Ιταλούς και Βουλγάρους χώρα, γ) το 1961-1967 να μην έρθει η χούντα και όταν ήρθε 1967-1974 να πέσει.

Το κεφάλαιο Εθνική Αντίσταση δεν έκλεισε με την σε «εισαγωγικά» αναγνώριση και την παρασημοφορία των αγωνιστών. Και δεν έκλεισε γιατί, δεν ήταν μια τυχάρπαστη ενέργεια, ένα αναρχικό φαινόμενο. Η εθνική Αντίσταση ήταν λαογέννητη. Σαν λαογέννητη όχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό, να μην αποδεχθεί την κατοχή, αλλά και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια, για την χιλιάκριβη τη λευτεριά με τους τρεις κατακτητές για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των ανθρώπων η μικρή μας Ελλαδίτσα. Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, ότι εμείς οι Έλληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου.

Αντί λοιπόν να κάνουν μια ευρύτατη και σε βάθος αυτοκριτική για την συνεργασία και τα εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος του λαό και τη χώρας συνεργαζόμενο το κατεστημένο, που εκπρόσωπός της ήταν και παραμένει η Δεξιά. Αντί γι' αυτό ο κόσμος της Εθνοφροσύνης που με τη βία των Αγγλό-Αμερικανικών όπλων καταχώνιασαν, αμφισβήτησαν και διέγραψαν την Εθνική Αντίσταση ανέβηκαν και στρογγυλοκάθισαν στην εξουσία, έγιναν ένα με τον κόσμο που δοσιλογισμού και της εθνοπροδοσίας. Και χωρίς ίχνος ντροπής ανακήρυξαν τον εαυτό τους πατριώτες και τους αγωνιστές προδότες.

Μα ο πατριωτισμός γράφεται με πράξεις πατριωτικές και με αίμα και δεν πλαστογραφείται εκ των υστέρων με λόγια αλλά από τα ντοκουμέντα που έρχονταν στο μεταξύ φως και απόδειχναν τον πατριωτισμό του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, μα και της ΕΠΟΝ, και την προδοσία των αντιπάλων τους, σε πείσμα όλων που διασώθηκαν, χάρη στον πατριωτισμό και τη θερμή

αγάπη των απλών ανθρώπων που το στήριξαν, τον έθρεψαν, τον στέγασαν και του έδωσε, ό,τι ποιο πολύτιμο είχε: ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ.

Γι' αυτό και όποιος προσπαθεί σήμερα την παραχάραξη το νόημα και την προσφορά της Εθνικής Αντίστασης, προσκρούει όχι μονάχα στις αναμνήσεις και τις ζωντανές μαρτυρίες των επιζώντων αγωνιστών, αλλά και στα ντοκουμέντα, που παρά τις «φιλότιμες» προσπάθειες του ντόπιου κατεστημένου και των ξένων πρωτοστατών τους, να μην αφήσουν κανένα ει δυνατόν ίχνος, που να θυμίζει Αντίσταση.

Χαρακτηριστικό είναι ο τρόπος που προσπαθούσαν να εξαφανίσουν κάθε ίχνος που θα θύμιζε την 4 χρονή Αντίσταση και τη δράση της κατά των κατακτητών. Στο δικό μου σπίτι που ήμουν φυλακή και τους Αδερφού Κόγια Αντώνιο, που ήταν εξορία. Επειδή διατέλεσα για ένα διάστημα γραμματέας της ΕΠΟΝ Ν Ημαθίας, διέρρευσε, μια πληροφορία ότι το Αρχείο της ΕΠΟΝ είναι κάπου κρυμένο στο δικό μου ή του Αδερφού που ήταν δίπλα. Εκτοτε και για πολύ καιρό, η ασφάλεια και πολλές άλλες οργανώσεις ΒΕΝ κλπ, που έργο τους ανάμεσα στα άλλα, ήταν η εξαφάνιση κάθε ίχνος που θύμιζε Αντίσταση πήγαιναν για ένα μεγάλο διάστημα στο σπίτι και αφού πρώτα έκαναν τις αντίστοιχες ερωτήσεις:

Που έχει βάλει για φύλαξη ο γιος σου «τις εφημερίδες που γράφονταν στη διάρκεια που ήταν οι Γερμανοί εδώ. Τις εφημερίδες που εύγαιναν τότε, τις προκηρύξεις τα τρίκ,, τις φωτογραφίες και ότι άλλο έχει σχέση με την παραμονή των Γερμανών εδώ». Στη συνέχεια, ερευνούσαν τους πιθανούς χώρους και έσκαβαν το υπόγειο να βρουν το Αρχείο. Η Μακαρίσα η Μάνα μας αφού πήγαν αρκετές φορές, όταν ξανά πήγαιναν τους έλεγε «Αγαπητά μου παιδιά ήρθατε τόσες φορές ψάξατε παντού, σκάψατε σχεδόν όλο το υπόγειο και δεν βρήκατε τίποτε γιατί συνεχίζετε να μας ενοχλείτε;

Η απάντηση Εσύ γιαγιά να κάνεις τη δουλειά σου, αυτή είναι δική μας δουλειά. Να ψάχνουμε!»! Όταν γύρισα μετά από 16,5, χρόνια μου τα έλεγε η Μάνα μου, τόσο ζωντανά και τόσο παραστατικά, λες και η συζήτηση αυτή γίνονταν αυτήν ακριβώς την ώρα.

Το κατεστημένο δεν την αναγνωρίζει την ύπαρξη της Εθνικής Αντίστασης και κυρίως στις πραγματικές της διαστάσεις, και όχι σε «εισαγωγικά» χωρίς ύπαρξη και ιστορία όπως έγινε για τα κουκιά, γιατί αν την αναγνωρίσει, θα πρέπει παράλληλα να αναγνωρίσει και της δικές του ευθύνες για τη συνεργασία και να λογοδοτήσει για τα εγκλήματα που διέπραξε εις βάρος του λαού και της χώρας.

Στην Ελλάδα το κατεστημένο σε ότι αφορά την αναγνώριση και την ιστορική της αποκατάσταση, της Εθνικής Αντίστασης, προκειμένου να κερδίσει χρόνο ακολουθεί την τακτική που ακολουθεί η Γερμανία, στο θέμα της υπογραφής ΕΙΡΗΝΗ με τη χώρα μας, Ενώ η Ιταλία και η Βουλγαρία, αναγνώρισαν και πλήρωσαν τις πολεμικές επανορθώσεις προς τη χώρα μας. Η Γερμανία που ενώ χρωστά εκτός από στις πολεμικές επανορθώσεις και τα 3,5 δίσ δολάρια, αξίας του 1938, τα ολοκαυτώματα και κυρίως την εξάνεμιση της Ελληνικής οικονομίας με τα μάρκα που τύπωνε η κάθε μονάδα. Τα Μάρκα αυτά που η αξίας τους ήταν όση ήταν η αξία του χαρτιού, της μελάνης και τα καύσιμα για την εκτύπωση και τους τόκους έκτοτε.

Και όμως με τα μάρκα αυτά κάθε πρωί οι Φρίτς, με τσάντες γεμάτες από αυτά τα μάρκα ξεχύνονταν στην αγορά της Πόλης. Κατά προτίμηση στο κοσμηματοπωλεία, τα είδη πολυτελείας, τα υφάσματα, τα είδη προικός και αφού γέμιζαν τις τσάντες πήγαιναν κατευθείαν στο ταχυδρομείο και τα έστελναν στη χώρα από όπου κατάγονταν. Με τον τρόπο αυτό γομάτισαν την τσακισμένη από τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο.

Ένας άλλο τρόπος αποψίλωσης της χώρα, από ό,τι σπάνιο, ακριβό, πολύτιμο και δυσεύρητο ήταν οι άδειες και ειδικά οι συχνές άδειες «ειδικούς » Γερμανούς όπως των es-es, thw Gkestampo, έφευγαν με γεμάτες τις τσάντες ό,τι από αυτά μπορούσε να μετακινηθεί με το χέρι. Αν ποτέ βρεθεί κάποιο από αυτά αχρεία που είναι καταγεγραμμένα, θα πρέπει ειδικά ελληνικά συνεργεία να πάνε στην Γερμανία για την ανεύρεσή τους και στην Ελλάδα να αναζητήσουμε αυτούς που τα υπόδειξαν.

(τους παρακολουθούσε Κι τους κατέγραφε η ΕΠΟΝ και τα Αετόπουλα- οι γραβιάδες της αντίστασης που σε συνεργασία με την ΕΠΟΝ παρακολουθούσαν βήμα-βήμα τη ζωή των

κατακτητών, όπως παρακολουθούσε και την ζωή των συνεργατών. Το ίδιο κατέγραφε στο σταθμό της πόλης και τα έμφορτα και περικόλιστα τρένα με αρχαία και ότι πολύτιμο υπήρχε στη χώρα. Αυτά που τους υπόδειχναν οι ενδεδειγμένοι συνεργάτες. Γιατί και στην περίπτωση αυτή ίσχυε ότι ίσχυε για τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια την αποστολή στη Γερμανία, τα στρατόπεδα και τις εκτελέσεις για αντίποινα. Αντίποινα υ στην αρχή ήταν ένα προς 10 και όσο όσο αναπτύσσονταν και αυγάτιζε η Αντίσταση έφτασε ένα προς 20-30 - 50 και εκατό και την πρωτόμαγιά του 1944 200,

Οι Γερμανοί σαν κατακτητές δεν γνώριζαν ούτε πρόσωπα ούτε πράγματα. Φορούσαν στολή κα είχαν τόπο διαμονής και μπορούσες, ανά πάσα στιγμή α τους έχεις στο στόχαστρο. Ότι ήθελαν αν πάρουν θα το έπαιρναν με το χάρτη και το όπλο. Οι συνεργάτες ήταν αυτοί που γνώριζαν πρόσωπο και πράγματα, τα αρχαία και τον πλούτο της χώρας. Με τη Γερμανία η χώρα μας βρίσκεται ακόμα σε πόλεμο και αυτό γιατί Γερμανία, αν η Γερμανία υπογράψει τη λήξη του πόλεμου με τη χώρα μας την επόμενη της υπογραφής τίθεται αμέσως σε κίνηση η διαδικασία αποπληρωμής του δανείου, των επανορθώσεων και των ολοκαυτωμάτων μαζί και οι τόκοι.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ-ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Η Ελληνική αστική Δημοκρατία, παρά το κόστος που έχει καταβληθεί για να γεννηθεί και να επιβιώσει από το 21, και όταν κατά καιρούς οι λαϊκοί αγώνες την επέβαλαν, έστω και για μικρά χρονικά διαστήματα, ποτέ δεν κατόρθωσε να φτάσει στην **Εφηβεία** πολύ περισσότερο να **Ενηλικιωθεί**. Πάντα βρίσκονταν οι καλοθελητές ντόπιοι και ξένοι που εμπόδιζαν την αναπαραγωγική της **Ωρίμανση**. Μα και η σημερινή που τολμούμε-αποφασίσαμε να τη δεχτούμε σαν Αστική, από ό,τι φαίνεται δεν μπορεί να περηφανεύεται ότι είναι αυτή που νομίζει.

Βέβαια και σήμερα ακόμα δεν λείπουν οι «ιστορικοί» που γράφουν όπως παλιά με βάση το «**καλό**» και «**κακό**» και μόνο για τις πράξεις του Ελέω Θεού ηγεμόνα ατομικού και συλλογικού, μα και να πιστεύουν πως τα μόνα πράγματα που αξίζει να θεωρηθούν, να καταγραφούν να κριθούν και να αποτελέσουν την ιστορία: είναι αυτά και μόνο αυτά. Η ζωή όμως όχι μόνο συνεχίζεται αλλά και προχωρεί.

Ετσι λοιπόν, για να γίνουν πιο εύκολα κατανοητά τα γραφόμενα, θα χρησιμοποιήσω το μεθοδολογικό εργαλείο της κατ' αναλογία εξέταση δυο νεότερων ξεχωριστών ελληνικών ιστορικών φαινομένων. Θα συσχετίσω και θα τα αντιπαραβάλω χωρίς να τα ταυτίσω: τον αγώνα του 1821 με αυτόν της κατοχικής περιόδου 1941-1944 και αυτά της 10ετίας του 1930, με αυτά της μεταπολεμικής περιόδου και συγκεκριμένα από της 12/10/1944 που απελευθερώθηκε η χώρα, μέχρι 24/7/1974. Μια τραγική περίοδο για τη χώρα και το λαό, που έκλεισε με την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών στις 14/7/74 .

Ενας πρόσθετος λόγος, που με οδήγησε σε αυτήν τη συσχέτιση και αντιπαραβολή, είναι και το γεγονός ότι και το τέλος αυτών των δυο αξιοθαύμαστων και ελπιδοφόρων αγώνων για το λαό και τη χώρα ήταν προδιαγεγραμμένο. Η ιδεολογική υποχώρηση των αστών που ήταν ο φορέας στη Επανάσταση του 1821, οδήγησε στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τη μοναρχία αργότερα γεγονός έβαλε τέρμα στο σκέλος της κοινωνικής Επανάστασης του 21, Με αποτέλεσμα να μην γίνουν εκείνες οι επιβεβλημένες μεταρρυθμίσεις και οι κοινωνικό-οικονομικές δομές, καθώς οι φορείς των μεταρρυθμίσεων (αστοί), ταυτισμένοι τότε με την Αγία Τριάδα, οι τότε μεταρρυθμίσεις να γίνουν ύστερα από 150 χρόνια

Το ίδιο συναίβει και με τις μεταρρυθμίσεις και δομές, που έπρεπε να γίνουν αμέσως μετά την απελευθέρωση. Ταυτιζόμενη η αγγλόφιλη και η γερμανόφιλη αστική τάξη με την φασιστική Δεξιά και τους Αγγλους εισβολείς, οι μεταρρυθμίσεις αυτές που έπρεπε να γίνουν τότε παραμένουν ανεκπλήρωτες. Βέβαια έγιναν αλλαγές. Οι όποιες αλλαγές όμως που

έγιναν, δεν ήταν εκείνες οι ριζοσπαστικές αλλαγές και δομές, που θα έδιναν στην Ελλάδα: «τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα» για να πετάξει. Να ανοίξει νέους ορίζοντες για το λαό και τη χώρα. Αλλαγές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν την αντίστοιχη πολιτική, οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και τους τομείς του πολιτισμού.

Στη χώρα μας συμβαίνουν δυστυχώς τα πιο παράξενα, παράδοξα και παράλογα πράγματα. Οπου και όσο και αν ψάξει κανείς δεν θα βρει πιο τραγικά και πιο οξύμωρα σχήματα κατάληξης των ιστορικών γεγονότων και των αγώνων του λαού πολεμικών ή και ειρηνικών. Ξέρουμε πως οι νικητές και οι εξουσίες χρησιμοποιούν τις ηθικές, αγωνιστικές και ιστορικές αξίες, για να νομιμοποιήσουν τις όποιες δικές τους παραλείψεις, παρανομίες για να οικειοποιηθούν το όποιο αποτέλεσμα.

Ετσι, ενώ η κατοχή ήταν η εποχή της εθνικής αγωνίας και η ΕΜική Εθνική Αντίσταση, ύστερα απ 120 χρόνια, ήταν η λανθάνουσα αστική επανάσταση, η ίδια η αστική τάξη, δεν θέλησε για άλλη μια φορά στηριγμένη στο λαό να αναλάβει την ευθύνη να παίξει τον ιστορικό της ρόλο. Ετσι με τις διαχωριστικές γραμμές του φωτός και του σκότους οδηγηθήκαμε σε σιωπηλές τραγωδίες και σπαράγματα ψυχής.

Μισός και πλέον αιώνας πέρασε από τότε που σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας, σε πόλεις και βουνά, σε στεριά και θάλασσα, ένας λαός ολόκληρος μάχονταν για τη λευτεριά τραγουδώντας «Εμπρός ΕΛΑΣ, για την Ελλάδα». Και όλα ήταν απλά και καθαρά εκείνα τα χρόνια της φωτιάς. Υπήρχαν ιδέες, οράματα, ιδανικά, αξίες διαχρονικές και πανανθρώπινες. Το ίδιο συναιβενε και με Επανάσταση του 21. Υπήρχαν αγωνιστές εθελοντικά στρατευμένοι, που μάχονταν και θυσιάζονταν για την πραγματοποίησή αυτών των ιδεών και ιδανικών. Και ο λαός γνώριζε, τιμούσε και ξεχώριζε τους ιδεολόγους αγωνιστές από τους καιροσκόπους, τους συνεργάτες, τους πατριδοκάπηλους, τους συμφεροντολόγους, μα και τους προδότες ακόμα.

Η ιστορία της χώρας μας και η προσφορά της στο κοινωνικό-οικονομικό και το ιστορικό γίνεσθαι της ανθρωπότητας είναι μακραίωνη, τεράστια και αξιοθαύμαστη. Τόσο η αρχαία και η Αλεξανδρινή, άλλο τόσο και η Βυζαντινή. Το ίδιο αξιόλογη είναι και η Νεοελληνική ιστορία του 1821, μα και η σύγχρονη ιστορία δεν υπολείπετε σε αγώνες και προσφορά.

Απ το 21 και μετά η χώρα μας, ενώ διαμορφώνει τις κοινωνικό-οικονομικές δομές του κράτους: Δημοκρατία Σύννορα, Σημαία, Στρατό, Σώματα Ασφαλείας, Διοίκηση, και Δικαιοσύνη Η χώρας μας είναι μεν μια μικρή χώρα, αλλά με συντεταγμένη πολιτεία, με συγκεκριμένα σύννορα και Σημαία. Και με το σύνθημα τη «Μεγάλη Ιδέα» αγωνίζεται σε συνδυασμό με τον πόθο και την έμπρακτη προσπάθεια του αλύτρωτου Ελληνισμού το 1912, με την απελευθέρωση και της Μακεδονίας, της Ηπείρου και λίγο αργότερα της Θράκης ολοκληρώνει...την εθνική και την κρατική της οντότητα.

Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή το 1922 και το 1924 η αβασίλευτη δημοκρατία. Βέβαια η Δημοκρατία και η Δικαιοσύνη, είναι αρχές ουσιαστικές για τη δράση, κανείς δεν περιμένει όμως να τις δει να εφαρμόζονται στην εντέλεια αν δεν υπάρχει λαϊκή επαγρύπνηση.

Η δημοκρατία στην Ελλάδα, υπό τη «σκέπη» της μοναρχίας και κατά καιρούς εναλλασσόμενη με τις δικτατορίες, το ελληνικό κοινοβουλευτικό σύστημα στην Ελλάδα απ το 21 και μετά, ενώ είχε διαμορφώσει και ψηφίσει τα πιο φιλελεύθερα και δημοκρατικά Συντάγματα, η εφαρμογή τους λειτουργούσε με βάσει την οικογενειοκρατία, τα περίφημα Τζάκια. Ειδικά στο μεταπολεμικό κατεστημένο, ποτέ και κανένα κοινοβούλιο δεν εκλέχθηκε με την ψήφο του λαού Γι' αυτό και δεν είχαν **ΠΟΤΕ** την συγκατάθεσή του.

Η κρίση κάθε νέας κοινοβουλευτικής περιόδου άρχιζε την επόμενη των εκλογών. Ήταν και παραμένουν κοινοβούλια συναλλαγής, διαπλοκής και επιβολής. Οι καθημερινές υποταγές και υποχωρήσεις λεηλατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, συρρικνώνουν τα όνειρα και δολοφονούν τα ιδανικά.

Μετά την Μικρασιατική καταστροφή και σε όλη τη διάρκεια του μεσοπολέμου, η ελληνική αστική τάξη, εκμεταλλευόμενη χωρίς οίκτο το λαό και ειδικά τους πρόσφυγες, ενώ βρίσκονταν σε σημείο ακμής, δεν κατόρθωσε παρά την προσπάθεια να διαμορφώσει δικό της ιδεολογικό περιεχόμενο και οργάνωση και κυρίως μετά το θάνατο του Βενιζέλου να αποκτήσει έναν αξιόλογο αρχηγό, γι' αυτό και δέχθηκε αδιαμαρτύρητα σαν διέξοδο την 4η Αυγούστο

Η δικτατορία αυτή, ήταν η συνέχεια των δικτατοριών που προηγήθηκαν: του Πάγκαλου του Κονδύλη και τον Αύγουστο του 1936 η Βασιλο-Μεταξική δικτατορία και στις 28 του Οκτώβρη του 1940, η φασιστική η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Λαός και στρατός όχι μόνο αποκρούουν τον εισβολέα, αλλά και τον πέταξαν έξω απ τα σύνορα και θα τον είχαν ρίξει στη θάλασσα, αν η τότε ηγεσία δεν είχε διαφορετική άποψη για τον πόλεμο.

Για να σώσει η χιτλερική Γερμανία τον συνεταίρο της απ την ήττα τις 6 του Απρίλη του 1941, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο και στις 27 του Απρίλη, λίγο πριν εισβάλουν, οι Γερμανοί στην Αθήνα και στις επτά το πρωί της 27ης Απριλίου του 1941, ακούγεται η τελευταία εκπομπή του ελεύθερου ραδιοφωνικού σταθμού Αθηνών: «Εδώ Ελεύθερη ακόμα Αθήναι...

ΕΛΛΗΝΕΣ, οι Γερμανοί εισβολείς ευρίσκονται εις τα πρόθυρα των Αθηνών, Αδέρφια, κρατήστε καλά μέσα στην ψυχής σας το πνεύμα του μετώπου. Ο εισβολεύς εισέρχεται με όλας τας προφυλάξεις εις την έρημον πόλιν με τα κατάκλειστα σπίτια. Έλληνες, ψηλά τις καρδιές. Προσοχή! Ο ραδιοφωνικός Σταθμός των Αθηνών, ύστερα από λίγο, δεν θα είναι ελληνικός.

Θα είναι γερμανικός και θα μεταδίδει ψέματα, Έλληνες, μην τον ακούτε. Ο πόλεμος θα συνεχίζεται και θα συνεχιστεί μέχρι της τελικής νίκης. Ζήτω το έθνος των Ελλήνων!» και στις 30 προς 31 του Μάη με την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώνεται η κατοχή της χώρας. Πριν όμως ολοκληρωθεί η κατάληψη και αυτή η συνθηκολόγηση ακόμα

Οι διαπραγματεύσεις άρχισαν στις 14/4/ η τελική συνθηκολόγηση (έγινε στις 20/4/41 ύστερα από πίεση των στρατηγών και του Μητροπολίτη Ιωαννίνων), ήταν πλέον θέμα χρόνου, ο Βασιλιάς ενημερώνει τον Αγγλο πρεσβευτή στην Αθήνα M palairet ότι, και ζητά από τη βρετανική κυβέρνηση να εξετάσει επειγόντως α) το θέμα της μετακίνησης της «κυβέρνησης» στην Κρήτη ή στην Κύπρο β) να επιτραπεί η μετακίνηση του στόλου στην Αλεξάνδρεια και γ) να μεταφερθούν οι 50,000 κληρωτοί που εκπαιδεύονται (τα αγύμναστα εύπλαστα Γιαννάκια) και ένα μέρος τω Αξιωματικών από την Πελοπόννησο στη Σομαλία, την Αίγυπτο η, κατά προτίμηση στην Κύπρο, ώστε να χρησιμοποιηθούν όταν χρειαστεί...

Στις 18 Απριλίου συνεδριάζει το υπουργικό συμβούλιο. Στη συνεδρίαση αυτή δεν παίρνονται αποφάσεις Ο Κορυζής επιστρέφοντας στο σπίτι αυτοκτονεί. Ο Βασιλιάς αναλαμβάνει την πρωθυπουργία με αντιπρόεδρο τον Κ Κοτζιά, υπουργό διοικήσεως στην κυβέρνηση Μεταξά. Η επιλογή αυτή προκαλεί την οργή του ευρύτερου πολιτικού κόσμου, λόγω των φιλοναζιστικών αισθημάτων του Κ Κοτζιά.

Γίνεται προσπάθεια με τον στρατηγό Μαζαράκη. Οι Αγγλοι θέτουν σαν όρο να συμπεριλάβει στην κυβέρνηση και τον δικτάτορα Πάγκαλο. Ο στρατηγός καταθέτει την εντολή. Σε συνέχεια με τον Ναύαρχο Α Σακελαρίου ο οποίος και ορκίστηκε. Την επόμενη όμως με την υπόδειξη των Αγγλων αναλαμβάνει την πρωθυπουργία ο Εμμ Τσουδερός, διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, Κρητικής καταγωγής και φανατικός αγγλόφιλος.

Αυτή ήταν η ελληνική «κυβέρνηση», που θα συνέχιζε τον πόλεμο στην Κρήτη και στη συνέχεια στη Μέση Ανατολή. Όσο για την Ελλάδα...

Και ενώ στην αρχή συμφώνησαν οι Αγγλοι, να μεταφερθούν στην Κύπρο, αρκεί κανένα τμήμα του νησιού να μην τεθεί υπό ελληνική κυριαρχία, με το αιτιολογικό ότι η άσκηση δικαιοδοσίας σε ένα μικρό έστω τμήμα της Κύπρου θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο. Για να μη συμβεί αυτό το «κακό» στους Αγγλους, το foreign Office απέσυρε τη συγκατάθεση.

Αποφασίστηκε να αναχωρήσουν για την Κρήτη στις 16 η 17 Απριλίου και προσπαθούν να περιορίσουν τον αριθμό των μελών της. Οι διαμαρτυρίες όμως αυτών που δεν συμπεριλαμβάνονταν στον κατάλογο είναι τόσο μεγάλη που με παρέμβαση των Αγγλων η αναχώρηση αναβάλλεται.

Ενδεικτικά, μερικά των όσων συνέβησαν πριν και κατά την αναχώρηση σημειώνει στο ημερολόγιό του ο Γ Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του υπουργείου Εξωτερικών. «Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τι θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης είναι γι' αυτούς βραχνάς. Ο κάθε Υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, τις υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φροντίζει κανείς...».

Την εποχή εκείνη Δήμαρχος Αθηνών ήταν ο Πλυτάς, τον οποίο και εξουσιοδότησαν οι Γερμανοί για λογαριασμό τους να επευθύνει το πρώτο διάγγελμα: «Ο Δήμαρχος Αθηναίων επιφορτισθείς υπό της γερμανικής κατοχής με όλες τας εξουσίας εν τη πόλη των Αθηνών ανακοινώνει ότι από σήμερον Κυριακήν 27ην Απριλίου και ώραν 8ην πμ τα γερμανικά στρατεύματα εισήθλων εις την πόλιν των Αθηνών και έλαβον αυτήν υπό κατοχήν.

Και ότι Υπό τον επικεφαλής των γερμανικών στρατευμάτων παρασχεθήσαν κατηγορηματικά διαβεβαιώσεις, ότι ο πληθυσμός των Αθηνών δεν έχει να φοβάται απολύτως τίποτε. Καλούμεν πάντας όπως επιδείξωσι τάξην, αξιοπρέπειαν και ευγένειαν.

Ο Δήμαρχος Αθηναίων εντέλλεται όπως από της ώρας ταύτης επανέλθη ομαλώς η κοινωνική ζωή της πόλεως. Προς τούτο: 1) να ανοίξουν κανονικώς τα καταστήματα. 2) να αρχίσει αμέσως η κυκλοφορία.3) Η χωροφυλακή και η αστυνομία πόλεων να διατηρήσουν τα όπλα των προς τήρησιν της τάξεως 4) οι κατέχοντες οιαδήποτε, πολεμικών, κυνηγητικών πιστόλιον ή άλλον να τα παραδώσουν αμέσως εις τα οικεία αστυνομικά τμήματα επί αποδείξει 5) όπου υφούται ελληνική σημαία πρέπει δεξιά της να υφούται και η γερμανική 6) Αι εφημερίδες δύναται να εκδοθούν...7) Υποχρεούνται πάντες όπως δέχονται κατά τας συναλλαγάς των τα γερμανικά τραπεζογραμμάτια με τιμήν 50 δρχ κατά μάρκον. 8) Αύριο Δευτέραν πάντες οι υπάλληλοι , δημόσιοι, δημοτικοί κλπ. .να είναι εις τας εργασίας των 9) το φρουραρχείο των στρατευμάτων γερμανικής κατοχής εγκατεστάθη εις το Κίγκ Τζώρτζ και το στρατηγείο εις το Ξενοδοχείον «Μεγάλης Βρετανίας». Αθήναι 27 Απριλίου 1941. Ο δήμαρχος Αθηνών Πλυτάς.

Απο την ώρα αυτή για μερικούς η Ελλάδα έπαψε να υπάρχει!

Η Ελλάδα διαμελίζεται σε τρεις ζώνες κατοχής α) :τη Γερμανική ζώνη, που είχε υπό την κατοχή της ολόκληρη την Κεντρό-Δυτική Μακεδονία και τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και ένα κομμάτι της Θράκης β) την Βουλγαρική ζώνη που είχε ολόκληρη την Ανατολική Μακεδονίας υπό την κατοχής και γ) την ιταλική ζώνη που είχε από τον Ολυμπο και κάτω την υπόλοιπη χώρα υπό της δική της κατοχή.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, ο λαός έψαχνε επίμονα και προς όλες τις κατευθύνσεις να βρει κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον απ αυτούς, που σε άλλους καιρούς εκθείαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά τους» και δεν έβρισκε. Και δεν έβρισκε γιατί πριν απ την κατάρρευση του μετώπου: Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και η 4ο Αυγουστιανή «ηγεσία» ολοι μαζί είχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...

Μετά την κατάρρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Η ελληνική κοινωνία έχοντας ζήσει την κατεστημένη πραγματικότητα της 4ης Αυγούστου, που στάθηκε ανίκανη να ενεργοποιήσει τα καλύτερα στοιχεία που διέθετε η ελληνική κοινωνία. Ανίκανη να προωθήσει νέα πρότυπα Ζωής, Σκέψης, Τέχνης, Σοφίας και Ομορφιάς, οδήγησε τους Έλληνες (και ειδικά τους νέους επιστρατεύοντας τους στην ΕΟΝ με τη βία) σε ένα αβυσσαλαίο κενό και μιας άθλιας επανάληψης, μιμητισμού των φασιστικών προτύπων.

Με ποικίλα μέσα καλλιεργούσε τη βιομηχανία της σιωπής και της πλύσης εγκεφάλου προωθώντας τον μηδενισμό, τη ασημαντότητα και την απουσία αίσθησης ευθύνης και ενδιαφέροντος για το πού πάει η ζωή. Η ελληνική κοινωνία καθοδηγούμενη απ την 4η Αυγούστου μέσω του λαϊκισμού υφίστατο για 4 χρόνια έναν καθημερινό ανελέητο βομβαρδισμό για τα ολοκληρωτικά της επιτεύγματα και αντίστοιχα φασιστικά πρότυπα.

Την επόμενη της κατοχής η ελληνική κοινωνία βρέθηκε μπροστά στο φάσμα μιάς διαλυμένης κρατικής μηχανής. Μια κοινωνία που βρίσκονταν σε σύγχυση και ψυχική νεύρωση. Η απογοήτευση ήταν έκδηλη και έντονα ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων. Καθώς επί χρόνια απαγορεύονταν τα πάντα. Ο λαός οδηγήθηκε σε μια πρωτοφανή καταβαράθρωση των κοινωνικών σχέσεων και σε μια φτώχεια επικοινωνιακών συναισθημάτων. Ο καθένας αυτό που πίστευε και ήθελε μετά την κατάρρευση του μετώπου το κρατούσε για τον εαυτό του.

Επικρατούσε ένα ψυχικό κενό, μια φτώχεια συναισθημάτων, ένα εσωτερικό ψυχολογικό ρήγμα. Ένα ρήγμα που κρατούσε το λαό μακριά από ό,τι πιο πλούσιο και πιο αληθινό έχει αυτός τόπος. Με σύνθημα το «Ακου, Βλέπε, Σώπα» την επί 4ετίας η φωνή και η γλώσσα, στέρεψαν και αυτή η ιστορία ατόνησε. Το θέμα για όσους έζησαν τα γεγονότα της κατοχής ήταν πολύ σοβαρό και ειδικά τον πρώτο καιρό. Και ήταν σοβαρό γιατί την επόμενη της κατοχής πολύ λίγα πράγματα έμειναν όπως ήταν την προηγούμενη μέρα.

Και το αμείλικτο ερώτημα ήταν τι κάνουμε τώρα: Ήταν η ώρα που έπρεπε ο κάθε Έλληνας να κάνει επιλογή του: να πει το μεγάλο ΝΑΙ ή Το μεγάλο ΟΧΙ: αν δηλαδή θα αποδεχθεί την κατοχή και θα συνεργαστεί με τους κατακτητές ή θα αρνηθεί και θα ενταχθεί στις δυνάμεις της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας.

Η κατοχή πλέον ήταν δεδομένη. Ήταν μια εποχή που η συνείδηση του Έλληνα προσπαθούσε να θεμελιώσει, αν όχι μια αληθινή αντάξια του Ανθρώπου συμφιλίωση των λαών, πάντως την στοιχειώδη συνύπαρξή και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών. Ο κάθε Έλληνας έπρεπε να διαλέξει ένα συγκεκριμένο δρόμο,

Ένα δρόμο που οδηγεί από ένα φθοροποιοό και δουλοπρεπές αφέντη χθες, το κατοχικό σήμερα και ένα μάχιμο σήμερα και σε ένα ελεύθερο αύριο. Ένα αύριο που να ανήκει η Ελλάδα στους Έλληνες. Ένα αύριο που θα ανοίξει το δρόμο για τον πανανθρώπινο έρωτα, που είναι και το τελικό ζητούμενο της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Μετά την παγίωση της κατοχής άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους διάφορα μορφώματα στον κοινωνικό, αλλά και τον πολιτικό χώρο. Μερικοί είχαν ήδη διαμορφωμένες σχέσεις συνεργασίας και κάποιοι προσπαθούσαν να διαμορφώσουν και άλλα ανεξάρτητα, ότι πρέπει να κάνουμε το ένα ή το άλλο. Με το πέρασμα του χρόνου τα πράγματα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν. Σ αυτούς που θα συνεργάζονταν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, και θα γύριζαν την πλάτη στην Ελλαδίτσα μας και σε αυτούς που εθελοντικά θα επιστρατεύονταν για να την υπερασπιστούν οργανώνοντας Αντίσταση.

Η κατοχή της χώρας δεν μπορούσε να αντιμετωπισθεί με τη γοητεία του τίποτε, που άρχισαν να διαμορφώνουν και να διαλαλούν τα διάφορα κέντρα που караδοκούσαν...Ο λαϊκισμός, η πολτοποίηση της συνείδησης, η παντελής έλλειψη ευαισθησίας και μια έντονη αμφισβήτηση της προσπάθειας που γίνονταν για τον συντονισμό όσον αφορά τα ζητήματα που αφορούσαν το μέλλον της χώρας, ήταν μερικά απ τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα αυτών των κέντρων και ειδικά από την ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση που με προκήρυξη της προς τον ελληνικό λαό έλεγε:

ΕΛΛΗΝΙΚΕ ΛΑΕ

«Οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφοράς έφυγαν από την Αθήνα και εγκατέλειψαν το πάτριον έδαφος. Υπό την υψηλίν προστασίαν της θαλάσσης, από τας επιθέσεις των αντπάλων,

απαιτούν από όλους μας να συνεχισθεί ο αγών, το μάταιο του οποίου Εσείς όλοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει. Η σκληρά πραγματικότητα είναι, ότι, μετά την κτάληψη των Αθηνών υπό του Γερμανικού στρατού και μετά την φυγή των Αγγλων δεν δύναται γίνη ουδείς πλέον λόγος περί συνεχίσεως του αγώνος.

»Η κυβέρνηση που ετράπη εις φυγήν ουδέν δικαίωμα έχει να απαιτεί από τον Ελληνικόν Λαόν θυσίες οι οποίες ισοδυναμούν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν...

Ακολουθούν τα συνθήματα «Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι για μάς», «Ότι οι Αγγλοι θα κερδίσουν τον πόλεμο. Και βασικότερο « Να μπαίνουν σε άμεση εφαρμογή οι τρεις (3) εντολές που άφησαν οι φυγάδες στους Κούϊσλγκ στρατηγούς α) Να παραδώσουν τους φυλακισμένους και εξόριστους Κομμουνιστές αντιφασίστες και Δημοκράτες στους Γερμανούς β) Να μην επιτρέψουν να δημιουργηθεί εσωτερική Αντίσταση. Και γ) αν παρ' ελπίδα δημιουργηθεί να την πολεμήσουν μαζί με τους κατακτητές»

Από το 1920 που το Σοσιαλιστικό μετονομάστηκε σε κομμουνιστικό, ο εμφύλιος πόλεμος που άρχισε η αστική τάξη κατά της Αριστερά ήταν ιδεολογικός. Με την επιβολή της Βασιλό Μεταξικής δικτατορίας στις 4^η Αυγούστου 1936 με τις συλλήψεις, και τα βασανιστήρια από ιδεολογικός μετατράπηκε σε ταξικός εμφύλιος και στην κατοχή αιματηρός για να κορυφωθεί με τον Δεκέμβρη σε εθνικό εμφύλιο πόλεμο.

Όπως ήταν φυσικό, μετά την επιβολή της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας το χάσμα ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες και τους υποστηρικτές της δικτατορίας είχε παγιωθεί. Με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, το χάσμα αυτό διευρύνθηκε. Ο λαός μισούσε το φασισμό θανάσιμα τον φασισμό γι' αυτό και ο ξεσηκωμός ήταν γενικός. Εκεί στα πεδία των μαχών, ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση ακολουθούσαν στην ουσία δύο διαμετρικά αντίθετους δρόμους. Ο ένοπλος λαός που εκπροσωπούσαν από τους χαμηλόβαθμους αξιωματικούς και έφεδρους αξιωματικούς που διοικούσαν τις μικρές μονάδες, τις μάχιμες μονάδες. από τα γεγονότα και τον τρόπο διεξαγωγής του πολέμου άρχισαν να διαμορφώνουν μια αλλα άποψη για τους σκοπούς του πολέμου.

Οι μονάδες αυτές, ήθελαν να τσακίσουν το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλούς στη θάλασσα και αυτό δεν ήταν ακατόρθωτο. Και ήταν κατορθωτό γιατί στους λόχους που αριθμούσαν 150-200 φαντάρους, μόνο ο λοχαγός ανήκε στο σώμα των μονίμων αξιωματικών: των επαγγελματιών του πολέμου. Και στις περισσότερες περιπτώσεις ούτε αυτός υπήρχε πάντα σε όλες τις νομάδες (αφού τους η «κυβέρνηση τους πήρε στην Αίγυπτο). Στις μάχες και στον αγώνα της καθημερινής επιβίωσης, επικεφαλής ήταν οι έφεδροι: οι γιατροί, οι γεωπόνοι, δικηγόροι, Λογοτέχνες καλλιτέχνες δημόσιοι υπάλληλοι, λογιστές και κυρίως οι δάσκαλοι και εκπαιδευτικοί ήταν η ψυχή του πολέμου. Αυτοί ήταν οι έφεδροι ανθυπολοχαγοί, υπολοχαγοί και λοχίες, που οι φαντάροι έβλεπαν και ένοιωθαν άμεσους καθοδηγητές τους.

Βέβαια, όλα τα επαγγέλματα έχουν άμεση σχέση με το λαό. Ο δάσκαλος και ο Γιατρός όμως έχουν μια ιδιόμορφη σχέση με την κοινωνία γενικά και τον κάθε άνθρωπο ειδικά. Ο δάσκαλος όντας μέσα στο σύστημα αξιών των ανθρώπων του μεσοπολέμου και ιδιαίτερα στον αγροτικό και ορεινό χώρο δεν θεωρούνταν επαγγελματίας. Ήταν λειτουργήματα όπως και του Γιατρού και σαν λειτουργήματα έχαιραν μεγάλη και ξεχωριστή τιμή. Ο δάσκαλος μιλούσε τη απλή τη δημόδη γλώσσα των χωρικών.

Χωριάτικης κατά κύριο λόγω καταγωγής, γνώριζε την ψυχολογία του, το φιλότιμο του λαού αλλά και την πονηριά του. Ο δάσκαλος ήταν ο άνθρωπος της προόδου : μόρφωνε τα παιδιά και μέσω της μόρφωσης σκορπούσε τη δεισιδαιμονία, ανέτρεπε την αρχέγονη τάξη και τα στρεulά της παράδοσης με τη μόρφωση. Ο δάσκαλος δεν πρόσταζε, δεν έδινε εντολές, δεν ήταν ο άνθρωπος της καταστολής, της τράπεζας, του δικαστηρίου και της φοροείσπραξης. Δεν είχε κανενός είδους συγκρουσιακές σχέσεις με το λαό.

Το γεγονός αυτό τον καθιστούσε εκτός από αγαπητό και συνεργάσιμο. Και συνεργασία σημαίνει εμπιστοσύνη. Από το δάσκαλο και το Γιατρό ζητούσε βοήθεια και συμβουλές ο χωρικός για τα προβλήματά του και η Μάνα για το παιδί. Την ίδια περίπου σχέση είχε και ο γιατρός με τους χωρικούς, που φρόντιζε για την υγεία και τη ζωή του. Δάσκαλοι ήταν επικεφαλής στις δυο πρώτες αντάρτικες μακεδονικές ομάδες:

Ο Χρήστος Μάσχος και ο Θανάσης Γκένιος, ο Αλέκος Παπαναγιώτου από τον Τρίλοφο Βεροίας και ο Σωτήρης Μπίσμπας από τη Βέροια, και εκατοντάδες άλλοι που αντί να πάνε στο σχολείο να διδάξουν τα γράμματα της σλαβιάς στα Ελληνόπουλα, άλλοι πέρασαν στις πολιτικές οργανώσεις και άλλοι πέταξαν σαν Αετοί στα βουνά της Ελλάδας μαζί με άλλους πατριώτες σχηματίζοντας μερικές από τις ολόπρωτες αντάρτικες ομάδες.

Στον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, οι διοικήσεις των μεγάλων μονάδων, ήταν συχνά απροσπέλαστες, ως και αόρατες για τους απλούς φαντάρους. Αυτοί έβλεπαν τους άμεσα ανώτερους τους, τους υπεύθυνους για τον επικίνδυνο του μικρόκοσμο που ζούσαν, τους ανθρώπους κύρους που γνώριζαν και από πριν στις περιοχές τους. Που είχαν ζήσει μαζί στο χωριό και τη συνοικία. Αυτοί φρόντιζαν, αυτοί κινδύνευαν μαζί τους στις μάχες.

Αυτοί έπαιρναν τις κρίσιμες αποφάσεις, που η διοίκηση κάτω από το βλέμμα και τα πυρά του εχθρού απαιτούσε οι ίδιοι να κάνουν πράξη. Στα μάτια των φαντάρων αυτοί άξιζαν. Με αυτούς καθημερινά επικοινωνούσαν και μοιράζονταν τη ζωή τους. Οι άλλοι, οι στρατηγοί, οι μεγάλοι ήταν αδιάφοροι ως και εχθρικοί. Από αυτούς προέρχονταν οι παράλογες διαταγές για τις εφόδους με τη ξιφολόγχη στα υψώματα του εχθρού ή για τις ολονύκτιες πορείες. Εξαιτίας τους αργούσε η αντικατάσταση των μαχητών της πρώτης γραμμής, το σισήτιο έφτανε λειψό και παγωμένο.

Σ αυτούς χρέωναν όλα τα αρνητικά με το δικαίωμα που δίνει η απόσταση και η γεύση του μακρινού και του άγνωστου. Στο κάτω κάτω, το επίπεδο της γενικής στρατηγικής, ήταν φτωχό και άθλιο και η προετοιμασία για τον πόλεμο σχεδόν ανύπαρκτη, γεγονός, που δεν περνούσε απαρατήρητο σε αυτές τις γνωστές μεταξύ τους κοινωνίες των ένστολων πολιτών, που οι συνθήκες του πολέμου τους όχι μόνο τους ένωσε αλλά και τους δίδεξαν να σκέπτονται, να κρίνουν και να αποφασίζουν.

Εκεί μέσα σε αυτήν την ιδιόμορφη «δημοκρατία του μετώπου» οι έφεδροι αξιωματικοί ανεξάρτητα βαθμού και επαγγέλματος, γνώρισαν τον πόλεμο, την διεξαγωγή της μάχης τα στρατηγήματα, τη χρήση των όπλων και τον θάνατο. Εκεί έμαθαν να διοικούν μικρά τμήματα, να παίρνουν αποφάσεις, να συντονίζουν μάχες και να νικούν. Και ήταν αυτοί που ήθελαν να ρίξουν αν τους άφηναν τους φασίστες Ιταλούς στη θάλασσα.

Ουσιαστικά επρόκειτο για μια, ολοένα πιο έντονη δυσπιστία προς το επίσημο κράτος και τους μηχανισμούς του και για υποκατάστασή του από νέους, πιο αξιόπιστους και πιο κοντά στο λαό μορφές εξουσίας. Αυτή η ιδιόμορφα σχηματισμένη ένοπλη κοινωνία, άρχισε να αυτοσχεδιάζει ακόμα και κάτω απ τις πολεμικές συνθήκες, σε αντίθεση με το βασιλό-μεταξικό καθεστώς, που ήθελε να διαιωνίσει το φασισμό στη χώρα και τρόμαζε από την προέλαση αρκούμενο μετά την μακρόχρονη πολιτική της ουδετερότητας: «ήθελεν να ρίξωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας». Ελεγαν ανενδίαστα. Και η δυσπιστία αποδείχθηκε δικαιολογημένη, αφού οι επίορκοι στρατηγοί ήταν αυτοί που σχημάτισαν την πρώτη Ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση Κούϊσλίγκς.

Όμως, στις 6/4/41 η Γερμανία μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο. Το μέτωπο κατέρρευσε και η χώρα κατακτήθηκε. Ο λαός μας, μες τους λαούς, λαός αγωνιστής, δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια. Πριν καλά καλά ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας, το κατέβασμα της βάσιτσας από την Ακρόπολη, εκτός του ότι σηματοδοτούσε ότι λαός μας άρχισε ήδη την Αντίσταση, η πράξη αυτή θύμιζε στους αγέροχους και αήττητους μέχρι τότε Γερμανούς τον Θουκυδίδη: Ότι οι Νεοέλληνες τους θύμισαν αυτό που οι πρόγονοί μας μέσω του Θουκυδίδη είπαν στους Πέρσες «...Ουδ' εκλογίσασθαι πώποτε προς οίους υμίν Αθηναίους όντας...Αυθής

δε οι μέν παρά δύναμιν τολμάται και παρά γνώμην κινδυνευταί και εν τοις δεινοίς ευέλπιδες».

Το κατέβασμα της βάσικας από την Ακρόπολη εκτός του ότι επιβεβαίωνε ότι ο αγώνας συνεχίζεται. Τους έθετε ωμά το ερώτημα: Αλήθεια «...Ποτέ σας δεν καταλάβατε τι λογής άνθρωποι είναι οι Έλληνες; Είναι τολμηροί πάνω από τις δυνάμεις τους, μπαίνουν σε κινδύνους που απαγορεύει η φρόνηση και μέσα στα δεινά κρατούν την ελπίδα». Και η ελπίδα δεν άργησε ν'άρθει.

Στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Οι Αλβανομάχοι βαθμοφόροι και στρατιώτες μέσα στη «δημοκρατία του μετώπου» καταλύοντας τις όποιες αποστάσεις και οι Ιεραρχίες, όντας φαντάροι και οι δυο. Οι ανάγκες του μετώπου ήταν τέτοιες που έφεραν τον φαντάρο και τον αξιωματικό σε στενή επαφή και σχέση. Και τα τρία μου αδέρφια ήταν Αλβανιά, Αυτή ακριβώς η στενή επαφή και σχέση διαμόρφωσε έναν ιδιόμορφο αλληλοσεβασμό. Έναν αλληλοσεβασμό που αναπτύχθηκε λόγω της στενής καθημερινής επαφής ανάμεσά τους.

Η σχέση αυτή μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, όσοι από τους μόνιμους αξιωματικούς δεν το έσκασαν και ειδικά οι έφεδροι που εντάχθηκαν στον ΕΛΑΣ, στηριγμένοι σε αυτή ακριβώς την Αλβανική κληρονομιά, έπαιξαν έναν τεράστιο ηγετικό ρόλο στη συγκρότηση και την διοίκηση του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού. Αυτοί οι έφεδροι και ειδικά οι Δάσκαλοι που ήταν και η πλειοψηφία, έγιναν Καπεταναίοι και πολιτικοί υπεύθυνοι του ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ σε όλες τις βαθμίδες.

Οι Δάσκαλοι και οι λίγες Δασκάλες, ήταν σε μεγάλο ποσοστό άτομα προοδευτικά. Στις Παιδαγωγικές Ακαδημίες είχαν πάρει τα μηνύματα της γλωσσο Εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και του Δημοτικιστικού κινήματος. Είχαν επικοινωνήσει με τις ιδέες του Δελμούζου, του Γληνού, του Τριανταφυλλίδη, του Μιχάλη Παπαμαύρου κλπ. Είχαν διαβάσει και διδάξει τον Σολωμό, τον Κάλβο, τον Παλαμά και αρκετοί είχαν ξεφυλλίσει κάποια Μαρξιστικά βιβλία,

Αρκετοί συμμετείχαν στον «Εκπαιδευτικό Ομιλο» και μερικοί είχαν συνδεθεί με το ΚΚΕ και το προπολεμικό κοινωνικό και αντιφασιστικό κίνημα. Με αυτά τα πνευματικά-ιδεολογικά εφόδια και την κληρονομιά της Αλβανίας, τις στρατιωτικές δεξιότητες που εκεί απόκτησαν, με τη γνώση του εχθρού, με την άριστη γνώση-προσωπική γνωριμιά των λίγων συμπολεμιστών που πρωτοξεκίνησαν για το αντάρτικο. Και εκεί στη πράξη αναδείχθηκαν όχι μόνο σαν πνευματικοί αλλά και στρατιωτικοί ηγέτες.

Η τέτοια κοινωνική σύνθεση του ΕΑΜ είναι, ένας ακόμα λόγος που επιβεβαιώνει ότι το ΕΑΜ-ΚΚΕ, δεν είχαν στο πρόγραμμα την κατάληψη της εξουσίας ένοπλα και την εγκαθίδρυση κομμουνιστικής κυβέρνησης όπως πολλοί ισχυρίζονται ακόμα και σήμερα, το ίδιο είναι και η κοινωνική σύνθεση του ΕΛΑΣ. Η ανθρωπογεωγραφία αυτού του κατ' εξοχήν ορεινού πολέμου και η υλικότητα όσον αφορά την κοινωνική σύνθεση του ΕΛΑΣ ήταν άνθρωποι της ηπαίθρου.

Τη ραχοκοκαλιά των στελεχών πολιτικών και στρατιωτικών σε όλες τις βαθμίδες της ιεραρχίας την αποτελούσαν κατά κύριο λόγο οι Δάσκαλοι, οι Γιατροί, οι Γεωπόνοι, οι Δικηγόροι, οι Δικαστικοί, οι Υπάλληλοι, αρκετοί αγρότες και λίγοι-ελάχιστοι εργάτες. Οι απλοί μαχητές στην πλειοψηφία τους ήταν αγρότες, άνθρωποι της υπαίθρου και από τα μικροαστικά στρώματα των πόλεων.

Για λόγους που δεν είναι του παρόντος, η άποψη ότι το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ θα έπαιρνε ένοπλα την εξουσία και θα επέβαλε κομμουνιστική κυβέρνηση, έγινε δεκτή από αρκετούς άσχετους με την πολική ανθρώπους. Το πρόβλημα της εξουσίας όμως για αυτούς που γνωρίζουν έστω και στοιχειώδη πράγματα, δεν είναι το πώς θα την πάρει την εξουσία, αλλά πως θα κρατήσει και κυρίως σε πια κοινωνική δύναμη θα την στηρίξει αυτή τη μορφή εξουσίας.

Η εργατική τάξη που θα μπορούσε να στηρίξει ένα τέτοιο καθεστώς, δεν είχε φτάσει στο σημείο οργάνωσης που να είναι Τάξη για τον Εαυτό της. Οι δε κομμουνιστές (μια χούφτα)

όσοι επέζησαν από τα βασανιστήρια και την πείνα και όσοι δεν συνελλάφθησαν. Ο ΕΛΑΣ δεν είχε ταξική σύνθεση και δομή και το ΕΑΜ:

Ήταν ένα λαϊκό κίνημα και όχι κόμμα, και στη διακήρυξή του ήταν σαφής ως προς το «Τι Είναι και Τί Θέλει το ΕΑΜ» «Στη μορφή του λέει ο Γληνός ο σημερινός αγώνας δεν μπορεί παρά να είναι παλαϊκός, ν' αγκαλιάσει όλα τα στρώματα του λαού, και τον εργάτη, και τον αστό, και τον αγρότη και τον διανοούμενο. Και μ' αυτήν την έννοια της παλαϊκότητας ο αγώνας αυτός χαρακτηρίζεται ως αγώνας Εθνικός, Πατριωτικός.

Ο σημερινός λοιπόν, αγώνας βγαίνει από τα πράγματα και την ψυχική διάθεση όλου του λαού είναι αγώνας εθνικό-απελευθερωτικός και μόνο έτσι αν κατανοηθεί και οργανωθεί μπορεί να φέρει το ποθητό αποτέλεσμα» Και παρακάτω, όταν θ' αρθει η λευτεριά θ' αποκατασταθούν όλες οι λαϊκές ελευθερίες «Ελευθερία του λόγου, του τύπου και της συγκέντρωσης»

Συγκεκριμένα και με σαφήνεια και ευθαρσώς έλεγε: Μετά την απελευθέρωση α) Θα σχηματιστεί προσωρινή κυβέρνηση από τα κόμματα και τις ομάδες που οδήγησαν το λαό στην πάλη και τη Νίκη «Θα προκηρυχθούν εκλογές για Συνταγματική Εθνοσυνέλευση, που θα συντάξει το λαοκρατικό πολίτευμα της χώρας, σύμφωνα με την κυρίαρχη λαϊκή θέληση Το δεύτερο αυτό μέρος του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα είναι η φυσική συνέχεια και ολοκλήρωση του πρώτου»

β) Θα αποκατασταθούν αμέσως όλες οι λαϊκές ελευθερίες: ελευθερίες του λόγου του τύπου και της συγκέντρωσης και γ) θα προκηρυχθούν εκλογές Συντακτικής εθνοσυνέλευσης που θα συντάξει το λαοκρατικό πολίτευμα, σύμφωνα με την κυρίαρχη λαϊκή θέληση. Και τόνιζε χαρακτηριστικά: Κανείς δεν πρέπει να επιβουλεύεται τη λευτεριά του λαού γιατί ο λαός δεν έδωσε τον τύραννο για να ανεχθεί κάποιον άλλο τη θέση του.

Αλλα και το ΚΚΕ τότε, παρ' όλες τις αντιρήσεις που υπήρξαν προσαρμόστηκε απόλυτα στις αρχές και τις διακηρύξεις του ΕΑΜ. Και στην απόφαση της 10της Ολομέλειας του που έγινε τον Γενάρη του 1944 διαβάζουμε:«...Το ΚΚΕ θεωρεί μοναδικό κατάλληλο πολίτευμα; για την μεταπολεμική Ελλάδα, τη Λαϊκή Δημοκρατία και θα αγωνιστεί για την κατάκτηση της πλειοψηφίας του Ελληνικού λαού στις εκλογές της τακτικής Εθνοσυνέλευσης...»

Από τις διακηρύξεις του ΕΑΜ-ΚΚΕ ο δημοκρατικός δρόμος ήταν μια από τις αρχές που συγκροτούσαν το ΕΑΜ που συγκέντρωσε στις γραμμές του τη μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού. Το ίδιο έγινε και με την ΚΕΝ που έδωσε τη δυνατότητα να δημιουργηθεί η ΕΠΟΝ. Μπορεί βέβαια να αντιμετώπισε την άρνηση της ηγεσίας των αστικών κομμάτων, όχι όμως και των μελών και των οπαδών του. Με αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκε δίπλα στο Αλβανικό Έπος και το Έπος της Εθνικής Αντίστασης.

ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΣΤΟΝ ΑΛΒΑΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Μετά την Μικρασιατική καταστροφή και σε όλη τη διάρκεια του μεσοπολέμου, η ελληνική αστική τάξη, εκμεταλλεζόμενη χωρίς οίκτο το λαό και ειδικά τους πρόσφυγες, ενώ βρίσκονταν σε σημείο ακμής, δεν κατόρθωσε παρά την προσπάθεια να διαμορφώσει δικό της ιδεολογικό περιεχόμενο και οργάνωση και κυρίως μετά το θάνατο του Βενιζέλου να αποκτήσει έναν αξιόλογο αρχηγό, γι' αυτό και δέχθηκε σαν διέξοδο την 4η Αυγούστου.

Όπως ήταν φυσικό, μετά την επιβολή της δικτατορίας το χάσμα ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες και τους υποστηρικτές της δικτατορίας είχε παγιωθεί. Με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, το χάσμα αυτό διευρύνθηκε. Ο λαός μισούσε το φασισμό γι' αυτό και ο ξεσηκωμός ήταν γενικός. Εκεί στα πεδία των μαχών, ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση ακολουθούσαν στην ουσία δύο διαμετρικά αντίθετους δρόμους. Ο ένοπλος λαός που εκπροσωπούσαν από τους χαμηλόβαθμους αξιωματικούς και έφεδρους αξιωματικούς που διοικούσαν τις μικρές μονάδες, τις μάχιμες μονάδες.

Οι μονάδες αυτές, ήθελαν να τσακίσουν το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλούς στη θάλασσα και αυτό δεν ήταν ακατόρθωτο. Και ήταν κατορθωτό γιατί στους λόχους που αριθμούσαν 150-200 φαντάρους, μόνο ο λοχαγός ανήκε στο σώμα των μονίμων αξιωματικών, των επαγγελματιών του πολέμου. Και στις περισσότερες περιπτώσεις ούτε αυτός υπήρχε πάντα σε όλες τις νομάδες. Στις μάχες και στον αγώνα της καθημερινής επιβίωσης, επικεφαλής ήταν οι έφεδροι: οι γιατροί, οι γεωπόνοι, δικηγόροι, δημόσιοι υπάλληλοι, λογιστές και κυρίως οι δάσκαλοι και εκπαιδευτικοί ήταν η ψυχή του πολέμου. Αυτοί ήταν οι έφεδροι ανθυπολοχαγοί, υπολοχαγοί και λοχίες, που οι φαντάροι έβλεπαν και ένοιωθαν άμεσους καθοδηγητές τους.

Βέβαια, όλα τα επαγγέλματα έχουν άμεση σχέση με το λαό. Ο δάσκαλος όμως και ο Γιατρός έχει μια ιδιόμορφη σχέση με την κοινωνία γενικά και τον κάθε άνθρωπο ειδικά. Ο δάσκαλος όντας μέσα στο σύστημα αξιών των ανθρώπων του μεσοπολέμου και ιδιαίτερα στον αγροτικό και ορεινό χώρο δεν θεωρούνταν επαγγελματίας. Ήταν λειτούργημα και μεγάλη ξεχωριστή τιμή. Ο δάσκαλος μιλούσε τη απλή τη δημώδη γλώσσα των χωρικών.

Χωριάτικης κατά κύριο λόγο καταγωγής, γνώριζε την ψυχολογία του, το φιλότιμο του λαού αλλά και την πονηριά του. Ο Δάσκαλος ήταν ο άνθρωπος της προόδου : μόρφωνε τα παιδιά και μέσω της μόρφωσης σκορπούσε τη δεισιδαιμονία, ανέτρεπε την αρχέγονη τάξη και τα στρευλά της παράδοσης με τη μόρφωση. Ο δάσκαλος δεν πρόσταζε, δεν έδινε εντολές, δεν ήταν ο άνθρωπος της καταστολής, της τράπεζας, του δικαστηρίου και της φοροείσπραξης. Δεν είχε κανενός είδους συγκρουσιακές σχέσεις με το λαό.

Το γεγονός αυτό τον καθιστούσε εκτός από αγαπητό και συνεργάσιμο. Και συνεργασία σημαίνει εμπιστοσύνη. Από το δάσκαλο ζητούσε βοήθεια και συμβουλές ο χωρικός για τα προβλήματά του και η Μάνα για το παιδί. Την ίδια περίπτωση είχε και ο γιατρός με τους χωρικούς, που φρόντιζε για την υγεία και τη ζωή του. Δάσκαλοι ήταν επικεφαλής στις δυο πρώτες αντάρτικες μακεδονικές ομάδες, όπως γράφω και σε άλλο σημείο: Ο Χρήστος Μάσχος και ο Θανάσης Γκένιος, ο Αλέκος Παπαναγιώτου από τον Τρίλοφο βεροίας και ο Σωτήρης Μπίσμπας από τη Βέροια, και εκατοντάδες άλλοι που αντί να πάνε στο σχολείο να διδάξουν τα γράμματα της σκλαβιάς στα Ελληνόπουλα, άλλοι πέρασαν στις πολιτικές οργανώσεις και άλλοι πέταξαν σαν Αετοί στα βουνά της Ελλάδας μαζί με άλλους πατριώτες σχηματίζοντας μερικές από τις ολόπρωτες ανταρτικές ομάδες.

Στον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, οι διοικήσεις των μεγάλων μονάδων, ήταν συχνά απροσπέλαστες ως και άορατες για τους απλούς φαντάρους. Αυτοί έβλεπαν τους άμεσα ανώτερους τους, τους υπεύθυνους για τον επικίνδυνο του μικρόκοσμο που ζούσαν, τους ανθρώπους κύρους που γνώριζαν και από πριν στις περιοχές τους. Που είχαν ζήσει μαζί στο χωριό και τη συνοικία. Αυτοί φρόντιζαν, αυτοί κινδύνευαν μαζί τους στις μάχες.

Αυτοί έπαιρναν τις κρίσιμες αποφάσεις, που η διοίκηση κάτω από το βλέμμα και τα πυρά του εχθρού απαιτούσε οι ίδιοι να κάνουν πράξη. Στα μάτια των φαντάρων αυτοί άξιζαν. Με αυτούς καθημερινά επικοινωνούσαν και μοιραζόναν τη ζωή τους. Οι άλλοι, οι στρατηγοί, οι μεγάλοι ήταν αδιάφοροι ως και εχθρικοί. Από αυτούς προέρχονταν οι παράλογες διαταγές για τις εφόδους με τη ξιφολόγχη στα υψώματα του εχθρού ή για τις ολονύκτιες πορείες. Εξαιτίας τους αργούσε η αντικατάσταση των μαχητών της πρώτης γραμμής, το σισητίο έφτανε λειψό και παγωμένο.

Σ αυτού χρέωναν όλα τα αρνητικά με το δικαίωμα που δίνει η απόσταση και η γεύση του μακρινού και του άγνωστου. Στο κάτω κάτω, το επίπεδο της γενικής στρατηγικής, ήταν φτωχό και άθλιο και η προετοιμασία για τον πόλεμο σχεδόν ανύπαρκτη γεγονός, που δεν περνούσε απαρατήρητο σε αυτές τις γνωστές μεταξύ τους κοινωνίες των ένστολων πολιτών, που οι συνθήκες του πολέμου τους όχι μόνο τους ένωσε αλλά και τους δίδαξαν να σκέπτονται, να κρίνουν και να αποφασίζουν.

Εκεί μέσα σε αυτήν την ιδιόμορφη «δημοκρατία του μετώπου» οι έφεδροι αξιωματικοί ανεξάρτητα βαθμού και επαγγέλματος, γνώρισαν τον πόλεμο, την διεξαγωγή της μάχης τα στρατηγήματα, τη χρήση των όπλων και τον θάνατο. Εκεί έμαθαν να διοικούν μικρά τμήματα, να παίρνουν αποφάσεις, να συντονίζουν μάχες και να νικούν. Και ήταν αυτοί που ήθελαν να ρίξουν αν τους άφηναν τους φασίστες Ιταλούς στη θάλασσα.

Ουσιαστικά επρόκειτο για μια όληνα πιο έντονη δυσπιστία προς το επίσημο κράτος και τους μηχανισμούς του και για υποκατάστασή του από νέους, πιο αξιόπιστους και πιο κοντά στο λαό μορφές εξουσίας. Αυτή η ιδιόμορφα σχηματισμένη ένοπλη κοινωνία, άρχισε να αυτοσχεδιάζει ακόμα και κάτω απ τις πολεμικές συνθήκες, σε αντίθεση με το βασιλο-μεταξικό καθεστώς, που ήθελε να διαιωνίσει το φασισμό στη χώρα και τρόμαζε από την προέλαση αρκούμενο μετά την μακρόχρονη πολιτική της ουδετερότητας: «ήθελαν να ρίψωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας».Ελεγαν ανενδύαστα. Και η δυσπιστία αποδείχθηκε δικαιολογημένη, αφού οι επίορκοι στρατηγοί ήταν αυτοί που σχημάτισαν την πρώτη Ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση Κούϊσλίγκς.

Στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Οι Αλβανομάχοι βαθμοφόροι και στρατιώτες μέσα στη «δημοκρατία του μετώπου» καταλύοντας τις όποιες αποστάσεις και οι Ιεραρχίες, όντας φαντάροι και οι δυό. Οι ανάγκες του μετώπου ήταν τέτοιες που έφεραν τον φαντάρο και τον αξιωματικό σε στενή επαφή και σχέση. Αυτή ακριβώς η στενή επαφή και σχέση διαμόρφωσε έναν ιδιόμορφο αλληλοσεβασμό. Έναν αλληλοσεβασμό που αναπτύχθηκε λόγω της στενής καθημερινής επαφής ανάμεσά τους. Η σχέση αυτή μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, όσοι από τους μόνιμους αξιωματικούς δεν το έσκασαν και ειδικά οι έφεδροι που εντάχθηκαν στον ΕΛΑΣ, στηριγμένοι σε αυτή ακριβώς την Αλβανική κληρονομία, έπαιξαν έναν τεράστιο ηγετικό ρόλο στη συγκρότηση και την διοίκηση του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού. Αυτοί οι έφεδροι και ειδικά οι Δάσκαλοι που ήταν και η πλειοψηφία, έγιναν καπεταναίοι και πολιτικοί υπεύθυνοι του ΕΛΑΣ σε όλες τις βαθμίδες.

Οι Δάσκαλοι και οι λίγες Δασκάλες, ήταν σε μεγάλα ποσοστά άτομα προοδευτικά. Στις Παιδαγωγικές Ακαδημίες είχαν πάρει τα μηνύματα της γλωσσωεκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και του δημοτικιστικού κινήματος. Είχαν επικοινωνήσει με τις ιδέες του Δελμούζου, του Γληνού, του Τριανταφυλλίδη, του Παπαμαύρου κλπ. Είχαν διαβάσει και διδάξει τον Σολωμό, τον Κάλβο, τον Παλαμά και αρκετοί είχαν ξεφυλλίσει κάποια Μαρξιστικά βιβλία, Αρκετοί συμμετείχαν στον «Εκπαιδευτικό Ομιλο» και μερικοί είχαν συνδεθεί με το ΚΚΕ και το προπολεμικό κοινωνικό και αντιφασιστικό κίνημα. Με αυτά τα πνευματικά-ιδεολογικά εφόδια και την κληρονομιά της Αλβανίας, τις στρατιωτικές δεξιότητες που εκεί απόκτησαν, με τη γνώση του εχθρού, με την άριστη γνώση-προσωπική γνωριμία των λίγων συμπολεμιστών που πρωτοξεκίνησαν για το αντάρτικο. Και εκεί στη πράξη αναδείχθηκαν όχι μόνο σαν πνευματικοί αλλά και στρατιωτικοί ηγέτες.

Η τέτοια σύνθεση είναι ένας ακόμα λόγος που επιβεβαιώνει ότι το ΕΑΜ-ΚΚΕ, δεν είχαν στο πρόγραμμα την κατάληψη της εξουσίας ένοπλα και την εγκαθίδρυση κομμουνιστικής κυβέρνησης όπως πολλοί ισχυρίζονται ακόμα και σήμερα, είναι και η κοινωνική σύνθεση του ΕΛΑΣ. Η ανθρωπογεωγραφία αυτού του κατ'εξοχήν ορεινού πολέμου και η υλικότητα όσον αφορά την κοινωνική σύνθεση του ΕΛΑΣ ήταν άνθρωποι της ηπαιθρού. Τη ραχοκοκαλιά των στελεχών πολιτικών και στρατιωτικών σε όλες τις βαθμίδες της ιεραρχίας την αποτελούσουν κατά κύριο λόγο οι Δάσκαλοι, οι Γιατροί, οι Γεωπόνοι, οι Δικηγόροι, οι Δικαστικοί, οι Υπάλληλοι, αρκετοί αγρότες και λίγοι-ελάχιστοι εργάτες. Οι απλοί μαχητές στην πλειοψηφία τους ήταν αγρότες, άνθρωποι της υπαίθρου και από τα μικρασοτικά στρώματα των πόλεων.

Για λόγους που δεν είναι του παρόντος, η άποψη ότι το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ θα έπαιρνε ένοπλα την εξουσία και θα επέβαλε κομμουνιστική κυβέρνηση, έγινε δεκτή από αρκετούς άσχετους με την πολιτική ανθρώπους. Το πρόβλημα της εξουσίας όμως για αυτούς που γνωρίζουν εστω και στοιχειώδη πράγματα, δεν είναι το πώς θα την πάρει, αλλά πως θα

κρατήσεις και κυρίως σε πιά κοινωνική δύναμη θα την στηρίξεις αυτή τη μορφή εξουσίας. Η εργατική τάξη που θα μπορούσε να στηρίξει ένα τέτοιο καθεστώς, δεν είχε φτάσει στο σημείο οργάνωσης που να είναι Τάξη για τον Εαυτό της. Οι κομμουνιστές (μια χούφτα) όσοι επέζησαν από τα βασανιστήρια και την πείνα. Ο ΕΛΑΣ δεν είχε ταξική σύνθεση και δομή και το ΕΑΜ:

Ήταν λαϊκό κίνημα και όχι κόμμα, και στη διακήρυξή του ήταν σαφής ως προς το «Τι Είναι και Τι Θέλει το ΕΑΜ». Συγκεκριμένα και με σαφήνεια και ευθαρσώς έλεγε. Μετά την απολευθέρωση α) Θα σχηματιστεί προσωρινή κυβέρνηση από τα κόμματα και τις ομάδες που οδήγησαν το λαό στην πόλη και τη Νίκη β) Θα αποκατασταθούν αμέσως όλες οι λαϊκές ελευθερίες, ελευθερίες του λόγου του τύπου και της συγκέντρωσης και θα δοθεί γενική αμνηστεία και γ) θα προκηρυχθούν εκλογές συντακτικής εθνοσυνέλευσης που θα συντάξει το λαοκρατικό πολίτευμα, σύμφωνα με την κυρίαρχη λαϊκή θέληση.

Και τόνιζε χαρακτηριστικά: **Κανείς δεν πρέπει να επιβουλεύεται τη λευτεριά του λαού γιατί ο λαός δεν έδωσε τον τύραννο για να ναέχει κάποιον άλλο τη θέση του.**

Δόξα και τιμή στους Δασκάλους που έδωσαν απλόχερα τον τίμιο αγώνα και πολλοί τη ζωή τους για να απελευθερωθεί η Ελλαδίτσα μας από τους βάρβαρους Ναζί.

Η κατοχή ήταν μια εποχή που η συνείδηση του ανθρώπου προσπαθούσε να θεμελιώσει, αν όχι μια αληθινή αντάξια του Ανθρώπου συμφιλίωση των λαών, πάντως την στοιχειώδη συνύπαρξή και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών

Στη διάρκεια του μεσοπολέμου, μα και στη διάρκεια της δικτατορίας και μέσα απ τη δικτατορία ο λαός, πιο αργά βέβαια και επίπονα δεν έπαψε να δημιουργεί υλικό και πνευματικό πλούτο και σιγά σιγά να διαμορφώνει τις δικές του τοπικές ελίτ και ειδικά μετά την επιβολή της δικτατορίας το χάσμα ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες και τους υποστηρικτές της δικτατορίας είχε παγιοποιηθεί. Με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, το χάσμα αυτό διευρύνθηκε.. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερα δυναμικής, φιλόδοξης και ανατρεπτικής κοινωνικής ομάδας.

Ο πόλεμος της Αλβανίας και οι πρώτοι κατοχικοί μήνες, που διαμορφώνονταν τα διάφορα κέντρα έφεραν τις κοινωνικές αυτές ομάδες στο προσκήνιο της εθνικής ιστορίας. Οι έφεδροι αξιωματικοί και οι υπαξιωματικοί που ουσιαστικά οδήγησαν, και αυτό είναι το πιο σημαντικό-γεγονός που έγινε αποδεκτό ότι οδηγούσαν, τον στρατό της Αλβανίας στις μεγάλες επιτυχίες ανήκαν σε αυτόν ακριβώς τον κοινωνικό χώρο.

Οι τοπικοί παράγοντες που οργάνωσαν την τοπική αγροτική ή αστική κοινωνία για την αντιμετώπιση των δυσκολιών των πρώτων κατοχικών μηνών, που πήραν στα χέρια τους την ανάπτυξη των μηχανισμών επιβίωσης τους οποίους ο επίσημος κρατικός μηχανισμός μέσα στο συνολικό του ναυάγιο και την ανυποληψία του ήταν ανίκανος να εξασφαλίσει, ανήκαν επίσης στον ίδιο κοινωνικό χώρο.

Οι νέοι ρόλοι, που οι συγκυρίες του 1940-1941 τους προσέδωσαν, μετέτρεψαν αυτές τις τοπικές εμβέλειας κοινωνικές ελίτ σε διάδοχο πολιτική κατάσταση σε εθνική κλίμακα ή τουλάχιστον τις κατέστησαν την πλέον αξιόπιστη κοινωνική και πολιτική δύναμη της χώρας μετά τη διαδοχική κατάρρευση και απαξίωση όλων των υπολοίπων σχημάτων. Η πολιτική έκφραση αυτών των κοινωνικών ομάδων αρθρίστηκαν και αρθρώθηκαν μετά μέσα απ το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Το ΕΑΜ.

Η παρουσία αυτών των τοπικών Ελίτ, που οι συγκυρίες ανέδειξαν σε βασική πολιτική και κοινωνική δύναμη στη διάρκεια της κατοχής, δεν ήταν αρκετή από μόνη της για τη μεταβολή του πολιτικού σκηνικού. Ευρύτερα κοινωνικά στρώματα και ομάδες έπρεπε να ταχθούν με το μέρος αυτών των νέων δυνάμεων. Η ύπαιθρος έδινε πλούσιο υλικό γι' αυτόν το σκοπό. Η Ελεύθερη Ελλάδα ήταν το αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης των επαρχιακών Ελίτ με τον αγροτικό χώρο στην αρχή και των υπολοίπων παραγωγικών δυνάμεων σε συνέχεια. Με ζητούμενο τη δημιουργία ενός οικονομικού κέντρου-συστήματος που θα άφηνε απ έξω τις μεγάλες πόλεις μαζί με τις κατοχικές αρχές και τις ελληνόφωνες Γερμανικές εξουσίες.

Στη διάρκεια της κατοχής η ένοπλη Αντίσταση και η δημιουργία της Ελεύθερης Ελλάδας, έδωσε διεξόδους στον κόσμο των ορεινών χωριών που έβλεπε την θέση του να απειλείται. Η νέα εξουσία είχε επίκεντρο τις ορεινές περιοχές και συχνά εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και τις προσδοκίες τους. Οι άνθρωποι έμαθαν να συνεργάζονται, να ζουν μαζί, να συντονίζουν τις όποιες αποφάσεις και την εργασία τους.

Η εργασία συλλογική και ατομική απέδιδε. Ο τόπος άρχισε να μεταμορφώνεται. Ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί έχτιζαν τη νέα πραγματικότητα. Στην ύπαιθρο οι μεταβολές ήταν σαρωτικές. Σε πολλές περιπτώσεις χρειάστηκε να ξανά φτιαχτεί απ την αρχή το τοπίο που είχε καταστραφεί απ τον πόλεμο, ώστε να γίνει βιώσιμο και φιλόξενο για τους ανθρώπους που έμειναν εκεί.

Αυτός ο αναπτυξιακός και ενοποιητικός οργασμός έντονα πρακτικός, αποτελεσματικός και προσαρμοσμένος στην πραγματικότητα και τις ανάγκες έγινε η ψυχή αυτών των τοπικών Ελίτ που είχαν διαμορφωθεί στη δεκαετία του 1930-40 και κυριάρχησαν στις επαρχιακές μικρό κοινωνίες και τα κεφαλοχώρια του μεσοπολέμου. Μετά την ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, αυτές ακριβώς οι τοπικές επαρχιακές, αλλά και μικροαστικές ελίτ διαμόρφωναν τη βάση των κοινωνικών και πολιτικών δεδομένων που ακολούθησαν.

Ο ρόλος τους στην ανασυγκρότηση και στη νέα αφετηρία του ελληνικού κράτους, ήταν τόσο σημαντικές, ώστε σε τοπικό επίπεδο αρχικά και στο εθνικό στη συνέχεια, βρέθηκαν στη βάση του αιτήματος για επαναπροσδιορισμό της κρατικής εξουσίας και του ρόλου της στην αλλαγή, δηλαδή του ταξικού προσανατολισμού. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερης προσπάθειας να γίνει ομαλά η μετάβαση στην μεταπολεμική Ελλάδα.

Οι Γερμανοί αντιλήφθηκαν πολύ γρήγορα αυτόν τον κίνδυνο που αντιπροσώπευε γι' αυτούς αυτή η αναγκαστική διαίρεση της χώρας σε ζώνες κατοχής και σε ζώνες ολοκληρωτικής κυριαρχίας της Αντίστασης. Σε αντί περισπασμό μετά τη συνθηκολόγηση των Ιταλών το Σεπτέμβριο του 1943 και τον εξοπλισμό του ΕΛΑΣ με τα Ιταλικά όπλα, όχι μόνο ανέλαβαν αποκλειστικά τη διαχείριση των υποθέσεων στο σύνολο της χώρας αλλά και χωρίς καθυστέρηση άρχισαν να εφαρμόζουν επιθετική πολιτική.

Σε στρατιωτικό επίπεδο με τη βοήθεια και των συνεργατών που γνώριζαν εκτός από την διαμόρφωση του εδάφους και τα πρόσωπα και πράγματα, μα και πως διαμορφώνονταν κάθε φορά τα γεγονότα με αιχμή του δόρατος τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις με βαθιές διεισδύσεις αξιόμαχων μονάδων στις περιοχές όπου επικρατούσε η Αντίσταση και η πρόκληση όσο μεγαλύτερων καταστροφών στις οικονομικές υποδομές, το χειμώνα και την άνοιξη του 44 στο Βέρμιο, το Βόιο Πιέρια Καϊμάκ Τσαλάν κλπ. Εκτεταμένες, επίμονες και σκληρές σε εκδίκηση και καταστροφές. Το ίδιο έκαναν και στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Θα έλεγε κανείς ότι ο μόνος σκοπός για τον οποίο γίνονταν αυτές οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις ήταν οι καταστροφές που μπορούσαν να γίνουν στις περιοχές κυρίως στις ορεινές, που έλεγχε η Αντίσταση. Στόχος: Καταστροφή των αγροτικών εγκαταστάσεων και εργαλείων. Το κάψιμο των χωριών που, εκτός απ την καταστροφή των αποθεμάτων τροφίμων και μέσων παραγωγής με σκοπό την αποδιοργάνωση και τον εξαναγκασμό των ορεινών κοινωνιών να καταφύγουν, σαν πρόσφυγες, στα μεγάλα αστική κέντρα και στα υπό τον έλεγχο τους πεδινών περιοχών.

Την περίοδο αυτή τα τάγματα Ασφαλείας αριθμούσαν τους χίλιους και πλέον αξιωματικούς και 25,000-30,000 άντρες, χωριστά οι διάφοροι εθνοϊσμοί ενταγμένοι στους οργανικούς σχηματισμούς και πικοίλοι άλλοι σχηματισμοί εξοπλισμένων χωρικών, ειδικά στη βόρεια Ελλάδα που βρίσκονταν υπό γερμανική διοίκηση.

Η εκστρατείες αυτές των Γερμανών σε συνεργασία με τα Τάγματα Ασφαλείας και τους εθνοϊσμούς, ιδιαίτερα τους χειμερινούς μήνες 1943-1944 απέδωσαν σημαντικά αποτελέσματα. Η καταστροφή 1,700 χωριών και άμετρητων ακόμα οικισμών κυρίως της

ορεινής Ελλάδας προκάλεσαν έντονα προβλήματα στο κίνημα Αντίστασης γενικά και της ένοπλης ειδικά.

Οι εκστρατείες αυτές των Γερμανών που ήταν εκστρατείες άλογης καταστροφής και θανάτου, αρχίζουν μετά την προ διεγεγραμμένη ήττα του άξονα. Την εποχή αυτή εκτός του ότι εξοπλίζει τα Τάγματα Ασφαλείας και τους όποιους άλλους εθνοϊσμούς συμμετέχουν και οι ίδιοι οι Γερμανοί με τεράστιες δυνάμεις στην ερήμωση της υπαίθρου, με σκοπό την εξάντληση του εξοπλισμού και των πυρομαχικών του ΕΛΑΣ, μα και να φέρει σε αντίθεση τις αρμονικές σχέσεις του λαού της υπαίθρου με την Αντίσταση και ειδικά την ένοπλη

Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κανείς ότι ήταν η πρώτη παράγραφος του σχεδίου «ΜΑΝΑ», αφού υπήρξε ίσως η κυριότερη πηγή εμφυλίων συγκρούσεων τον τελευταίο χρόνο της κατοχής.

Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, οι πόλεις και ύπαιθρος στέναζε κάτω απ τη μπότα των κατακτητών. Το 4ο Αυγουστιανό καθεστώς, το κράτος και η «εθνική ηγεσία» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) συμμετοχοί, συνένοχοι και αμετανόητοι ένα και μόνο στόχο είχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. Και όχι μόνο, αλλά ενα απ τα πολλά συνθήματα ήταν ότι: «...Η εθνική κυριαρχία μας έλεγαν έχει γίνει προ πολλού μια ψευδαίσθηση...».

Και αναρωτιόταν ο 17χρονος ΕΠΟΝίτης, αν η εθνική κυριαρχία είναι μια ψευδαίσθηση, τότε για ποιο λόγο πολεμάμε να διώξουμε τους κατακτητές από τη χώρα μας; Και όμως υπήρχαν αυτοί που όχι μόνο θεωρούσαν «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία», αλλά και πολέμησαν στο πλευρό των κατακτητών που την είχαν καταλύσει και να την διατηρήσουν στην κατοχή και μετά απελευθερωτικά για να τους δοθεί έστω και τύπης η εξουσία, μετά χαράς την εκποίησαν στους Αγγλους Νέο κατακτητές και αργότερα στους Αμερικάνους.

Αν όμως μια χώρα, δεν είναι ανεξάρτητη και ούτε καν το επιθυμεί, όπως συνέβει μετά την απελευθέρωση να είναι ανεξάρτητη, θα είναι άραγε κανείς ποια, πρόθυμος να πεθάνει γι' αυτήν όπως συναίβει με τους ΕΑΜίτες αγωνιστές; Να το πω και αλλιώς: θα την αγαπάει κανείς αυτήν τη χώρα; Και το ακόμα ποιο τραγικό είναι το γεγονός ότι αυτοί που πολέμησαν στην κατοχή για την μεταπολεμική εθνική ανεξαρτησία, οι επιβίτορες της εξουσίας και συνεχιστές της εθνικής υποτέλειας, επιφύλαξαν στους αγωνιστές τις γνωστές διώξεις και κατατρεγμούς.

Δίκαιαν σε θάνατο και έστελναν στο εκτελεστικό απόσπασμα αμούστακα παιδιά με το αιτιολογικό ότι θα αποσπούσαν μέρος της επικράτειας. Λες και όταν ξεκίνησαν οι 15-16 και 17χρονοι ΕΠΟΝίτες και αυτά τα Αετόπουλα υπολόγιζαν στην κατάληψη της εξουσίας και την απόσπαση μέρους της επικράτειας.

Όταν άρχισαν οι ψίθυροι για την οργάνωση του ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, δεν είχα συμπληρώσει τα 17, καταδικάστηκα με αυτήν ακριβώς την κατηγορία. Και όταν με ξανά συνέλλαβαν την αυγή της 21ης Απριλίου το 1967, οι δικτάτορες στο έγγραφο σύλληψης που μου έφεραν να υπογράψω ύστερα απ 5 μέρες, σαν αιτιολογικό της σύλληψής μου, ήταν ότι θα «αποσπούσα μέρος της εθνικής επικράτειας», λες και είχε μείνει κάποιο καμμάτι που να ανήκε στην Ελλάδα και θα το αποσπούσα αν δεν με συνελάμβαναν. Κάτι αντίστοιχο έγινε και με τις χιλιάδες των συλληφθέντων

Όσοι πολέμησαν για την απελευθέρωση της χώρας διώχθηκαν και πολλοί καταδικάστηκαν σε θάνατο με το δικαιολογικό, ότι θα αποσπούσαν μέρος της εθνικής επικράτειας, ενώ οι ίδιοι την θεωρώντας «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία» συνεργάστηκαν με τους όποιους κατακτητές και όταν τους διέταξαν οι μετά πολεμικοί επικυρίαρχοι να δώσουν τη μισή Κύπρο στους Τούρκους, μεθόδευαν έτσι τα πράγματα και υλοποίησαν την εντολή.

Την μισή Κύπρο που το 1952-53 με τα μεγάλα γεγονότα, σύσσωμο το στρατόπεδο της Γυούρας, με στημένα τα πολυβόλα κάναμε επί εβδομάδες διαμαρτυρία, αποχές σισιτίου,

επιδίδαμε υπομνήματα διαμαρτυρίας στην Διεύθυνση με την παράκληση να σταλούν στην κυβέρνηση και τον ΟΗΕ, Και δεν ήταν λίγοι εκείνοι που είχαν τιμωρηθεί με στέρηση αλληλογραφίας και για πολλές μέρες στο πειθαρχείο, με το αιτιολογικό ότι πρωτοστατούσαν.

Η χώρα μας κατακτήθηκε, ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με την φασιστική Ιταλία και έναν αιματηρό έστω λιγότερο πόλεμο με τη Χιτλερική Γερμανία. Τη Γερμανία που θεωρούσε ολόκληρη τη Νοτιό-Ανατολική Ευρώπη, όπως η Αμερική θεωρεί την Κεντρική Αμερική «Λαχανόκηπό της» και την υπόλοιπη

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου όχι όμως και της 4ο Αυγουσιανής κλίμακας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχιζαν το καταχθόνιο έργο τους. Με αυτή την εικόνα της διάλυσης, της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράχρονη οδύσσεια της κατοχής.

Μετά την κατοχή, ήταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωθε ο κάθε Έλληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές θα ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγω των κοινωνικό-οικονομικών και πολιτικών αλλαγών που έγιναν στη διάρκεια του μεσοπολέμου παγκόσμια επικράτηση του σοσιαλισμού στη Ρωσία και της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας, στο εσωτερικό της χώρας δεν ήταν ταυτόσημα.

Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, είχαν προπολού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο θα αντιμετώπιζονταν η κατοχή της χώρας.

Όπως για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ τον Οθωμανικό ζυγό, υπήρχαν ως προς τον φορέα της Επανάστασης και τη συμμετοχή διάφορες απόψεις, έτσι και για την απελευθέρωση της χώρα απ την τριπλή κατοχή υπήρχαν διάφορες όσον αφορά τον φορέα που θα πρωτοστατούσε στην οργάνωση της αντίστασης, την απελευθέρωση της χώρας και τους μετά απελευθερωτικούς στόχους.

Ενώ η Επανάσταση του 21, ήταν κοινωνικό-απελευθερωτική και σαν τέτοια ξεπερνούσε με βάση τα κηρύγματα του Ρήγα και τη Γαλλική και την Αμερικάνικη ως προς τους στόχους: Εκτός από τους κοινωνικούς, απελευθερωτικούς, σκοπούς περιείχε έντονα και γενικότερους οικουμενικούς στόχους. Οι Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Πρόχοντες προκειμένου να την ελέγξουν, την περιόριζαν και την ήθελαν αμιγώς φυλετική. Ο όρος «φυλή» χρησιμοποιήθηκε από την Αγία Τριάδα με το αιτιολογικό να υπογραμμιστεί η διαχρονικότητα της εθνικής υπόστασης.

Η ιδέα του φυλετικού αγώνα (μοναχικός και περιούσιος) μπορεί να είναι αιώνιος! Ο λαός ειδικά για τον Κλήρο ισοδυναμεί με την «φυλή» και η φυλή συνόνυμη με το έθνος! Σαν γαιοκτήμονες που ήταν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος ταύτισαν τα πάντα με τα συμφεροντά τους.

Και όταν η Επανάσταση με φορέα τους Αστους έκλινε με σαφήνεια προς τη Νίκη δέχθηκαν ή και παρακαλούσαν να πάρουν μέρος προκειμένου να την χειραγωγήσουν και να προσποριστούν τα αποτελέσματά της, την οποία Επανάσταση γαιοκτήμονες και ο Κλήρος είχαν κατ' επανάληψη όχι μόνο αμφισβητήσει αφορίσει αλλά και πολεμήσει.

Οι σχέσεις της Εκκλησίας με τον Νεοελληνικό διαφωτισμό δεν ηταν ποτέ αγαθές. Η Εκκλησία δεν έπαψε ποτέ να διακηρύσσει ότι η ρίζα της ελληνικής κακοδαιμονίας οφείλεται στους πρώτους Έλληνες διαφωτιστές, με πρώτο το Ρήγα, τον Κορδικά, τον Μακραίο, τον Βούλγαρη, τον Δαπόντε, τον Ιώσηπο, τον Κοραή και πολλούς άλλους που προετοίμασαν ιδεολογικά την Επανάσταση και ήθελαν δικαιότερη την επίγεια ζωή των Ελλήνων.

Που υποστήριζαν ότι η Θεολογία-Εκκλησία πρέπει χωρίσει απ το κράτος, την επιστήμη και την ελευθερία, που πρότασαν το ανθρώπινο σώμα από την ψυχή... Χειρότερος όλων όμως ήταν ο Ρήγας, που εκτός από τους χάρτες και τα συνθήματα η πρώτη προσφορά του στην

Επανάσταση ήταν το...«Σχολείο των Ντελικάτων εραστών» του Μπρέτον, που ο Ρήγας μετέφρασε στα ελληνικά (Φοβού πάντα τους τα «φαιά κρατούντες και περί ηθικής ομιλούντες»...) και ο Κοραής που ήταν τόσο «ασεβής» ώστε προειδοποιούσε τους Ραγιάδες :

Όσο η Ελλάδα παραμένει ξένη προς τον διαφωτισμό και δέσμια των «καλογέρων», οι φωτισμένοι Ευρωπαίοι δεν θα μας υπολοίπονται. Τον Κοραή πέρα όλων των άλλων τον συνέχε ο φόβος μήπως οι Τούρκοι απαλλαγμένοι καθώς ήταν απ Θεολόγους και καλογέρους, προχωρήσουν αυτοί πρώτοι να υιοθετήσουν τον διαφωτισμό, οπότε η ελληνική δουλεία θα διαιωνίζονταν.

Απόρροια αυτής της άποψης ήταν να δημιουργηθεί αμέσως μετά την απελευθέρωση μια στενή εθνικιστική αντίληψη και ένας εθνικιστικός δεξιός-συντηρητικός και αντιδραστικός λόγος σε εναρμόνιση με εκείνη του εθνικισμού, που εμφανίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα με χαρακτηριστικό γνώρισμα την αποδέυμευση του από τα ριζοσπαστικά Νάματα όχι μόνο της ελληνικής, αλλά και της Γαλλικής επανάστασης.

Πρόκειται για έναν πολιτικό εθνικισμό της Δεξιάς, μέσο του οποίου διεκδικούσε, όχι μόνο το «μονοπώλιο» της εξουσία αλλά και το «μονοπώλιο του πατριωτισμού» ορίζοντας ότι ο,τιδήποτε βρισκόταν πέρα από αυτόν ανήκε στο χώρο της προδοσίας. Συμπαράστατης και αρωγός σε αυτόν τον δεξιό εθνικιστικό και αντιδραστικό λόγο και η Εκκλησία με τον δικό της αναχρονιστικό λόγο.

Ο αναχρονισμός, το λεκτικό αυτό στρατήγημα του πολιτικού λόγου, συντηρεί σαν ύψιστο ιδεολόγημα τη διαχρονικότητα μερικών μύθων και ηθών. Τον μύθο ότι τα «πάντα ο θεός εποίει σε εν σοφία». Τον μύθο ότι το «καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής υπάρχει από καταβολής κόσμου». Τον μύθο ότι το «κεφαλαιοκρατικό καθεστώς είναι αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο» Το ίδιο και ο αναχρονιστικός λόγος που εκπορεύεται απ τον εκκλησιαστικό άμβωνα. Και αυτός ο λόγος, αγνοεί την προοπτική του χρόνου, την ιδιαιτερότητα της κάθε εποχής, αλλά, κυρίως αγνοεί την ιστορική αλληλουχία. Πρόκειται για το αποτέλεσμα μιας υπερβατικής συλλογιστικής, για μια, στην κυριολεξία, πολιτική θεολογία, η οποία αναζητεί το νόημα της ανθρώπινης ζωής και ιστορίας πέρα και πάνω από αυτήν.

Το ποιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αναχρονισμού στον πολιτικό λόγο είναι: παλιά το αντισημιτικό και σήμερα το αντί κομμουνιστικό επιχείρημα. Ένα επιχείρημα, το οποίο στηρίζεται στον πρωθύστερο συλλογισμό ότι «όπως όλες οι γενιές του ανθρώπου βαρύνονται απ το προπατορικό αμάρτημα, άρα και όλες οι γενιές των Εβραίων είναι ένοχες για τη σταύρωση».

Ετσι, και οι γενιές των κομμουνιστών, Σοσιαλιστών και Δημοκρατών είναι και αυτές ένοχες, αφού για εκατό χρόνια 1850-1950 απειλήθηκε σοβαρά ο καπιταλισμός με επαναστατική ανατροπή από την ταξική κοινωνική επανάσταση της εργατικής τάξης.

Με μια ιδιότυπη, στατική και στατιστική θεώρηση του παρελθόντος και διανθίζοντας κατά καιρούς τον δημόσιο αναχρονιστικό λόγο και με σύνθημα-slogan την αόρατη απειλή ταυτίζει το όποιο λαϊκό κίνημα με την ανατροπή του συστήματος, σπεύδει να σφετεριστή στιγμαία γεγονότα σαν δεδομένα κυνδίνου.

Ενοχοποιεί, καταστέλλει, καταδικάζει ενελέητα και δολοφονεί. Ενώ ήξερε ότι το σύστημα δεν απειλούνταν με ανατροπή. Αυτό έγινε το Δεκέμβρη το 1944. Ταύτισε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και το ΚΚΕ με την ανατροπή και το αίμα κυλούσε ζεστό στην άσφαλο προκειμένου να πειθαναγκάσει το λαό να παραιτηθεί από την πίεση για εύρυθμη μετά πολεμική λειτουργία του συστήματος στο χώρο της πολιτικής και οικονομικής απελευθέρωσης. Πίεζε και θα πίεζε να λειτουργήσει ανθρωπινότερα και στα τρία σημεία: της οικονομίας, της πολιτικής δημοκρατίας και τις θεσμικές δομικές διαδικασίες της διοίκησης και την απελευθέρωση της Δικαιοσύνης από τα δεσμά της εκτελεστικής εξουσίας.

Κανένα μοντέλο κοινωνικού συστήματος στην ιστορία δεν ήταν τέλειο, από την ουτοπική ιδανική πολιτεία του Πλάτωνα και όλων των άλλων μέχρι τώρα. Κάποτε η ιστορία δίνει την ευκαιρία να εισβάλουν στο σώμα της κοινωνικών ιδεών, και μαχόμενοι πολίτες που αμφισβητούν τον πολιτικό και ιδεολογικό ναρκισσμό και του ακραίου κοινωνικού ταξικού συγκεντρωτισμού με αποκορύφωμα τις κατά καιρούς δικτατορίες του κεφαλαίου.

Αλίμονο αν μένει ο κόσμος της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας στα όρια μόνο της διαμαρτυρίας διαχρονικός αντάρτης, ανίκανος συλλάβει και να αφομοιώσει τη κάθε φορά νέα πρόκληση της ιστορίας στο ΜΕΓΑ θέμα της ζωής: που το μέγεθος, η ποιότητα και η αξία της εξαρτάται απ την απελευθέρωση του ανθρώπου από την εκμετάλλευση.

Αν δεν απαλλαγεί από τη φύση του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής που η απαίτηση του να λειτουργεί με προθέσεις ακόρεστου Μινώταυρου, κορυφαία ιδεολογία του ο κοινωνικός κομφορμισμός, μέσα στον οποίο χλιδάτοι και δειλοί οι εκπρόσωποι και εκφραστές του συστήματος, μέσα στην υποκρισία τους αρματωμένοι με την πανοπλία και τον ηλεκτρονικό πολεμικό τρόπο.

Τους τρεις προηγούμενους αιώνες με τις αποικιακές κατακτήσεις ανά τον κόσμο και τώρα στο Αφγανιστάν, την Γιουγκοσλαβία-Βοσνία Ιράκ κλπ) και του ηλεκτρονικού ολοκληρωτισμού παριστάνουν τα θύματα της προσπάθειας να «πάει η ζωή μπροστά» και ότι όλα κυλούν με την νομοτέλεια ουρανίων φαινομένων. Σε ολη τη διάρκεια του 20ου αιώνα δεν ήταν οι πολιτικές ηγεσίες που κυβερνούσαν, αλλά αυτό που αποκαλούμε ιδιοκτησία «κεφάλαιο». Το ίδιο συμβαίνει και τώρα. Οι λαοί καίτι υποτίθεται τις εκλέγουν δεν ελέγχουν τους κυβερνήτες τους.

Γι' αυτό καλά θα είναι κάποτε να αλλάξει αυτή η σχέση, γιατί να δεν αλλάξει δεν είναι μακριά η μέρα που θα βρεθούμε σε έναν χειρότερο από τον πρώτο χιλιόχρονο ΑΙΩΝΑ υπό την αιγίδα της Παξ Αμερικάνα.

ΠΡΕΤΤΩΡΕΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΔΑΝΕΙΣΤΕΣ

Η τέτοια ΣΙΩΠΗ μας υπέταξε και επέτρεψε τον χωροφύλακα σε βάνδαλο να έχουν το δικαίωμα να συλλαμβάνουν να βασανίζουν και σκοτώνουν ακόμα όποιον θεωρούν αυτοί ύποπτο ή δεν τους αρέσει το χρώμα ή η φάτσα και την εκτελεστή να εντέλει την Νομοθετική και την μη υπάρχουσα «τυφλή» Δικαιοσύνη, να θέτει εκτός Συνταγματικού τόξου. Αυτούς που για να πάρουν τα όποια περιουσιακά στοιχεία (εργαλεία) αυτό που τους έμεινε σαν μόνο πριουσιακό στοιχείο το κουφάρι (μυϊκή και πνευματική δύναμη) **ΔΟΥΛΕΙΑ** είναι Συνταγματικά κατοχυρωμένη...

Και η χώρα υπόδουλη. Και αναρωτιέται ο καθένας τι ΣΟΪ η κοινωνία και δημοκρατία έχουμε, που ενώ βοά η αδικία και το έγκλημα ακόμα, απ άκρου σε άκρου του Πλανήτη και αυτοί, οι διανοούμενοι δεν τολμούν να πουν τα πράγματα με το όνομά τους; Αλήθεια τι άλλο πρέπει να συμβεί ακόμα για να ψελίσουν κάτι;

Και επειδή Διανόηση σημαίνει η πράξη του διανοούμαι. Και διανοούμαι σημαίνει αναλογίζομαι, διαλογίζομαι, έχω στον Νου μου τη διαλεκτική και τον τρόπο που διαλέγεται η κοινωνίας σχεδιάζω. Ο διανοούμενος, ο λόγιος. Αλλά και στοχαστής, σόφρων, βαθύνους κλπ. Και ο επιστήμονας: έχω σκοπό, νομίζω, υποθέτω, αποφασίζω. Τρόπος με τον οποίο σκέπτεται κανείς. Μα και η πνευματική λειτουργούμε την οποία συνδέομε άτομα με το σύνολο και σύνολα μεταξύ τους, κρίσεις, συλλογισμούς, επαγωγικά και απαγωγικά συμπεράσματα. Αλλά διανόηση **ΙΣΩΝ** και δόλος και πανουργία κλπ.

Ο Wenzl διακρίνει, α) τον διανοτικό σε αυτόνομο-παραλαμβάνοντα από αλλού, β) ελεύθερο-συνδεμένο με το θέμα και οδηγούμενο από το σκοπό, γ) παθητικά

προσδιορισμένο από τις έννοιες αισθήσεις-ενεργητικά με συνειδητή βούληση και δομή, δ) συνδιαλεγόμενο και κατά το δυνατόν συνειδητά ενορατικό και άνευ συνειδήσεως, ε) αφηρημένο, γενικεύοντα, αναλυτικό-συνδέοντα, συνθετικό, στ) κριτικό ελέγχοντα-κατασκευάζοντα, δημιουργικό, και ζ) υλικό-συμβολικό.

Πριν από είκοσι και πλέον χρόνια είχα διαβάσει, ένα αυστηρό κείμενο του Νίκου Πουλαντζά, με τον ίδιο ακριβώς τίτλο: «Η ευθύνη των διανοουμένων». Αφορμή τότε η συζήτηση που είχε ανοίξει μια κριτική του, για το βιβλίο του Κορνήλιου Καστοριάδη με τον μετριόφρονα τίτλο: «Το επαναστατικό πρόβλημα σήμερα».

Βέβαια πολύς είναι ο χρόνος που πέρασε από τότε, μα κάποια πρόσφατα ερεθίσματα της σημερινής επικαιρότητας όπως το θέμα της Παιδείας και η γνώση, που δυστυχέστατα για την παιδεία η οποία, που ενώ σφαδάζει, ψυχοραγεί, χάνεται. Σε λίγο δεν θα υφίσταται για να την υπερασπιστούν. Οι Διανοούμενοι σφυρίζουν αδιάφορα. Το ίδιο και η Εθνική ανεξαρτησία

Οι Διανοούμενοι ξέρουν πολύ καλά, πώς στη γλώσσα Φωλιάζει η Εξουσία και ότι η εξουσία ασκείται με λέξεις, προσταγές, υποσχέσεις, απαγορεύσεις και στερήσεις, και αυτού του λόγου και της σκέψης ακόμα.

Ας την ανοίξουν λοιπόν, αν δεν θέλουν να χάσει το όποιο νόημα της έχει μένει, από αυτή τη μοναδική, μικρή και ανεπανάληπτη ζωή, που ο κάθε πράκτορας, πρόθυμος σε συνδυασμό με ασύδοτη εκτελεστική δεν σημαζεύεται και ο κάθε κουμπουράς ή αστυνομικός μπορεί αβασάνιστα και κυρίως ατιμώρητα να αφαιρεθεί και να την αφαιρέσει; Αλήθεια τι άλλο πρέπει να συμβεί ακόμα για να ψελίσουν κάτι;

ΔΗΛΩΣΗ ΚΑΘΗΓΗΤΗ Γ. ΚΑΣΙΜΑΤΗ ΜΕΛΟΥΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΠΟΛΙΤΩΝ «ΣΠΙΘΑ»

«Το περιεχόμενο του κειμένου κλήθηκε να ψηφίσει η βουλή των Ελλήνων, καθώς και τα κείμενα των Δανειακών Συμβάσεων του Μαΐου 2010 αποτελούν, στην ουσία τους, παλαιό σχέδιο του ΔΝΤ, που εφαρμοζόταν μέχρι σήμερα σε ώρες του τρίτου κόσμου.

Το σχέδιο αυτό δανεισμού χωρώ που βρίσκονται σε οικονομική κρίση είναι αντίθετο προς το Διεθνές δίκαιο, γιατί παραβιάζει την αρχή της προστασίας της εθνικής κυριαρχίας και θεμελιωδών –δικαιωμάτων των λαών.

Αντί του σχεδίου αυτού του ΔΝΤ, στο πλαίσιο του Διεθνούς Δικαίου ισχύει η αρχή ότι η κυβέρνηση της οφилέτριας χώρας οφείλει πρώτα να εξασφαλίσει τις υποχρεώσεις. Σύμφωνα με αυτή την αρχή, έχει διαμορφωθεί ο κανόνας ότι η οφилέτρια χώρα έχει το δικαίωμα με μονομερή δήλωση να κηρυχθεί σε κατάσταση οικονομικής ανάγκης και να προβεί σε αναστολή πληρωμών μέχρι να υπολογιστεί το επαθές τμήμα του χρέους και η απάλειψη, του καθώς και κήρυξη της ακυρότητας των συμβάσεων ή όρων τους που παραβιάζουν το Διεθνές Δίκαιο,

Οι δανειστές δεν δικαιούνται να προβούν σε αντίποινα ή σε εκτέλεση των δικών τους υποχρεώσεων απέναντι στη οφελίτρια χώρα».Για την αντιγραφή

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

ΕΛΛΑΔΑΑΑΑΑΑΑΑΑ

Το οδοιπορικό ενός πολιτικού κρατουμένου πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός να αγγίξουμε το παρελθόν

Αγαπητέ Αναγνώστη

τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Όσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα διαζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνειδησή μας παραμένει

αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση. Ζητώ εκ των προτέρων συγγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν. Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση Κασσάνδρα.

Η Κασάν και να μην έρθουνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρια του Απόλλωνα, η Μάγισσα, δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως. Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυτό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.

Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνονα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε!), να μην την πιστεύει κανείς, Γι' αυτό και οι νικητές δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση: Για την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, την κατοχική περίοδο, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια και να μην έρθουν οι Αγγλοι μετά πολεμικά στην Ελλάδα.

Βέβαια, « Η (...) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγελία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (...) ανέκφραστου δεδομένου.

Εκείνο που καθιστά αμφίβολη την δυνατότητα ικανοποίησης του αιτήματος για «προσέγγιση της πραγματικότητας», είναι η απορρέουσα από το αίτημα αυτό αποσύνδεσης της λογοτεχνία από την πραγματικότητα. Οι προ ιδιασμένοι άνθρωποι, πιστεύουμε και επιδιώκουμε το αντίστροφο. Ψιλά γράμματα, ειδικά όταν η πραγματικότητα διαφέρει από το εαυτό της και δεν συμφέρει στους καριερίστες

Βέβαια ο λαός δεν κλείνει τα μάτια στα λάθη και τις παραλήψεις, αναγνωρίζει όμως με κάποια συμπάθεια η μεγάλη προσπάθεια που καταβάλει ένας αγράμματος φυλακισμένος να καταγράψει λίγα από τα βιώματα που είδε, έζησε και έχει υποστεί

Τα γράμματα αφού, δεν είχαμε μολύβι και χαρτί τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν είναι νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση. Γι' αυτό και ζητώ συγγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις θα υπάρξουν

Μέχρι τώρα έχουμε ακούσει πολλές μα πάρα πολλές Θεωρίες για τον τρόπο που λειτουργεί το καπιταλιστικό σύστημα, τον τρόπο που παράγει και κατανέμει τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο με αποκορύφωμα τη θεωρία το ΑΣΚΟΠΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ ΓΙΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗ. Όσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο είναι πως η ιστορία δεν έχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί και ελευθερία χωρίς αγώνες και θυσίες.

Αλήθεια ποιος μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί, πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες ενός λαού, θα ήταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιος μπορεί να αρνηθεί ότι χάρη σε αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίθηκαν η όποια λευτεριά και η όποια εθνική ανεξαρτησία έχουμε; Οτι είναι αυτοί οι μικροί και μεγάλοι αγώνες, που στέριωσαν στον τόπο τη δημοκρατία, οτι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής;

Η πραγματικότητα, όμως σκληρή και αμείλικτη πάντα-δεν παύει να μας στέλνει αδιάκοπα τα δικά της μηνύματα και να μας διδάσκει. Για παράδειγμα η νέα τάξη πραγμάτων και η φιλελεύθερη ιδεολογία, που κυριάρχησαν στον πλανήτη όλα αυτά τα μεταπολεμικά χρόνια, δεν έκαναν τα θαύματα που υπόσχονταν. Δεν άλλαξαν τη μοίρα της ανθρωπότητας, μα ούτε και τη φύση του καπιταλισμού. Δεν άνοιξαν τους ορίζοντες σε ένα καινούριο κόσμο χωρίς φτώχεια, αδικία, καταπίεση, εκμετάλλευση, εξαπάτηση ρατσισμό και πόλεμο. Αντίθετα η εικόνα του σημερινού κόσμου, όσο και η προοπτική του, μέρα με τη μέρα γίνεται όλο πιο ζοφερή, πάρα την ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας

Τέλος και το σπουδαιότερο, οι βαθύτεροι λόγοι- ιστορικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί-που γέννησαν και γιγάντωσαν στον αιώνα μας το Σοσιαλιστικό όραμα, το καθεστούν στις μέρες μας περισσότερο από κάθε άλλη φορά επίκαιρο. Και οι αγώνες για την μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία οσονούπο θα αρχίσουν γίνονται δριμύτερες.

Οι δύσπιστοι ή και οι αρνητές αυτής της πραγματικότητας, δεν έχουν παρά να ρίξουν μια ματιά γύρο τους για να βεβαιωθούν, πως η ιστορία συνεχίζεται αδιατάρακτη. Η Αριστερά ούτε τελείωσε και ούτε-τελειώνει. Το ίδιο και το όραμα του Σοσιαλισμού συνεχίζει να εμπνέει την ιδεολογία του και τους προβληματισμένους πολίτες του καιρού μας. Ενώ οι λαοί όλου του κόσμου ολοένα και πιο αποφασιστικά αποδεμούνται από τις αυταπάτες της νέας τάξης και με ανανεωμένες και ενωμένες τις δυνάμεις τους ξαναπαίρνουν τους γνώριμους και δοκιμασμένους δρόμους των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων.

Οι προηγούμενες γενιές μα και αυτή η προπολεμική ακόμα, έβλεπαν τον κόσμο και αναρωτιόταν :«γιατί ο κόσμος είναι τόσο ζοφερός και απάνθρωπος;». Η γενιά του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης ονειρεύτηκαν και διαμόρφωσαν ιδανικά για έναν άλλο κόσμο, και είπαν και «Γιατί Όχι να μην αλλάξει;»...Το πρόβλημα δεν ήταν τι θα γίνει αν δεν αλλάξει, αλλά να κατοχυρωθούν τα οράματα και τα ιδανικά του αγώνα. Να επιλέξουμε σαν λαός αυτά που νομίζουμε οτι ήταν τα καλύτερα και αγωνιζόμενοι να προσπαθήσουμε να τα εφαρμόσουμε στον κόσμο του σήμερα και την προοπτική του αύριο.

Ακριβώς για να μην συμβεί αυτό, η άρχουσα τάξη κάλεσε τους «συμμάχους» Αγγλους να επέμβουν ένοπλα για να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες και σε συνεργασία με τους νέο αποικιστές Αγγλους, την εμφύλιο πόλεμο. Και το πιο τραγικό για τη χώρα και το λαό για τον δημοκρατία και ειδικά για την Αριστερά, μετά την ήττα του ΔΣ τον Αυγουστο του 1949. Μια ήττα στρατιωτική και όχι και πολιτική και ηθική δίπλα στους γνωστούς διωγμούς που εφαρμόζονταν από το 1945 με ειδικούς νόμους, διατάγματα μετέτρεψαν τη χώρα σε ένα εκτεταμένο σφαγείο, αλλοίωσαν και διαστρεύλωσαν την ιστορία.

Οι Αγγλοι με το αζημίωτο ανέλαβαν να καλύψουν και να στηρίξουν τις αντιδραστικές-σκοτεινές δυνάμεις της χώρας ένοπλα. Τη νίκη την είχαν «εξασφαλίσει! Την είχε αναλάβει ο μέγας Τσιώρτσιλ. Οι υπόλογοι απέναντι στο λαό, έχοντας ελεύθερα τα χέρια εκείνο που

ουσιαστικά επιδίωκαν απερίσπαστοι καθώς ήταν, να δολοφονήσουν τη συνέχεια και τις επιπτώσεις για το παρόν και το μέλλον του αγώνα, γι' αυτόν τον καλύτερο κόσμο, που αιώνες τώρα ονειρεύεται, ποθεί και αγωνίζεται ο αξιοθαύμαστος λαός μας.

Και για να γίνει ολοκληρωμένη η δουλειά, μέσω των διωγμών επιδίωξαν να αλλοιώσουν ή δυνατόν να εξαφανίσουν-διακόψουν τη σ ημασία που έχει η επαφή με τους αγώνες και την παράδοση. Να εξουδετερώσουν αυτόν τον σημαντικό ρόλο της επικοινωνίας και πρωτίστως την αξία της αγωνιστικής γλώσσας, όχι απλώς σαν όργανο μόνο της σκέψης, αλλά κυρίως της γνώσης, σαν ποίηση ή τέχνη που αποτελεί ένα αναντικατάστατο πεδίο για την εμπειρία της συνείδησης και του «ΕΙΝΑΙ» από τον ίδιο τον άνθρωπο, την ιστορία της χώρας, του τόπου και του ιδίου.

Γι' αυτό και στον αυριανό ερευνητή, θα προβάλει για μια ακόμα φορά το αμείλικτο ερώτημα; Μέχρι σε ποιο βαθμό μπορεί κανείς-και ειδικά η πολιτεία-το «μάθημα της ιστορίας»-την ζωντανή πραγματικότητα να την αλλοιώνει, να τη διαστρέφει και να την παραποιεί-και να παραμείνει προσηλωμένος στο προσωπικό του ιδεολόγημα που εκφράζει τα δικά του και μόνο καλά κατοχυρωμένα συμφέροντα εις βάρος της χώρας;

Βέβαια, οι νέες γενιές, λόγω των τυποκτόνων νόμων και των δολοφονικών διαταγμάτων, ούτε συμμετείχαν, ούτε διάβασαν Συνεπώς, δεν έχουν βιώματα που η γενιά της ΕΠΟΝ είχε σε ηρωικούς αγώνες και μετά στα αποτελέσματα των κάθε είδους διωγμών που βίωσε. Αυτή η ζωντανή επαφή και η συμμετοχή στον αγώνα εδραίωσε την πεποίθηση ότι η ιστορία ανέκαθεν ήταν και εξακολουθεί να είναι η κρίσιμη αρένα όπου διεξάγεται η μάχη για επαναστατικές απαντήσεις στα προβλήματα και τα αδιέξοδα του καιρού μας.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγω η άρχουσα τάξη έχει καταχωνιάσει και ενταφιάσει ακόμα τόσο το πραγματικό 21, αλλά τόσο και την Αντίσταση του 1941-44. Μα ούτε και τον εμφύλιο τολμά να τον αξιολογήσει, έστω και ταξικά ακόμα.

Η ζωή της ΕΠΟΝ και το έργο της συγκλίνουν και συνυφαίνονται σε μια ενιαία πράξη που συντελείτε σε ορισμένο χρόνο και κλείνει μέσα του όλα τα σημάδια μιας ολόκληρης κρίσιμης εποχής. Η εποχή αυτή ήταν η πυρακτωμένη εποχή της Αντίστασης, των πικρών αγώνων και διωγμών που ακολούθησαν. Ήταν εποχή που τα πράγματα έπαιρναν τρομακτικές και απρόσμενες διαστάσεις, όπου η ένταση ανέβαινε μέχρι το ακρότατο όριο την ανθρώπινης αντοχής. Όμως αν στα είκοσι (15-20) χρόνια δεν πετάς, στα πενήντα (50) θα σέρνεσαι.

Βέροια Κόγιας Νίκος

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΝΙΚΗΤΩΝ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΗΤΤΗΜΕΝΩΝ. ΑΞΙΟΤΙΜΕ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΤΕ ΚΥΡΙΕ ΓΕΩΡΓΟ.

Στον Εθνικό Απελευθερωτικό αγώνα του 1941-44, δεν πήραν μέρος μόνο οι ένοπλοι και όσοι άλλοι πλαισίωσαν τις αντιστασιακές οργανώσεις, αλλά και ολόκληρος ο πνευματικός κόσμος της χώρας. Με ελάχιστες εξαιρέσεις οι Άνθρωποι των Γραμμάτων και των Τεχνών, οι διανοούμενοι και οι καλλιτέχνες ήταν απάντα μπροστάρηδες, καθοδηγητές και αιμοδότες σε αυτό τον τιτάνιου και νικηφόρου αγώνα. Μεγάλα και γνωστά ονόματα της Ελληνικής διάνοησης εντάχθηκαν στις γραμμές του ΕΑΜ και πολέμησαν με το ντουφέκι, την πένα και το παράδειγμά τους έδωσαν: Θάρρος, κουράγιο, δύναμη, πίστη και προοπτική στον δοκιμαζόμενο και αγωνιζόμενο λαό,

Λογοτέχνες, Δημοσιογράφοι, Συνθέτες, Θεατρικοί Συγγραφείς, Ηθοποιοί, Ζωγράφοι, Χαρακτές, Εμπνευσμένοι από τον αγώνα για την Ελευθερία και τα Ιδανικά της Αντίστασης, όλοι σχεδόν οι πνευματικοί άνθρωποι της χώρας, δημιούργησαν μια ΝΕΑ Λογοτεχνία, ένα ΝΕΟ Θεατρικό λόγω (ΠΧ οι Ενωμένοι Καλλιτέχνες), μια ΝΕΑ Μουσική κουλτούρα. ΝΕΕΣ μορφές εικαστικών Τεχνών που αγκάλιαζαν και ξεσήκωναν το λαό, σε πάλη και αγώνα κατά των κατακτητών, ενώ παράλληλα αποθανάτιζαν τους αγώνες και τις θυσίες του. Η Ελληνική Αντιστασιακή Τέχνη και τα Επαναστατικά τραγούδια, πήραν τέτοια έκταση και δύναμη, που δεν συναντάμε σε καμιά άλλη κατεχόμενη χώρα.

Αυτή η πολιτιστική έκρηξη, που άρχισε με εκατοντάδες τρόπους και μορφές από τις πρώτες μέρες της κατοχής και κορυφώθηκε το καλοκαίρι του 1944, υπήρξε ένα αξιοθαύμαστο γεγονός. Ένα γεγονός που προοιωνίζε ένα λαμπρό για την μετά πολεμική Ελλάδα και ένα εξ ίσου λαμπρό μέλλον για τον Νεοελληνικό πολιτισμό, μα και της Νεοελληνικής ιστορίας.

Δυστυχώς, όμως και η τιτάνια αυτή προσπάθεια του λαού μας, είχε την ίδια τύχη, από τις ίδιες δυνάμεις, που και τη φορά αυτή προκειμένου να πολεμήσουν τους συντελεστές του αγώνα και του πολιτισμού, δεν αρκέστηκαν στην αντιπαράθεση του Λόγου και της Τέχνης, ούτε στα πολιτικά, οικονομικά διπλωματικά μέσα και είχε αρκετά, αλλά στην απρόκλητη, μα και αναιτιολόγητη ακόμα ένοπλη επέμβαση του μετά πολεμικού Ιμπεριαλισμού.

Το γεγονός που δείχνει ότι το ΕΑΜικό δεν είχε κίνημα δεν είχε να αντιπαλέψει και να αναμετρηθεί με τους κατακτητές και τους Ντόπιους συνεργάτες αλλά και αυτή που θεωρούνταν συνεργάτες και συμπολεμιστές, αφού δεν μπόρεσαν να το καθ' υποτάξουν με τις δικές τους δυνάμεις, χρειάστηκε αυτή η ξεσίπωση ένοπλη επέμβαση, των Αηηλό-Αμερικανών προκειμένου μα νικήσει τις Αντιστασιακές δυνάμεις πείθει και τον πιο δύσπιστο, ότι χωρίς την ένοπλη επέμβαση οι Αντιστασιακές δυνάμεις ήταν αήττητες. Η ευθύνη και η ανευθυνότητα είναι τα δυο πρόσωπα του Ιανού. Η αλήθεια παγώνει μόλις τολμήσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους.

Επειδή θα μιλήσω για ενταγμένους και ακριβά-πληρωμένους συγγραφείς. Για συγγραφείς που βραβεύθηκαν για την ποιότητα και το συγκεκριμένο είδος του έργου τους από την Ακαδημία. Και επειδή γνωρίζω προσωπικά, ότι δεν συμβαίνει το ίδιο με Εσάς, πριν προχωρήσω Σας διαβεβαιώ, ότι μόνο την αφορμή πήρα από το βιβλίο Σας. Για το οποίο Σας ευχαριστώ για άλλη μια φορά που με συμπεριλάβαται ανάμεσα στους αγαπητούς και εκλεκτούς φίλους.

Ένα έργο που σκοπό έχει να φωτίσει μερικές σκοτεινές ακόμα πλευρές της πιο δύσκολης και τραγικής για τη χώρα δεκαετία του 1940-50. Τα όσα ακολουθούν και θα ακολουθήσουν, δεν έχουν καμιά σχέση με τον κ Γεώργιο Τσαλέρα Σε ευχαριστώ για άλλη μια φορά για την ξεχωριστή τιμή που μου έκανες να με συμπεριλάβεις ανάμεσα σε αυτούς που αγαπάς, καθώς και την αφορμή που μου έδωσε το καθ' όλα αξιόλογο έργο Σου, να ρίξω και εγώ μερικές σκέψεις στο χαρτί.

Όπως είναι γνωστό στη ζωή, υπάρχουν πολλά πράγματα, που μπορεί να βάλουν σε σκέψη και πειρασμό ακόμα έναν άνθρωπο. Είναι όμως μερικά πράγματα και κυρίως όταν αυτά έχουν σχέση με τη χώρα και την άγραφη ακόμα πρόσφατη ιστορία, που μπορεί να τον αναστατώνουν. Όταν μάλιστα συμβαίνει τα λεγόμενα να μην ανταποκρίνονται στην ιστορική πραγματικότητα τότε πια πιάνεις το μολύβι και γράφεις, όχι βέβαια για να ανακαλέσεις στην τάξη αυτόν που κατά τη γνώμη σου, δεν είπε τα πράγματα όπως εσύ τα ήθελες, έζησες και πιστεύεις, αλλά να πεις και εσύ τη δική σου γνώμη.

Τη στιγμή που η χώρα ήταν βυθισμένη στον πάτο, το όνειρο μια Νέας επίγνωσης αγκάλιασε ολόκληρο το έθνος, το παρελθόν σαν παράδειγμα, το παρόν της κατακτημένης πλέον χώρας, αλλά και το μέλλον της Ελλάδας η απελευθέρωσή της.

Όπως το 21, οι Αστοί κάλεσαν το Ραγιά σε μάχη και αγώνα κατά του δυνάστη και τους Ντόπιους συνεργάτες του για να αναστήσουν την Ελλάδα από τις στάχτες. Με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο και οι κομμουνιστές στην κατοχή κάλεσαν το λαό για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας.

Η ιδεολογικό-πολιτική όμως υποχώρηση των αστών, που ήταν από φύσει και θέση ο ιστορικός φορέας της Επανάστασης του 21, για λόγους, που δεν είναι του παρόντος, οδήγησαν την Επανάσταση στον «ιστορικό συμβιβασμό» με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τους Αγγλους, με αποτέλεσμα να μην γίνουν οι επιβεβλημένες για την εποχή εκείνη αστικές Δομές και κοινωνικό-οικονομικές μεταρρυθμίσεις και ο Ραγιάς που πολέμησε για να γίνει νοικοκύρης στον τόπου και οικοδεσπότης (μικροαστός) στο σπίτι του να παραμείνει Ραγιάς και «Κοπέλι των αρχόντων».

Δυστυχώς, παρά το γεγονός ότι μέχρι την 6-4-41 έλεγχε το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό την ίδια περίπου ιστορική πορεία, διέγραψε τόσο πριν την κατοχή, κατά αλλά και μετά την απελευθέρωση του 1944, η αστική τάξη της χώρας μας.

Αφού δεν πήρε η ίδια την πρωτοβουλία να οργανώσει Αντίσταση, αντί να συμπαραταχθεί με τον φύσει σύμμαχο της λαό μετά απελευθερωτικά, όπως έκανα οι Αστικές τάξεις της της Ευρώπης, και στηριγμένη στο λαό, για να γίνουν εκείνες οι μεταρρυθμίσεις που απαιτούσαν οι καιροί για να αρχίσει επιτέλους και στη χώρα μας να λειτουργεί η Αστική δημοκρατία.

Πανικόβληθηκε από τη δύναμη που έκλεινε μέσα του λαός. Αντί λοιπόν, να προσεταιριστεί το λαϊκό αυτό κίνημα, είδε όπως το 21, σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως στην κατοχή είχε δει τους Γερμανούς. Στους στήριξε στον κοινό πλέον στόχο, που δεν ήταν άλλος από τον ίδιο το λαό.

Το λαό, που στη διάρκεια της τριπλής κατοχής για να επιβιώσει και να απελευθερωθεί η χώρα από τους τρεις κατακτητές, έδωσε πρόσβαρα όσες θυσίες και αίμα χρειάστηκε.

Ηγέτης της Επανάστασης το 21, ήταν η νεογέννητη Αστική Τάξη και της Αντίστασης του 1941-44 για τους γνωστούς ιστορικούς λόγους το ΕΑΜ: α) Η μακρόχρονη και μονομερής σχεδόν στενή, και εξαρτημένη συνεργασία με τους Αγγλους, κατέστησε ανίκανη την αστική τάξη να λειτουργήσει αυτόνομα και ανεξάρτητη από εξωτερικές παρεμβάσεις.

Ακόμα και στη διάρκεια του μεσοπολέμου που βρίσκονταν στην Ακμή, δεν κατόρθωσε να αποκτήσει δικό της ανεξάρτητο ταξικό ιδεολογικό-πολιτικό περιεχόμενο. Να διαμορφώσει οργανωτική δομή και συνοχή. Αυτό είχε σαν συνέπεια, την αποδοχή και στήριξη της Αγγλο-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και από τις Φιλελεύθερες δυνάμεις μα και την ίδια την ηγεσία της Αστικής τάξης.

Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τόσο στη διάρκεια, της δικτατορίας, άλλο τόσο και του πολέμου τα φιλελεύθερα κόμματα να αποκοπούν από τους οπαδούς και να συρρικνωθούν στο πρόσωπο μερικών πολιτικών. Πολιτικών που έχοντας χάσει κάθε επαφή με το λαό και την τρέχουσα πραγματικότητα περιόρισαν τις δραστηριότητες σε μερικά μόνο στέκια.

Εμειναν αδρανείς. Και ενώ κακολογούσαν το Κάϊρο, περίμεναν πως κάποια μέρα θα τους καλέσουν Η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας και με τη συγκατάθεση πλέον και των Φιλελευθέρων κομμάτων έκανε πιο τραγική την εγκατάλειψη. Και η μη ανάληψη πρωτοβουλίας να ηγεθούν, παρά την παράκληση κα όχι όνο έκκληση του Εθνικό-Απελευθερωτικό Αγώνα ή να συμμετάσχουν στο ήδη υπάρχον σχήμα, όπως έγινε στις χώρες της Ευρώπης, έθεσαν τον εαυτούς τους εκτός του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα. Και μάλιστα αυτοί που δεν είχαν μεγάλη Αντίσταση την μεγαλοποιούσαν λίγο. Δεν θυμάμαι που διάβασαν ήθελαν λείει να κάνουν σούπα για μια στρατιά με ένα σπουργίτη

Αυτή η συναίνεση, αυτή η ασάφεια ως προς τους σκοπούς και η αδράνεια, να αναλάβουν ευθύνες μετά την κατάληψη της χώρας, επέτρεψαν στο κομμουνιστικό κόμμα να μπει επικεφαλής του Αντιστασιακού αγώνα. Να ιδρύσει το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και να καλέσει αυτό πλέον τα κόμματα σε συνεργασία και το λαό σε πανστρατιά.

Ανάμεσα τις πολλές δικαιολογίες που πρόβαλαν στη φυλακή για πολλά χρόνια έζησα με Ιδρυτές του ΕΑΜ και ειδικά με τον Λευτέρη Ελευθερίου που συμμετείχε εκ μέρους του ΚΚΕ. Τα Φιλελεύθερα κόμματα και ειδικά της δεξιάς για την μη συμμετοχή τους στην Αντίσταση, πρόβαλαν και η άποψη ότι δεν «μπορείς να συνεργαστείς ισότιμα με τους κομμουνιστές». Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του κ Γεωργίου Παπανδρέου, όταν ρωτήθηκε γιατί δεν δέχθηκε την πρόταση που του έκανε το ΕΑΜ, να αναλάβει αυτός Αρχηγός ΕΑΜ;

Απάντησε με εκείνο τον δικό του ιδιόμορφο τρόπο: «Με τον Θεό μπορείς να συνεργασθεί, με τον Θεό όμως όχι». Ο μακαριτής Θεός, που επικαλέστηκε ήταν μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, και υπεύθυνος την εποχή που του έγινε η πρόταση στο Παπαδρέου

ήταν υπεύθυνον συνδικαλιστικό τομέα. Η απάντηση του κ Παπανδρέου, όχι μόνο απέκλεισε οριστικά την συνεργασία, αλλά και κάθε τυχόν προσπάθεια για Αντίσταση. Βασικός όρος για να ευδοκημίσει μια συνεργασία, είναι να μην κάνεις πως δεν βλέπεις που οδηγούνται τα πράγματα, να μην συνεργάζεσαι παράλληλα με αυτούς που συνεργάζονται με τους κατακτητές και κυρίως να μην έχεις ανοιχτούς διάβλους με τους αυριανούς. Και αφού δεν πήρες την πρωτοβουλία, τώρα που σε κάλεσαν σκαρφαλώνεις με τη συμμετοχή και τον όγκο σου στην ιεραρχία ή αποκτά δικό σου βάρος, έξω και παράλληλα, χωρίς συνεργασία με αυτούς που συνεργάζονται με τους κατακτητές.

Και βασικότερο χωρίς, εγγραφές και υποθήκες σε αυτούς που ενδεχομένως θα γίνουν.

Επειδή πολλοί όχι μόνο λένε αλλά, και το πιστεύουν και σήμερα ακόμα, ότι δεν υπάρχει τρόπος να συνεργασθούν ισότιμα με τους κομμουνιστές, η ζωή απέδειξε ότι υπήρχαν τρόποι και μάλιστα πολλοί για συνεργασία, (στο θέμα της Μοναρχίας κλπ), αρκεί το περιεχόμενο της συνεργασίας να ήταν: η μεταπολεμική Ελεύθερη Δημοκρατική και Εθνικά Ανεξάρτητη Ελλάδα, να ανήκει ουσία και περιεχόμενο μετά απελευθερωτικά στους Έλληνες. Στους Έλληνες και μόνο στους Έλληνες.

Δεδομένα που είχαν ήδη υποθηκεύσει στους Αγγλους, όχι μόνο οι δεξιές συντηρητικές δυνάμεις αλλά και οι Φιλελεύθερες δημοκρατικές δυνάμεις.

Αυτή ακριβώς η αδράνεια, η ασάφεια και η άρνηση συνεργασίας με την πανστρατιά και κυρίως η συνεργασία, άμεση ή έμμεση με τους κατακτητές ήταν που οδήγησε στη διαχωριστική γραμμή στο «εμείς και οι άλλοι», πρώτα και σε συνέχεια στον εμφύλιο πόλεμο που τόσο πολύ τον ήθελαν αυτοί που ενώ δεν οργάνωσαν Αντίσταση ήταν παν έτοιμοι για τον εμφύλιο σαν εργαλείο, να τσακίσει το «Μιασμά» του Κομμουνισμού, χαρακτηρίζοντας συλίδην κομμουνιστές ο,τι προοδευτικό και αριστερο!

Όταν ο λαός του ΕΑΜ, που λέει και το τραγούδι : «Δίχως τάνκς και αεροπλάνα, μόνο με όλμους πολυβόλα και ψυχή σαν του Λαϊκού στρατού...». Μπόρεσε μέσα σε λίγο χρόνο να οργανώσει σε πανελλαδική κλίμακα να οργανώσει πολιτικές οργανώσεις, να συγκροτήσει και να παρατάξει σε εθελοντική βάση, ένα αξιόμαχο στρατό τον (Θρυλικό ΕΛΑΣ) ικανό να κάνει πόλεμο στον πόλεμο αναγκάσει τους κατακτητές να απασχολούν στην κατακτημένη χώρα μας δώδεκα και πλέον αξιόμαχες μεραρχίες, και να καταφύγει στην δολοφόνο Κλούβα.

Ο καθένας αντιλαμβάνεται ότι αν η άρχουσα τάξη της χώρας-που μέχρι της 6-4-41 έλεγχε το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό σε ποιο μέγεθος Αντίσταση μπορούσε να οργανώσει Αντίσταση και μέσω του όγκου και της δύναμης να επιβάλλει την αρχηγία και όχι να την απορρίπτει όταν της πρότειναν τη συμμετοχή;

Κάποτε η άρχουσα τάξη πρέπει να αποφασίσει-τολμήσει να πει την αλήθεια και στο λαό (γιατί στο εαυτό της το είπε με τα λόγια του Παπανδρέου), ότι επειδή η έκβαση του πολέμου δεν είχε ακόμα κριθεί και η ίδια για το πως και αν εξελίσσονταν ο πόλεμος, ήθελε όχι μόνο να είναι με τους νικητές, αλλά και να επανέλθει στην εξουσία είχε επενδύσει και στα δύο Ταμπλό. Και για να μην αναλωθεί-ματώσει μέχρι την ημέρα που Βέρμαχτ προχωρούσε στο Ανατολικό μέτωπο, τον εμφύλιο πόλεμο τον έκαναν για λογαριασμό της οι Γερμανοί.

Όταν όμως η Βέρμαχτ σταμάτησε στις πύλες του Στάλινγκράτ και ειδικά όταν άρχισε η αντίστροφη μέτρηση, παρά την τεράστια συνεισφορά των κατακτητών, η ίδια δεν είχε τις αντίστοιχες λαϊκές και ένοπλες δυνάμεις, να πάρει την εξουσία. Μια εξουσία που θα ήταν η συνέχεια της 27ης Οκτωβρίου του 1940, τότε αφού έκανε τις αντίστοιχες ανανεώσεις των παλιών υποθηκών και εξαρτήσεων και ικανοποίησε και τις όποιες άλλες απαιτήσεις έκαναν έκκληση στον Τσιώρτσιλ να τον συνεχίσει.

Όταν και οι Αγγλοι δεν το μπόρεσαν τότε έκαναν έκκληση στον Τρούμαν μαζί με το «Δόγμα» του έφερε και τα αντίστοιχα δολοφονικά του «καλούδια» και στις 29-30/8 του 1949, αυτή η κοινοπραξία κατόρθωσε να νικήσει τον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας.

Η νίκη αυτή όμως, ήταν νίκη που έδωσαν τα όπλα και μάλιστα τα ξένα όπλα. Για να είναι ολοκληρωτική η νίκη και για να νοιώθει νικήτρια και σίγουρη η κοινοπραξία έπρεπε να ηττηθεί και ιδεολογικά αυτό το λαογέννητο λαϊκό κίνημα. Το Κίνημα που αναμετρήθηκε εκτός από τους τρεις κατακτητές και τους Ντόπιους συνεργάτες τους, με τους νεοκατακτητές Αγγλους και Αμερικανούς. Εκτός απ τα πολυάριθμα έκτακτα μέτρα που ίσχυαν σε όλη τη την περίοδο των εκτάκτων μέτρων και τα Πέρτινα χρόνια

Όταν τελείωσε ο ένοπλος εμφύλιος, άρχισε ο «Νομικός» εμφύλιος πόλεμος, που ήταν και αυτός εξ ίσου επίπονος και ανθρωποκτόνος. Τώρα πια έπρεπε να γίνει και μια νέα ιδεολογική εθνοκάθαρση. Και πράγματι η χώρα έπρεπε ύστερα από τη δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, την τετραπλή κατοχή, τον εμφύλιο, και τις εκ νέου εξορίες και φυλακίσεις και μια κατάσταση πολιορκίας,. Και κυρίως την εκ Νέου πρόσδεση της χώρας στους Αγγλό-Αμερικανούς. Πράγματι αφού δε κάναμε έπρεπε να γίνει

Έπρεπε όχι μόνο να θωρακιστεί το καθεστώς αλλά και να δικαιωθούν και τα δικά μας παιδιά.

Ετσι δίπλα στους τόσους σκληρούς και απάνθρωπους τρομονόμους που ίσχυαν στη διάρκεια της δικτατορίας, της κατοχής και του εμφυλίου που έμειναν σε ισχύ προστέθηκαν και μια σειρά άλλοι που χώρισαν τους Έλληνες σε «Νομιμόφρονες και μή Νομιμόφρονες» όπως τα περιβόητα πιστοποιητικά «κοινωνικών φρονημάτων».

Νόμοι που έλεγχαν όχι μόνο τη ζωή, την εργασία των Αντιστασιακών αλλά τη θέληση και τη σκέψη. Με αποκορύφωμα την καθιέρωση του επαγγελματία χαφιέ. Ένα καθεστώς που καθιστούσε τον χωροφύλακα παντοκράτορα και τον χαφιέ κριτή των πάντων.

Βέροια Κόγιας Νίκος

Ο ΙΤΑΛΟ- ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Στον αλβανικό πόλεμο είχαν επιστρατευθεί εκτός από και τα τρία μου Αδέρφια: Αντώνης, Στέφανος και Σρέργιος, μας επίταξαν όσα ζώα είχαμε, εννιά τον αριθμό έκτος από ένα κουτσό που και αυτό όταν έγινε η δεύτερη επιστράτευση το πήραν και αυτό. Ο ένας ο Αντώνης ήταν πολύτεκνος και εγώ στην Αεράμυνα.

Όταν μετά την κατάρρευση του μετώπου επέστρεψαν, ευτυχώς αρτιμελείς τόσο ο Πατέρας μου άλλο τόσο και η Μητέρα, προσπάθησαν να τους πείσουν να μας διηγηθούν «πως πέρασαν στον πόλεμο» και τα όσα λέγονταν και ακούγονταν για αυτόν πόλεμο που φασίστες Ιταλοί, μας τον κήρυξαν απρόκλητα και τηλεσιγραφικά μας τον επέβαλαν.

Στην αρχή το απέφευγαν και ειδικά ο Στέφανος, που στο τάγμα-λόχο που υπηρετούσε αντιμετώπισε την επίθεση της Μεραρχία Τζούλιο, στην απεγνωσμένη της προσπάθεια να ανοίξει κάποιο ρήγμα, στην στεναρή άμυνα των Ελλήνων και τις απώλειες που τους προκαλούσαν καθημερινά με τις αιφνιδιαστικές επιθέσεις.

Τα αδέρφια μου είχαν δημιουργήσει προ πολλού δίκες τους οικογένειες. Στο Σέλι είχαμε δικό μας σπίτι που παραθερίζαμε το καλοκαίρι. Την Μητέρα μας την έλεγαν Μαρία. Μετά τη λήξη του Αλβανικού πολέμου δεν πηγαίναμε ποια παραθέριση. Τον 15 Αύγουστο όμως βρισκόμασταν στο χωριό Σέλι στο Κάτω Βέρμιο, που πηγαίναμε . Προκειμένου να γιορτάσουμε τη γιορτή της Μητέρας και επί τη διάσωσή τους από τον πόλεμο, Την ημέρα αυτή κάναμε ένα εκτεταμένο ολοήμερο γλέντι και οι τέσσερες οικογένειες μαζί. Βέβαια είχαν προηγηθεί και άλλα αυτό όμως ήταν Τάμα των γονιών μας.

Ο 15 Αύγουστος για τους Βλάχους λόγω του τρόπου που εξασφάλιζαν τότε τα του ΖΕΙΝ, κτηνοτρόφοι και αγωγιάτες. Επαγγέλματα που οδηγούσαν μακριά από το σπίτι τους άνδρες στην ξενιτιά τους αγωγιάτες στους κάμπους το χειμώνα τα γιδοπρόβατα και στο βουνό το καλοκαίρι και πολλοί στη διασπορά, Η γιορτή του 15Αυγούστου, ήταν το 3ήμερο που όλοι οι

Βλάχοι (αυτό βέβαια γινόταν τότε) συγκεντρώνονταν ακόμα και από το εξωτερικό γιατί στο 3ήμερο αυτό γίνονταν οι γάμοι, οι αρραβώνες και πλέκονταν τα νέα ειδύλλια.

Την ημέρα αυτή προκειμένου να γιορτάσουμε τη γιορτή της Παναγίας και την ονομαστική γιορτή της Μητέρας, αφού φάγαμε ο Πατέρας παρακάλεσε για μια ακόμη φορά παιδιά να μας πουν τις εμπειρίες από τον Αλβανικό πόλεμο που συμμετείχαν.

Πρώτος άρχισε ο Αντώνης που ήταν και ο πιο μεγάλος. «Αφού ντύθηκαν το χακί αυτός πήγε με τα πόδια στο σιδηροδρομικό σταθμό, έφτασε στο Αμύντιο και από εκεί μετά πόδια στα Αλβανικά σύνορα,

«...Κάποια νύχτα μετά από μια μεγάλη μάχη κοιμηθήκαμε δίπλα με στους σκοτωμένους. Η μάχη αυτή κράτησε ολόκληρη τη μέρα. Μόνο όταν νύχτωσε σταμάτησε το μακελειό. Το πρωί κοιτάζοντας γύρω μας, τρομάξαμε. Πτώματα το ένα επάνω στο άλλο, κουφάρια, κομματιασμένα, διαλυμένα και πολλά χωρισμένα στα δυο...Αίμα...Αίμα... πολύ αίμα. Παντού αίμα...Και μόλις ξυπνήσαμε άρχισε η μάχη για το τελευταίο ύψωμα που θα τους βγάzaμε έξω απ τα σύνορα. Χαλάζι οι σφαίρες, οι χειροβομβίδες, οι όλμοι και τα κανόνια μετέτρεψαν ολόκληρη την περιοχή σε κόλαση.

Και όσοι δεν σκοτωθήκαμε και λουφάξαμε πίσω από κάποια πέτρα, πριν καλά καλά προλάβουμε να ευθυγραμμίσουμε το κορμί, άρχισε νέα αντεπίθεση. Οι φασίστες και το ιταλικό πυροβολικό ασταμάτητα ξερνούσε φωτιά και σίδερο. Σίδερο που κομμάτιαζε κορμιά...». Βέβαια, τότε που μας τα διηγήθηκαν ίσως διατηρήσαμε κάποια αμφιβολία για τη σκληρότητα της μάχης. Όταν όμως διάβασα τον Ελίτη και τα όσα γράφει για τον αλβανικό πόλεμο δεν μου έμεινε και η παραμικρή αμφιβολία ότι πράγματι, έτσι ακριβώς είχαν γίνει τα πράγματα τότε. Παρόμοιες εικόνες ζήσαμε σε μάχες με τους Γερμανούς την άνοιξη του 1944 με τις μεγάλες και πολυήμερες επιχειρήσεις στο Βέρμιο.

Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν οι πολυάριθμοι, με άρτιους-εφάμιλλους εξοπλισμούς και επιβλητικά μέσα (Αγγλοι, Γάλλοι, Βέλγοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων. Με την τρέλα έστω, όχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Με το ψέμα και το συμφέρον δεν γίνονται πράξεις ηρωϊκές. Όπως το πρόβλεψαν και οι ποιητές, η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Έλληνες, το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στη βάνανυση επίθεση του φασισμού, όχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλά και τη λευτεριά των λαών όπου Γης. Έτσι ακόμα μια φορά ο λαός μας εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολή, να περιφρουρηθούν οι ανώτερες αξίες και τα ιδανικά του Ανθρώπινου πολιτισμού.

Οι λαοί της Ευρώπης έτριβαν το μάτια. Είναι τούτο δυνατόν έλεγαν; Μπορεί την ώρα που η θύελλα του δορυκτήτωρα Χίτλερ, σαρώνει τους λαούς της Ευρώπης, γκρεμίζει τα σύνορα και έθνη μεγάλα και ισχυρά, υποχωρούν εμβρόντητα μπροστά στη ρομφαία του, γίνεται μια φούφτα ελειπίεις αρματωμένοι άνθρωποι να ξεσηκωθούν και να πετάξουν έξω απ τα σύνορα τους τον επιδρομέα;

Που πάνε; Σε τι αποβλέπουν; Και αν, πράγμα απίθανο, κατορθώσουν τώρα το ακατόρθωτο, τι θα γίνει όταν αύριο ξυπνήσει το θηρίο και βγάλει τα νύχια του; Όλα αυτά είναι ορθά και λογικά, αλλά ικανά να πείσουν όσους με ψυχραιμία προσπαθούν να ορθοφρονήσουν και να λογικευτούν.

Την εποχή εκείνη ο ελληνικός λαός ούτε να ορθοφρονήσει, ούτε να λογικευθεί είχε τον καιρό. Οι ορθοφρονήσεις και συλλογισμοί θα γίνουν αργότερα. Τώρα το καθήκον λέει να πολεμήσουμε. Αυτές είναι στιγμές όπου θριαμβεύει ο παραλογισμός. Αυτό το δέχεται η ιστορία και ειδικά η ιστορία των Ελλήνων. Οσον αφορά τη χούφτα θα επικαλεσθώ για άλλη μια φορά τον Μακρυγιάννη του 1940 και της Αντίστασης.

Θα θύμιζε άλλη μια φορά «Κι αν είμαστε ολίγοι εις το πλήθος, παρηγοριόμαστε με έναν τρόπο, ότι η τύχη μας έχει εμάς τους Έλληνες πάντοτε ολίγους, Οτι αρχή και τέλος,

παλαιόθεν και ως τώρα, όλα τα θεριά πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούνε. Τρώνε από μάς μένει και μαγιά. Και οι ολίγοι αποφασίζουν να πεθάνουν, και όταν το κάνουν αυτήν την απόφαση, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν».

Φαίνεται πως οι λαοί της Ευρώπης, όταν διατύπωναν και δικαιολογημένα αυτές τις απορίες, δεν είχε διαβάσει τους δυο προειδοποιητικούς στίχους από τη «Σύβιλα» του Σικελιανού, που προφητικά είχε εξαγγέλλει και προμηνούσε τον αυριανό θρίαμβο με τους στίχους: «Λαέ των Ελλήνων, Αύριο Ξημερώνει η πιο Τρανή σου Αυγή, κι Αυγή του Κόσμου». Προ ανάγγειλε οτι θα ξημέρωνε μια «τρανή αυγή» για την Ελλάδα, «αλλά και τον κόσμο», γιατί ο λαός αυτός, ο ελληνικός λαός, δεν σκέφτηκε ούτε πόσο μικρός ήταν ο ίδιος, ούτε πόσο μεγάλοι ήταν εκείνοι που χτύπησαν με αυθάδεια τις πόρτες του και είπε ΟΧΙ στους επιδρομείς που σκέφτηκαν και τόλμησαν να πατήσουν τα βρεγμένα με αίμα και ιδρώτα χώματα. Ελεγμένο.

Η αριστερά είναι και παραμένει πρόμαχος της Δημοκρατίας και σαν εκφραστής του νέου αντίπαλος της ολιγαρχίας. Τότε το ελληνικό ζήτημα τότε ανέδειχνε το ευρωπαϊκό ζήτημα ως το ζήτημα της Δημοκρατίας. Οι Έλληνες τότε πολεμώντας για το δικαίωμα να είναι κυρίαρχος λαός. Δεν ήθελαν να πεθάνει η Δημοκρατία εκεί που γεννήθηκε. Αλλωστε κανένας άλλος λαός την εποχή εκείνη δεν ήταν έτοιμος να ακολουθήσει το δικό μας επικίνδυνα Δημοκρατικό παράδειγμα. Τα μείζον τότε ήταν να γίνει η πρώτη ρωγμή. Να ηττηθεί η καθιερωμένη αντίληψη για το αήττητο του άξονα.

Τον θρίαμβο που στάθηκε η πρώτη νικηφόρα Αντίσταση στις παντού θριαμβεύουσες ως τότε δυνάμεις του Άξονα και την επόμενη της κατοχής μέρα με τη μέρα γιγάντωνε την Εθνική Αντίσταση. Και γιγάντωνε με το αντάρτικο επέναντι, σε έναν καλά οπλισμένο εχθρό.

Και στο αντάρτικο τον πρώτο ρόλο τον παίζει η αποφασιστικότητα, αλλά παίζει επίσης μεγάλο ρόλο όταν έχεις να αναμετρηθεί με έναν ισχυρό και καλά οργανωμένο στρατό, εξ' ίσου μεγάλο ρόλο παίζει και η πονηριά, η ευελιξία, η επιλογή του τόπου και του χρόνου της αποφασιστικής μάχης και κυρίως η σιγή ασυρμάτου.

Οι συνεχιστές του αγώνα της Ελευθερίας που άρχισε την 28η Οκτωβρίου, θα οργανωθούν και θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών και θα του προκαλέσουν τεράστιες ζημιές. Ο Έλληνας σαν ιδανικό του έχει την Ελευθερία, γιατί έχει συνειδητοποιήσει οτι χωρίς την Ελευθερία η ανθρώπινη ζωή δεν έχει κανένα νόημα.

Η εκλογή της μοίρας ήταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα από το ξεσηκωμό του '21, δεν είχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος και σε συνέχεια ο ένοπλος και όποια άλλη Αντίσταση εναντίον του άξονα και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση ήταν έργο του λαού. Η άρνησή του να μην υποταγεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του «οχι» και της νίκης, ήταν κάτι το πρωτόγνωρο, τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ τη μπότα του άξονα.

Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργότερα είπε το δεύτερο ΟΧΙ, το σύγχρονο «Μολών Λαβέ» ο λαός μας. Αυτό το ΟΧΙ ήταν ποιο ηρωικό από το πρώτο. Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί με τις στρατιές των Ούνων, που εξαπέλησε ο Χίτλερ στις 6 του Απρίλη του 1941, εναντίον της Ελλάδας στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη.

Εκεί στα οχυρά που μια χούφτα ήρωες, αντιμετώπισαν με Θείκη καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλλάγγων και μιάς άλλης αυτοκρατορίας 90 εκατομμυρίων, που πρόστρεξε να σώσει το ήδη τρωτό και πληγωμένο πια μύθο του αήττητου. Εκεί που ο διοικητής των γερμανικών μονάδων κρατώντας άσπρη σημαία φώναζε με τη Ντουντούκα να κάνει γνωστή στο Διοικητή, τη συνθηκολογία του Τσολάκογλου, στο Αλβανικό μέτωπο τονίζοντας το «άσκοπο πλέον του αγώνα» και να παραδοθεί με τους άνδρες του. Για να πάρει την απάντηση από τον Ταγματάρχη Δουράτσο οτι :«τα κάστρα δεν παραδίνονται, αλλά καταλαμβάνονται».

Οι Γερμανοί βλέποντας ποσό λίγοι ήταν οι Έλληνες και με ποια μέσα κρατούσαν τόσο χρονικό διάστημα καθηλωμένες υπέρμετρες δυνάμεις και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμένου να μπουν στο ελληνικό έδαφος, όταν τελικά με μεγάλο κόστος στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών, που υπερασπίστηκαν μέχρι αισχάτον την ιερή γη τους.

Στην ιστορία του ελληνικού στρατού (σελ 251) δημοσιεύεται το γερμανικό ανακοινωθέν της 11/4/41. που αναφέρει τις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και που ανάμεσα στα άλλα γράφει: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελώς εξαιρετον ηρωισμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξα. Προκλήθηκαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόνον πείσμονες και έντονοι, όσο δεν είχα λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα άλλο πολεμικό μέτωπο...».

Ομως πέρασαν. Και ο ήρωας της Πίνδου, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγινε ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης.

Για να ακολουθήσει σε λίγο το ακόμα πιο βροντερό ΟΧΙ, με την ίδρυση του ΕΑΜ για να γίνουν οι αγωνιστές αυτοί οι εφιάλτες των κατακτητών. Θα καθηλώσουν πολλές αξιόμαχες δυνάμεις και θα προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές με αποκορύφωμα τον Γοργοπόταμο, τις εκατοντάδες ανατινάξεις γεμάτες στρατό και πολεμοφόδια φάλαγγες, σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και Νηοπομπές από το Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), στις εκατοντάδες πολύνεκρες μάχες και τις ανατινάξεις αποθηκών πλοίων, λιμανιών, αεροδρομίων κλπ.

Ο ελληνικός λαός είχε ένα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θυσίες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεν μπορούσε να ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα αυτά γιατί το ήθελαν μερικοί. Από αυτόν τον πλούσιο και ανεξάντλητο θησαυρό αντλούσαν τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Αυτήν ακριβώς τη δύναμη-θέληση του αγωνιστή λαού, εκφράζανε και προωθούσαν οι πρωτοπόροι και ήταν το ζωντανό παράδειγμα του.

Ήταν αυτοί που δίνανε πνοή και προοπτική στον λαϊκό αγώνα. Αυτή η Λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται από τις πρώτες μέρες που οι κατακτητές πάτησαν το «Αγιο της χώρα οι δολοφόνοι Χιτλερικοί», που λέει και ένα απ τα τραγούδια της Αντίστασης.

Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν από το μεγάλο 21, που ήταν σχετικά πρόσφατο. Αμέσως μετά την κατάρρευση του μετώπου, ο λαός ένοιωσε ότι θα ζούσε ένα καινούριο 21. Έτσι όπως οι αγωνιστές του 21 ένοιωθαν τους αρχαίους αγωνιστές, Οδυσσέας, Λεωνίδα, Περικλής, Σόλων, Αλέξανδρος, κλπ. Έγιναν Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης, Ανδρούτσος, Μπότσαρης, Μπούρας, Καρατζάς Καρατάσος, έτσι και στην Αντίσταση.

Οποιος γνώρισε από κοντά τον εθελοντή αντάρτη και συζήτησε μαζί του τον αγώνα και το περιεχόμενο του αγώνα, θα διαπίστωνε ότι πρέπει να είχε έντονη τη βεβαιότητα μέσα του ότι θεωρούσε τον εαυτό του απόγονο κατευθείαν από τους αγωνιστές τους 21. Όλα σχεδόν τα ονόματα που πήρε η πλειοψηφία των αγωνιστών ήταν από τη Μυθολογία, αρχαία και πατρογονικά όπως: Λεωνίδα, Περικλής, Κολοκοτρώνης, Ακρίτας κλπ ή τοπωνυμίες: όπως Βερμιώτης, Κόζακας, Χείμαρος κλπ. Μα και οι πολιτικές οργανώσεις στο πρότυπο της «Φιλικής Εταιρίας» λειτουργούσαν.

Αν η επανάσταση του 21, ήταν το σταθερό πρότυπο του Νέου αγώνα, η αρχαία Ελλάδα ήταν το αξεπέραστο πολιτιστικό πρότυπο του σύγχρονου κόσμου. Και αυτό γιατί ήξεραν, πως εδώ και από εδώ ξεκίνησαν όλα. Τα γράμματα και οι τέχνες. Η Δημοκρατία, η Πολιτική, η Ιστορία, τα Μαθηματικά, η ποίηση, η λογοτεχνία, φιλοσοφία κλπ έχουν πατρίδα την Ελλάδα.

Ο λαός μας εμπνευσμένος από τις παραδόσεις και τους αγώνες των προγόνων σε στενή συνεργασία με τη διάνοηση, όχι μόνο διαφύλαξαν αλώβητη την πατρογονική κουλτούρα, αλλά σε αντίθεση με τις άλλες Βαλκανικές και ευρωπαϊκές Αντιστάσεις παρήγαγε πολιτισμό.

Κάτω από πολύ πιο δύσκολες συνθήκες ορθώνοντας ο λαός μας το ανάστημά του στον φασισμό, ντόπιο και ξένο επέκτεινε τον Ανθρώπινο και αγωνιστικό πολιτισμό. Τον πολιτισμό της Ειρήνης, της Δημοκρατίας της Αλληλεγγύης και της Κοινωνικής Δικαιοσύνης.

Όταν ο φασισμός χτύπησε την πόρτα μας και έστησε και εδώ ένα φυλάκιό του με τη δικτατορία του Μεταξά, και έβαλε σε άμεσο κίνδυνο αυτήν την πνευματική πατρογονική κληρονομιά, οι άνθρωποι όλων των ειδών του λόγου και των μορφών τέχνης, έχοντας επίγνωση αυτής της βαριάς κληρονομιάς, δεν έμειναν με σταυρωμένα τα χέρια. Ο καθένας, εκτός από εξαιρέσει που το έβαλαν κατ' εντολή της Μεγάλης τότε Βρετανίας στα πόδια, τους κιοτήδες και εντεταλμένους που πρακτόρευαν την Ελλάδα στους Αγγλούς, και αυτούς που συνειδητά συνεργάστηκαν πολιτικά, οικονομικά, ένοπλα και προδοτικά με τους κατακτητές, ο λαός του αντιφασιστικός αγώνας συνεχίστηκε στην παρανομία με σκοπό όχι μόνο να περιφρουρήσουν αυτόν τον ανεκτίμητο θυσαυρό του λόγου και της τέχνης, αυτήν την πνευματική κληρονομιά των προγόνων από τα βέβηλα βλέμματα και τα αρπακτικά χέρια των σκοταδιστών του κόσμου, αλλά με τη ολόθερμη και εθελοντική συμμετοχή του λαού και της διανόησης στον Αντιστασιακό αγώνα στη διάρκεια της κατοχής, παρά τις τραγικές συνθήκες όχι μόνο περιφρούρησαν στο βαθμό που ήταν δυνατόν τον όποιο θυσαυρό, αλλά και πλούτισαν ιστορικά αυτόν τον πολιτισμό.

Μπορεί η δικτατορία να απαγόρευσε και να διέλυσε τις αντιφασιστικές οργανώσεις, μπορεί να έπιασε και να έκλεισε τα στελέχη τους και χιλιάδες άλλους αντιφασίστες στη φυλακή και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, για να τους παραδώσει αργότερα επί αποδείξει στους επιδρομείς, αλλά τις ιδέες, το πνεύμα και την αγωνιστικότητα του λαού δεν μπόρεσε να τα δουλώσει.

Κάθε εποχή έχει τα δικά της χαρακτηριστικά, τα μέσα που την εκφράζουν και την ιδιαίτερη εκπροσώπησης της στον πολιτιστικό τομέα γενικά και στης ιστορίας ειδικά. Όλες οι εποχές, δεν χωρίζονται με ερμητικά τείχη. Δεν είναι αυθύπαρχτες ούτε ασύνδετες η μια από την άλλη. Με οποιονδήποτε τρόπο και αν γίνεται η αλλαγή, τα βιωματικά στοιχεία της παλιάς εξακολουθούν να ζουν και να αναπτύσσονται στην καινούρια. Οι προϋποθέσεις του καινούργιου γεννιούνται μέσα στο παλιό. Αν δεν ήταν έτσι, αν γινόταν διαφορετικά, θα καταλήγαμε στο συμπέρασμα, πως κάποια δύναμη έξω κοινωνική, μια υπερφυσική δύναμη βάζει σε κίνηση ανατιολόγητα και αυθαίρετα την ιστορία.

Παίρνοντας και προσωπικά μέρος στο μεγάλο αγώνα της Εθνικής Αντίστασης, οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, έζησαν όλη την τραγωδία και όλο το αγωνιστικό μεγαλείο του λαού: τη μαρτυρική πείνα, το φοβερό θανατικό, τις μάχες, την ασφυκτική καταπίεση, το όργιο της βίας και του τρόμου,-μπλόκα, συλλήψεις, κρεμάλες, στρατόπεδα, κλούβες, βασανιστήρια και ομαδικές εκτελέσεις-αλλά και την αγωνιστική του έξαρση και ορμή, την εθελοντική αυτοθυσία, τις ηρωικές πράξεις και τα λαμπρά κατορθώματά του. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι ποτέ τη νεότερη ιστορία μας η αναζήτηση ευθύβολου βλέμματος και καθαρού αέρα δεν ήταν τόσο επείγουσαν και τόσο βαθιά πολιτική και λογική επιλογή όσο τότε.

Αυτά ακριβώς τα βιώματα αισθάνθηκαν έντονη και βαθιά την ανάγκη και το χρέος να μετουσιώσουν σε λόγο και τέχνη : να τα κάνουν ποίημα, διήγημα, χρονικό, μυθιστόρημα, θούριο, αφίσσα, πίνακα.Τα έκαναν εκατοντάδες τραγούδια, με πρώτο το « ΠΑΙΔΙΑ ΣΗΚΩΘΗΤΕ ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ ΜΕ ΟΠΛΑ ΣΤΟΥ ΩΜΟΥΣ...», το «ΣΤ ΑΡΜΑΤΑ ΣΤΑΡΜΑΤΑ ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ...» το «ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ ΠΟΥ ΦΤΑΝΕΙ ΩΣ Τ ΑΣΤΡΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ» το «ΕΜΠΡΟΣ ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΚΑΙ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ...» το «ΠΕΣΑΤΕ ΘΥΜΑΤΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΕΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΤΙΜΙΟ ΑΓΩΝΑ...». το ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ» κλπ κλπ σύνθημα με το οποίο και για το οποίο προκειμένου να πάρει σάρκα και οστά έπεσαν πολεμώντας 1300 ΕΠΟΝΙΤΕΣ

Στο μεγάλο και πολυαίμακτο αγώνα της Εθνικής Αντίστασης, όπου ο λαός εθελοντικά φανέρωσε τις καταπληκτικές αρετές και το αγωνιστικό μεγαλείο. Συμμετέχοντας άμεσα βρέθηκαν ανάμεσα στους καλύτερους αγωνιστές της λευτεριάς και πρόσφεραν την ξεχωριστή και ειδική εκείνη συμβολή που μόνο αυτοί ήταν σε θέση να προσφέρουν: Να καταγράψουν με το λόγω και να απεικονίσουν με την τέχνη αυτόν τον αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού ενάντια στον ντόπιο και ξένο φασισμό.

Τον αγώνα για το Δίκιο και τη Λευτεριά. Πολύ σημαντικής σημασίας ήταν η προσφορά στην ελεύθερη Ελλάδα, μέσα σε εντελώς διαφορετικές συνθήκες από ό,τι στην κατεχόμενη Αθήνα. Εκείνο που χαρακτηρίζει ιδιαίτερα όλα τα έργα τους εκτός του ότι είναι φορτισμένα με άσβεστες ελληνικές μνήμες, είναι γεμάτα Ελλάδα, αγάπη και Αντίσταση.

Τα μηνύματα είναι διαποτισμένα με βαθιά πίστη στον Άνθρωπο, την ακατανίκητη δύναμη των λαών και τους αγώνες τους. Εκφράζουν τους ποιο σκληρούς και ποιο κρίσιμους αγώνες του λαού για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Με μηνύματα που φτάνουν και αγγίζουν τις ποιο ευαίσθητες χορδές και σημεία των ανθρωπίνων πόθων και ελπίδων: την απελευθέρωση του Ανθρώπου, σαν μοναδική και ανεπανάληπτη Ανθρώπινη οντότητα και υπόσταση.

Γι' αυτό και αποσιωπήθηκε, διώχτηκε και καταδικάστηκε στη σιωπή και την αφάνεια. Ένα μεγάλο μέρος των έργων καταστράφηκε από τις βάρβαρες και ειδικά για το σκοπό αυτό έρευνες στα σπίτια. Δυστυχώς ένα μέρος αυτών έργων καταστράφηκε και από τους ίδιους τους Δημιουργούς, αφού η ύπαρξή του ήταν συνώνυμο της ίδιας της ζωής του, αν όχι και των οικείων του. Εγώ προσωπικά, αφού οι έρευνες διαδέχονταν η μια την άλλη στο σπίτι, που ενοχλούσαν συνεχώς τη Μητέρα υποχρεώθηκα να συναινέσω όντας κρατούμενος, να καταστραφεί ένα μεγάλο μέρος από το έντυπο και φωτογραφικό Αρχείο του Νομαρχιακού Συμβουλίου της ΕΠΟΝ.

Στην αντιστασιακή εποποιία του ελληνικού λαού, η σύμβολη και συμβουλή που πρόσφεραν οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, τόσο με το έργο τους, όσο και με την άμεση συμμετοχή και δράση στον αγώνα, στάθηκε και παραμένει μεγάλη και ειδική σε σημασία και βαρύτητα.

Ενώ λοιπόν, οι έρευνες διαδέχονταν η μια την άλλη να βρεθεί και να καταστραφεί αυτό το Αντιστασιακό υλικό και ξοδεύονταν τόνοι χαρτιού και τυπογραφικής μελάνης για να ικανοποιηθεί το αίτημα της ανέρευσης και της καταστροφής, και να καλλιεργηθεί στο λαό το αίσθημα της ηττοπάθειας και της έλλειψης έργου. Η αντίθεση ήταν ασυμβίβαστη. Παρ' όλες τις προσπάθειες, πονηρές ή απονήρευτες που έγιναν, το πνεύμα της ήττας που τόσο πολύ ήθελαν ντόπιοι και ξένοι, δεν μπόρεσε να πιάσει ρίζα. Πεπιοίθηση του λαού ήταν, ότι δεν είχε νικηθεί από το φυσικό του αντίπαλο, αλλά από τους τρίτους, από τους ξένους, που ήρθαν σαν σύμμαχοι και τρογγυλοκάθησαν στην απελευθερωμένη από τον ίδιο λαό χώρα σαν νέο κατακτητές, ήρθαν να απελευθερώσουν την Ελλάδα από τους Έλληνες.

Ο ιστορικός Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυτταν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεμετοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάουν το δόγμα, φάσκοντες ου πραγμάτων, αλλά μόνον έχουν αυτό κατοχήν διάθεσιν». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν ότι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ήταν ότι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μετά πολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλλει δεν έχει παρά να ρίξει μι ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρονου Ρωμαίου νεοκατακτητή Τσώρτσιλ, για την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσιπίωτη ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα, με τη «συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποια κόμματα;) φέροντες μεθ' ημών καλά δώρα όπως την ελευθερίαν, την τάξιν, τρόφιμα (εννοεί την YONPA) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή τούτον λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν;), την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Βέβαια, η ένοπλοι, μα και οι άνθρωποι της πέννας, του χρωστήρα και του σκαρπέλου γνώρισαν και αυτοί την τύχη των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και ολοκλήρου του λαού μας, που τη νικηφόρα πορεία του την είχαν διακόψει βίαια οι ξένες επεμβάσεις.

Οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών με πολλούς συναντηθήκαμε στις φυλακές και τις εξορίες περιέγραψαν με λόγω τον αγώνα και αποτύπωσαν σε έργα τέχνης τους άθλους και την πρωτόγνωρη αυτοθυσία για τους οποίους άθλους και πρωτιές ολόκληρη η Ανθρωπότητα όπου Γης, είχε στραμένα τα βλέμματά της στην Ελλάδα.

Ενώ λοιπόν, όλοι παρακολουθούσαν (το 21) και τώρα με κομμένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονται, μιλούν για την Ελλάδα και καταγράφουν ένα προς ένα τα γεγονότα. Η Ελλάδα που ήταν η μοναδική χώρα στην οποία ηττούνταν κάθε μέρα ο άξονας. Μόνο οι δικοί μας Αγία Τριάδα, που με υπόδειξη των Αγγλων δολοφόνησαν τον Ιωάννη Καποδίστρια, έκανε Υπουργό Ασφάλειας τον Παπαφλέσα, που συνέλλαβε, βασάνισε και δολοφόνησε με Χωσία κατ' εντολή της και οι φλουριατόχρυσοι «ιστορικοί» με την πέννα καταχώνιασαν, όχι μόνο το κοινωνικό περιεχόμενο του 21, αλλά και αξιοθαύμαστους αγωνιστές στην αφάνεια. Τότε και τώρα

Τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στην Ελλάδα το 21 και την περίοδο 1940-44 σ αυτήν τη γωνιά του πλανήτη, σ αυτόν τον ξερό βράχο, δεν υπήρχε Άνθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν τα αναγνώρισε, που δεν τα θαύμασε και δεν εμπνεύστηκε απ τον αξιοθαύμαστο λαό μας. Το λαό που δεν δίστασε να πάρει στα στιβαρά του χέρια, τόσο τον πόλεμο της Αλβανίας, άλλο τόσο και της Εθνικής Αντίστασης. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που εξελίσσονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που είχαν για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων.

Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν πώς οι αγώνες των Ελλήνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Έλληνες. Ήξεραν πως και ο αγώνας αυτός, όπως και οι προηγούμενοι έχουν οικουμενικότητα. Ήξεραν πως εδώ με τον αγώνα ο Άνθρωπος πήρε, την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση. Και το κυριότερο γνώριζαν πως από εδώ ξεκίνησαν όλα: Οι Αμφικτιονίες, η Παιδεία, τα Σχολεία, τα Πανεπιστήμια, η Βουλή, οι Νόμοι, τα Στάδια και οι Ολυμπιάδες, η Ευγονία, η Ιατρική, η Υγεία και η Χριστιανική Θεολογία. Οτι όλα, μα όλα καταγόνται απ την Ελλάδα: Τα Μαθηματικά, το Θέατρο, η Μουσική, η Ζωγραφική και η Αρχιτεκτονική, φέρνουν βαθίες τις ελληνικές σφραγίδες. Όλες, μα όλες οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι Πνευματικές και οι Κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις προέρχονται απ την Αρχαία Ελλάδα. Και αν οι αντιδραστικοί, σκοτεινοί κύκλοι και τα Φαιά φορούντες, δεν κατάστρεφαν τις βιβλιοθήκες-Αλεξάνδρειας κλπ και είχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Έλληνες Σοφοί, συγγραφείς και εφευρέτες, η ελληνική Επιστήμη, θα θεωρούνταν σαν το πρώτο και το μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας.

Όλα αυτά μαζί λένε πως Εμείς οι Έλληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν την Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Εχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων: εθνικής, ηθικής και πνευματικής Αντίστασης και έναν αξιοθαύμαστο πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε αρετή, τόλμη και αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρόν και μέλλον. Μα και μια τεράστια προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.

Όλα αυτά δεν τα επικαλούμαστε, πολύ περισσότερο δεν τα γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού» συγγραφέας της οποίας είναι ο διάσημος Αμερικανός

μελετητής της *villdy rant*, καθώς και ο Βρετανός *Xenr mein*, που επί λέξη λέει ότι: «Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν είναι Ελληνικό». Και το βασικότερο ξέρουν πως το δικό μας παρελθόν είναι το δικό τους παρόν. Ήξεραν ακόμα πως το ελληνικό πνεύμα, είναι αυτό που άρδευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά τον σύγχρονο πολιτισμό, ώστε όλα τα αναπτυσσόμενα έθνη να είναι πνευματικά παιδιά της Ελλάδας.

Οι Ανθρωποι που τα υπερασπίστηκαν αυτά ήταν γλφτιαγμένη από τη στόφα που προεκτείνει τα ήδη υπάρχοντα και γεννά νέα όνειρα. Ο ελληνισμός δεν πρέπει να μείνει-όπως προσπαθούν μερικοί-χωρίς μνήμη, οράματα και ελπίδα. Μόνο αν μείνει άπαρτο κάστρο της Μνήμης και της Ιστορικής Αλήθειας θα μεγαλουργεί. Και μνήμη σημαίνει ιστορία.

Σε έναν τόπο που δεν στερείται μνήμης, μια απ τις λίγες, σπάνιες αξίες του ελληνικού λαού σαν αυτή του 21 και της Αντίστασης, που ξεχωρίζει σε εθελοντική προσφορά, αυτοθυσία και ηρωισμό είναι εθνικά ωφέλιμο, τίμιο και ηθικό να παραμείνει ζωντανή και να της δοθεί η πρέπει θέση στη ζωή και την ιστορία.

Οι Ανθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν μέχρι τη στερνή τους πνοή, με πάθος στον τετράχρονο σκληρό και αιματηρό αγώνα, για να μην χαθεί για την Ελλάδα και όχι μόνο γι' αυτήν, το μεγαλόπνευστο έργο των αγωνιστών, που καθαγίασαν με το αίμα τους οι πρωτομάρτυρες κομμουνιστές και ΜΗ, για να ηττηθεί ο φασιστικός άξονας, την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή σκλαβιά και τις υπεράνθρωπες προσπάθειες, που έκαναν για να υλοποιηθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απασχολούσαν το λαό και τη χώρα.

Προβλήματα που έμειναν άλυτα απ το 1821 ακόμα. Ένα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν, είναι καταδικασμένο να οδηγηθεί αργά ή γρήγορα στην παρακμή. Και για να μη οδηγηθεί στην παρακμή και μετά την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944 και καθ' υπόδειξη του κατεστημένου συνέλλαβαν, βασάνισαν καταδίκασαν και εξόρισαν. Ακόμα και κάτω από εκείνες τις γνωστές τραγικές συνθήκες, με ανυπολόγιστο κόστος, κράτησαν ζωντανό το νόημα και το πνεύμα της Αντίστασης και όρθια την Ελλάδα.

Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η πρόσφορά κάθε λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και η προσφορά μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του.

Ο,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και όχι μόνο ξεχνιέται, αλλά και διαστρελώνεται, παραποιείται, αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Και το ψέμα δεν είναι ιστορία. Η ιστορία δεν παραποιείται μόνο με το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία, με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμένους και για ταξικούς σκοπούς και στόχους συγγραφείς. Παραποιείται και αν ακόμη δεν γίνεται αυτό έντεχνα, αποφεύγεται όμως σκόπιμα η διδασκαλία της στα σχολεία, Έτσι ώστε, όσο περισσότερο πλησιάζουν τα γεγονότα προς την εποχή μας, τόσο πιο άγνωστα να είναι σε αυτούς που τα διδάσκονται.

Στην αυριανή γενιά που θα αναλάβει την ηγεσία του τόπου, τους Νόμιμους κληρονόμους των αγώνων του Ελληνισμού, έτσι όπως το κατεστημένο έχει προαποφασίσει, δεν θα έχει διδαχθεί. Και αφού δεν θα έχουν διδαχθεί οι αγώνες, δεν θα είναι και ιστορία. Αν σε αυτό προστεθεί και η ακόμα πιο έντεχνη προσπάθεια τα μηνύματα αυτών των αγώνων, περιβεβλημένα με ταξικούς σκοπούς και στόχους να διοχετεύονται σε άλλους δρόμους. Σε δρόμους που αποκτούν εθνικιστικό ταξικό και ατομικό χαρακτήρα.

Στο διάβα των αιώνων οι γενιές των Ελλήνων αγωνίστηκαν. Αγωνίστηκαν όμως για τα πανανθρώπινα οράματα και ιδανικά. Για ιδεώδη και αξίες αξεπέραστες : Για Ειρήνη, Ελευθερία, Δημοκρατία, Δικαιοσύνη, Ησυχασία και Ισότητα. Η ιστορία όπως γράφεται και κυρίως όπως διδάσκεται τα συγκεντρώνει όλα αυτά κάτω από ένα γενικό τίτλο «εθνικά ιδεώδη». Η επιλεκτική και στρατευμένη ιστορία τα καπηλεύεται με σκοπό να δημιουργήσει αντί για εθνική, εθνικιστική συνείδηση.

Και αλίμονο στους λαούς που πέφτουν στην παγίδα του εθνικισμού. Μοιραία συνέπεια αυτού του τρόπου συγγραφής και διδασχής της ιστορίας: Η μή αποδοχή του διαφορετικού, ο φασισμός, ο ρασισμός, ο πόλεμος για να επιβληθούμε εμείς οι καλύτεροι. Ο «περιούσιος λαός του Θεού». Οι καλύτεροι που κανείς δεν είναι σαν και εμάς κλπ !!! Διαβάζονταν «Ο ΑΓΩΝ μου του Χίτλερ» βρήκα δυστυχώς πολλές ομοιότητες... Και σε ότι αφορά τα Αγία λάβαρα:

ΚΑΝΕΝΑ ΛΑΒΑΡΟ ΔΕΝ ΥΨΩΘΗΚΕ ΠΟΤΕ ΣΤΗ ΑΓΙΑ ΛΑΥΡΑ

Και αυτός ακόμα ο ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ στην ιστορία του κάνει λόγω για μια καθ' όλα λανθασμένη πληροφορία, θύμα της οποίας έπεσε και ο ίδιος κάποτε αλλά δυστυχώς χρησιμοποιήθηκε δεόντως από τους τα φαιά φορούντες, γράφει ο ιστορικός Πέτρος Στανγκανέλης.

Το τι μεσολάβησε και η «δόξα» του Παλαιών Πατρών Γερμανού, όχι μόνο δεν «έδωσε» τις πρώτες ημέρες της Επανάστασης αλλά ζει και βασιλεύει στις σχολικές επαγγελίες ποιημάτων και τους πανηγυρικούς στις μέρες μας ακόμα είναι άγνωστο στις λεπτομέρειές τους. Η ιστορία της διάδοσης αυτής της φήμης και της συγκρότησής ως ιστορικού γεγονότος μένει ακόμα να γραφτεί.

Οι γραπτές μαρτυρίες όπως για παράδειγμα τα άρθρα των εφημερίδων ή σχολικά εγχειρίδια μόνο εν μέρει θα μπορούσαν να φωτίσουν το σκοτάδι της άγνοιά μας. Πάντως αυτή η φήμη μάλλον θα ταίριαζε στα νοητικά σχήματα και τις παραστάσεις του τρεφόμενης με αγαθά αγγελικές προφητείες (δηλαδή με φήμες θαύματα, αναμενόμενες θεϊκές παρεμβάσεις στην ιστορία) αναλφάβητου αγροτικού πληθυσμού του νεότευκτου ελληνικού βασιλείου, θα εξαναγκαζόταν να πιστέψει, κάποιες δεκαετίες μετά την ανεξαρτησία, μια συμβολική σύνδεση επανάστασης και εκκλησίας. Δηλαδή κράτους και εκκλησίας.

Μήπως όμως πρόκειται για το αντίστροφο; Μήπως δηλαδή οι μεταγενέστεροι πίστεψαν (αλλά τότε) στο συμβάν της Αγίας Λαύρας, στην ευλογία της επανάστασης από την εκκλησία, αφού οι δυο πρώτοι τρανοί ιδεολογικοί μηχανισμοί ενωμένοι (σχολείο και εκκλησία) εις σάρκα μίαν, διέσωσαν αυτό που (δεν) συνέβει στην Αγία Λαύρα, στηριγμένοι σε μια μεταγενέστερη φήμη, για να νομιμοποιήσουν εκ των υστέρων, ιστορικά, την ένωσή τους;

Σε μια υπόθεση εργασίας μπορεί κανείς, να συγκροτήσει ένα πεδίο καθορίζοντας έναν ορίζοντα προσδόκιμων απαντήσεων, προσπαθώντας, όσο αυτό είναι δυνατόν, δια της αποφυγής κοινών τόπων (αφού πρώτα του αναγνωρίσει), να παραμείνει ανοιχτός ακόμα και σε μη αναμενόμενες απαντήσεις.

Ο καθορισμός του πεδίου ίσως απαιτεί μια μετατόπιση: να αποφύγουμε από ένα παλιότερο σχήμα, προερχόμενο από την ιστορία των ιδεών, σύμφωνα με το οποίο οι σχέσεις κράτους και εκκλησίας (Οικουμενικό Πατριαρχείο και ελλαδικών ποιμένων) πρέπει να αναγνωστούν σαν μια αντίθεση «Δύσης» και «Ανατολής».

«Δυτικών Προτύπων» και «Ορθόδοξης Παράδοσης», «Εθνους και γένους», «προοδευτικών δυτικόφιλων διαφωτιστών» και «Συντηρητικών ρομαντικών» και να προσπαθήσουμε να εντάξουμε τη σχέση στο συγκεκριμένο πρόβλημα που είχε επιλύσει ο Καπαδίστριας, Αντιβασιλεία ή ο Οθωνας, δηλαδή αυτό της συγκρότησης ενός νεοτερικού κράτους (θα πρόσθετε κανείς προσδιορισμό «δυτικού» ή «ευρωπαϊκού») τύπου αν τότε γνώριζαν κάποιο άλλο τύπο νεωτερικού κράτους...).

Με αυτήν την μετατόπιση, δεν θα άλλαζαν μόνο τα εργαλεία ανάλυσης ή τα ερωτήματα, αλλά και το ίδιο το διακύβευμα της σύγκρουσης. Γιατί με την ανακήρυξη του Αυτοκέφαλου το 1833, ο εκκλησιαστικός μηχανισμός «κρατικοποιείται» (αυτό είναι γνωστό και υπερτονισμένο), αλλά και το κράτος υπό μια έννοια «εκκλησιαστικοποιείται». Αρα, οι επήκοοι του ελληνικού βασιλείου οφείλουν να είναι νομιμόφρονες πολίτες αλλά και πιστοί στην εκκλησία χριστιανοί.

Η ελλαδική εκκλησία μπορεί να κάνει πολλά (σε οικονομικό επίπεδο κάτι που συχνά διαφεύγει της προσοχής μας) αλλά συνεχίζει υπό άλλο καθεστώς, να κάνει κάρτι που ξέρει πολύ καλά: τοπικός ιερέας εξουσιάζει σε πολλαπλά επίπεδα το ποίμνιό του, και στα

μυστικά έχει πρωταγωνιστικό ρόλο στην ιδεολογική διαμόρφωση των υπηκόων. Μεταξύ άλλων, μπορεί να μην διδάσκει απαραίτητα μέσα στο σχολείο, αλλά (σύμφωνα με το νόμο) ελέγχει τους δασκάλους και διαμορφώνει την πλειοψηφία: αυτούς που δεν πηγαίνουν στο σχολείο.

Θα μπορούσαμε να ορίσουμε προκλητικά τη σύμπραξη κράτους και ελλαδικής εκκλησίας ως επωφελή και αναγκαία για παράδειγμα, ποιόν μηχανισμό θα μπορούσε να θέσει σε λειτουργία το «κεντρικό» κράτος για τη διάχυσή του, τη δεκtywσή και τη νομιμοποίησή του στο τοπικό επίπεδο, για την άρση του τοπικισμού (που δεν είναι μόνο μια «φανταστική κοινότητα» αλλά προνόμια, παραγωγικές σχέσεις, αυτοδιοίκητο) σαν απαραίτητη προϋπόθεση της συγκρότησής του.

Και από την άλλη μια, ποια «συνέχεια» θα μπορούσε να διεκδικήσει μια εκκλησία αποσυντεθειμένη από την επαναστατική ανατροπή παρά μια (διαφορετική) προνομιακή σχέση με τη (νέα) εξουσία. Τελευταία ερωτήματα δεν μπορούν να τεθούν (πόσο μάλλον να απαντηθούν) ούτε από μια παραδοσιακή ιστορία ιδεών (και μια σύγχρονη ιστορία του «λόγου περί έθνους»), ούτε από μια παραδοσιακή ιστορία του κράτους; Θεμελιωμένη σε μια εξαιρετικά περιορισμένη οριοθέτηση της έννοιας «κράτους».

Εδώ δεν μπορούμε παρά να εκθέσουμε πρόχειρα το περίγραμμα αυτής της διαπλεκόμενης και προβληματικής σχέσης, αλλά πρέπει να σημειωθεί, με σχετική βεβαιότητα, ότι η «συνένωση» εκκλησία και κράτους, όσον αφορά την παραγωγή ιδεολογίας, έχει ολοκληρωθεί την περίοδο της οργάνωσης της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης του ελληνικού βασιλείου (1834). Και δεν γίνεται λόγος μόνο για την εισαγωγή στη διδασκαλία του προβλήματος της «κατήχησης κατά το Ανατολικό Δόγμα» και της «Ιεράς Ιστορίας» στα δημοτικά και ελληνικά σχολεία ή της «ιστορικής και εξηγητικής κατήχησης με παραδείγματα και υπομνημάτων της γραφής και των πατέρων στα γυμνάσια, αλλά και στο περιεχόμενο του μαθήματος της ιστορίας.

Όπως γράφει χαρακτηριστικά ο Δ.Κυριακόπουλος στην Επίτομον Ελληνικήν ιστορίαν για τα δημοτικά σχολεία (ο μαθητής πρέπει να διδάσκαται συνάμα και κυριώτατα της εκκλησιαστικής ιστορίας, ήταν και στενότατα συνδεδεμένη μετά της εθνικής, στο μεταξύ έγινε εθνική. Με τον τρόπο αυτό «ο μαθητής μαθαίνει να αγαπά την αγία του Χριστού Θρησκεία προτιμότερον ως σωτήραν της ψυχής και του εθνους».

Ετσι ο ελληνικός λαός «εμπνευσμένος μόνον από τη ιεράν θρησκείαν του, από τον άγιον υπέρ της ελευθερίας ενθουσιασμόν του, και από τη ανάμνηση των ενδόξων προγόνων του» κατατρόπωσε τους τούρκους, υπό μορφήν συνθήματος σχέδιο, αυτό ήταν το σχήμα της διδασκαλίας της ελληνικής επαναστάσεως καθ'όλην τη διάρκεια (αλλά και πέραν) του 19του αιώνα.

Σχήματα εξ ίσου ιστορικά αναληθές με τη φήμη περί υψώσεως «του λάβαρα της Αγίας Λαύρας», αλλά που όμως αποτελεί το ίδιο την ιδεολογική λειτουργία ενός θεσμού που παράγει νομοταγής χριστιανούς υπηκόους ενός νεώτερου κράτους ιδεολογικά νομιμοποιημένου, δια της «σύνθεσης» κλασικής αρχαιότητας και ορθοδοξίας, αποτέλεσμα πραγματικών κοινωνικά αντίρροπων δυνάμεων, συγκρούσεων και συμβιβασμών.

Η ιδεολογία ως γνωστόν, όταν παράγει υλικό αποτέλεσμα είναι πιο συμπαγής κι από την προκυαία: πέρα από την (απαραίτητη) διάκριση αληθούς και ψεύδους, ο ιστορικός οφείλει να ερευνά και να εκθέτει το πραγματικό που βρίσκεται στον πυρήνα κάθε (αναληθούς ή ανακριβώς) φήμης.

Πόσο μάλλον στη περίπτωση της Αγίας Λαύρας, που δια του ψεύδους εξ'εικονίστηκε μια πραγματικότητα που μας αφορά ακόμη και σήμερα και πιο συχνά διαψεύδει τις ελπίδες ενός γνωστό θύματος της εκκλησίας, του Εμμανουήλ Ροΐδη, πως «ο θεός των θαυμάτων παρήλθε προ πολλού» κι ότι «Ο ήλιος δεν σταματά πλέον»

Η τέτοια αναγραφή της ιστορίας, όχι μόνο οδηγεί στη ρήση του Hegel, που επισημαίνει ότι ο «δόλος της ιστορίας» αποδεικνύεται τελικά υπέρτερος απ την προνοητικότητα των εκάστοτε κρατούντων να μην καταγράψουν τα γεγονότα όπως πραγματικά έγιναν την επιβεβαιώνουν

την ρήση. Οτι η ιστορία εκτός του οτι γράφεται απ τους νικητές, αλλά γράφεται και με δόλο και μόνο για τους νικητές.

Τα γεγονότα όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι έτσι όπως καταγράφονται και έγιναν στην πραγματικότητα και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια. Δεν είναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν είναι. Ούτε είναι αυτή που ξύνει πληγές, σπέρνει μίσση, διχασμό και συμφορές.

Είναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισό λόγα και τα ψέματα. Είναι τα εγκλήματα μικρά η μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν ωφελεί να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο φως της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό και την ιστορία, θα δώσουν την ευκαιρία στον καθένα να δει τι έγιναν, πως έγιναν και γιατί έγιναν έτσι και όχι αλλιώς για να μην ξαναγίνουν.

Σαν λαός μας χρειάζεται η μνήμη, και κυρίως η ιστορική μνήμη. Μας χρειάζεται αυτή η κρυφή φλόγα, που άσβεστη να μας θυμίζει τα γεγονότα που σηματοδοτούν την μακραίωνη ιστορική πορεία του λαού μας. Και μας χρειάζεται γιατί η μνήμη είναι αυτή που γράφει και διατηρεί ζωντανή την ιστορία και βοηθάει την εξέλιξη. Η ιστορική μνήμη είναι η υποδομή πάνω στην οποία δομείτε το μέλλον. Είναι η δύναμη της μνημοσύνης, ο φάρος και ο φρουρός της συλλογικής μνήμης. Είναι η συνείδηση του Έθνους. Κάθε λαός, πολύ περισσότερο ο δικός μας πρέπει να θυμάται και να καταγράφει όλη του την ιστορία καλή ή κακή. Μαύρη ή άσπρη.

Ενώ λέμε με στρεντώρια τη φωνή οτι το κάλεσμα του Ρήγα, στηριγμένο στην ελληνική παιδεία, είχε οικουμενικό χαρακτήρα κρύβουμε ή και ντεπόμαστε ακόμα να πούμε οτι το κάλεσμα του βρήκε μεγαλύτερη ανταπόκριση στους Βαλκανικούς λαούς. Γιατί να κρύψουμε λόγου χάρη, οτι ο στρατός του Αλέξανδρου Υψηλάντη, όταν αποβιβάστηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας, αποτελούνταν όχι μόνο από Έλληνες, αλλά από Αρβανίτες, Σέρβους και Βουλγάρους. Να πούμε το ίδιο δυνατά οτι η Εκκλησία μας, δεν αρκέστηκε στο να αφορίσει μόνο τον Ρήγα και τον Υψηλάντη, αλλά αφόρεσε και την ίδια την Επανάσταση.

Οτι ανάμεσα στην σημερινή Ελλάδα προτιμότερη ήταν για αυτούς η «μικρά και έντιμος Ελλάς». Η Ελλάδα της Μελούνας, της μιζέριας της ψωροκώσταινας. Η Ελλάδα του πτωχοπροδοτισμού και των συμπεθεριών ανάμεσα στους Δελιγιανναίους και τους Κολοκοτρωναίους. Οτι σαν Λαός, είχαμε και εμείς όπως οι άλλοι λαοί τους Παυσανίες, τους Εφιάλτες στην Αρχαιότητα, τους Νενέκους και πολλούς Κοτζαμπάσηδες, Προεστούς και Κληρικούς και κυρίως Δεσποτάδες, που συνεργάστηκαν σ όλα τα επίπεδα με τον δυνάστη το 21 και πλειάδα συνεργατών στην κατοχή.

Και οτι είναι αυτοί ακριβώς που φιγουράρουν σαν πρωταγωνιστές της Επανάστασης στις πλατείες των πόλεων με αγάλματα, με προτομές, ενώ ο πρωτομάρτυρας Ρήγας, είναι καταχωνιασμένος στις συνοικίες και όταν το θυμάται κάποιο Δημοτικό Συμβούλιο στους παρόδους των πόλεων, αφού οι κεντρικοί δρόμοι και πλατείες είναι καταλημμένες απ αυτούς που τον πολέμησαν και τον αφόρισαν και στις μεγάλες και κεντρικές λεωφόρους οι Βασιλείς, οι Βασίλισσες και οι πρίγκιπες και οι όποιοι στρατηλάτες!!!

Γιατί λέμε ψέματα στα Ελληνόπαιδα, οτι η Επανάσταση κηρύχθηκε στις 25 του Μάρτη του 1821, απ τον Παλαιών Πατρών Γερμανό στα Καλάβρυτα, ενώ η αλήθεια είναι οτι κηρύχθηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας στις 22 Φεβρουαρίου του 1821. Γιατί λέμε ψέματα οτι ο Δαβάκης έπαιξε πρωταρχικό ρόλο στον Αλβανικό πόλεμο, ενώ στην πραγματικότητα τον πρωταγωνιστικό ρόλο τον έπαιξε ο συνταγματάρχης Φραντζής.

Για όλους αυτούς η ιστορία σταμάτησε κάπου στο 1204, όταν οι σταυροφόροι άλλωσαν την Πόλη και μοίρασαν τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Γιατί εξακολουθούμε να διδάσκουμε στα παιδιά, ότι αν υπάρχει Ελλάδα σήμερα και ελληνική παιδεία αυτά τα οφείλουμε στο κρυφό σχολειό, όπου δάσκαλοι ήταν οι παπάδες, ενώ ξέρουμε πολύ καλά, ότι η Οθωμανική Αυτοκρατορία, ήταν πολυεθνική. Και σαν πολυεθνική στήριξε την ύπαρξή της σε τρεις βασικούς άξονες α) την ανυξηθηρσκειά β) τη συνεργασία με τις ηγεσίες των λαών ή εθνικοτήτων και γ) την είσπραξη των φόρων που έρεαν στα ταμεία του εκάστοτε Πατησάχ.

Γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό αυτό επέτρεπε τη λειτουργία σχολείων αλλά και τη λειτουργία ουσιαστικής αυτοδιοίκησης που βοήθησε τον Ελληνισμό, όχι μόνο να διατηρηθεί αλλά και να αναπτυχθεί και υπό το καθεστώσ δουλεία ακόμα. Αλλο ένα έξ ίσου μεγάλο ψέμα που τα λέμε είναι, ότι ο ελληνισμός και ελληνικός πολιτισμός υπάρχουν χάρις στο Χριστιανισμό!

Ο θεσμός της κοινότητας, για τον οποίο θεσμό οι Έλληνες χρησιμοποιούσαν τον όρον κοινό για τη χώρα «η δε χώρα κοινόν» (Αριστ πολιτ 3, 13, 2 για το σύνολο των πολιτών, πάνω στον οποίο οι Έλληνες στήριζαν την ύπαρξή τους, όχι μόνο λειτουργούσε, αλλά και ήταν αναγνωρισμένος απ την τουρκική διοίκηση σαν νομικό πρόσωπο. Οι κοινότητες ασκούσαν ουσιαστική αυτοδιοίκηση με θρησκευτική και πολιτική και παιδαγωγική αυτοτέλεια: Κατάνεμε τους φόρους, που ήταν το βασικό ζητούμενο του κατακτητή, μα και τους φόρους που επέβαλε η ίδια η κοινότητα για την κάλυψη των δικών της λειτουργικών εξόδων. α) Φόρος που αφορούσε όλες τις κοινωνικές τάξεις και στρώματα εκτός των γεωκτημόνων. β) φρόντιζε για τα οικονομικά για τη λειτουργία της κοινότητας. γ) Ασκούσε δικαστικά καθήκοντα: γάμοι, διαζύγια, διαθήκες κλπ. δ) έχτιζε και επισκευάζει τα σχολικά κτίρια. ε) διορίζει τους δασκάλους και κοινοτικούς γιατρούς. ζ) φρόντιζε τους άπορους και αναξιοπαθούντες κλπ.

Όταν λοιπόν, έχεις ουσιαστική αυτοδιοίκηση, με θρησκευτική και πολιτική εκπαιδευτική αυτοτέλεια, πως εξηγείται η τέτοια προβολή του κρυφού σχολείου, και ότι σε αυτό και μόνο σε αυτό οφείλονται: «οι ιδέες και οι αναμνήσεις του γένους που ήταν φυλαγμένες στο κιτρινισμένα ψαλτήρια στις Εκκλησίες, στα μοναστήρια και το κρυφό σχολειό, που προετοίμαζε τους αγωνιστές του γένους»;

Αν αυτήν την άποψη τη δεχθούμε σαν ιστορική και μοναδική πραγματικότητα, όπως μας την επέβαλε και συνεχίζει να την θεωρεί σαν ιστορική αλήθεια ο Κλήρος, τότε πρέπει να δεχθούμε, ότι η ελληνική ιστορία συμπωσούτε σε αυτό που υπάρχει στα ψαλτήρια των Εκκλησιών και τα μοναστήρια. Με την ίδια λογική πρέπει να δεχθούμε ότι ο ανώτερος Κλήρος, είναι αυτός που κατάστρεψε την μακραίωνη προχριστιανική ιστορία του γένους των Ελλήνων και κράτηση το γένος των Ελλήνων αγράμματο.

Για να γίνει αντιληπτό πόσο η όποια εξουσία και ειδικά οι τα φαιά φορούντες, όχι μόνο μισούν αλλά και καταπολέμουν με λύσσα και με όλα τα μέσα αυτούς που τολμούν να φωτίσουν μέσω της γνώσης έστω ορισμένες πτυχές της ζωής του βασανισμένου απ τους ίδιους άνθρωπο-ανθρωπότητα. Θα αναφέρω μια φράση που χρησιμοποίησε ο Σέξπιρ προκειμένου να καυτηριάσει στην όποια εξουσία, τους σκοταδιστές και του δολοφόνους της γλώσσας και του λόγου.

«Away with him away with him. He speaks Latin»» Τη φράση αυτή αποδίδει ο Σέξπιρ σε ένα από τα πρόσωπα του έργου του «Ερίκος Στ!» που προστάζει τους ανθρώπους του, να σύρουν στην αγχόνη σιδηροδέσμιο αντίπαλό του, επειδή ... «μιλά λατινικά». Στο ιστορικό αυτό πρόσωπο (πρόκειται για τον Jack Gade ηγέτη μιας αγροτικής επανάστασης του ξέσπασε το 1450 στη Ν. Αγγλία) Το βιβλίο: Ομήρου Οδύσια και η Ηλιάδα μετρούν τριπλάσιο χρόνο και αυτό ακριβώς επικαλείται και αποδίδει ακόμα ο Σέξπιρ την απαγγελία απ το ακόλουθο κατηγορητήριο:

«Με τον ποιο προδοτικό τρόπο διεύθηρες τη νεολαία του βασιλείου, ανοίγοντας ένα σχολείο για γραμματική. Και-παρ' όλο που οι πρόγονοί μας δεν γνώριζαν τι είναι βιβλίο και δεν χρησιμοποίησαν τη γραφή παρά μόνο να κρατούν τους λογαρισμούς τους, χαράσσοντας

σημάδια επάνω σε ραβδιά-(ραμπούς τα έλεγαν οι δικοί μας κτηνοτρόφοι), εσύ προκάλεσες τη χρήση της τυπογραφίας. Ενάντια στη θέληση του βασιλιά και το κύρος του στέμματός του, έκτισες ένα μύλο χαρτοποιίας.

»Θα αποδείχθει ενώπιόν σου ότι περιστοιχίζεσαι από άτομα που δεν μιλούν παρά μόνο για ουσιαστικά, για ρήματα και για αλλα τέτοια απαίσια πράγματα που δεν αντέχει να τα ακούει το αυτί ενός χριστιανού...». Με το στίχο αυτό όποιος και αν το είπε, δείχνει την έμφυτη απέχθεια που τρέφει απέναντι στη γλώσσα και τον γραπτό λόγο που διακρίνει διαχρονικά την όποια αυταρχική εξουσία και το όποιο δόγμα πίστης.

Ο στίχος αυτός που αποδίδεται στον Σέσπιρ, ο τρόπος χρήσης του στίχου από την εξουσία και τους όποιους φωτοσβέστες μου θύμισε την οργή και τη φρίκη που προκάλεσε στους δικούς εξουσιαστές και φωτοσβέστες καθώς και τις συνέπειες που υπέστη ο Ρήγας, όταν μετά το «Θούριο», που δεν ήταν καθόλου γραμμένες οι στροφές του για να ξεθυμάνει σε λόγια και δάκρυα η πίκρα των Ραγιάδων για τη σκλαβιά, παρά να γίνουν φωτιά και βόλια κατά του τυράννου, τόλμησε να μεταφράσει από τα γαλλικά και να προσαρμόσει στα ελληνικά δεδομένα και να φέρει τα δυο πρώτα του βιβλία: Το «Σχολείο των Ντελικάτων Εραστών» και το «Φυσικής Απάνθισμα δια τους αγχίνους και φιλομαθείς Ελληνας»

Γιατί να το κρύβουμε απ τις Νέες γενιές, ότι και στη διάρκεια της κατοχής ένα μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξης και ειδικά η ολιγαρχία και η άκρα φασιστική Δεξιά, συνεργάστηκε αρμονικά με τους κατακτητές πριν και κατά τη διάρκεια της κατοχής. Μα και μετά κατοχικά. Ότι υπήρχαν οι Ράλληδες, οι Γονατάδες, οι Παπαδογκωναίοι, οι Μπουραντάδες κλπ, που όχι μόνο συνεργάστηκαν οι ίδιοι, αλλά και πήραν στο λαιμό και τους απλούς ανθρώπου, που αν δεν τους επιστράτευαν αυτοί μπορεί να μην συμμετείχαν στην αντίσταση, σε καμιά όμως περίπτωση δεν θα τάσσονταν στο πλευρό των κατακτητών για να την πολεμήσουν.

Γιατί απ όλο αυτόν τον εθνοϊσμό των δοσίλογων. Και το βασικότερο, δεν δικάστηκε παρά μόνο ο Ράλλης, σε θάνατο αλλα και για αυτόν βρήκαν τρόπο να του αναγνωρίσουν την «προσφορά»! Πέθανε όχι έστο στο Νοσοκομείο που πάνε τους αρρώστους κρατούμενους, όπως πέθαναν εκατοντάδες αγωνιστές της Αντίστασης και πολλές δεκάδες στη στο κάτεργο της Γυούρας, αλλα στο σπίτι του. Να μην την ωραιοποιούμε και κυρίως να μην την διαστρεβλώνουμε και παραποιούμε την ιστορική μνήμη.

Μνήμη σημαίνει παρελθόν που καταγράφει πράξεις και ενέργειες επιβεβαιωμένες, που μπορεί με αυτές να ξαναζωντανέψεις το παρελθόν, σαν προϊστορία του παρόντος...Κατά τα άλλα, το πρόβλημα είναι ποιος γράφει και για ποιόν γράφεται κάθε φορά την ιστορία. Οι λαοί υπάρχουν με την ιστορία. Γι' αυτό και δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο έγκλημα για το λαό απ την παραποίηση της ιστορίας του.

Και η ιστορική μνήμη του αιώνα που φεύγει λέει, ότι στο διάβα του στην χώρα μας μεσολάβησαν πολλά και σημαντικά γεγονότα. Ότι λαός μας συνέχισε να ζει κάτω από το ίδιο ιδιόμορφο μισό-Αποικιακό καθεστώς και υπό την πολιτικό-οικονομική εξάρτηση της Αγγλίας και κατά κύριο λόγο και απ το 1947 της Αμερικής, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι και άλλες χώρες δεν συμμετείχαν αναλογικά στην εξάρτηση.

Με την απελευθέρωση το 1912 της Ηπείρου, της Μακεδονίας και το 1920 της Θράκης, ολοκληρώθηκε...κατά κάποιον τρόπο η χωροταξική έκταση της χώρας. Συμμετείχε στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή, ο ξεριζωμός και ερχομός ενάμιση εκατομμυρίου Ελλήνων στην Ελλάδα, κυρίως στον βορειοελλαδικό χώρο. Ότι σε όλη τη διάρκεια του αιώνα η διακυβέρνηση της χώρας, ήταν όχι μόνο συντηρητική αλλα και αυταρχική.

Μεσολάβησαν αρκετά στρατιωτικά πραξικοπήματα, κηρύχθηκαν πολλοί στρατιωτικοί Νόμοι, εκλογικά πραξικοπήματα και τέσσερες τουλάχιστον δικτατορίες. Ότι έγιναν κάθε είδους εκπτώσεις και παλινοστήσεις της ξενόφερτης δυναστείας και είχαμε αρκετούς διχασμούς. Ότι

τον Οκτώβρη του 1940, η φασιστική Ιταλία του Μουσουλίνι μας κήρυξε τον πόλεμο. Στον πόλεμο αυτό ο λαός μας, παρά το γεγονός ότι ζούσε κάτω από δικτατορία.

Ενστολος και μη, όχι μόνο απόκρουσε τον εισβολέα, αλλά και τον νίκησε στα πεδία των μαχών. Οτι στις 6 του Απρίλη το 1941, η φασιστική Γερμανία του Χίτλερ, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο προκειμένου να σώσει απ την ταπεινωτική ήττα τον συνεταιίρο του Μουσουλίνι και στις 21 Απριλίου αρχίζει η κατοχή της χώρας και ολοκληρώνεται στις 30-31/4/ του 1941 με την κατάληψη και της Κρήτης.

Οτι ο λαός μας, παρά την κατοχή της χώρας δεν έπαψε να θεωρεί τον εαυτό του νικητή. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι λίγες μόνο μέρες κυμάτισε ανενόχλητη η σβάστικα του ναζισμού στην Ακρόπολη. Στις 30-31 του Μάη όχι μόνο είχε κατεβεί αλλά και τσαλαπατήθηκε.

Αν εξαιρέσει κανείς τα τελευταία δώδεκα χρόνια, που τείνει να παγιωθεί μια κάπως πιο δημοκρατική διακυβέρνηση, τα προηγούμενα χρόνια του αιώνα και όταν ακόμα λειτουργούσε το κοινοβούλιο η διακυβέρνηση της χώρας, δεν είχε καμιά σχέση με το καθεστώς της αστικής κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Μα και η μετά χουντική δημοκρατία πόρρω απέχει απ την αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Το μόνο θετικό που πρόσφερε είναι το γεγονός ότι η εναλλαγή των κομμάτων στην «εξουσία» (αλλαγή φρουράς απαιτούσε ο Αμερικανό-φερτός Ανδρέας Παπανδρέου), έγιναν και ίσως και στο μέλλον γίνουν χωρίς συγκρούσεις και πράξεις όπως άλλοτε να οδηγηθεί η χώρα σε διχασμό. Ο λαός μας ολόκληρο σχεδόν τον αιώνα, έζησε κάτω από ένα καθεστώς συγκεκαλυμμένης κοινοβουλευτικής δικτατορίας.

Οτι οι δικτατορίες καταργούν όλα τα πολιτικά κόμματα, φιμώνουν τον τύπο. Οτι καίνε χιλιάδες βιβλία, συλλαμβάνουν, βασανίζουν και σε συνέχεια το πρώτο που κάνουν στέλνουν εξορία στα ξερονήσια και τις φυλακές χιλιάδες κομμουνιστές και διανοούμενους δημοκράτες ακόμα και απλές νοικοκυρές και ειδικά η βασιλό-Μεταξική.

Οτι όταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο οι κρατούμενοι στα νησιά και τις φυλακές κομμουνιστές και ΜΗ, ζήτησαν με γράμματά τους να τους επιτραπεί να πάνε να πολεμήσουν στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Δυστυχώς όμως δεν τους το επέτρεψε η δικτατορία, που θεωρούσε τον πόλεμο αυτό σαν μια καθαρά δική τους προσωπική υπόθεση. Το ίδιο συνέβει και με τους απόστρατους αξιωματικού του 1935, τους οποίους όμως αξιωματικούς Άγγλοι και Έλληνες από κοινού δεν επέτρεψα να πολεμήσουν τους εισβολείς χρησιμοποίησαν για να οργανώσουν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και τους εθνοϊσμούς.

ΒΕΡΟΙΑ 17/3/1963 Κόγιας Νίκος

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΔΗΛΩΣΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΚΑΙ Η ΛΥΠΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΗΛΩΣΗΣ

Είναι γεγονός ότι η χαρά της δήλωσης και δικαιολογημένα μεγάλη, αφού το κόστος της απόστασης ήταν εξ ίσου μεγάλο και αυτό γιατί χρειάζονταν οι ψευδομάρτυρες να στοιχειοθετήσουν το κατηγορητήριο: τα βασανιστήρια για την απόσπαση της δήλωσης μετανοίας. Μια δήλωση ταπείνωσης των ανθρώπων-βασανιστών, καθώς και η πιο απάνθρωπη για πράξη να υπογράψει αντά αυτού ο βασανιστής, ή παίρνοντας το χέρι του βασανισμένου να σκαλίσει την υπογραφή του βασανισθέντα. Γι' αυτή και η λύπη για την αντί δήλωση πολύ πιο μεγαλύτερη.

Και αυτό γιατί οι κατακτητές ήταν τρις. Οι δυο όμως είχαν μια ιδιόμορφη συγκυριαρχία. Από το γεγονός αυτό ήταν επόμενο να οδηγηθούν κάποια μέρα σε αντιθέσεις. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στους Γερμανούς και τους Ιταλούς, όσον αφορά την κατοχική πολιτική που μέρα με τη μέρα γίνονταν όλο και πιο φανερή στους κόλπους της δοσίλογης κυβέρνησης μέσα απ τη διαμάχη της γερμανόφιλης και της φιλοϊταλικής κλίκας.

Οι αντιθέσεις αυτές δεν ξεπεράστηκαν ούτε το Νοέμβρη του 1942, με την ανάθεση της πρωθυπουργίας στον Λογοθετόπουλο. Οι Ιταλοί, που απ την αρχή στόχευαν στη

δημιουργία προτεκτοράτου, απαιτούσαν να αναλάβει τη διοίκηση ένας Ιταλός ύπατος αρμοστής, αλλά οι Γερμανοί τελικά τον Απρίλιο του 1943, ύστερα και από συναινότητα με τον Μέγα...επέβαλαν την «ελληνική λύση» με πρωθυπουργό τον Ράλλη.

Η πρωθυπουργία Λογοθετόπουλου, ουσιαστικά αποτέλεσε το προοίμιο της πολιτικής, που υλοποίησε ο Ράλλης. Πολιτική η οποία αποτελεί στροφή-τομή στην εξέλιξη του δοσιλογισμού. Ο Ράλλης διαπιστώνοντας την γεωμετρική ανάπτυξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, σε τέτοιο βαθμό, ώστε ακόμα και μια συμμαχική απόβαση μετά την ήττα του άξονα, δεν θα ήταν σε θέση να αποτρέψει την επικράτηση τους, για να «αναλάβει» την κυβέρνηση έβαλε (διάβαζε Τσιόρτσιλ) σαν όρο τη συγκρότηση ενόπλων σωμάτων και τον εξοπλισμό τους, απ τους Γερμανούς «έτσι ώστε να συμμετάσχει με «δικές του» δυνάμεις τη διεξαγωγή του «ιερού αγώνος κατά της επταπειλούμενης αναρχίας των συμμοριτών».

Για τον Ράλλη και τον Τσιόρτσιλ τα «Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμοί ήταν τα ένοπλα σώματα, που μετά τον πόλεμο και με τη δική τους προαποφασισμένη απ το 1943 επέμβαση, θα διασφάλιζαν τη νίκη στην «εθνικόφρονα» παράταξη. Δεδηλωμένος στόχος του όπως και των προηγούμενων, ήταν η ένταξη όλων των «αστικών δυνάμεων» σε ένα μέτωπο κατά του «κομμουνισμού». Για το σκοπό αυτό διαφοροποιήθηκε και στα επιμέρους σημεία απ την πολιτική Τσολάκογλου και επιδίωξε την ολοκληρωτική ταύτιση με το καθεστώς της 4ης Αυγ/ου και κατά κύριο λόγο με το βασιλιά.

Κοινός παρανομαστής και των τριών κατοχικών «κυβερνήσεων» και αυτής του Καΐρου, ήταν ο αντί κομμουνισμός, με ιδεολογικό υπόβαθρο με τον εκτεταμένο της μεταξικής περιόδου και σύμπλευση του συνεργάτη με τον δοσιλογισμό και τον δοσίλογο Βασιλιά .

Ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα στηρίχθηκε βασικά στους στρατιωτικούς, και τους οικονομικούς κύκλους. Οι στρατιωτικοί απ την αρχή ανέλαβαν υπουργεία και κυβερνητικά πόστα, όπως ο Γ. Μπάκος, σαν μέλη των Σωμάτων Ασφαλείας και σε οικονομικούς χώρους. Σε όλη τη δημόσια διοίκηση εγκαταστάθηκαν ειδικά γραφεία που επικοινωνούσαν απ ευθείας με τις αρχές κατοχής με σημαντικότερη αυτή η του «παρά τω Πρωθυπουργώ υπηρεσία ανταποκρίσεων μετά των γερμανικών αρχών κατοχής». Η υπηρεσία αυτή επί Ράλλη ειδικεύτηκε αν δεν ταυτίστηκε κυρίως στην πληροφόρηση με τη γερμανική στρατιωτική διοίκηση, με τις υπηρεσίες ασφαλείας και τα Ες-Ες.

Οι υπηρεσίες αυτές παρά τις δυνατότητες που είχαν να αντιδράσουν σε πράξεις που ήταν αντίθετες με τα συμφέροντα της χώρας, όχι μόνο δεν αντέδρασαν αλλά τις περισσότερες φορές υπερέβαιναν τα όρια της διοικητικής συνεργασίας, σε βαθμό που κατέθεταν αυτοβούλως σχέδια νόμους ευνοϊκούς για τα συμφέροντα των κατακτητών. Με έναν ιδιαίτερο ζήλο όλοι οι διορισμένοι απ τους κατακτητές νομάρχες, δήμαρχοι και κοινοτάρχες ακόμα, έκαναν προτάσεις για παραπέρα ουσιαστική «συνεργασία». Βέβαια, δεν έλλειπαν και εκείνοι που δεν πειθαρχούσαν. Αυτοί την επόμενη μέρα έπαυαν να είναι...

Ο Ράλλης και όλα ανεξαιρέτως τα σώματα ασφαλείας, εκτός απ την αριθμητική αύξησή τους, μαζί και τα «τάγματα ασφαλείας» το φθινόπωρο του 1943, (σε συντονισμό με το σχέδιο MANNA) τα έθεσε υπό τις διαταγές του ανωτάτου διοικητή των Ες-Ες και της Αστυνομίας Γιούργκεν Στρούπ. Βασικό έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας» ήταν όχι μόνο ο εντοπισμός των «ΕΑΜ-κομμουνιστών» στα περιβόητα Μπλόκα όπου είχαν τον κυρίαρχο ρόλο, αλλά και την πρωτοβουλία να προσδιορίζουν τους «υπόπτους» και στη συνέχεια ήταν αυτοί, που με τις ποιο «κτηνώδεις» μεθόδους ανακρίσεων αποσπούσαν σημαντικές για τους Γερμανούς πληροφορίες.

Τα Σώματα Ασφαλείας στη διάρκεια της κατοχής παρουσίασαν μια ξεχωριστή ιδιομορφία. Ενα μέρος κυρίως απ τους χωροφύλακες και οι κατώτεροι βαθμολογικά αξιωματικούς εντάχθηκε στην Αντίσταση, αλλά και την ειδική Ασφάλεια και το διαβόητο Μηχανοκίνητο της Αστυνομίας οι περίφημη «Μπουραντάδες» (που αντάλλαζαν τους νεκρούς με σφαίρες και παράσημα) με αποκορύφωμα τον Αλέξανδρο Λάμπρου, που συνεργάζονταν απ ευθείας με

τα Ες-Ες και ήταν αυτοί που είχαν την πρωτοβουλία στα Μπλόκα, τις λεηλασίες, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τους ομαδικούς φόνους και τα 57 ολοκαυτώματα. Πράξεις που θα αποτελούν αιώνιο και ανεξίτηλο στίγμα για τους ελληνες συνεργάτες.

Το ΕΑΜ σύμβολο της ομοψυχίας του λαού, του πνεύματος της λευτεριάς, της ανεξαρτησίας και της αξιοπρέπειας. Μια πολιτική που ανταποκρίνονταν στο υπέρτατο εθνικό συμφέρον. Ήταν αυτά που μιλούσαν στα κατάβαθα της λαϊκής ψυχής. Τη λαϊκή ψυχή που δημιουργήσε, έθρεψε και γαλούχισε το πνεύμα της θυσίας. Με αυτό το περιεχόμενο ο λαός αποφάσισε να αγωνιστεί και αγωνιζόμενος να γίνει κύριος του πεπρωμένου του.

Πάλεψε και τα κατάφερε. Χιλιάδες μαχητές εμψυχωμένοι απ τον αγώνα για λευτεριά, δίκαιο και δημοκρατία, υποδέχονταν τα βόλια τόσο των κατακτητών και των συνεργατών, άλλο τόσο και των ελληνικών εκτελεστικών αποσπασμάτων με ζητωκραυγές για την Ελλάδα, το ΕΑΜ και του ΚΚΕ. Το αίμα τους για την Ελλάδα πότισε την ελληνική Γη απ τη μια άκρη στην άλλη. Έδεσε με ακατάλυτους δεσμούς το λαό και το έθνος, ώστε να καταντούν απελπιστικά γελίοι όσοι πιστεύουν ή ισχυρίζονται οτι μπορούν να ξεριζώσουν τους δεσμούς αυτούς.

Οι δεσμοί αυτοί ήταν και παραμένουν τόσο βαθιά ριζωμένοι στη συνείδηση του και τόσο άρρηκτα δεμένοι με τη ζωή του, που και αυτό το εγκληματικό σχέδιο «MANNA», που σκοπό είχε την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ δεν μπόρεσε να τους ξεριζώσει. Παρ' όλο που το σχέδιο αυτό, αυτόν τον συγκεκριμένο στόχο είχε δεν μπόρεσε να τον υλοποιήσει απόδειξη ότι 5 χρόνια μετά τον Εμφύλιο αυτούς που τόσο ήθελε να «κονιορτοποιήσει» ίδρυσαν την Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) και λίγα χρόνια μετά έγινε Αξιωματική Αντιπολίτευση.

Εμεινε όμως το σχέδιο MANNA που είχε και αυτό τους δικούς τους δεσμούς και σκοπούς. Οι δεσμοί αυτοί όταν αποκαλυφθεί η έκταση του εγκλήματος που διέπραξε ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα . Θα αποδειχθεί α) Οτι το σχέδιο «MANNA» όχι μόνο ήταν αυτό που προαποφάσισε και προκαθόρισε την μετά πολεμική πορεία της χώρας, αλλά και προσδιόρισε με σαφήνεια ποιοί θα συμμετείχαν και πως θα συμμετείχαν για την υλοποίησή του. β) Οτι εκτός απ την ιδεολογική ταύτιση του κατεστημένου, Γερμανών, και Αγγλων, για την εξόντωση των ΕΑΜκομμουνιστών, η συμμετοχή των Γερμανών δεν ξέρω με ποια ανταλλάγματα, αποτελούσε έναν απ τους βασικούς συντελεστές για την διαμόρφωση αυτού του σχεδίου και οτι έκτοτε αρχίζει η ανοικτή πλέον συνεργασία ανάμεσά τους

Η συνεργασία και η συμμετοχή των Γερμανών και ειδικά μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλινγκράτν, στην εκπόνηση και τη λειτουργία του σχεδίου «MANNA μέχρι την εδώ παραμονή τους, ήταν δεδομένη. Ακόμα θα αποδειχθεί οτι οι Αγγλοι με τους Γερμανούς, όχι μόνο συνεργάζονταν, αλλά οτι φεύγοντας προκειμένου να περάσει το σχέδιο «MANNA» στην πράξη οι Γερμανοί, άφησαν πίσω τους ειδικά εκπαιδευμένους πράκτορες με σκοπό να προβούν σε πράξεις σαμποτάζ, που να εκθέτουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στα μάτια του κόσμου. γ) Θα αποδειχθεί η αναμφισβήτητη σχέση των «Ταγμάτων Ασφαλείας» και όλων των άλλων εθνοϊσμων με το σχέδιο «MANNA» και η έμμεση αν όχι η άμεση και απευθείας καθοδήγησή τους από αυτό. δ) οτι μετά την εκπόνηση του σχεδίου αυτού, όλα τα δοσίλογα σώματα των εθνοϊσμων δρούσαν μέχρι την αντίστροφη μέτρηση του άξονα επίσημα υπό γερμανικό έλεγχο και μετά υπό αιγίδα των Αγγλικό και όχι ανεξάρτητα και «ελληνικά» όπως θέλησαν να τα παρουσιάσουν.

Και το ποιο τρομερό θα αποδειχθεί, οτι η αγριότητα των δοσίλογων σωμάτων εναντίον του λαού, ήταν τόσο απάνθρωπη και ανάλγητη που είχε «εντυπωσιάσει» και αυτούς ακόμα τους κατακτητές. Και δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κανείς οτι η αύξηση των αντιποίνων από το 1 προς 10 στο 1 προς 100 δεν ήταν άσχετη συγκριτικά με αυτή...

Τους είχε «εντυπωσιάσει» η αργιότητα και ο ζήλος που έδειχναν στην εκτέλεση των διαταγών και κυρίως η υπέρβασή τους. Αν υπήρχε κάποια ανεξαρτησία και απ τις δυο

εξαρτήσεις αυτή συνίσταται ακριβώς στη υπέρβαση των διαταγών, τον ξεχωριστό και ανεξήγητο για τα κατώτερα στελέχη των κατακτητών ο υπέρμετρος ζήλος. Εκείνο που τους «εντυπωσίασε» περισσότερο ήταν, η ευκολία με την οποία αφαιρούσαν τη ζωή, ότι εκτελούσαν με δική τους πρωτοβουλία «υπόπτους» και χρησιμοποιούσαν κτηνώδεις μεθόδους στις ανακρίσεις, ότι συμμετείχαν πρόθυμα και ολόψυχα στα ολοκαυτώματα και τις καταστροφές των χωριών.

Η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, τερματίστηκε οριστικά με την Μικρασιατική καταστροφή. Η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε. Την επόμενη της συνθήκης της Λωζάνης το μόνο που έμεινε να κάνει η Ελλάδα, ήταν να βρει τρόπο να αναπτυχθεί: πολιτικό-δημοκρατικά, κοινωνικό-οικονομικά και πολιτιστικά.

Αυτό μπορούσε να γίνει μόνο αν η Αστική τάξη κατόρθωνε με το σπάσιμο απ την πλευρά των αστών του ιστορικού συμβιβασμού με την Αγία Τριάδα και την απαλλαγή τους απ την ασφυκτική ξένη εξάρτηση. Η Μικρασιατική καταστροφή δεν τερμάτισε μονάχα μια περίοδο. Εγινε και αφετηρία μιας νέας ανάτασης. Σε όλη την περίοδο του μεσοπολέμου, η αστική τάξη, η οποία μετά την έστω μερική σιωπηρή καταγγελία της Αγίας τριάδας το 1909, βρισκονταν για πρώτη φορά σε σημείο ανάπτυξης και ακμής.

Προσπάθησε να αποκτήσει καθαρά δικό της αστικό ιδεολογικό περιεχόμενο και να διαμορφώσει ταξική συνοχή και οργάνωση. Η διαπλοκή όμως ήταν τόσο βαθιά με την υπόλοιπη Αγία Τριάδα (αντιδραστικές, συντηρητικές δυνάμεις, Κλήρος και μοναρχία, που την αποτελούσαν) συγκροτημένο θεσμό. Ήταν έτσι και τόσο σφιχτά διαρθρωμένες, που δεν τα κατάφερε να τις διασπάσουν. Σαν διέξοδο δέχθηκε τη δικτατορία της Αγίας τριάδας το 1936.

Η Ελληνική Αστική τάξη με τον ιστορικό συμβιβασμό δεν πρόδωσε μόνο το λαό πρόδωσε και τον ίδιο τον εαυτό της σαν ΤΑΞΗ. Η περίοδος του μεσοπολέμου ήταν γεμάτη από αντιφάσεις. Με τη δικτατορία της 4ης Αυγ/ου, κλείνει και η μεταξύ ου πρώτου και του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου περίοδο της ελληνικής ιστορίας

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, άρχισε στην Ευρώπη το Σεπτέμβρη του 1939. Μέχρι τον Ιούνιο του 1941, ο πόλεμος αυτός όπως είναι γνωστό, ξεκίνησε και ήταν ενδό-καπιταλιστικός. Απ τον Ιούνιο του 1941, όμως και μετά που η Γερμανία κήρυξε τον πόλεμο. Και κατά της Σοβιετικής Ενωσης, άλλαξε ο χαρακτήρας του πολέμου. Και από ενδό-καπιταλιστικός έγινε αντιφασιστικός-πατριωτικός και τελείωσε ταξικό-κοινωνικός. Μέχρι την ήττα των Γερμανών στη μάχη του Στάλινγκραντ, ο άξονας που τον αποτελούσαν: Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία και αρκετές άλλες μικρές χώρες της Ευρώπης: Ισπανία, Πορτογαλία και η Ελλάδα, θεωρούνταν αήττητος.

Είχε καταλάβει ολόκληρη την Ευρώπη εκτός απ την Αγγλία, ένα μεγάλο μέρος της Ρωσίας και τεράστιο κομμάτι της Αφρικής.

Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης είχαν προ πολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν συνέβαλε και αυτή στην επιβολή της δικτατορίας. Το κομμάτι της άρχουσας τάξης που πίστευε στη νίκη του άξονα πίστευε πως η θέση της χώρας μετά πολεμικά έπρεπε να αποτελεί μέρος της Ευρώπης του Γ! Ράιχ, γι' αυτό όχι μόνο αποδέχθηκε την κατοχή, δεν οργάνωσε αντίσταση αλλά και ήταν διατεθειμένη να υποτάξει με την πείνα το λαό, να κάνει επιστράτευση Ελλήνων να πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών, να στείλει εργάτες για την πολεμική της Βιομηχανία.

Και όταν ιδρύθηκε το ΕΑΜ και άρχισε να οργανώνει Αντίσταση και συλλαλητήρια κατά της πείνας, της τέτοιας συμπεριφοράς των κατακτητών ενώ οι δικοί μας φασίστες ενώ οι Γερμανοί είχαν μοιράσει τη χώρα σε τρεις ζώνες, μας έλεγαν ότι οι Γερμανοί «δεν θέλουν τίποτε από τους Έλληνες και την Ελλάδα παρά ένα διάδρομο για να περάσουν στην Αφρική», έβαλαν θέμα επιστράτευσης και της αποστολής εργατών στη Γερμανία.

Και σε συνέχεια όταν το ΕΑΜ προχώρησε και στην οργάνωση του ένοπλου Εθελοντικού ένοπλου στρατού τον ΕΛΑΣ, δεν δίστασε να οργανώσει διάφορα ένοπλα σώματα να την πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών.

Η καταπολέμηση της Αντίστασης και ειδικά του κομμουνισμού, ήταν ένα ακόμα σημείο-γεγονός που ταύτιζε τους Γερμανούς, με αυτούς που πίστευαν στη νίκη του άξονα με την παράλληλη εξόντωση του κομμουνιστικού-Αριστερού κινήματος στον κόσμο και την Ελλάδα. Ετσι ώστε μετά την επικράτηση του Γ! Ράιχνα να είναι καθαρό το έδαφος απ τον μίσμα του κομμουνισμού. Μάλιστα απ τα μέσα του 1943, που εκπονήθηκε απ τους Αγγλους το σχέδιο «MANNA» και ακόμα περισσότερο απ το άνοιξη του 1944 θορυβημένοι απ τη μεγάλη ανάπτυξη και απήχηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και τη δημιουργία στο μεταξύ του και ΕΛΑΝ στο λαό, όλο και περισσότεροι απ τα κόμματα της άρχουσας τάξης και ειδικά στις ανώτερης τάξης, είχαν φτάσει στο σημείο να θεωρούν την κατοχής της χώρας σαν «το μη χείρον», χωρίς βέβαια να κάνουν δημόσιες δηλώσεις συμπαρατάσεως ενάντια στον «κοινό εχθρό».

Δεν έκαναν δηλώσεις συμπαρατάσεως για να μην διακινδυνεύσουν τη μεταπολεμική τους καριέρα, που ασφαλώς θα εξαρτιόταν απ την καλή θέληση των Συμμάχων. Ανάμεσα σε αυτούς την πρώτη θέση την είχε η Αγγλία. Συνέβει και στην περίπτωση αυτή ό,τι συνέβει και με την εγκαθίδρυση της δικτατορίας.

Στο θέμα της καταπολέμησης του κομμουνισμού η άρχουσα τάξη, ανεξάρτητα από ποιόν Θεό λάτρευε το κάθε κομμάτι της, υπήρχε απόλυτη ταύτιση. Η ίδια ταύτιση υπήρχε και ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιόρτσιλ, για την εξόντωση των Αριστερών-κομμουνιστών. Μπορεί να διαφωνούσαν σε πολλά αλλά σημεία και για πολλά αλλά πράγματα, στο θέμα όμως της καταπολέμησης του κομμουνισμού, δεν υπήρχε καμιά απολύτως διαφορά. Ο τρόπος που οργάνωσαν την δικτατορία το 1936 και ο από κοινού πόλεμος κατά του Αριστερού Αντιστασιακού κινήματος στην Ελλάδα, μετά απελευθερωτικά το επιβεβαιώνουν.

Με αυτές συνθήκες και σε αυτές τις συνθήκες γίνεται κατανοητό γιατί- σε αντίθεση με τα όσα συνέβαιναν στις άλλες γερμανό-κρατούμενες χώρες-που μετά την αντίστροφη μέτρηση του άξονα, που και οι αδιάφοροι ακόμα πύκνωναν τις τάξεις της Αντίστασης, κατ' εξαίρεση στην χώρα μας, κάθε μέρα που περνούσε αντί να να αποποιοούνται τη συνεργασία και οι ήδη συνεργαζόμενοι, αυξάνονταν ο αριθμός των ανθρώπων που επιδίωκαν τη «συνεργασία» όσο πλησίαζε η μέρα της απελευθέρωσης. Θα έλεγε κανείς οτι οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι πλουτίσαντες «συνεργαζόμενοι», μα και γενικότερα η άρχουσα τάξη με υπόδειξη του Τσιόρτσιλ, έκαναν πανστρατιά.

Τα «Τάγματα Ασφαλείας» ξεερνούν τις 20,000 άντρες, οι ειδικές υπηρεσίες του Λάμπρου πολλά πλασιάζονται, η συνεργασία με τα Ες-Ες γίνεται καθημερινή. Οι Μπουραντάδες βρίσκονται επί ποδός πολέμου. Οι διάφοροι τοπικοί εθνοϊσμοί, φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια και οι τοπικοί Πουλικοί όπως στο Νομό Ημαθίας σκοτώνουν αδιάκριτα. Και το βασικότερο απ τον Απρίλη του 1944, οι κοινές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις Γερμανών και εθνοϊσμών διαδέχονταν η μια την άλλη. Στις επιχειρήσεις αυτές που σκοπό είχαν να περιορίσουν την επιρροή του ΕΑΜ στο λαό, να μειώσουν την αριθμητική δύναμη του ΕΛΑΣ και να του εξαντλήσουν τα όποια πυρομαχικά είχε, έγιναν τα περισσότερα απάνθρωπα και ειδεχθή εγκλήματα και τα περισσότερα απ τα 57 ολοκαυτώματα.

Ηταν τόση μεγάλη η Γερμανική στρατιωτική δύναμη και η δύναμη των εθνοϊσμών που πήραν μέρος σε αυτές τις επιχειρήσεις και η ταυτόχρονη εκκαθαριστική επιχείρηση στα Πιέρια, το Πάϊκο και ειδικά στο Βέρμιο που στάθηκε για ενα διάστημα αδύνατο να μετακινηθούν ακόμα και οι σύνδεσμοι που ξέραν μονοπάτια και είχαν συνδέσεις με α γύρο χωρία δυσκολεύονταν να φτάσουν στον προορισμό χρόννο που έπρεπε.

Οι περιοχές αυτές για όσο θα επικρατούσαν οι επιχειρήσεις κηρύχθηκαν Νεκρή ζώνη. Κάθε κινούμενος στόχος χωρίς την άδεια των Γερμανών θεωρούνταν εχθρός, γι' αυτό και τον

πυροβολούσαν. Για την καλύτερη αντιμετώπιση των επιχειρήσεων και για να είναι μικρότερες δικές μας απώλειες, ήταν απολύτως αναγκαία η διακίνηση αποφάσεων και εντολών, εκτός απ τον χώρο των επιχειρήσεων και ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις που βρίσκονταν στο χώρο των επιχειρήσεων. Το αρχηγείο του Βερμίου, έκρινε πως έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να αποσπάσουμε απ την Κομαντατούρα μερικές, έστω και δυο άδειες ελευθέρας κυκλοφορίας.

Οι Γερμανοί όπως είναι γνωστό είχαν διάφορους τροφοδότες-προμηθευτές που τους προμήθευαν τα απαραίτητα για το στρατό εφόδια. Κρέατα, όσπρια, φρούτα, λαχανικά κλπ.

Η οργάνωση του ΕΑΜ πλησίασε έναν απ τους προμήθευτες που τους εφοδίαζε με κρέας και του ζήτησε, αφού περιγράψει στους Γερμανούς, πόσο δύσκολη έγινε και θα γίνει ακόμα μεγαλύτερη η τροφοδοσία του στρατού με κρέας, αφού το Βέρμιο κηρύχθηκε Νεκρά ζώνη. Με το αιτιολογικό αυτό να ζητήσει απ την Κομαντατούρα μερικές άδειες ελεύθερης μετακίνησης μερικών υπαλλήλων του, ώστε να μην παρουσιαστούν ελλείψεις.

Στην παράκληση-απαίτηση αυτή ο Κομαντατούρ χαμογελώντας-ίσως κατάλαβε τι έκρυβε μέσα αυτή η παράκληση-ρώτησε τον προμηθευτή αν «αγαπάει τους ανθρώπους αυτούς» και αυτό «γιατί όλοι οι Γερμανοί στρατιώτες δεν είναι τόσο ψύχραιμοι όσο τους φαντάζεσθε»

Αφού λοιπόν το «Βέρμιο έχει κηρυχθεί σε νεκρή ζώνη και η κάθε κίνηση είναι εχθρός, μόλις ο Γερμανός στρατιώτης δει κάποιον να κινείται, θα γονατίσει και θα πυροβολήσει» Και όταν πάει «κοντά του να τον ψάξει και θα βρει την άδεια στο χέρι η την τσέπη το πολύ πολύ να πει βρ τον φουκαρά». Για αυτό αν τους αγαπάς, εγώ να σου δώσω τις άδειες, εσύ όμως μην τις δίνεις για χρήση. Με την άδειες θα είναι αμέριμνοι, ενώ χωρίς άδεια θα πάρουν προφυλάξεις». Αυτή ήταν η απάντηση που έφερε ο προμηθευτής μαζί με τις άδειες.

Πάντως η απάντηση του Κομαντατούρ που έμεινε στο σπίτι της οικογένειας Ζώκου, εντυπωσίασε την οργάνωση. Εμείς όμως τις άδειες τις θέλαμε για τα μπλόκα στους δρόμους και τα χωριά για τις μέρες αιχμής και όχι για τα βουνά που υπέθεσε ο Κομαντατούρ, οτι θα χρησιμοποιούνταν.

Στο να δωθούν οι απαραίτητες άδειες, μεγάλο ρόλο έπαιξε η Ιφηγένεια Ζώκου, το ίδιο και για την απώληση αρκετών συλληφθέντων. Σε παρόμοιες περιπτώσεις πολύ βοήθησε και ο κ Θωμά Θεοφάνους, που οι Γερμανοί λόγω του οτι γνώριζε τα γερμανικά τον χρησιμοποίησαν σαν διερμενέα.

Οι Αγγλοι με συνεπικούς τους Γερμανούς, πριν απ τον πόλεμο προκειμένου να τσακίσουν τη ραχοκοκαλιά του Αριστερού κινήματος έκαναν την δικτατορία και στη διάρκεια της κατοχής, όχι απλώς το επιβεβαιώνει η συνεργασία, αλλά και την προσυπογράφει η ταύτιση σκοπών σε αυτόν τον συγκεκριμένο στόχο. Αν σε αυτά προστεθεί και η ειδική συμφωνία που έγινε ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιόρτσιλ, για την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για την από κοινού δράση.

Συμφωνία που υπογράφηκε στη Λισαβόνα με αντάλλαγμα οι μεν Γερμανοί να μην παραδώσουν την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη στον ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αλλά στους Αγγλους, πείθει και τον ποιο δύσπιστο οτι όχι μόνο οτι έδρασαν από κοινού Γερμανοί και Αγγλοι ενάντια στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, αλλά με μια ιδιόμορφη συμφωνίας οι Γερμανοι, οταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση, μεταβίβασαν αυτά τα ένοπλα τμήματα στους Αγγλους, για να συνεχίσουν στο πλευρό των Αγγλων πλέον τον εμφύλιο πόλεμο, που τώρα πλέον θα αναλάμβαναν να τον συνεχίσουν αυτοπροσώπως οι ίδιοι οι Αγγλοι.

Κοινός στόχος η εξόντωση της Αριστεράς και ειδικά του κομμουνισμού. Βασική αρχή και υποχρέωση που απορρέει απ τη διεθνή του κεφαλαίου για κάθε περίπτωση που οι κομμουνιστές-Αριστεροί και οι συνοδηπώροι αμφισβητούν ή βάζουν σε κίνδυνο το

κοινωνικό ή και το πολιτικό ακόμα καθεστώς : Εξόντωση. Ο εμφύλιος πόλεμος για το σκοπό αυτό ήταν το βασικό εργαλείο. Αυτό ήταν το περιεχόμενο της διεθνούς του κεφαλαίου και του σχεδίου «MANNA», που αφορούσε την Ελλάδα.

Το ΕΑΜ όμως ήταν και πολιτικά και στρατιωτικά ισχυρό. Επρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μειωθεί η πολιτική επηρροή του και κυρίως η δύναμη πυρός. Ετσι ενώ, υπέγραφαν την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, για να αποδυναμώσουν το ΕΑΜ, το Γενικό Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής, στο οποίο υπάγονταν ο ΕΛΑΣ. Εκπόνησε το περιβόητο σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε την ένταση των επιχειρήσεων κατά τη διάρκεια της «υποχώρησης» απ την Ελλάδα Γερμανών.

Για την «επιτυχία» αυτού του στόχου το Στρατηγείο υποσχέθηκε πλήρη εξοπλισμό, αντίστοιχο για την περίπτωση πολεμικό υλικό: Τα αντίστοιχα νάρκες, δυναμίτες, ασυρμάτους κλπ. Οι Γερμανοί όμως έπρεπε όπως πρόβλεπε η συμφωνία της Λισαβόνας, να φύγουν ενόχλητοι ώστε να προλάβουν να ανακόψουν την προέλαση του κόκκινου στρατού προς το Βερολίνο, για να το καταλάβουν οι Αγγλο-Αμερικάνοι. Για να τηρηθούν όμως τα συμφωνηθέντα της Λισαβόνας το Στρατηγείο αθέτησε τα όσα είχε υποσχεθεί, για να αποδεχθεί ότι και το σχέδιο «Κιβωτός», δεν ήταν παρά ένα παρακλάδι του σχεδίου «MANNA».

Ενα καλοστημένο σχέδιο εξόντωσης ενός μέρος της ένοπλης Αντιστασιακής δύναμης στις επιχειρήσεις αυτές. Όμως ο ΕΛΑΣ και χωρίς τα αντίστοιχα εφόδια για την επιχείρηση αυτή, και ειδικά η Χη Μεραρχία, που είχε την κύρια ευθύνη της επιχείρησης, έκανε αυτό που της υπέβαλε το καθήκον. Δεν τους άφησε να φύγουν ανενόχλητοι και αριθμητικά όσοι ξεκίνησαν. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που δεν κατόρθωσαν να πέρασαν τα ελληνικά σύνορα.

Η Ελλάδα όμως απ το 21 και μετά αποτελούσε ένα ιδιόμορφο κομμάτι της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και εξακολουθούσαν σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, να θεωρούν την Ελλάδα σημαντική βάση για την διατήρηση της Αυτοκρατορία τους και μετά την λήξη του πολέμου την θεωρούσαν δεδομένη. Για τη Βρετανία, η Μεσόγειος είναι η βασική της αρτηρία. Με βάση αυτό το σκεπτικό, η ασφάλεια της Μεσογείου, έχει πρωταρχική σημασία για τη βρετανική πολιτική.

Σε όλη την διάρκεια της κατοχή ο Τσιόρτσιλ και τα όργανά της αγγλικής πολιτικής, ήταν γαντζωμένα στην ιδέα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και δεν εννοούσαν να κάνουν ένα βήμα πίσω, παρ' όλες τις διακηρύξεις που υπέγραφαν για αυτοδιάθεση των λαών και την δημοκρατική ανόρθωσή τους.

Η Ελλάδα κατέχει θέση κλειδί στην Ανατολική Μεσόγειο γι' αυτό και οι Αγγλοι πολιτικοί και τραπεζίτες, συντηρητικοί, εργατικοί και φιλελεύθεροι, την θέλουν ελεγχόμενη απ αυτούς. Το ίδιο και το Σιτυ.

Θεωρούσαν την κατοχή της Ελλάδας, απ τις δυνάμεις του άξονα σαν ένα απλό επεισόδιο, που θα περνούσε γρήγορα και δεν θα ανακόψει ή να διαταράξει για πολύ καιρό την πολιτική και οικονομική κυριαρχία τους στη χώρα μας. Εμφορούμενοι από αυτήν την αρχή και αντίληψη, όλα τα σχέδια και όλες οι αποφάσεις τους υπηρετούσαν αυτήν ακριβώς την αναλλοίωτη επιδίωξη του αγγλικού ιμπεριαλισμού: ότι η Ελλάδα, ανήκει και θα συνεχίσει να ανήκει στη σφαίρα της οικονομικής διείσδυσης και της πολιτικής επιρροής της Μ Βρετανίας.

Θεωρούσαν την χώρα μας σαν κάτι που είχε περιέλθει από παράδοση και χρησιμτησία το «δικαίωμα» στους Αγγλους, να διαλέγουν και να επιβάλλουν στην Ελλάδα, ακόμα και με την ωμή ή τη συγκεκαλυμμένη βία το πολίτευμα και τη μορφή διακυβέρνησης που κάθε φορά θα τους εξυπηρετούσε. Ήταν τόση η υποταγή της Αγίας τριάδας στους Αγγλους και τόσο εχθρική προς τους οπλαρχηγούς που επέτρεπαν στους Αγγλους, να τους θέτουν υπό κηδεμονία διορίζοντας πάνω απ τους οπλαρχηγούς Καραϊσκάκη κλπ από ένα Αγγλο αξιωματικό.

Πριν ακόμα δικαιωθούν οι απελευθερωτικοί αγώνες των Ελλήνων το 21, οι Αγγλοι, είχαν συνηθίσει να φέρονται στον τόπο μας σαν πραγματικά αφεντικά. Αυτό το δικαίωμα δεν τους το είχε αμφισβητήσει κανένα απ τα παλιά αστικό-τσιφλικάδικα και τα νεώτερα αστικά κόμματα.

Να όμως που στη διάρκεια της κατοχής ο λαός, με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, δεν άφησε τα πράγματα να εξελιχθούν όπως τα είχαν προβλέψει οι Τόρυδες και αν η ηγεσία της Αριστεράς, δεν έκανε μερικά μικρά λάθη και οι αστοί τα δικά τους ασυγχώρητα, μεταπολεμικά δεν θα ήταν πλέον επικαρπωτές, αλλά ισότιμοι συνεργάτες. Για να μη διαγραφεί αυτός ο κίνδυνος για την Αγγλία, και αφού η αστική τάξη δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ιδεολογικό περιεχόμενο παρέμεινε υποχείρια της Αγγλίας.

Και όχι μόνο αλλά, στήριξε τη δικτατορία του Μεταξά, κράτησε αποστάσεις απ τους πόθους του λαό και με την υποδείξει των Αγγλων, προσυπόγραψε το σχέδιο εξόντωσης της Αριστεράς με όποια μορφή και σχήμα και αν παρουσιάζονταν. Το μακρόπνοο και καλά οργανωμένο αυτό σχέδιο, όχι μόνο απέκλειε τη δυνατότητα να υπάρξει η ποθούμενη ενότητα και ομοψυχία, που απαιτούσε ο κατοχικός εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας, αλλά και να διαπραχθούν για άλλη μια φορά τα ποιο απάνθρωπα εγκλήματα σε βάρους του λαού και της χώρας.

Και ενώ συνέβησαν όλα αυτά, κάποιοι εννοούν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά, γιατί ανήκουν στο παρελθόν και οι καιροί, μα και οι άνθρωποι έχουν αλλάξει. Ναι έχουν αλλάξει. Η όποια αναδρομή όμως στην κατοχή και στο τι προηγήθηκε του εμφύλιου πόλεμο και σ αυτόν καθ' εαυτόν τον εμφύλιο δεν γίνεται για να καταλογιστούν ευθύνες; Αυτός ήταν ο κόσμος, της κατοχής, αυτή ήταν η ιστορία, μέσα σε αυτήν οι Έλληνες έδρασαν, με άξονα τις δικές τους πεποιθήσεις ο καθένας, το δικό τους αίσθημα ευθύνης, τη δική του απόφαση. Έδρασαν σαν δημοκράτες, σαν Αριστεροί ή κομμουνιστές και σαν πολίτες. Και η άρχουσα τάξη με τον δικό της τρόπο και συμφέροντα.

Το ζητούμενο της αναδρομής, πιστεύω πως είναι μια ανάγκη αδήρητη για τη χώρα, αλλά και για τη Δημοκρατία. Να γραφτεί σωστά και τεκμηριωμένα η ιστορία, Και χρέος μας αυτό σε όσους ήταν, ήρθαν- πέρασαν θάρθουν-θα περάσουν, να μπει η ιστορία και η παράδοση, στο πνεύμα της κάθε εποχής και κυρίως τις σωστές-πραγματικές διαστάσει, έτσι ώστε να γίνει μέσω της ιστορίας κατανοήτο ότι : η Μοίρα μας σαν λαός και έθνος βρίσκεται στα χέρια μας και ότι το μέλλον, δεν θα επιβιώσει από εξωγενείς παράγοντες ή μεταφυσικούς νόμους, αλλά απ τις αποφάσεις που θα πάρουμε ΕΜΕΙΣ οι ίδιοι.

Οι αγωνιστές του 21 γνώριζαν ότι οι Αθηναίοι πρόγονοι όταν οι έφηβους γίνονταν πολίτες και αναβάμβαναν τη διαχείριση της δημοκρατίας τα κοινά, υπήρχε μια φράση στον όρκο τους που, νομίζω, αποτελεί το απόσταγμα των όρων και των εννοιών που περιγράφουν τον τρόπο λειτουργίας του πολίτη μέσα στη δημοκρατική λειτουργία.

Ο Νέος πολίτης ορκιζόταν ότι θα προστατεύσει τις αξίες της πόλης του «και μόνος, και μετά των πολλών». Αναλογιζόμενοι την έννοια και το περιεχόμενο αυτού του όρκου, όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου δεν δίστασαν να πουν η : «Επανάσταση θα γίνει και όποιος ζήσει». Και έγινε. Και όταν η Πατρίδα στις 28η Οκτωβρίου του 1940, δέχθηκε την φασιστική Ιταλική εισβολή ο λαός μας είπε ο : «φασισμός δεν θα περάσει» και όταν κατακτήθηκε στις ποιο δύσκολες-κρίσιμες για τη χώρα και το λαό στιγμές και η Γενιά της Αντίστασης απάντησε με το: «Προσερχόμαστε προς Σε Ω Ιερή πατρίδα περιδεείς προσκυνητές. Μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νου και τη συνείδηση, αναπηδά σήμερα, στη σκέψη όλων μας το μεγάλο χρέος ». Και το «Το όνομά σου οδηγός των πράξεών μας, και η ευτυχία σου ανταμοιβή των κόπων μας».

Και όταν η Πατρίδα κατακτήθηκε: Όσοι εντάχθηκαν στη Αντίσταση και ειδικά στον ΕΛΑΣ, σαν εγγύηση ότι θα σταθούμε συνεπής προς τον εαυτό μας και την πατρίδα δώσαμε τον ΕΛΑΔίτικο όρκο:

«Εγώ παιδί του Ελληνικού Λαού, ορκίζομαι ν αγωνιστώ πιστά απ τις τάξεις του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), χύνοντας και την τελευταία ρανίδα του αίματός μου, σαν γνήσιος πατριώτης για το διώξιμο του εχθρού απ τον τόπο μας, για τις ελευθερίες του Λαού, κι ακόμα, να είμαι πιστός και άγρυπνος φρουρός της προστασίας της περιουσίας και το βίός του.

Δέχομαι προκαταβολικά την ποινή του θανάτου αν ατιμάσω την ιδιότητα ως πολεμιστής του Εθνους και του Λαού. Και υπόσχομαι να δοξάσω και να τιμήσω το όπλο που κρατώ και να μην το παραδώσω αν δεν ξεσκλαβωθεί η πατρίδα μου και δεν γίνει ο Λαός νοικοκύρης στον τόπο του». Αυτός είναι ο όρκος που δώσαμε προς την πατρίδα οι ΕΛΑΣίτες.

Την ίδια στιγμή που εμείς, δίνανε αυτόν τον όρκο προς την πατρίδα, 1,319 αξιωματικοί που υπηρετούσαν στα διαβόητα τάγματα ασφαλείας και στους Ισμούς ορκίζονταν όχι μόνο τυπικά, αλλά και ουσιαστικά, πίστη στο Χίτλερ, ότι θα πολεμήσουν αυτούς που πολεμούν τη «Νέα τάξη πραγμάτων», που ο Φύρερ ήθελε να επιβάλει στην Ευρώπη και τη χώρα μας. Και όταν οι συνεργάτες του, του έβαλαν τη βόμβα για τον βγάλουν απ τη μέση του έστειλαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη διάσωση του.

Αποτέλεσμα οι μόνιμοι αξιωματικοί που πήραν μέρος στην Εθνική Αντίσταση επικεφαλής του ΕΛΑΣ, στο σύνολο σχεδόν όχι μόνο απομακρύνθηκαν απ την ενεργώ υπηρεσία, μετά την απελευθέρωση αλλά στάλθηκαν εξόριστοι στα νησιά, μεταξύ αυτών και ο Αρχηγός του ΕΛΑΣ Στέφανος Σαράφης, ενώ αυτοί είχαν κληθεί στην ενεργώ υπηρεσία στο στράτευμα και μάλιστα σε θέσεις κλειδιά.

Μερικοί δεν αρκέστηκαν στην εξορία όπως για το στρατηγό Σαράφη. Και επειδή δεν θέλησε να αντιληφθεί από μόνος του το μέγεθος και το ασυγχώρητο του «εγκλήματος» που διέπραξε τασσόμενος στο πλευρό του λαού: Τον δολοφόνησαν.

Βέβαια και οι Αγγλοι είχαν το δικό τους τρόπο, πάντα σε συνεργασία με τους εδώ υπαλλήλους τους, να μην τιμωρούνται στη χώρα μας και απ τους Ελληνες δικαστές, όσοι Αγγλοι στρατιώτες και μη διέπραξαν τα όποια ποινικά ή άλλα αδικήματα στη χώρα μας. Οι Αμερικανοί όμως, σαν ποίο πρακτικοί προκειμένου να σώσουν αυτοί την Ελλάδα απ τους Ελληνες, μια και δεν μπόρεσαν οι Αγγλοι, εκτός απ όλους τους άλλους κατάπτυστους και αποικιακούς όρους που μας επέβαλαν, προκειμένου να μας σώσουν, μας επέβαλαν και τον θεσμό της ΕΤΕΡΟΔΙΚΙΑΣ.

Η ετεροδικία είναι ένας κατάπτυστος και ταπεινωτικός όρος, που απαγορεύει στη χώρα που την δέκτηκε να δικάσει, με βάση τους δικούς της νόμους, τους τυχόν παραμούντας στην Ελλάδα Αμερικανούς. Αυτό ισχύει για οποιοδήποτε αδίκημα και αν διέπραξε κάποιος Αμερικανός κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στην Ελλάδα. Ακόμα και αν πρόκειται για εγκληματική πράξη. Οι όροι της ετεροδικίας ορίζουν και ο εγκληματίας ακόμα Αμερικανός, (οπως λοχίας που δολοφόνησε τον Στρατηγό Στέφανο Σαράφη), για την όποια παρανομία ή και εγκληματική πράξη, αρμόδια να την δικάσουν είναι μόνο και μόνο τα αμερικανικά δικαστήρια.

Ξέρω πως η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας είναι γραμμένο με αίμα ηρώων ζωντανών, αναπήρων και προπάντων νεκρών, αραιωμένο με το αίμα αυτών και με τα δάκρυα των μανάδων και των ορφανών. Αν δεχθούμε ότι η ιστορία είναι οι κάθε φορά σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο πράξεις των ανθρώπων, πρέπει να δεχθούμε ότι πραγματική ιστορία είναι η βιωματική.

Γι' αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ένα ιστορικό γεγονός, πρέπει να σταθεί με σεβασμό και ευλάβεια επάνω στο προτότυπο. Η ιστορία γράφεται πάντα όπως είναι, όπως διαμορφώνεται στην εξέλιξή της. Δεν διαστρευλώνετε, διότι όταν διαστρευλωθεί δεν αποδίδει εμπειρία και γνώση στο λαό. Και όπου δεν υπάρχει γνώση, υπάρχει άγνοια και η γεννά το φόβο και ο φόβος την υποταγή.

Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές, γιατί με τη διαστρεύλωση μετατρέπεται σε ιστορία του νικητή.

Και όταν αυτό γίνεται σκόπιμα και ηθελημένα, τότε είναι ένα πρόστυχο έγκλημα. Για να γραφτεί ιστορία χρειάζονται τουλάχιστον δυο. Όταν λοιπόν, η ιστορίας μέσω της προσαρμογής εκφράζει στις απόψεις και τα συμφέροντα του νικητή παύει να είναι ιστορία. Είναι ενεξέλεκτη έκφραση θέλησης και συμφερόντων του νικητή.

Αλήθεια τι γίνεται με τη δική μας ιστορία, τη στιγμή μάλιστα που κάθε φορά η επίσημη ιδεολογία, τονίζει σε ποικίλους τόνους τη δόξα της; Τί και ποια ιστορία διδάσκεται στα σχολεία; Μήπως αυτή η ταλαίπωρη που γράφεται κατά καιρούς για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του συστήματος, γι' αυτό και είναι γραμμένη στα μέτρα του; Περήφανη και τρισένδοξη η ιστορία μας έχει καταντήσει το μάθημα της ιστορίας ο φτωχός, ο πάμφτωχος συγγενής της σχολικής ύλης και ειδικά αυτή της τετράχρονης κατοχικής περιόδου. Η ιστορία του δεύτερου 21, του λαού μας εξακολουθεί να είναι ακόμα στα αζήτητα.

Αποτέλεσμα οι νέες γενιές να μην γνωρίζουν σχεδόν τίποτε για το 21, τον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση και κυρίως τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια.

Ποιος αλήθεια, ερμηνεύει την «ιστορία» και ποιος δικαιούται να μιλάει στο όνομά της, όταν ξέρουμε ότι το κύριο συστατικό στοιχείο της είναι οι αγώνες για την ελευθερία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα, την κατοχύρωση της αρχής της Λαϊκής κυριαρχίας. Οι αγώνες για ένα καινούριο κόσμο στον οποίο δεν θα ήταν ανεκτό το κέρδος να μπαίνει πάνω απ τον Άνθρωπο. Αντικειμενική ιστορία, ιστορία άξια του εαυτού της που μπορεί να μεταφέρει αυτούσια τις εμπειρίες στο κοινωνικό γίνεσθαι είναι αυτή που χρονικά παραπέμπει στον κυρίαρχο Λαό, που είναι ο αυθεντικός δημιουργός, συνθέτης και ερμηνευτής της.

Ενώ σαν λαός έχουμε μια μακραίωνη και πλούσια σε προσφορά ιστορία, ζούμε με το «δίκαιο και τις αλήθειες» της ιδιοκτησίας, «που μας έχουν δοθεί σαν οριστικές και αμετάκλητες αλήθειες. Και ενώ είναι αυτό το «δίκαιο» και αυτή η «αλήθεια» και πολλές φορές την θεωρούν και Θεϊκές ακόμα. Αλήθειες που αξιολογούν τον άνθρωπο και αποφασίζουν για τη ζωή του, Είναι αυτές ακριβώς οι «αλήθειες» και αυτό το «δίκαιο» που έχει διαμορφώσει η ιδιοκτησία, που δεν επιτρέπουν στον άνθρωπο να τις κρίνει και να αποφασίζει γι' αυτές.

Ετσι, ζούμε ανάμεσα σε άπειρα μυστήρια και με μια κατά τρεις γενιές παροχημένη κουλτούρα. Αφού η Γιαγιά διαπαιδαγωγεί τα εγγόνια και προγιαγιά τα δισέγγονα είναι αυτές που δια ζώσεις τη μεταφέρουν στα εγγόνια και τα δισέγγονα.

Οι άνθρωποι, γεννιούνται και πεθαίνουν, Ετσι με προαπαιτούμενο αυτό το «δίκαιο» και τις «αλήθειες» αυτού του δικαίου, ήμαστε κατά κάποιον τρόπο οριστικά και για πάντα αποκομμένοι, όχι μόνο απ την ιστορική αλήθεια και το φυσικό δίκαιο του Ανθρώπου, αλλά και απ τις πηγές και τις αρχές της ζωής.

Η ύπαρξη και η λειτουργία αυτού του «δικαίου» και οι «αλήθειες» αυτές, δεν μας επιτρέπουν να δούμε και να ζούμε παρά μέσα σε ένα αιώνιο και ανεξιχνίαστο μυστήριο. Να ζούμε μέσα από αυτούς και για αυτούς, έτσι είναι διαμορφωμένο το δικό τους δίκαιο και τις δικές τους αλήθειες. Ενα συγκεκαλυμένο μυστήριο που περιβάλλει αυτό το «δίκαιο» και αυτές τις «αλήθειες», που και με τη δύναμη των όπλων απαγορεύει στο Άνθρωπο απ τη ιστορική στιγμή, που μπήκαν στη ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων, να φτάσει σε εκείνο που είναι γι' αυτόν το ποιο αναγκαίο και το ποιο σπουδαίο : Τον εαυτό του.

Αυτό που ονομάζουμε σήμερα «αλήθεια» και «δίκαιο», αυτό που πετυχαίνουμε με τη σκέψη, βρίσκεται να είναι, κατά κάποια έννοια ασήμετρο, όχι μονάχα με τον αινιγματικό κόσμο, όπου μας βυθίζουν αμέσως απ τη γέννησή μας, αλλά επίσης και με την εμπειρία που με την πάραδο του χρόνου διαμορφώνεται σε γνώση. Εχουμε επιστήμες, ξέρουμε πολλά πράγματα και η γνώση μας είναι μια γνώση καταφανής σε έκταση. Η επιστήμη

θαυμάζει με περιφάνεια τις απέραντες κατακτήσεις της και έχει κάθε δικαίωμα να ελπίζει, πως κανένας δε θα μπορέσει να σταματήσει τη θριαμβευτική της πορεία.

Κανένας δεν αμφιβάλλει και δεν μπορεί να αμφιβάλλει για την τεράστια σπουδαιότητα των Επιστημών. Στον χώρο όμως της παραγωγής του Ανθρώπου με κεφαλαίο λειτουργούμε αποκλειστικά και μόνο με τις «αυτονόητες» διαχωριστικές γραμμές του «καλού, της αλήθειας και του δικαίου» που είναι τα πιστεύω των σκοταδιστών.

Αυτών που με όλα τα μέσα παρεμβάλουν κάθε είδους εμπόδια στη θριαμβευτική πορεία του Ανθρώπου και της Επιστήμης προς φωτεινό παρόν και το ακόμα πιο φωτεινό μέλλον που άνοιξε ο 20ος αιώνας, Μα επιτέλους είμαστε εξ ορισμού στο τρίτο τέταρτο του 20ου αιώνα και όχι στα μέσα του 19ου αιώνα να μεγαλώνουμε και να διαπαιδαγωγούμε κάθε γενιά με την αυτοσχέδια αγωγή και την παιδεία της γιαγιάς και της πρόγιαγιάς. Η μήπως δεν είναι έτσι;

Ακόμα και στο φως των θετικών μας επιστημών, αν δεν αλλάξουν οι δομές του ιδιοκτησιακού «δικαίου» και οι «αλήθειες» του, που αυτό το δίκαιο εκφράζει και με τη δύναμη των όπλων επιβάλλει, ο κόσμος για τον Ανθρώπο, που έχασε την ελευθερία της θέλησης και την ελευθερία της σκέψης του, θα παραμένει όχι μόνο ένα σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο, αλλά εκ νέου αλυσοδομένος και φυλακισμένος σε αυτό το σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο. Θα παίρνει τις αυταπάτες που του έχει διαμορφώσει το σύστημα για «δίκαιο» και τις πλάνες του για «αλήθειες».

Το «δίκαιο» και οι «αλήθειες» που έχει διαμορφώσει μέσω της δύναμης των όπλων το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, πιέζει βαριά όχι μόνο τη δράση αλλά και τον μηχανισμό της σκέψης. Κάνει τους Ανθρώπους υποτακτικούς. Ανθρώπους χωρίς θέληση και βούληση. Ανθρώπους που δεν αναζητούν, δεν βλέπουν, δεν εκτιμούν στη ζωή παρά την «τάξη», τους «νόμους» και τους «κανόνες», που καθιερώθηκαν απ την τάξη των εκμεταλλευτών σαν αιώνιοι και αναλείωτοι.

Το κείμενο αυτό όπως γράφω και πιο πάνω, δεν αποβλέπει για να ξύσει πληγές, πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Εξιστορεί πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που έχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Όσο σκληρά καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν είναι, ένα από αυτά που φωτίζουν το παρελθόν και βοηθούν τον ιστορικό να καταγράψει, τους λόγους που οδηγήθηκε η χώρα μας στις τόσες δικτατορίες, στην κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο. Τον τρόπο που λειτουργήσαμε σαν λαός στον αλβαικό πόλεμο στην κατοχή και τον εμφύλιο και γιατί οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιο.

Τις παρανομίες απ όποιον και αν διαπράχθηκαν, τα φρικτά βασανιστήρια, τις άδικες δίκες και καταδίκες, που έχουν υποστεί αθώοι πολίτες. Το ίδιο πρέπει να καταγραφούν η ασυδοσία του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους, η υπερβολική ανοχή του επίσημου κράτους στην χωρίς όρια δράση του παρακράτους. Του παρακράτους που λειτούργησε βάση προδιαγεγραμμένου σχεδίου και αυθαίρετο «δικαίωμα» του να προβαίνει και να υπερβαίνει ανεξέλεγκτα σε πράξεις, που δεν μπορούν να δικαιολογηθούν ακόμα και σε έναν εμφύλιο πόλεμο.

Ακόμα πρέπει να καταγραφούν, πως λειτούργησε το κράτος, οι δομές και οι θεσμοί: όπως η Δικαιοσύνη, η Εκκλησία, το Σώμα των Αξιωματικών και τα Σώματα Ασφαλείας Χωροφυλακή και Αστυνομία πόλεων, η Ελίτ. Η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, που ενώ μεσολαβούσαν γεγονότα συνταρακτικά. Γεγονότα καθοριστικής σημασίας για το λαό και τη χώρα, δεν πήραν-τόλμησαν να τα επικρίνουν-καταδικάσουν γιατί η ίδια η Ελίτ είναι που τα τριτοεγγυήθηκε.

Και όχι μόνο αλλά ήταν αυτή που κρατούσε και επέβαλε τη διγλωσσία: Μια για τους Νόμους και μια άλλη για το δρόμο-λαό και τη λογοτεχνία. Γεγονός που πείθει ότι η Ελίτ, συνδέεται άμεσα με την εξουσία και ο ρόλος που της έχει ανατεθεί είναι να δικαιολογεί τις όποιες ενέργειες της εξουσίας. Αντί να σηκώνει φωνή διαμαρτυρίας και να τα καυτηριάζει και να

καταδικάσει τα όποια κακώς κείμενα. Μα και όταν μιλάει, μιλάει για όλα χωρίς θέση και άποψη, για το συγκεκριμένο θέμα. Ακολουθούν την τακτική «συμφωνεί με όλους και με όλα» και τα θέματα παραμένουν ως έχουν. Κατοχή, Δεκέμβρης, συλλήψεις, βασανιστήρια, εμφύλιος, στρατοδικεία, εξορίες, Μακρόνησος, φυλακές, εκτελέσεις κλπ. Με φωτεινές εξαιρέσεις δεν την άγγιξαν καθόλου.

Ούτε η τραγική θέση του λαού τράβηξε την προσοχή τους. Όπως η Εκκλησία, έτσι και αυτή έστω για τον τύπο δεν εξέδωσε ένα ψήφισμα διαμαρτυρίας. Το ίδιο και η Ακαδημία Αθηνών είχε καταντήσει σαν τη βουλή των Λόρδων. Μια νωθρή κάστα αστών που διαιώνιζαν την γεροντοκρατία και τη συντήρηση-αντίδραση στον τόπο. Και επειδή υπήρχαν και οι φωνές εκτός απ τη συντήρηση είχαν και θέσει στον εαυτό τους και ένα άλλο στόχο: να αφομειώνουν αυτούς που τολμούν να αρθρώσουν κάποια λέξη. Τους ανακύρητταν σε Ακαδημαϊκό και μετά και πάλι σιωπή. Αφού μετά τη ανακύρητταν δεν είχε το δικαίωμα να Λαλεί ατομικά

Το ίδιο τα ανώτατα στελέχη του στρατού, μα και όλες οι άλλες κοινωνικές δομές στη διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση. Το ίδιο δεν πρέπει να μην παραλείψουμε να καταγράψουμε πώς το καθεστώς δέχθηκε-επανένταξε στην κοινωνία τους ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, όσοι επέζησαν βέβαια απ αυτήν τη λαίλαπα και απολύθηκαν ύστερα από 5 έως και 20 χρόνια φυλακή. Αν μετά την αποφυλάκιση η πολιτεία τους έδωσε τη δυνατότητα να νοιώσουν ελεύθεροι και κυρίως άνθρωποι ή τους τραβούσε απ το ένα αστυνομικό τμήμα στο άλλο, όπως συνέβει με μένα, που μετά την δεκαεξάχρονη (16) φυλάκιση για τέσσερα (4) χρόνια πριν τη Χούντα και τέσσερα (4) μετά την απόλυσή μου, απ το Παρθένι της Λέρου, μέχρι την πτώση της χούντας, ο ασφαλίτης όλα αυτά τα οκτώ (8) χρόνια ήταν η σκιά μου. Και το ποιο τραγικό δεν μου επέτρεψαν να ριζώσω σε κάποια δουλειά και σε αυτό ακόμα το ασβεστοποιίο που εντικείμενο εργασίας μου ήταν τα πετάω πέτρες στο καμίνι. Μια δουλειά που μου την επέβαλαν με στημένα τα πολυβόλα επί πολλά χρόνια στη Γυάρα.

Αν κρίνω απ τη δική μου περίπτωση το κατεστημένο, όχι μόνο συνέχιζε να είναι εχθρικό, αλλά και όταν τα θυματά του πλήρωσαν πρόσβαρη με το πίο πολιτισμό τμήμα τη λευτεριά και πολλοί με τη ζωή, όταν και όσοι επέζησαν και απολύθηκαν η πολιτεία ούτε καν γύρισε να τους κοιτάξει. Το ίδιο ισχύει και για τους πολιτικούς πρόσφυγες, που επέστρεψαν ύστερα από τριάντα χρόνια, την ιθιγένεια, τους ανάπηρους, την εργασία κλπ.

Αν κρίνω απ τη δική μου προσωπική περίπτωση το κατεστημένο, όχι μόνο συνέχιζε να είναι εχθρικό προς τους Ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, αλλά δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα εξουθενωτικό και βάρβαρο. Εξακολουθούσε να μας έχει προγραμμαμένους. Και όχι μόνο μας είχε προγραμμαμένους, αλλά αυτό προσπαθούσε να μας το θυμίζει κάθε μέρα με την παρουσία του και με την πρώτη ευκαιρία οτι δεν παρετήθηκε απ την προσπάθεια εξόντωσης. Στο δρόμο, στη δουλειά στο καφενείο κλπ. Η κατοχή μερικούς μας βρήκε 13-16 και 17 χρονά παιδιά, ανειδίκευτα επαγγελματικά και πολλοί ακόμη σχολιαρόπαιδα και αποφυλακισθήκαμε όπως εγώ σαραντάριδες. Πολλών είχαν πεθάνει οι γονείς, τα αδέρφια είχαν κάνει τα δικά τους νοικοκυριά, είχαν τις δικές τους υποχρεώσεις. Τα σπίτια διαλύθηκαν, τα νοικοκυριά καταστράκηκαν. Πολλών τα σπίτια και τα χωράφια είχαν καταληφθεί απ τους «ενθικο-πατριώτες» και αρκετών είχαν δημευθεί με ειδική απόφαση των στρατοδικείων οι περιουσίες τους και πολλοί δεν είχαν που την κεφαλή κλίνει.

Η πολιτεία και η κοινωνική αρωγή, Εκκλησία ερυθρός σταυρός κλπ, έκριναν φαίνεται οτι δεν είχαν καμιά σχέση με το πρόβλημα και ας ήταν άνθρωποι, και ας γύριζαν απ τα κάτεργα που τους είχαν καταχωνιάσει για δικούς τους λόγους οι ίδιοι. Το κατεστημένο όχι μόνο σφίριζε αδιάφορα, αλλά έπαιρνε όλα εκεί τα μέτρα να τους κάνουν τη δύσκολη ζωή δυσκολότερη. Η ζωή μας ήταν ένα ανεκδιήγητο δράμα. Βέβαια ως ένα βαθμό δικαιολογώ την τέτοια συμπεριφορά και αδιαφορία. Από μάς που παρακολουθούσαμε τα κοινωνικό-πολιτικά πράγματα στη χώρα, ήταν και αναμενόμενη και κατανοητή ακόμα αυτή την

συμπεριφορά. Και ήταν κατανοητή η συμπεριφορά και τα όποια μέτρα, γιατί οι άνθρωποι χρειάστηκε και είχαν αναγκαστεί απ την προπολεμική αντικειμενική πραγματικότητα πρώτα να κάνουν την βασιλό-ματαξική δικτατορία και μεταπελευθερωτικά για να επανέλθουν στην εξουσία να κάνουν τα Δεκεμβριανά και σε συνέχεια για να διασφαλίσουν μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία να κάνουν έναν εξοντωτικό εμφύλιο πόλεμο και έβλεπαν ότι οι αλκυονίδες μέρες...

Τρία νούμερα επιβεβαιώνουν την δική μας κατανόηση και τη σκληρότητα του κατεστημένου η οποία συμποσούται σε αυτό που μου ειπε ο Διοικητής Ασφαλείας Θεσσαλονίκης «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης» α) Στις πρώτες εκλογές που έγιναν το 1951 η εκλογική δύναμη του είχε μείνει απ το έναμιση εκατομμύριο του ΕΑΜ ήταν 180,640 ψήφους. Το 1958 είχαν φτάσει στους 939,902 ψήφους και 1964 μόνο στις μεγάλες πόλεις (στην ύπαιθρο δεν είχε συνδιασμούς) 542,865 ψήφους. Τα κομματικά μέλη της ΕΔΑ, το 1958 ήταν 9,352 και το 1966 είχαν φτάσει στις 85,000. Και ο τύπος της το 1952 η «Αυγή» είχε 23,719 φύλλα ημερησίως και το 1967 διατηρήσε με διάφορες αυξομειώσεις αυτό περίπου τον ίδιο αριθμό κυκλοφορίας.

Βέβαια, στον εμφύλιο πόλεμο δεν μπορούν να λειτουργήσουν όλα σωστά και δίκαια. Θα γίνουν και ορισμένα παρατράγουδα, που θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν, όχι όμως και προσχεδιασμένες και οργανωμένες σκόπιμα πράξεις : συλλήψεις (όμηροι μελλοθάνατοι για την κλούβα και αναφανδών αθώους και άσχετους). Συλλήψεις στηριγμένες στο οργανωμένο παρακράτος, τους ανεύθυνους και καλοπληρωμένους χαφιέδες, που τον πρώτο τυχόντα προσωπικό του εχθρού μπορούσε, χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια να τον μετατρέπει σε κρατούμενο. Και με κατηγορητήρια στηριγμένα στα απάνθρωπα βασανιστήρια, με αποκορύφωμα την περίφημη φάλαγγα, που καθιστούσε ανίκανο τον βασανιζόμενο να σταθεί σε όρθια πλέον στάση. Την εποχή εκείνη το κυνήγι των Αντιστασιακών είχε γίνει μια «συνήθης καθημερινή ιστορία» Το παρακράτος είχε εθιστεί σε ένα είδος μιθριδατισμού στην ιδέα του να προκαλεί φόβο και φρίκη.

Η μεταπολεμική αστάθεια των κυβερνήσεων στη χώρα, σε συνδιασμό με την πολιτική του αντικομμουνισμού, αναβάθμισε το ρόλο του σώματος των αξιωματικών και του ένστολου παρακράτους. Το κλίμα που επικρατούσε τους είχε δημιουργήσει την εντύπωση, ότι η εθνική ακεραιότητα της χώρας βρισκονταν στα χέρια τους και είχαν ταυτίσει την ύπαρξη, την βαθμολογική αναβάθμιση και την δραστηριότητά τους με τη διατήρηση του κλίματος του εμφυλίου. Η διατήρηση αυτού του κλίματος άρχισε να μετατρέπει το σώμα των αξιωματικών σε ένα αυτόνομο παράγοντα του δημόσιου βίου. Για να εφαρμοστεί η πολιτική του αντικομμουνισμού έπρεπε πρώτα να πάρει σάρκα και οστά ο κομμουνιστικός κίνδυνος, ο οποίος έπρεπε να εξοντωθεί εκτός από παράνομα και «νόμιμα» και κυρίως να διατηρηθούν: Έκτακτα μέτρα και έκτακτα στρατοδικεία σε ισχύ και δράση. Και για να διατηρηθούν έπρεπε να βρεθούν εκείνοι οι «κομμουνιστές» που ενέπλεκαν συνωμοσίες, και ανυλυνώς να προετοιμάζουν δολιοφθορές και κατασκοπία εις βάρος του ελληνικού κράτους. Δίκες σαν αυτή του Μπελογιάννη κλπ.

Τώρα πλέον θύματα αυτής της πολιτικής, δεν ήταν μόνο ο μικρός αριθμός των παρανόμων οργανώσεων και τα λίγα στελέχη του παράνομου μηχανισμού του ΚΚΕ, που κατηγορήθηκαν για «κατασκοπία και συγκρότηση κομμουνιστικής ομάδας», και ο ανυπότακτος λαός, αλλά και αξιωματικοί εν ενεργεία. Για τα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων που στόχο είχαν την πλήρη εκκαθέρωση του σώματος απ τους ελαχίστους εναπομείναντες δημοκρατικούς αξιωματικούς και η ικανοποίηση επαγγελματιών επιδιώξεων, φιλοδοξιών και κυρίως ξεκαθέρωμα λογαριασμών ανάμεσα σε ακραίους αντικομμουνιστές και φιλελεύθερους, αμέσως μετά τον εμφύλιο. Έτσι τα έκτακτα μέτρα στο στόχαστρο εκτός απ τους κομμουνιστές-Αντιστασιακούς χρησιμοποιήθηκαν και για την εξόντωση οσων δεν ήταν ξεκάθαρα αντικομμουνιστές.

Η κορύφωση της πολιτικής αυτής εκδηλώνεται έμπρακτα το 1952 με δύο διαφορετικές υποθέσεις που επιδιώχθηκε να συνδεθούν έτσι ώστε και να δικαιωθεί για άλλη μια φορά αυτή η πολιτική, αλλά και να διατηρηρήσουν τα τα έκτακτα μέτρα τη δυναμική τους. Μόνο η διατήρηση των εκτάκτων μέτρων και των εκτάκτων στρατοδικείων, μπορούσαν να νεκρώσουν την κριτική σκέψη, να μετετρέψουν την υποψία σε καταδίκη και τον φόβο εργαλείο της κοινωνικής συνοχής. Η πρώτη ήταν η δίκη για «κατασκοπία» 29 κομμουνιστών και η δεύτερη, η δίκη των αεροπόρων το ίδιο για «κατασκοπία». Οι στόχοι ήταν δύο: α) η ανακάλυψη μιας «μικροσυνομοσίας» για να δημιουργηθούν προβλήματα στην κυβέρνηση Πλαστήρα και β) επικαλούμνοι τον κομμουνιστικό κίνδυνο να βγάλουν από τη μέση πολλούς ικανούς αξιωματικούς, απ' τους οποίους κινδύνευαν να υπερφαλαγγιστούν οι ΙΔΕΑτες στην επόμενη επιτηρίδα.

Η συνομοσία έτσι όπως ήταν διαμορφωμένα τα πράγματα μεταπελευθερωτικά και ειδικά στο στρατό δεν ήταν δύσκολο να σχεδιαστεί. Ήταν όμως τόσο «στημένη» που δεν έπαιζε κανέναν, ακόμα και αυτούς που την έκαναν. Αφορμή ένα απλό ατύχημα σε ένα αεροπλάνο που θεωρήθηκε ότι έγινε απ' τους κομμουνιστές, αρα υπήρχε «κομμουνιστική διείσδυση». Εγιναν συλλήψεις αξιωματικών και υπαξιωματικών και πέντε ιδιώτες μεταξύ των οποίων και ο καθηγητής Χρήστος Δαδαλής, ο οποίος δεν άντεξε και πέθανε πως και εκατοντάδες άλλοι από τα βασανιστήρια. Οι συλλήψεις έγιναν με πλήρη μυστικότητα και η απομονωση ήταν όπως πάντα απόλυτη, αφού σκοπό είχε να μην μαθευτεί. Και αυτό γιατί υπήρχε σοβαρός λόγος η υπόθεση των αεροπόρων να συνδεθεί με την υπόθεση Μπελογιάννη. Στη δίκη αυτή είχαν ήδη βγεί τελεσίδικα θανατικές καταδίκες και η κυβέρνηση είχε δηλώσει ότι οι καταδικασθέντες σε θάνατο δεν θα εκτελεστούν. Άμεση συνεπώς προέκυπτε η ανάγκη να συνδεθούν αυτές οι δύο υποθέσεις γιατί μόνο με τη σύνδεση θα αποδεικνύονταν η συμμετοχή του Μπελογιάννη στην υπόθεση των αεροπόρων και θα γίνονταν οι εκτελέσεις παρά την κυβερνητική δήλωση.

Ενώ ο ολιγοήμερος συγκρατούμενος μου Δ. Μπάτσης, είχε κάνει «δήλωση», προς τιμήν του αρνήθηκε να συνεργαστεί στην υλοποίηση του σχεδίου και γι αυτό οδηγήθηκε στο απόσπασμα παρά την υπόσχεση. Έπρεπε όμως να αποδειχθεί πως ό,τι έκανα οι αεροπόροι το έκαναν κάτω απ' την καθοδήγηση του ΚΚΕ. Μια και δεν συνεργάστηκε ο Μπάτσης έπρεπε να βρεθούν ενοχοποιητικά στοιχεία, αφού οι ομολογίες είχαν αποσπαστεί με τη βία και υπήρχε το ενδεχόμενο μην αποδείξουν τη σύνδεση στο Αεροδικείο. Για να στηριχθεί η υπόθεση, οι εμπνευστές της σκευωρίας «μύησαν» τον δόκιμο χειριστή της σχολής Εφέδρων Ν Ακριβογιάννη και τον έστειλαν στην Αλβανία στις 7/4/1952 «επί εθνική αποστολή κατασκοπίας, κατά την οποία ούτος θα εμφανίζετο ως φυγάς κομμουνιστής». Στη συνέχεια τον κατέδωσαν στις αλβανικές αρχές, με τη βεβαιότητα ότι οι Αλβανοί θα τον καταδίκάζαν σε θάνατο ως κατάσκοπο της ελληνικής κυβέρνησης, όπως και τελικά έγινε στις 15/4/1953.

Στις 16/4/52 ο αντικυβερνητικός τύπος φέρνει την υπόθεση στη δημοσιότητα και την επόμενη μέρα η Ελλάδα κατακλύζεται από δημοσιεύματα για την «ανακαλυφθείσα κομμουνιστική δράση» στην αεροπορία. Δεν παρέλειψαν να κάνουν αναφορά και για κατάρρευση αεροσκαφών. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά. Η δίκη των αεροπόρων άρχισε στις 22/8/1952 και τελείωσε τις 17/9/52, οι ποινές ήταν εξοντωτικές για τους κατηγορούμενους αφού οι κατηγορούμενοι κατά το βούλευμα εκτέλεσαν εντολές του ΚΚΕ που βρίσκονταν στο εξωτερικό. Ο σημαρχος Παναγουλάκης και ο υποσημαγωγός Θεοδωρίδης καταδικάστηκαν εις θάνατο. Οι δύο απ' τους αεροδίκες, ο σημαγός Μαργαρίτης και ο αντισημαρχος Αντωνάκος που ήταν οι εμπνευστές και οι αυτουργοί έγιναν αρχηγοί του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας και απ' τις αυτές θέσεις στήριξαν τη χούντα μέσα στην Αεροπορία. Μα και οι Υπουργοί Αμύνης Γ. Μαύρος και Π Κανελόπουλος αντί να συμβάλουν στην εξυγείανση του παρακράτους, προτίμησαν να παίξουν το ρόλο που τους επέβαλε η θέση τους, αφήνοντας ή και βοηθώντας τους μηχανισμούς όχι μόνο να διατηρηθούν αλλά και

λειτουργήσουν έτσι ώστε να φτάσουμε στη χούντα που ήταν και ο τελικός προορισμός όταν το λαϊκό κίνημα θα ξαναδιεκδικούσε τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Το παρακράτος πολιτικό και ένστολο, αφού στη διάρκεια του εμφυλίου βοηθούμενο πρώτα απ το Βασιλιά και μετά και απ τον Παπάγο, προώθησε σε θέσεις κλειδιά τους δικούς του ανθρώπους σε συνεργασία κυρίως με τους ξένους και μια μερίδα βασιλικών αξιωματικών που ανήκαν στη μυστική στρατιωτική οργάνωση του ΙΔΕΑ όχι μόνο είχε εθιστεί στο μιθριδατισμό, την αυθερεσία, την διαλποκή και τη δολιοφθορά, αλλά και συνομοτούσαν εις βάρος του λαού και της χώρας. Ο εμφύλιος, εκτός από το αδερφοκτόνο μίσος που άργησε να καταλαγιάσει, την οικονομική καταστροφή και την ακυβερνησία, οδήγησε και σε ένα άλλο κακό : Στη μεγαλύτερη εξάρτηση της χώρας από τους Αμερικανούς. Και δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι ήταν ακριβώς αυτή η εξάρτηση που αποζητούσαν όλες από κοινού οι αντιδραστικές δυνάμεις. Γιατί μόνο αυτή η μεγαλύτερη εξάρτηση τους εξασφάλιζε τη συνέχεια και την απρόσκοπτη παραμονή στην εξουσία.

Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο 15,6 μια παράγραφος λέει «Εάν μή τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτό και εις το πύρ βάλλουσι και καίεται» που σημαίνει: (όποιος δεν μείνει ενωμένος με μένα, πετιέται έξω, όπως το κλήμα, ξεραίνεται, το μαζεύουν και τα ρίχνουν στη φωτιά και καίγεται). Με βάση αυτήν την αρχή οι Ασφάλειες, με υπευθυνούς τους ανά τη χώρα Κόντους, ήταν ο μηχανισμός του τρόμο και της φρίκης. Χαρακτηρίζοντας συλλήβδην «εχθρούς» της Ελλάδας τους Αντιστασιακούς, προσπαθούσαν με τα πιο φρικτά βασανιστήρια να τους εξοντώσουν. Για την Ασφάλεια αξία είχε η «κατηγορία» καθαυτή και όχι η εγκυρότητά της...Και ενώ βασάνιζαν έλεγαν, «πές την αλήθεια για να αποφύγεις τα χειρότερα», έτσι άρχιζαν τη δουλειά οι βασανιστές, απευθυνόμενοι στον συλληφθέντα. Ο «κατηγορούμενος» αγνοούσε παντελώς το περιεχόμενο της κατηγορίας και καλούνταν να απολογηθεί στα τυφλά. Και επειδή δεν υπήρχε περίπτωση να αθωωθεί, μερικοί κάτω από φρικτά βασανιστήρια καταθέτανε, συνήθως κατά φαντασία, πταίσματα που δεν είχε διαπράξει, για να ελαφρύνουν τη θέση τους. Ο κρατούμενος βρισκόταν σε πλήρη και διαρκή απομόνωση.

Και στην πιο ατελέστερη νομική νομοθεσία, υπάρχει μια βασική νομική αρχή που λέει ότι ο «ένοχος, ένοχο ού ποιεΐ». Στην μεταπολεμική Ελλάδα όμως, η βιομηχανία παραγωγής «ενόχων» στηρίζονταν στην αντίστροφη εφαρμογή αυτής ακριβώς της αρχής. Τα ποσοστά του ΕΑΜ μεγάλα. Η επηρροή το ίδιο. Οι ανάγκες παραγωγής ενόχων ακόμα πιο μεγάλη και η αναζήτηση του πραγματικού ενόχου απαιτούσε χρόνο. Ο χρόνος πίεζε γι αυτό και δεν αρκούσε η αντιστροφή της παραπάνω αρχής. Έτσι κρίθηκε αναγκαίο μέσω των εξεικευμένων βασανιστηρίων και ο ΜΗ ένοχος να «ΠΟΙΕΙ ενόχους»

Για να διασφαλίσουν την απρόσκοπτη λειτουργία αυτής της αρχής την στήριξαν με τον αποκλεισμό την κατ αντιπαράθεση εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας τόσο στην Ασφάλεια, άλλο τόσο και στο στρατοδικείο. Και αυτό γιατί αν υπήρχε αντιπαράθεση εκτός του ότι θα αποκαλύπτονταν η κατασκευεί ενόχων, δεν θα υπήρχε μυστικότητα και όταν δεν υπάρχει μυστικότητα, δεν προκαλείται τρόμος. Και όταν δεν προκαλείται τρόμος δεν παραδειγματίζεται αποτελεσματικά ο λαός. Ο τρόμος ήταν προϊόν της άκρας μυστικότητας με την οποία διενεργούνταν η όλη διαδικασία. Και η μυστικότητα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι η καλύτερη φίλη και συνεργάτης της διαπλοκής, της διαφθοράς και της όποιας παρανομίας. Λέγεται πως όλες οι αυτοκρατορίες ούτε δημιουργήθηκαν, ούτε διατηρήθηκαν σε βάθος χρόνου με τη δύναμη, αλλά με τον φόβο και τη φρίκη που καλλιεργούσαν και τον τρόπο που διατηρούσαν.

Τα κατηγορητήρια ήταν ένας κατάλογος ονομάτων, που με εξασφαλισμένη την ανωνυμία του πράκτορα, καταδότη, συνεργάτη και χαφιάς πληροφοριοδότη, ο οποίος συνήθως αράδιαζε ασύστολα ψέματα και κατέθεται άσχετες κατηγορίες, με την απέλπιδα προσπάθεια αφού αμείβονταν με μπόνους και ήταν υπεράνω υποψίας συνέτασε ένα κατάλογο, που έπρεπε οπωσδήποτε να συλληφθούν. Και ήταν αυτά τα ψεύδη που πολλαπλασίαζαν με

γεωμετρική πρόοδο τη συγκομική. Και να πώς: Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ένας απ το Γκρούπ των βασανιστών, εκφωνούσε τα ονόματα του καταλόγου, που είχε συντάξει ο καταδότης, με την παράλληλη βεβαίωση του επικεφαλής ότι «αν πέντε έστω ονόματα απ αυτά που άκουσε, δεχθεί να τους κατονομάσει σαν συνεργάτες του, θα τον αφήσουν ελεύθερο». Ο κατάλογος αυτός με την κατάλληλη επιξεργασία...θα πολλαπλασιασθεί και με τον αντίστοιχο εμπλουτισμό των στοιχείων αυτών, θα αποτελέσει το υλικό για την διατύπωση κατηγορητηρίου, ή κάποιος κρατούμενος σε κατάσταση αφαθείας κρατώντας το σκατεμένο χέρι του ο ασφαλίτης γρατσούνισε, έστω και δισανάγνωστη μια υπογραφή σε ένα κατηγορητήριο, που ενοχοποιούσε πρώτα τον εαυτό του για πράξεις, που ίσως ο ίδιος δεν έκανε ούτε γνώριζε σε μία λίστα με ονόματα που έπρεπε να συλληφθούν. Η μέθοδος αυτή θα εξασφαλίσει την πρώτη ύλη-εργαλείο πλέον για την εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Σε πολλές περιπτώσεις ο βασανισμένος κρατούμενος γρατσούνιζε και μια δεύτερη «υπογραφή» κάτω από μια «δήλωση», μετανοίας.

Μέσω των Επιτροπών Ασφαλείας στην αρχή, Δικαστήρια μετά και τα έκτακτα μέτρα και τα Στρατοδικεία σε συνέχεια, όπου η μόνη κατατάληξη του συλληφθέντα θα είναι η εξορία, η φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα. Με αυτόν τον τρόπο και τα μέσα προσπαθούσαν να διαλύσουν το ΕΑΜ. Μια «υπογραφή» που πολλές φορές ήταν και εντελώς πλαστή, γι αυτό στο στρατοδικείο πριν απ τη δίκη το πρώτο πράγμα που έκανε ο κατηγορούμενος ήταν να δηλώσει πως ο,τι «είπε και έκανε» τα έκανε σε κατάσταση εκτός εαυτού και ελέγχου, γι αυτό και δεν δέχεμαι το κατηγορητήριο γιατί είναι προϊόν βασανιστηρίων και μετά λόγω γνώσεως ανακαλώ τη «δήλωση μετανοίας».

Βέβαια η ανάκληση της δήλωσης, ανεξάρτητα απ τον τρόπο που αυτή αποσπάστηκε επιβάρυνε τη θέση του κρατουμένου και στην προσμέτρηση της ποινής περνονταν σοβαρά υπόψη. Επιβάρυνε και μάλιστα σοβαρά τη θέση στην προσμέτρηση της ποινής γιατί με την ανάκληση εξέθετε το σύστημα παραγωγής κρατουμένων.

Γράφονται, γιατί με αυτό το γενικόλογο και άσχετο κατηγορητήριο επι μίσω σχεδόν αιώνα οι αγωνιστές της Αντίστασης ήταν τα μιάσματα, οι απόβλητοι της κοινωνίας και της ζωής. Με τον ίδιο «φυσικό» τρόπο που θα έκαναν τη σωματικής τους ανάγκη σκοτώναν στο δρόμο, τους έκαιγαν το σπίτι, τους άρπαζαν το όποιο βίος είχαν. Συνελλάμβαναν όποιον ήθελαν, έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα με την ίδια ευκολία, που θα μετακινούσαν ένα έπιπλο απ τη μία σε μία άλλη θέση στο σπίτι τους. Για τον ίδιο λόγο τους βασάνιζαν στις ασφάλειες, τους καταδίκιζαν χωρίς δίκη σε βαριές ποινές και πολλές εκατοντάδες στάλθηκαν με αυτόν τον τρόπο στο Άγιο Πέτρο.

Τότε για το παρακράτος και το επίσημο κράτος ακόμα, το ζητούμενο «έγκλημα», δεν υπήρχε λόγος να αναζητηθεί, να βρεθεί και διατυπωθεί σαν πράξη-κατηγορητήριο. Το «έγκλημα» γι αυτόν που πήρε μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, συνειρμικά ήταν αυτονόητο. Γι αυτό και το σύνθημα ήταν «Εξοντώστε τους, σκοτώστε τους. Δεν είναι Έλληνες και όσοι δεν είναι Έλληνες, δεν έχουν θέση στην Ελλάδα»!!! Και είχαν «δίκαιο» οι «άνθρωποι» πως να εξομοιώσεις έναν τριςχιλιετή Έλληνα με έναν κομμουνιστή!!!

Άλλωστε γι αυτόν ακριβώς το σκοπό αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, το νεκραναστημένο κράτος της δοσίλογης Δεξιάς και του υπέρογκου και καλοθρεμένου απ τους κατακτητές παρακράτος, με την βοήθεια του αγγλικού στρατού κατατοχής με τους οποίους ξανά ταύτησαν τα συμφέροντα μαζί τους, εξαπόλυσαν ανα τη χώρα λευκή τρομοκρατία για να εξοντώσουν αδιάκριτα όποιον συμμετείχε με οποιονδήποτε τρόπο και σε οποιαδήποτε οργάνωση πολιτική ή ένοπλη

Το επικυρίαρχο το 4ο Αυγ/νό Μεταξικό παρακράτος, εμπλουτισμένο με το κατοχικό, τους κάθε λογής δοσίλογους συνεργάτες των κατακτητών και οι απόντες, σε συνεργασία με το επήσιμο κράτος, οι ασφάλειες είχαν μετατραπεί σε Γενικά Στρατηγεία με αντικείμενο την παραγωγή μέσω των βασανιστηρίων «τεκμηρίων» για την εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης. Της Αντίστασης στην όποια όχι μόνο οι ίδιοι δεν πήραν μέρος για την

απελευθέρωση της Ελλάδας, απ τους τρεις κατακτητές αλλά και συνεργάστηκαν «διά ίδιον όφελος» και για να κατακτηθεί η χώρα, αλλά και για να μην οργανωθεί Αντίσταση για την απελευθέρωσή της. Και λέω «δια ίδιον όφελος» γιατί δεν μπορεί να ισχυριστεί κανείς, οτι δεν κατακτήθηκε η χώρα και δε βρέθηκε από νικητής ο λαός μας σκλαβωμένος. Οτι πέθαινε απ την πείνα στους δρόμους και οτι τον σκότωναν σαν να επρόκειτο για σκυλιά στους δρόμους των πόλεων οι κατακτητές βοηθούμενοι και απ τους ίδιους.

Στα Τμήματα Ασφαλείας, κάτω απ τις γνωστές τότε συνθήκες τακτική ανάκριση συνήθως δεν γίνονταν ή αν γίνονταν λειτουργούσε κατά τέτοιο τρόπο, που να παράγει την πρώτη ύλη για την ταχύριθμη λειτουργία των έκτατων στρατοδικείων. Οι στόχοι της ασφάλειας ήταν πολλοί και ποικίλοι βασικά όμως α) Να κάνει όσο το δυνατόν περισσότερες συλλήψεις. β) Να «πείσει χωρίς βρισιές, απειλές, φάλαγγες κλπ» αλλά με «ευγενικό» και «πολιτισμένο» τρόπο το συλληφθέντα να αποδεχθεί το «κατηγορητήριο ως έχει» γ) Να εκμαιευθούν στοιχεία για μια νέα υπόθεση, με την προτροπή και την υπόδειξη οτι «αν βοηθήσει» το έργο της ασφάλειας το δικαστήριο την βοήθεια αυτή όχι μόνο θα τη «λάβει σοβαρά υπόψη του, αλλά και θα εκτιμηθεί σαν μια πράξη πατριωτική», αλλά και με την απειλή πως «αν δεν βοηθήσεις θα το φάς το κεφάλι σου και εισαι Νέος ακόμα παναθεμάσε». Κρίμα! Κρίμα!!

Αν το κατάστημα της Ασφάλειας ήταν κοντά σε στεγασμένο χώρο, για να μην ακούγονται οι φωνές απ τα βασανιστήρια, έβαζαν μπρός μια μοτοσικλέτα ή μια γεννήτρια, ώστε να καλύπτονται οι φωνές.

Ο χρόνος που μεσολαβούσε απ τη σύλληψη μέχρι την καταδίκη ήταν τόσο λίγος, που ήταν αδύνατο στη μικρή αυτή διάρκεια, να έχουν βρεθεί όλα εκείνα τα στοιχεία για να εξακριβωθεί η ενοχή του κατηγορουμένου. Στοιχεία που να συνθέτουν, έστω βάσιμες ενδείξεις αν όχι αποδείξεις για την τεκμηρίωση του κατηγορητηρίου και κυρίως χρόνο για την αναζήτησι-ανέβρεση μαρτύρων υπεράσπισης του κατηγορουμένου. Η αναζήτησι και η ανεύρεση μαρτύρων υπεράσπισης την εποχή εκείνη, ήταν κάτι που ταυτίζονταν με το θα... : «έρθει και σένα η σειρά σου αν τολμήσεις να μας διαψεύσης», γι αυτό και ήταν ενα απ τα πιο δύσκολο έως ακατόρθωτα θέματα. Και ήταν δύσκολο, γιατί ολος ο κόσμος είχε πεισθεί οτι οι μάρτυρες υπεράσπισης εκτός του οτι δέχονταν πιέσεις, δεν εισακούονταν συνεπώς γιατί να εκτεθούν χωρίς να προσφέρους κάποιο αποτέλεσμα. Ακόμα και αυτοί οι αυτόπτες που μπορούσαν να αποδείξουν την αθωότητα του κατουγορημένου, αναλογιζόμενοι τις συνέπειες δεν έβαζαν σε κίνδυνο τη ζωής τους. Και δεν την διακινδύνευαν γιατί δεν ήταν λίγες φορές που δέχονταν απειλές, χαρακτηρισμούς όπως «κρυφοκουμμούνι, Βούλγαρε», γιουχάρωνταν, προπηλακίζονταν, δέρνονταν έξω απ τα δικαστήρια πρώτα και στην αίθουσα του στρατοδικείου ακόμα.

Δεν είναι λίγοι αυτοί που από μάρτυρες υπεράσπισης, ύστερα από λίγο σύρθηκαν σαν κατηγορούμενοι στο Στρατοδικείο. Οσο για τους μάρτυρες κατηγορίας συνήθως ήταν χωροφύλακες, ΜΑΗδες και ανθρωποι απ τα ΤΕΑ ή κάποιος που δεν άντεξε τα βασανιστήρια και πήρε στο λαιμό του, εκτός απ τον εαυτό του και όσους άλλους του είχαν απαριθμήσει-υποδείξει να τους συμπεριελάβει στην «οργάνωση»

Όπως γράφω και σε άλλο σημείο, στη χώρα μας έχουν συμβεί τα πιο οξύμωρα, παράλογα και τραγελαφικά πράγματα: Για να συλληφθεί κάποιος Αντιστασιακός αρκούσε να πεί κάποιος βασανιζόμενος οτι ήταν στη Αντίσταση ή κάποιος κουλοφόρος να δείξει με το δάκτυλο κάποιον και τον άρπαζε η ασφάλεια... Ενώ λοιπόν, αυτά ίσχυαν για τους Αντιστασιακούς και για τους αποδειγμένα ακόμα δοσίλογους, για να καταγγίλει κάποιος κάποιον για δοσίλογισμό, έπρεπε να αποδείξει οτι την όποια πράξη δοσίλογισμού έπρεπε να την είχε κάνει ο δοσίλογος «εκούσια» και «συνειδητη».Θα φέρω μια άσχετη αλλά ενδεικτική παρομοίωση για τη θέση που βρίσκονταν αυτός που είχε υποστεί συνέπειες από κάποιον δοσίλογο. Αφού με βάση τη Νομοθεσία για την τιμωρία του δοσίλογου έπρεπε ο παθόν εκτός απ την καταγγελία να αποδείξει αυτός οτι η όποια δοσίλογη πράξη είχε γίνει

«εκούσια» και «συνειδητή», η θέση του παθόν την εποχή εκείνη έμοιαζε με αυτήν της βιασμένης γυναίκας. Γιατί και στην περίπτωση του βιασμού δεν αρκεί η καταγγελία...

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΕΣ ΔΟΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Στο Νομό μας η Αντίσταση με διάφορες μορφές και εκδηλώσεις αρχίζει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής. Πρώτα με τη γενική δυσαρέσκεια και δυσφορία. Έπειτα με την άρνηση να συμμορφωθεί με τα όσα πρέσβευαν και απαιτούσαν οι Γερμανοί.

Με την αγανάκτηση, την αντίδραση και την απόρριψη φτάσαμε στον Ιούλη του 1941, που με πρωτοβουλία των ντόπιων κομμουνιστών συγκροτείται η πρώτη εφταμελής (7) οργανωτική Επιτροπή αγώνα, δύο σχεδόν μήνες πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ.

Αμέσως μετά την ιδρυτική διακήρυξη του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ), συγκροτήθηκε η Περιφερειακή Επιτροπή του ΕΑΜ Επαρχίας Ημαθίας. Και στα μέσα στον Αύγουστο συγκροτήθηκε η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και σε συνέχεια η πρώτη πενταμελής (5) Επιτροπή ΕΑΜ ΝΕΩΝ, που αποτέλεσε αργότερα το πρόπλασμα της ΕΠΟΝ. Η Ε.Α με το πέρασμα του χρόνου, χωρίς να χάσει την αρχική της αποστολή, που ήταν η κάθε είδους βοήθεια και συμπαράσταση προς τους φτωχούς και αδυνάτους και ειδικά στους αναπήρους του Αλβανικού μετώπου μετεξελίχθηκε σε επιμελητεία του αντάρτη.

Η Κατοχή της Βέροιας άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις (5) πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν απ τη Βόρεια είσοδο της πόλης. Απ τον παλιό φόρο. Πριν από αρκετή ώρα, πολλά σμήνη αεροπλάνων πετούσαν πάνω απ την πόλη. Και στις πέντε η ώρα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαριά τάκνς. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα βαριά στην Πλατεία Ωρολογίου.

Η ατμόσφαιρα που επικράτησε απ την παρουσία του κατακτητή ήταν παγερή. Εξαίρεση αποτέλεσε ένα μικρό ελάχιστο κομμάτι απ τις χιλιάδες Βλάχους που κατοικούν στη Βέροια, που οργάνωσαν αργότερα γιορτή στο Εστιατόριο ΑΛΤ, και ύψωσαν δίπλα στη ελληνική τη γερμανική σημαία και τη Ρουμάνικη.

Βέβαια και σε αυτήν την ενέργεια γι' αυτούς που πρωτοστατούσαν είχε μια συμβολική σημασία η τοποθέτηση της γερμανικής δίπλα στην ελληνική. Και ο συμβολισμός συνίσταται στο γεγονός ότι οι Γερμανοί, είχαν θέση σαν απαράβατο όρο η ελληνική σημαία να τοποθετείτε δίπλα στη γερμανική και όχι η γερμανική δίπλα στην ελληνική.

Ας σημειωθεί ότι ο Μεταξάς, εκτός του ότι απαγόρευσε στους δίγλωσσους να μιλούν και την δεύτερη γλώσσα, που και αυτή θεωρούνταν Μητρική τους γλώσσα, είχε απ το 1936 εξορίσει πολλούς Βλάχους, με το αιτιολογικό ότι έκαναν Ρουμάνικη Προπαγάνδα.

Με εξαίρεση αυτούς τους ελάχιστους, όλοι οι άλλοι δίγλωσσοι, όχι μόνο συμμετείχαν στον Ιταλό-Ελληνό πόλεμο και την Αντίσταση, αλλά ήταν και απ τους βασικούς στυλοβάτες με την κτηνοτροφία, τα ζώα μεταφοράς και την οικονομική τους ευρωστία: Τροφοδότησαν, στέγασαν, περιέθαλψαν και διακίνησαν σαν σύνδεσμοι τις πιο δύσκολες και εμπιστευτικές διαταγές και διασυνδέσεις ατόμων και μονάδων.

Ο σύνδεσμος είναι ο ιμάντας που μεταφέρει τις οδηγίες-διαταγές απ τα ανώτερα κλιμάκια προς τα κατώτερα και αντίστροφα. Είναι αυτός που πρέπει να διατηρήσει ζωντανή την επικοινωνία τόσο ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις άλλο τόσο και με τα ένοπλα τμήματα και κυρίως με αυτά.

Μέσα από μπλόκα, τις γραμμές του εχθρού και τα μετώπισθέν του, και κυρίως κατά τη διάρκεια της μάχης να μεταφέρει προφορικές εντολές ή μικροσκοπικά σημειώματα-οδηγίες, καθώς και τις εκθέσεις για την εφαρμογή τους, για τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις και ποσοτικά κυρίως στοιχεία για την πορεία της μάχης τα λεγόμενα «οργανωτικά αποκρυσταλώματα» για την περαιτέρω δράση.

Και στα μπλόκα που στο Νομό Ημαθίας έχουν γίνει πολλά: Βέροια, Νάουσα, Αλεξάνδρεια και σε πολλά χωριά, συνοικίες και μαχαλάδες ακόμα. Οι σύνδεσμοι ήταν αυτοί που με κίνδυνο της ζωής τους έσωζαν πολλούς συναγωνιστές και απλούς ανθρώπους απ βέβαιο θάνατο ή την ομηρία και όταν είχαν συλληφθεί ακόμα ή και μεταφέρονταν για το στρατόπεδο ή και την εκτέλεση. Συνέβαλαν στην οργάνωση δημιουργίας λαϊκού σάλου για την απελευθέρωση του ή των συλληφθέντων.

Μόλις η Νομαρχιακή Επιτροπή ή κάποια τοπική οργάνωση πάρει μέσω του συνδέσμου την πληροφορία, ότι θα γίνει μπλόκο στο τάδε μέρος και την τάδε ώρα η κάθε οργάνωση το πρώτο πράγμα που κάνει είναι να καλέσει τους συνδέσμους να ειδοποιήσουν τους παράνομους ότι στον τόπο ή την περιοχή που μένουν θα γίνει μπλόκο για να πάρουν τα μέτρα τους ή οι ίδιοι οι σύνδεσμοι τους μετακινούν σε άλλη περιοχή και το δεύτερο είναι να προσδιορίσει ποια απ τα στελέχη θα πάνε εθελοντικά στο μπλόκο να πρωτοστατήσουν-καθοδηγήσουν ώστε το κόστος σε συλλήψεις ή άλλες συνέπειες να είναι όσο το δυνατόν μικρότερες απ τις προβλεπόμενες.

Η πρώτη σύσκεψη χωρίς να παρθούν αποφάσεις συγκεκριμένες στην Ημαθία, έγινε την ίδια μέρα που οι «άρχοντες της χώρας» την εγκατάληψαν απ τους τραυματίες του αλβανικού μετώπου, που την ημέρα που οι «άρχοντες» γύρισαν την πλάτη στο λαό και τη χώρα βρίσκονταν με αναρρωτική άδεια και από στελέχη του ΚΚΕ, που ήταν σε παρανομία αλλά σε στενή επαφή και συνεργασία με το συνδικαλιστικό κίνημα και τα προβλήματα του λαού γενικά, της Νάουσας και της Βέροιας ειδικά που ήταν η πόλη που είχε τους περισσότερους εργάτες. Η Νάουσα, Βέροια και η Εδεσσα ήταν οι πιο βιομηχανοποιημένες πόλεις της Ελλάδα την Εποχή εκείνη.

Στο μεταξύ άρχισαν να καταφτάνουν και οι δραπέτες εξόριστοι και φυλακισμένοι του Νομού. Οι επαφές ήταν σε καθημερινή σχεδόν βάση. Και οι συσκέψεις διαδέχονταν μια την άλλη. Οι μεμονωμένες τριάδες πολλαπλασιάζονταν, οι τριάδες συγχωνεύονταν και στα τέλη του Ιούλη με αρχές Αυγούστου του 1941, δύο σχεδόν μήνες πριν την ίδρυση του ΕΑΜ, συγκροτείται η πρώτη η πρώτη 7μελής επιτροπή στη Βέροια και λίγο αργότερα στη Νάουσα και σε συνέχεια συγκροτήθηκε η περιφερειακή επιτροπή του ΕΑΜ Ημαθίας.

Τα ονόματα των αγωνιστών που πρωτοστάτησαν και συμμετείχαν στις επιτροπές στη διάθεση οσων θελήσουν να τα γνωρίσουν. Όπως και τα ονόματα των σκοτωμένων ανταρτών στη μάχη με τους Πουλικούς στο ΣΤ! Δημοτικό Σχολείο Βεροίας.

Παράλληλα με το στήσιμο πολιτικών ΕΑΜικών οργανώσεων, συγκροτούνταν και οι πρώτες ένοπλες ομάδες, που υπήρξαν οι πρώτοι πυρήνες του Βερμίου πριν ακόμα δημιουργηθεί ο ΕΛΑΣ. Οι ομάδες που θα αποτελούσαν το πρόπλασμα του θρυλικού ΕΛΑΣ. Μέχρι την ίδρυση του ΕΛΑΣ η προσπάθεια περιορίστηκε στη δημιουργία οργανώσεων, την κατανομή ρόλων και ευθυνών κατά τομείς: Οργανωτικό, διαφώτισης, αλληλεγγύης, περιφρούρησης κλπ. Το στήσιμο συνεργείων για την αναγραφή συνθημάτων, διαφωτιστικού υλικού και το καθημερινό μοίρασμά του.

Την οργάνωση κατά τομείς για τη συλλογή: χλαίνες, χάρτες, Τσάντες κιάλια, ξίφη, κράνη, και κάθε είδους όπλα κλπ. Παραστάσεις προς τις αρχές κατοχής. Διαμαρτυρίες για τις επιτάξεις, τις αρπαγές, τις ώρες κυκλοφορίας και τις συλλήψεις που στο μεταξύ είχαν αρχίσει να πληθαίνουν. Την καθημερινή Αγκαρία για την αποκατάσταση των καταστροφών που προκάλεσαν οι Αγγλοι φεύγοντας απ την Ελλάδα, και οι ίδιοι ερχόμενοι .

Η δράση ήταν επόμενο ότι θα προκαλούσε αντίδραση. Και πράγματι η πρώτη αντίδραση των Γερμανών ήταν η ομαδική εκτέλεση των 25 Ελλήνων πατριωτών-αγωνιστών στις 29 του Ιούνη του 1943 στη Νάουσα προκειμένου να περιορίσουν την δράση του πολιτικού και κυρίως του ένοπλου αγώνα, μα και να δώσουν ένα δείγμα γραφής για το πώς θα αντιμετώπιζαν στο μέλλον την Εθνική Αντίσταση.

Και όταν αργότερα άρχισαν οι διαμαρτυρίες, οι διεκδικήσεις, οι μεμονωμένες κατά κλάδο απεργίες, οι γενικές απεργίες, τα συλλαλητήρια και οι μαχητικές διαδηλώσεις κατά της επέκτασης των Βουλγάρων και αργότερα κατά της επιστράτευση, τα καθημερινά σαμποτάζ, οι ενέδρες και οι μάχες, άρχισαν τα μπλόκα, εντάθηκαν οι συλλήψεις, και τα βασανιστήρια.

Και όταν ζήτησαν εργάτες για πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας. Η Αντίσταση, με το σύνθημα ούτε «κανένας Έλληνας δεν πρέπει να δεχθεί να πάει να παράγει όπλα που με αυτά θα σκοτώνουν Έλληνες», άρχισαν οι εκτεταμένες συλλήψεις «εργατών» οι συλλήψεις ομήρων και οι εκτελέσεις για αντίποινα όπως αυτές των Βεροιωτών αγωνιστών απ τον στρατόπεδο του Παύλου Μελλά στη Θεσσαλονίκη.

Μπλόκα στην Ημαθία έγιναν πολλά. Κάθε πρωί στη Βέροια και τη Νάουσα, την Αλεξάνδρεια και τα κεφαλοχώρια ή κάποια περιοχή, συνοικία ή Μαχαλάς ήταν μπλοκαρισμένοι με αποκορύφωμα το μπλόκο που συμπεριέλαβε ολόκληρη την πόλη την άνοιξη του 1944.

Σημείο συγκέντρωσης όλων των αντρών και αγοριών στις στρατώνες και το γήπεδο στη Νάουσα. Συλλαλητήρια κατά της επιστράτευσης, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και αντίστοιχα μπλόκα έγιναν και στην Αλεξάνδρεια. Η πόλη της Αλεξάνδρειας και τα χωριά που ήταν κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, εκτός που συμμετείχαν στα γενικά προβλήματα είχαν και ένα δικό τους ξεχωριστό. Ένα πρόβλημα που πονούσε πάρα πολύ.

Όταν δυνάμωσε οργανωτικά και αναπτύχθηκε στρατιωτικά-πολεμικά, οι Γερμανοί κατακτητές για την ασφάλεια της μετακίνησης τους χρησιμοποίησαν την δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ, Και όταν δεν απέδωσε και αυτή τα αναμενόμενα αποτελέσματα, υποχρέωσαν τους ιδιοκτήτες των χωραφιών που βρίσκονταν σε ακτίνα 500 μέτρων και απ τις δυο πλευρές της σιδηροδρομικής γραμμής, να μην καλλιεργούν τα χωράφια και να κόψουν τα δέντρα για να έχουν ορατότητα για τις τυχόν ενέδρες.

Οι κάτοικοι της περιοχής οργάνωσαν ένα εκτεταμένο και δυναμικό συλλαλητήριο. Οι Γερμανοί στο συλλαλητήριο αυτό συνέλαβαν 500 και πλέον άτομα τα οποία μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο Παύλου Μελλά. Πολλοί απ τους συλληφθέντες εκτελέστηκαν και αρκετοί μεταφέρθηκαν όμηροι στη Γερμανία.

Κάθε μπλόκο είχε τις γενικές και τοπικές ιδιομορφίες. Αυτό το πάνδημο της Βεροίας όμως είχε τη δική του ξεχωριστή. Πριν ακόμα ολοκληρωθεί η συγκέντρωση μέσω των καταδοτών έγιναν τις πρώτες συλλήψεις. Τους πήγαν στο χώρο του στραώνα και αφού τους έκαναν λιώμα βασανίζοντάς και τους απειλούσαν με εκτέλεση.

Αυτούς λοιπόν, που δεν μπόρεσαν να αντέξουν τα βασανιστήρια τους έφεραν μετά στο χώρο που ήταν το μπλόκο και κρατώντας τους απ τις μασχάλες όρθιους, υποχρέωσαν τον κόσμο να περνά απ κοντά τους και απειλώνοντας τους υποχρέωναν να δείχνουν ποιους είχαν συνεργάτες για ποιους άκουσαν οτι συμμετέχουν σε κάποια Αντιστασιακή οργάνωση και ποιους αυτοί θεωρούσαν υπόπτους.

Μια κίνηση του χεριού ή ένα νεύμα του κεφαλιού τους αρκούσε για να συλληφθεί ο υποτιθέμενος κομμουνιστής. Να βασανιστούν και να οδηγηθούν στο στρατόπεδο του Παύλου Μελλά της Θεσσαλονίκης και απ εκεί στο στρατοδικείο ή όμηρος στη Γερμανία.

Το μπλόκο αυτό εκτός απ τις συλλήψεις είχε και έναν άλλο συγκεκριμένο στόχο. Στην πόλη της Βέροιας ζούνε χιλιάδες Έλληνες δίγλωσσοι-Βλάχοι. Ο Ραποτίκας σαν εκπρόσωπος του «Πρίγκιπα Διαμαντή», που ήθελε να αναστήσει το «Πριγκιπάτο της Πίνδου», ήθελε σε συνεργασία με τους Γερμανούς να επιστρατεύσει-να ντύσει Καραμπινιέρους τα Βλαχόπαιδα της Βεροίας.

Ετσι, στο μπλόκο υπεύθυνο στέλεχος για τους δίγλωσσους Έλληνες, ήταν ο Γεώργιος Ζαρκάδας Ράφτης στο επάγγελμα. Φαίνεται ότι όταν μπήκε στο μπλόκο, κάποιος τον είδε και το έκανε γνωστό στους Γερμανούς. Ο Γεώργιος Ζαρκάδας ήταν γνωστό στέλεχος του ΚΚΕ-ΕΑΜ. Απ' την ώρα λοιπόν, που το έμαθαν αυτό οι Γερμανοί, με τα μεγαφωνα τον καλούσαν να παραδοθεί.

Την ημέρα αυτή μια διμοιρία μας καλά οπλισμένη είχε πιάσει θέσεις επάνω απ' το πεδίο Βολής. Αποστολή της διμοιρίας αυτής ήταν σε περίπτωση που δυσκολέψουν τα πράγματα πολύ να τους δείξουμε την παρουσία και «αυτό θα το πληρώσουν»...

Απ' τη θέση αυτή ακούγαμε πολύ καθαρά τα μεγάφωνα που τον καλούσαν. Ο Ζαρκάδας δεν παρουσιάζονταν όπως το ζητούσαν οι Γερμανοί. Αυτός έχοντας την πληροφορία για την επικείμενη επιστράτευση μέσω των συνδέσμων παρακολουθούσε την πορεία του μπλόκου γενικά και της επιστράτευσης ειδικά.

Όταν διαπίστωσε ότι αν συνέχιζε να κρύβεται η πορεία της επιστράτευσης θα είχε άσχημα αποτελέσματα, προκειμένου να αλλάξει αυτήν την εξέλιξη των πραγμάτων παρουσιάστηκε. Και πράγματι η πορεία της επιστράτευσης άλλαξε. Βέβαια, με την ένταξη ορισμένων μόνο στη караμπинаρία του Ραποτίκα.

Ο καθένας καταλαβαίνει τι μεσολάβησε μετά τη σύλληψή του. Αφού τον περιποιήθηκαν δεόντως, μαζί με τον Καθηγητή Κώστα Πλωμαρίτη, τον ταγματάρχη του μηχανικού και καπετάνιος του 16ου συντάγματος του ΕΛΑΣ Βερμίου Περικλή Μεσιμέρη, τον ΕΛΑΣίτη Δήμο Μαζαράκη, τον Μιλ Παλεστή και πολλοί άλλοι μαζί τους εκτελέστηκαν στις 6/6 1944.

Μάλιστα τον ταγματάρχη Μεσιμέρη πριν τον εκτελέσουν τον διέταξαν οι εκτελεστές Γερμανοί, να βγάλει το εθνόσημο του ΕΛΑΣ απ' το δίκοχο. Σαν απάντηση ο καπετάνιος του ΕΛΑΣ, τους έδειξε την καρδιά και σε συνέχεια είπε : «Πρώτα εδώ και μετά...

Τα προβλήματα για να δημιουργηθεί, να λειτουργήσει και να δράσει εθνικά και αποτελεσματικά το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο τοπικά και πανελλαδικά ήταν πολλά και πολύπλευρα.

Όλα ήταν δύσκολα αφού το κάθε τι έπρεπε να γίνει κάτω απ' το άγρυπνο μάτι του κατακτητή και κυρίως των συνεργατών και τη στενή παρακολούθηση της πλειάδας των καταδοτών και των χαφιέδων. Το δυσκολότερο όμως ήταν το πρόβλημα της συνάντησης-συνδιασκέψεων των αντιπροσώπων απ' τις διάφορες περιοχές για να ανταλλάξουν απόψεις για την πορεία του αγώνα και να προγραμματίσουν για τους πιο πέρα στόχους.

Κατά διαστήματα ήταν απαραίτητο οι εκπρόσωποι των διαφόρων περιοχών: πολιτικοί και στρατιωτικοί ήταν απαραίτητο να συναντηθούν προκειμένου να εκτιμήσουν την πορεία του αγώνα, να προσδιορίσουν τα θετικά και τα αρνητικά, να χαράξουν την παραπέρα πορεία και κυρίως να συντονίσουν τη δράση κατά τομείς τοπικά και σε πανελλαδική κλίμακα,

Ήταν απαραίτητο, να ανταλλάξουν γνώμη, να κάνουν κρίσεις και να διατυπώσουν απόψεις και προτάσεις για την παραπέρα πορεία του αγώνα. Να χαράξουν πολιτική και να πάρουν τα αντίστοιχα για την υλοποίηση μέτρα.

Το πρόβλημα αυτό ήταν απ' τα δυσκολότερα. Γιατί έπρεπε να μετακινηθούν οι αντιπρόσωποι απ' την μια περιοχή σε μια άλλη περιοχή. Και οι εκπρόσωποι είχαν μαζί του έγγραφα δράσης βάση των οποίων θα έκαναν απολογισμό δουλειάς και μετά τη λήξη της συνδιάσκεψης θα είχαν μαζί έγγραφα για τις νέες αποφάσεις που πήρε η συνδιάσκεψη.

Το γεγονός αυτό όχι μόνο καθιστούσε αλλά και απαιτούσε η περιοχή ή πόλη που θα γίνονταν η συνδιάσκεψη οι τοπικές οργανώσεις να λειτουργήσουν συντονισμένα και αρμονικά όπως οι «ΔΥΚΤΕΣ» ωρολογίου: να βρεθούν τα καταλύματα, διατροφή, η ασφαλής μετακίνηση των ιδίων των αντιπροσώπων και η περιφρούρηση ένοπλα του χώρου που θα γίνει η συνδιάσκεψη.

Στην Ημαθία έγιναν πολλές τέτοιες συνδιασκέψεις τοπικές και περιφερειακές. Οι κίνδυνοι ήταν πολλοί και μεγάλοι. Για να πραγματοποιηθούν εκτός απ τα μέτρα οι συναντήσεις, αυτές έπρεπε να συνδεθούν με κάποια κοινωνική εκδήλωση: Διαδήλωση διαμαρτυρία, ποδοσφαιρική συνάντηση κλπ.

Την άνοιξη του 1944 προκειμένου να συντονιστούν οι πολεμικές προσπάθειες με τις πολιτικές οργανώσεις εν όψη των εκκαθαριστικών επιχειρήσεων που προετοίμαζα απ καιρό οι Γερμανοί, αλλά και μια γενικότερη εκτίμηση της πορείας του αγώνα, έγινε στη Φυτεία Βεροίας η Μακεδονική συνδιάσκεψη. Οι Εκπρόσωποι πολλοί και η κινητοποίηση γιγάντια. Οι οργανώσεις πολιτικές και ένοπλες σε επιφυλακή.

Προκειμένου να καλυφθεί κάπως αυτός ο οργανισμός κινητοποίησης η Ν. Επιτροπή οργάνωσε μια ποδοσφαιρική συνάντηση στο γήπεδο της Βέροιας, ώστε να γίνει ποιο εύκολη η πρόσβαση των εκ προσώπων στην πόλη. Οι σύνδεσμοί και στις περιπτώσεις αυτές είχαν τον πρώτο ρόλο. Οι Γερμανοί όμως από ό,τι φάνηκε είχαν την πληροφορία γι' αυτή την συνδιάσκεψη. Λόγω της σοβαρότητας όμως της συνάντησης πάρθηκαν και για περίπτωση ένοπλη αντιμετώπιση για τυχόν εμπλοκή των Γερμανών.

Και πράγματι, στα μέσα περίπου του παιχνιδιού οι Γερμανοί μπλόκαραν το γήπεδο, Όταν όμως άρχισαν τα ερευνούν του άντρες τότε η ομάδα ασφαλείας απ το ύψωμα της «Καλίγγας», που είναι ακριβώς απέναντι από το γήπεδο άνοιξε πυρ.

Το γεγονός αυτό σαν ανεπάντεχο για τους Γερμανούς προκάλεσε σύγχυση και μικρό πανικό, γεγονός που έδωσε τη δυνατότητα όλος ο οπλισμός που είχαν επάνω τους οι αντιπρόσωποι και άλλοι αγωνιστές να το παραλάβουν τα οργανωμένες γυναίκες και τα κορίτσα της ΕΠΟΝ χρησιμοποιώντας ακόμα και τα εσώρουχα το έβγαλαν έξω απ το μπλόκο.

Οι Γερμανοί αν δεν τράβαγαν τα μούσια τους, πήραν μια καλή γεύση για το τι θα τους αντικρίζαμε στο μέλλον.

Οργανωτικές δομές της κατοχής και τα Μπλόκα Κάτι αντίστοιχο έγινε και την υπόλοιπη Ελλάδα

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΘΕ ΤΙ ΦΤΕΚΤΕΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

ΕΤΣΙ ΧΩΡΙΣ ΣΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑΞΗ ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Το κείμενο αυτό, όπως αλλα τα γραφτά κείμενα έχει την η ιστορία τους, έτσι και αυτό έχει μια δική του. Πολλά κομμάτια από αυτό το κείμενο είναι γραμμένα το 1963 αμέσως μετά την αποφυλάκισή μου. Ενα μεγάλο το μεγαλύτερο κομμάτι αυτού του κειμένου και ένα άλλο κείμενο που αφορούσε μια έκθεσή μου προς το γραφείο Μακεδονία-Θράκης, ευτυχώς παρά την σε βάθος και διάρκεια έρευνα μετά τη σύλληψή μου, που έγινε στο σπίτι μας την ΑΥΓΗ της 21ης Απριλίου. Την ημέρα που οι επίορκοι συνταγματάρχες κήρυξαν την επάρατη επτάχρονη «επανάσταση» έτσι την αποκάλεσαν. Μια «επανάσταση» που εκτός του ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση πάγωσε τη σύνδεση της χώρας μας γύρισε και ζωή του λαού και τη χώρα πολλά χρόνια πίσω.

Ενα άλλο κομμάτι εξ ίσου μεγάλο γράφτηκε στο τέλος του 1970, λίγους μήνες μετά την απόλυσή μου από το Παρθέني της Λέρου όπου ήμουν εξορισμένος και, λίγα πολύ λίγα κομμάτια προστέθηκαν μετά την πτώση «υπαρκτού» τότε ακόμα σοσιαλισμού.

Από τα «κόκαλα των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά, ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη τη Γη των προγόνων. Οι πρόγονοί μας συλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους, τη Δημοκρατία. Γι' αυτό Ελλάδα: Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά. Ο,τι λένε και κάνουν οι πρόγονοι, πάει από το παιδί στο αγρόνι. Από όλους τους λαούς οι Έλληνες

ονειρεύονται πιο όμορφα το όνειρο της Ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν όλες τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης Ζωής, με κορωνίδα της τον μεγάλο πανανθρώπινο έρωτα.

Συνεπώς, Οποιος δεν ξέρει από που ΕΙΝΑΙ, δεν ξέρει ούτε και ποιος ΕΙΝΑΙ.

Το γραπτό αυτό σε καμιά περίπτωση δεν έχει την φιλοδοξία, να απαντήσει σε όλα τα θέματα που απασχολούν την ελληνική κοινωνία, όσον αφορά ττιο ΘΕΜΑ: Εθνική Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο. Και οπωσδήποτε δεν θα αποτελούν την ιστορική και αναμφισβήτητη αλήθεια. Οι ελλείψεις και τα κενά φαίνονται με γυμνό μάτι. Η ανάγκη όμως για την ηθική αποκατάσταση και η ανάγκη για αναγνώριση και την Νομιμοποίηση του αγώνα μπροστά στην ιστορική αλήθεια και τη συλλογική μνήμη, είναι τα βασικά κίνητρα που παρακινούν αυτούς που συμμετείχαν σε αυτόν τον Τιτάνιο, Εθελοντικό και ανεπανάληπτο αγώνα, να ρίξουν σε κάποιο χαρτί μερικές απόψεις για το πώς άρχισε η Αντίσταση στο καφενείο, στο μαχαλά, τη συνοικία, στο χωριό και την πόλη. Πως και από ποιους οργανώθηκε ο ένοπλος αγώνας και κυρίως κάτω από ποιες συνθήκες πραγματοποιήθηκε, αυτή η σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία» το ΕΑΜ το Νέο 21, μα και τα γεγονότα που ο ίδιος έζησε.

Αλλωστε, η χρονική απόσταση που χωρίζει την κατοχή και τον εμφύλιο από το σήμερα, είναι αρκετά μεγάλη για να αναπολήσει κανείς με ιστορική σειρά τα περασμένα, Γι' αυτό και θα υπάρχουν οπωσδήποτε κενά στην αφήγηση, ίσως κακές συνδέσεις στα επιμέρους θέματα, ασταθείς ή και άσχετες ακόμα σχέσεις μεταξύ τους και πολλά συντακτικά ελαττώματα. Ζητώ συγνώμη από αυτούς που θα τύχη να τα διαβάσουν για όλες αυτές τις ατέλειες. Με πολύ δισταγμό και με γνώση των μικρών δυνατοτήτων και ατελειών που θα παρουσιάσει άρχισα να γράφω. Ήδη περισσότερο από μισός αιώνας μας χωρίζει απ τα γεγονότα της κατοχής και σαράντα από τη λήξη του εμφυλίου πολέμου. Και τα λίγα γράμματα που ξέρω τα άμαθα στη φυλακή

Ο εμφύλιος πόλεμος όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται στο προσκήνιο της σύγχρονης Ελλάδας και καθόρισε τη ζωή των Ελλήνων για τριάντα ολόκληρα ακόμα χρόνια, μα και εξακολουθεί να την καθορίζει. Και την καθορίζει γιατί τόσο οι μεταξικοί και οι κατοχικοί δωσίλογοι και τα σταγονίδια της χούντας των συνταγματαρχών ζουν ανενόχλητοι ανάμεσά μας. Και όχι μόνο ζουν αλλά με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στον ένα ή στον άλλο βαθμό, αν δεν κρατούν όπως μέχρι την πτώση της χούντα τις λαβές της εξουσίας στα χέρια τους, τις θέσεις που κατέχουν και τη συναίνεσή τους βάζουν τη σφραγίδα τους στη ζωή του λαού και της χώρας.

Το ερώτημα είναι ένα και απλό. Ποιος είμαι εγώ για να έχω γνώμη και κυρίως να καταπιαστώ με ένα τόσο μεγάλο και πολυσύνθετο ιστορικό έργο. Δεν ξέρω γιατί. Απλώς κάθομαι και γράφω και όποιος το διαβάσει!

Δεν είναι για λόγους νοσταλγίας που κάνω αυτήν τη νοητή επιστροφή στο παρελθόν. Αν και με συγγενεί η ανάμνηση των γεγονότων και των προσώπων με τους οποίους έζησα τα πιο δύσκολα χρόνια της ζωής μου. Επέστρεψα εκεί γιατί όλα αυτά τα χρόνια προ υπήρξε μέσα μου ένα ερώτημα. Και το ερώτημα είναι: Πως η Αστική η τάξη που ενώ πριν το 21 και συγκριμένα τον Φλεβάρη πήρε την πρωτοβουλία της παλιγγενεσίας, με εκείνη το φοβερή και συγκλονιστή προκήρυξη του Υψηλάντη καλεί τους αστούς και τους προτρέπει να ηγεθούν του ιερού αγώνα:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ.

«Έφτασε τέλος πάντων η ποθούμενη εκείνη λαμπρό στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται σήμερα! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνο σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι συνεταίροι! εδείξεται, τί ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν διαμόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, οτε ο φαεινός Αστήρ της Ελευθερίας έλαμψε;

Αγείτε λοιπόν, ω Αδελφοί ! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην, φοράν έκαστος υπέρ την δύναμίν του, εις οπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αι δέ μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ως τους πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.

Ιάσιον τη 24 Φεβρουαρίου 1821 Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Και αυτοί με τη σειρά τους; Κάλεσαν των δούλο και ραγιά λαό να συμβάλει στο ξεσκλάβωμά του. Η ηγεσία και λαός απελευθέρωσε ένα προγονικό κομμάτι Εδάφους, δημιούργησε την κρατική οντότητα και την κατοχύρωσε διεθνώς, αντί για συνέχιση του αγώνα συμβιβάστηκε με τις ποιο συντηρητικές, σκοτεινές και τα φαιά φορούντες δυνάμεις. Η προκήρυξη αυτή και όποιες άλλες διακηρύξεις των φιλικών έγιναν αργότερα βασικός στόχος των σκοτεινών και αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων που αφόρεσαν τον Υψηλάντη, «αρρώστησαν» τον Αλέξανδρο Σούτσο και δολοφόνησαν τον Καποδίστρια.

Αντί νόμιμο και μετά και ειδικά μετά το 1909 οι Αστοί δημοκράτες ενώ μπορούσαν έστω και μετά το Δεκέμβρη του 1944, και κυρίως μετά την επιβεβαίωση ότι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα, δεν θέλησαν να προσεταιριστούν αυτό το λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα; Ενα κίνημα που το ιδεολογικό, κοινωνικό και πολιτικό του πρόγραμμα, με σαφήνεια και στεντόρια τη φωνή έλεγε, ότι αγωνίζεται για την ολοκλήρωση της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Αντί γι' αυτό όχι μόνο στήριξαν τις αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις του παρακράτους της Δεξιάς και του Αγγλους, αλλά και συμμετείχαν ενεργά στην εξόντωση αυτού του λαϊκού κινήματος.

Του λαϊκού κινήματος που πολέμησε όχι μόνο για την απελευθέρωση της χώρας και την εδραίωση επιτέλους της πολύ πόθετης Δημοκρατίας, αλλά και στο βαθμό που του επέτρεψαν οι δυνάμεις του, ενταγμένο στην αντιφασιστική συμμαχία, βοήθησε να ηττηθεί ο άξονας που ήταν η ατμομηχανή του φασισμού.

Το ίδιο συνέβαινε και με τις προκηρύξεις και διακηρύξεις του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου στη διάρκεια της κατοχής. Αν διαβάσει κανείς μόνο τις προκηρύξεις και διακηρύξεις των αγωνιστών του 21 και αυτές του ΕΑΜ και τις αντιστοιχίσει με τις τότε κατοχικές συνθήκες, αβίαστα, όχι μόνο θα καταλάβει αλλά και θα πειστεί ότι το ΕΑΜ ήταν συνέχεια του «αγνού λαϊκισμού του 21 και της δημοκρατικής παράδοσης». Μια προσεκτική ανάγνωση της ιστορίας της Ελληνικής Επανάστασης του 21, αρκεί να τη συνδέσει ιδεολογικά απευθείας με το κίνημα του 21 με αυτό της Αντίστασης και το ΕΑΜ.

Το κράτος όλα αυτά τα χρόνια ήταν σε κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης» και η καταδίωξη των Αντιστασιακών-ο όρος ήταν συνήθως πολύ ελαστικός και μπορούσε ανάλογα με τις ανάγκες να συμπεριλάβει οτιδήποτε σε κάθε πεδίο δραστηριότητας και έκφρασης-βρίσκονταν συνεχώς στο προσκήνιο, ακόμα και αν δεν ίσχυε ο «στρατιωτικός νόμος». Αυτό που κρατούσε τις συνειδήσεις φυλακισμένες και τα στόματα κλειστά, ήταν το νομοθετικό πλαίσιο που μας κληροδότησε η ανύπαρκτη για το κράτος Εθνική Αντίσταση και ο αμνημόνευτος εμφύλιος πόλεμος, με τον περίφημο Νόμο 509/ 1947 και το Γ! ψήφισμα. Το Γ! ψήφισμα που καθόριζαν τι θα πρέπει να θυμούνται και πώς θα πρέπει να τα θυμούνται οι Έλληνες τα γεγονότα της κατοχικής περιόδου, που ρύθμιζαν τα της πολιτικής και κοινωνικής δραστηριότητας των Ελλήνων.

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω από την απειλή του Ν 509 ,το Γ'ψήφισμα και της προσθήκης του νόμου «Περί αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Όλοι αυτοί οι νόμοι σκοπό είχαν να ξεθυμάνουν και να ξεθωριάσουν τα μηνύματα της Αντίστασης και τη φυσική ροπή της μεταπολεμικής Νεολαίας για ανυπακοή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ήταν, απανταχού παρών, χωρίς όμως να φαίνεται πουθενά. Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ήταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας.

Εδειχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία, πλανιόταν

πάνω από την Ελλάδα και μέσα στον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι γενιές αυτές χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα να τον γνωρίσουν, πολύ περισσότερο να τον καταχωρήσουν ιστορικά στη μνήμη τους. Και αυτό γιατί το παρελθόν συνδέεται άρρηκτα με το παρόν, που προεκτείνεται και προσδιορίζει το μέλλον.

Η «μνήμη του παρελθόντος» ασφαλώς πρέπει να διατηρηθεί ζωντανή γιατί παραπέμπει σε γεγονότα και καταστάσεις, σε ιστορικές αλήθειες, σε συνειρμούς και σε βιώματα, αλλά κάθε αναφορά μας στο χθες οφείλει να έχει μια νηφάλια εγγραφή, χωρίς να δημιουργεί ψυχώσεις και χαρακώματα και κυρίως να μην διαταραχθεί η ΕΝΟΤΗΤΑ. Γιατί αυτή η ενότητα, είναι που περιέχει τα σπέρματα του γίνεσθαι και ρίχνει το φως της στο βαθύ μυστήριο της συνοχής και που κάνει, προ πάντων μερικές μεγάλες εποχές και ώρες ακόμα, που εκατομμύρια λαό να χαίρεται ή να σπαράζει, να αποφασίζει, να μάχεται, να θυσιάζεται, με τον ίδιο παλμό και μέγεθος, σαν ένας άνθρωπος...

Στο λυκαυγές του 21ου αιώνα, ίσως η μεγαλύτερη συμβολή όλων μας, είναι να δώσουμε τη δυνατότητα στις νέες γενιές να νοιώσουν αυτή την αλήθεια. Και πρέπει γιατί εκείνες θα έχουν τις μεγαλύτερες εκφράσεις στη μνήμη του μέλλοντος, που σκοπό θα έχει αυτό το Αέναο γίνεσθαι της Ανθρωπότητας και η δεδηλωμένη, τάση της προς μια ενότητα ολοένα πιο εσωτερική και πιο απόλυτη, που πραγματοποιείται προοδευτικά με το ανέβασμα της γνώσης και της συνείδησης. Γιατί όσο ατελέστερη και περιορισμένη-εγκλωβισμένη-παρουσιάζεται η ενότητα των ΜΕΡΩΝ, τόσο χαμηλότερα θα βρίσκεται η στάθμη της Ανθρωπότητας.

Η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων αποτέλεσε την έναρξη, αλλά και την κορύφωση του εμφυλίου. Το τέλος του εμφυλίου πολέμου βρήκε την Ελλάδα στο στρατόπεδο του λεγόμενου «ελευθέρου κόσμου». Το γεγονός αυτό δεν ήταν χωρίς σημασία. Στον ψυχρό πόλεμο, που μόλις άρχιζε, η χώρα βρέθηκε-για Τρίτη φορά στην ιστορία της στη διάρκεια του παραγμένου 20ου αιώνα, απ την πλευρά των ισχυρών και τελικά των νικητών της αναμέτρησης. Αυτό το γεγονός είχε, εκτός από μακροπρόθεσμες και βραχύχρονες επιπτώσεις. Η μετ' εμφυλίο-πολεμική κατάσταση που γνώρισε η χώρα μας ήταν διαφορετική από την επαύριο άλλων εμφυλίων συγκρούσεων πχ της Ισπανίας παρά τη χρονική και ιδεολογική τους συγγένεια.

Η νίκη της Δεξιάς. Της κυβερνητικής παράταξης, ήταν σε μια βασική της πτυχή, νίκη των «ισχυρών του τότε» κόσμου. Βέβαια η έκβαση του Εμφυλίου, δεν οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού, ολοκληρωτικού καθεστώτος δικτατορικού τύπου στη χώρα. Δεν έγινε ότι είχε γίνει στην Ισπανία λίγα χρόνια πριν. Μπορεί η νίκη της δεξιάς με την βοήθεια των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά, να μην οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού δικτατορικού τύπου καθεστώτος, οδήγησε όμως στην επιβολή ενός ειδικού καθεστώτος που σκοπό είχε:

Να εξοβελίσει το ΚΚΕ και την Αριστερά γενικότερα από την πολιτική ζωή της χώρας. Να πάρει μια ιδιαίτερη, θεσμική και ουσιαστική θέση. ο στρατός τα σώματα ασφαλείας και το Παλάτι στο θεσμικό και πολιτικό προσκήνιο. Να μετατραπεί δίπλα στη χωροφυλακή, η αεροπορία και το ναυτικό και το πεζικό σε προσωποπαγή βασιλικά φέουδα, Να δημιουργηθούν διάφορα παράλληλα κέντρα εξουσίας.

Ενα είδος εποπτικών συμβουλίων αρμόδιων να παρακολουθούν τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις στη χώρα και την εφαρμογή των όποιων «εκτάκτων μέτρων». Για την εφαρμογή των εκτάκτων μέτρων οργάνωσε την αστυνομική εξουσία και τις υπηρεσίες ασφαλείας κατά τέτοιον τρόπο που να έχουν το δικαίωμα, να συλλαμβάνουν να βασανίζουν και να κάνουν έρευνα στα σπίτια χωρίς ένταλμα, ενώ παράλληλα απαγορεύτηκε ο έντυπος και περιοδικός τύπος της Αριστεράς και σε συνέχεια τέθηκαν εκτός νόμου το κομμουνιστικό κόμμα και τα κόμματα που συμμετείχαν στο ΕΑΜ.

Την εποχή εκείνη η αστυνομία εν στολή και μυστική, αποτελούσε τον πιο ισχυρό μεταπολεμικό κοινωνικό θεσμό. Οργανωμένες συμμορίες τραμπούκων αποτελούμενες από ανθρώπους χωρίς ηθικές αναστολές αποτελούσαν μια αχαλίνωτη δύναμη. Μια δύναμη, που καθημερινά εξαπέλυε κύματα αλόγιστης βίας. Μια βία που εξελίχθηκε σε

καθεστώς τρόμου και με τις προγραφές, οδηγούσε στην απορρύθμιση της κοινωνίας. Η ελληνική κοινωνία την εποχή εκείνη είχε καταντήσει τόσο εξατομικευμένη και οι πολίτες τόσο φοβισμένοι για αντίποινα, που οι μαζικές συλλήψεις δεν ήταν πιά τόσο απαραίτητες. Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε έναν άλλο πόλο εξουσίας, με αποστολή την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών και στρατιωτικών.

Να στρευλώσει την κατοχική, μα και την εμφυλιο-πολεμική ιστορία. Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε άλλης αξίας στοιχείωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές. Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη στρεύλωση, τη ζουν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, θα την βιώσουν και τα εγγόνια μας.

Πολλά από τα συμβούλια αυτά, καθώς ήταν ο ουσιαστικός θεσμικός τοποτηρητής και εγγυητής των ελληνικών εξελίξεων βρίσκονταν έξω από τα σύνορα της χώρας. Διεύρυναν τα παρεμβατικά τους δικαιώματα μέχρι και την ανοικτή επέμβαση. Παράλληλα κέντρα με πυρήνα το παρακράτος που εξέθρεψε ο Μεταξάς, πολλαπλασίασε η κατοχή και μεγένθυσε ο εμφύλιος με κύριο στόχο την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών με αποκορύφωμα την αποστασία, εκλογικών νόμων τύπου στρατηγού Δόβα και Καρδαμάκη, το σχέδιο «Περικλής» : Δολοφονία του Λαμπράκη κλπ.

Είχαν προηγηθεί τα γεγονότα της 15^{ης} Ιουλίου 1965, καθώς και εκείνα που τα ακολούθησαν και που καθιερώθηκαν ως «Ιουλιανά» μέχρι τις παραμονές της δικτατορίας του 1967-1974. Γεγονότα που η σημασία που καθορίζεται απ τη μεγάλη όξυνση και τη διάρκεια που πήραν οι ενδοαστικές αντιθέσεις, πάντα σε συνδυασμό την άμεση εμπλοκή του ξένου παράγοντα (ΗΠΑ τώρα) και τους γενικότερους σχεδιασμούς του στην περιοχή (Κυπριακό) και έστρωσαν το δρόμο για την επιβολή της δικτατορίας. Ταυτόχρονα, τα «Ιουλιανά» προσφέρουν επίκαιρα ως προς το ρόλο του λαϊκού παράγοντα εκείνης της περιόδου, απ την άποψη του βαθμού συνειδητοποίησης. Σήμερα ξανά ζούμε ορισμένες πλευρές παρόμοιων γεγονότων.

Και την αναστολή του τρίτου πόλου εξουσίας, του κοινοβουλίου ειδικά μετά την άνοδο της Αριστεράς, αλλά και την ανοικτή δικτατορία 21η Απριλίου 1967, όταν οι πολιτικό-κοινωνικές εξελίξεις που δημιουργήσαν τις προϋποθέσεις να εξαντλήσουν την αίγλη και τους όρους που υπαγόρευσε ο Γράμμος.

Για τον Τσολάκογλου, τον Λογοθετόπουλο, τον Ράλλη και την πλουτοκρατική ολιγαρχία, μα και για το μεταπολεμικό κράτος προκειμένου να διαγράψει από την σκέψη του λαού την εθνική μας Αντίσταση, Ελεγαν ότι οι Γερμανοί δεν ήρθαν σαν εχθροί στην Ελλάδα, αλλά απλώς για να επιβάλουν λόγω του πολέμου την διαταραχθείσα τάξη στον κόσμο. Ενα παραμύθι που ο λαός ουδέποτε το πίστεψε και ας του έκαναν καθημερινά και επί πολλά χρόνια πλύση εγκεφάλου. Αντίθετα οργανώθηκε, βοήθησε τους αντάρτες, αλλά την πλήρωσε. Με τα τρομακτικά αντίποινα, τις μαζικές εκτελέσεις αδιάκριτα από φύλο και ηλικία, με τον αφανισμό ολοκλήρων χωριών και με 57 ολοκαυτώματα. Και βέβαια με την πείνα. Την πείνα που μετατράπηκε σε μια απολέμητη αρρώστια και την μαύρη αγορά, να λειτουργεί για λογαριασμό του κατοχικού στρατού και τους συνεργάτες τους, με τους χιλιάδες νεκρούς.

Όσο για τον εμφύλιο για την ακρίβεια δεν υπήρξε εμφύλιος. Η πιο επίσημη εκδοχή ήταν ότι: «πολλά χρόνια πριν, αόριστα σχεδόν και χωρίς κανένα λόγω συμμορίες ξένων, σλαβικού κυρίως προσανατολισμού ή συμφερόντων επιβουλεύτηκαν την Ελλάδα, όπως γινόταν τον καιρό του Κρούμου. Για να αποφύγει την «καταστροφή» η ελληνική «φυλή και το έθνος» της-μαζί του και όλος ο ελεύθερος κόσμος στο σύνολό του και κυρίως το έθνος, που ήταν το προπύργιο αυτού του κόσμου και το κυρίαρχο οχυρό και καταφύγιο, δεν μπορούσε να ανεχθεί την αμφισβήτησή του».

Μετά από πολλούς και σκληρούς αγώνες το «έθνος όπως πάντα, πιστό στην ιστορική του διαδρομή, απέκρουσε την απειλή και έσωσε τον εαυτό του και τις επερχόμενες γενιές απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό».

Στις επετείους όπου έπρεπε να ταξινομηθούν στη συλλογική μνήμη του λαού τα γεγονότα. Γεγονότα επώδυνα που πολλοί τα θυμούνται και τα επικαλούνται σαν επιχειρήματα δικαίωσης, η αναφορά και μόνο στην κατοχή και τον εμφύλιο γινόταν με όρους μνημόσυνου και όχι ιστορικούς για τους «αγρίως σφαγιασθέντες υπό των κομμουνιστών» και εκεί σταματούσαν όλα. Αυτά όσον αφορά τους νικητές. Και για την ηττημένη Αριστερά στα «πέτρινα χρόνια» λόγω της κυριαρχίας του Ν 509 και τη λειτουργία του κράτους με βάση τα έκτακτα μέτρα και του Νόμου «για την αναμόχλευση των πολιτικών παθών», τις αδιάκοπες διώξεις δεν επέτρεπε καμιά κομμουνιστική-Αριστερή δραστηριότητα.

Η αναφορά και μόνο στον εμφύλιο συνεπάγονταν συνέπειες και για αυτό η αναφορά απουσίαζε. Μα και η αναφορά στην Εθνική Αντίσταση που ήταν ό,τι το πιο αξιόλογο υπήρχε και έπρεπε να θυμάται ο λαός από την Επική δεκαετία του 1940 και αυτή απαγορεύονταν. Άλλη μια άποψη ήταν αυτή που έλεγε ότι ο Στάλην, όπως και παλιά ο Τσάρος «πούλησε» στους Αγγλους και τους Αμερικανούς τους Έλληνες κομμουνιστές ή ότι τους εμπόδισε να πάρουν την εξουσία, ενώ μπορούσαν η κάτι παρόμοιο, ότι η ηγεσία του ΕΑΜ-ΚΚΕ δίστασε ή δεν είχε σαφή και ξεκαθαρισμένη αντίληψη για τους σκοπούς των Αγγλων κλπ.

Και μια που ο λόγος για τους Ρώσους και τους Αγγλους, πρέπει να παραδεχθούμε πως ο ρωσό-τουρκικός πόλεμος, άσχετα ποια ήταν τα ελατήρια και οι σκοποί της Τσαρικής Ρωσίας, ήταν όχι μόνο μια ανεπάντεχη ωφέλεια για την Ελλάδα και ήταν αυτή που υποχρέωσε την Πύλη να δεχθεί σαν «τετελεσμένα τα γεγονότα» του Πρωτοκόλλου της 3-22 Φεβρουαρίου 1830 περί Ανεξαρτησίας της Ελλάδας. Χωρίς τη ρωσική νίκη, η Ελλάδα δεν θα γινόταν ανεξάρτητη. Θα έμεινε για πολλά χρόνια υπό κηδαιμονία όπως την ήθελαν και οι τρεις σύμμαχοι.

Και επειδή, όπως γράφω και πιο πάνω τα γραφτά, θα είναι χωρίς σειρά και τάξη, θα είναι σαν μια βόλτα στο παρελθόν. Με σκιές και φιγούρες που άλλοτε θα γλιστράνε ανάλαφρα στο χαρτί. Θα παίρνουν θέση στη σελίδα, θα περνούν από τη μια σελίδα στη άλλη, για να γίνουν λόγια και άλλοτε θα μένουν καρφωμένες στη θέση τους επιμένοντας να σηματοδοτούν με τον δικό τους τρόπο το μέτρημα του παρελθόντα χρόνο.

Λόγω της απόστασης του χρόνου, τίποτε δεν είναι με «σειρά και τάξη» βγαλμένα στο σεντούκι του Νου. Με τρόπο που να μοιάζει μοναδικός. Όσο περνάει ο χρόνος οι άνθρωποι, όσο και όσα και αν βίωσαν και συμμετείχαν στα γεγονότα, όσο και αν τους πλήγωσαν οι καταστάσεις, όπου και αν παρέπεμψαν, αποκτούν πλέον μια γεναιοδωρία, αν σταθείς κοντά τους. Σε αφήνουν στο πλάϊ τους, να μετρήσεις για μια ακόμα φορά τον ιδικό σου ίσκιο. Γι' αυτό και ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη από αυτούς που τυχόν θα διαβάσουν έστω και μερικές σελίδες, για την όποια εκφραστική αδυναμία, τις ελλείψεις και παραλείψεις ή και τις υπερβολές ακόμα. Το ίδιο πρέπει να ισχύεις για τους περιττούς πλεονασμούς και τις πολλές ίσως επαναλείψεις και επικαλήψεις.

Τίποτε δεν γράφτηκε σκόπιμα και τίποτε δεν αποβλέπει σε κάτι. Απλώς υπάρχουν τα γεγονότα. Αν δεν τα έβαλα με τη σειρά και τάξη, που αποτελεί προϋπόθεση του γραπτού λόγου, είναι γιατί δεν μπόρεσα και όχι γιατί δεν ήθελα. Το ήθελα και μάλιστα πολύ, αλλά...

Παρ' όλο που δεν συνηθίζουμε πολλοί από Εμάς να συζητούμε συνεπαρμένοι από τη συμμετοχή μας στο κοινωνικό γίνεσθαι της χώρας, που ήταν και παραμένει μια όμορφη διαδρομή, διαλέγοντας το συγκεκριμένο δρόμο, ένα δρόμο που οδηγεί από ένα φθοροποιό και δουλοπρεπές χθες, σε ένα μάχιμο σήμερα και σε ένα πιο ελεύθερο αύριο. Ένα αύριο που θα ανοίξει το δρόμο για τον πανανθρώπινο έρωτα που οι πρόγονοι μας πολύ τα επιδίωξαν και τον πανανθρώπινο πολιτισμό, που είναι και το τελικό ζητούμενο της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Σε μια εποχή που η συνείδηση της ανθρωπότητας προσπαθεί να θεμελιώσει, αν όχι μια αληθινή αντάξια του Ανθρώπου συμπιλίωση των λαών, πάντως την στοιχειώδη συνύπαρξη και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών, είναι απαραίτητο, αν όχι αναγκαίο να καταγραφούν λίγες από τις τραγικές μνήμες, που για δεκάδες χρόνια είχε την ατυχία να ζήσει ο λαός μας. Δεν είναι

δυνατόν σαν άτομα πολύ περισσότερα σαν λαός και σαν ανθρωπότητα, να ζούμε κάτω από λογικές ρεβανσισμού και αλυτρωτισμού (...), τη βία, τον πόλεμο και την απαξία της ζωής. Οφείλουμε να θυμόμαστε ότι η μνήμη, δεν είναι στοιχείο αντιπαλότητας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο και χωρίς προκαταλήψεις, θα γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο καθώς και την προσφορά του καθένα στο κοινωνικό γίγνεσθαι.

Στον γραπτό λόγο και κυρίως στην ιστορία υπάρχουν περιπτώσεις, που για να γίνουν πιο εύκολα και καλύτερα κατανοητά τα γραφόμενα, αυτός που γράφει να τα αντιπαραβάλλει ή να τα συσχετίσει, με ένα άλλο γεγονός, αν όχι αντίστοιχο, αλλά που να παρουσιάζει αν είναι δυνατόν τις ίδιες περίπου αναλογίες, ως προς το περιεχόμενο, τους σκοπούς και τα αποτελέσματα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι τα ποιοτικά και ποσοτικά μεγέθη είναι οπωσδήποτε συγκρίσιμα.

Εφαρμόζοντας αυτή τη μέθοδο, είναι σε θέση συσχετίζοντας τα με παρόμοια γνωστά ιστορικά θέματα, να περιγράψει ακριβέστερα τόσο τα δεδομένα που αποτελούν το αντικείμενο των γραφτών του όσο, και κυρίως την η διεισδυτικότητα και τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά που καθορίζουν πάντα ως προς τη συμπεριφορά και το ρόλο των συμβαλλομένων από τα «πρόσωπα του δράματος» στη δοσμένη χρονική περίοδο. Με τον τρόπο αυτό εκτός του ότι θα μνημονευθούν ιστορικά γεγονότα που σχετίζονται με το 21, θα φανεί πόσο η ιστορία τότε και τώρα έχει παραχαραχθεί για πολιτικές, ταξικές και τοπικές σκοπιμότητες. Και ότι και σήμερα ακόμα αυτήν ακριβώς την παραχάραξη αναπαράγουμε.

Πριν απ την ιστορία και την προϊστορία υπήρχε ο μύθος και αργότερα η μυθολογία. Η Μυθολογία με την οποία οι υποτυπώδη ηγεμόνες ερμήνευαν και ασκούσαν μέσω του Θεού την εξουσία. Η ελληνική μυθολογία, εκτός του ότι συγκαταλέγεται μεταξύ των πρώτων μυθολογιών, περιέχει σχεδόν το σύνολο των μυθικών παραδόσεων του τότε γνωστού κόσμου και είναι η πιο πλούσια του κόσμου. Στην αρχαιότητα η έκθεση των μυθικών συμβόλων, κοσμούσε τα πιο βασικά σημεία του χώρου διαμονής των ανθρώπων. Τα μυθικά πρόσωπα εκτός από σύμβολα ενότητας και δύναμης, έπαιζαν και τον ρόλο αποτροπής των εχθρικών διαθέσεων.

Οι γνωρίζοντες την ελληνική μυθολογία, ξέρουν ότι η Μέδουσα ήταν αυτή που κρυπτογραφούσε τα Θεία μηνύματα και την ουράνια αλήθεια. Στο άκουσμα και μόνο της όποιας αλήθειας, οι ακούγοντες αυτήν την αλήθεια «πάγνωναν» ή έμειναν άφωνοι από το ασύλυπτο και τη «δύναμη» του μηνύματος και της «αλήθειας». Και όπως συμβαίνει με όλες τις μορφές εξουσίας, όταν έχουν κλείσει τον κύκλο και αφού μέσα στο προηγούμενο σύστημα εξουσία, έχουν διαμορφωθεί εκείνες οι κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες και δομές, για μια-τη νέα μορφή εξουσίας, κάποια λύση πρέπει να δοθεί.

Μια λύση οπωσδήποτε τραγική για την προηγούμενη μορφή εξουσίας, αφού θα υποχρεωθεί αργά ή γρήγορα να την εγκαταλείψει. Και επειδή για μια τέτοια λύση χρειάζονται και τα πρόσωπα, που θα επιβάλουν αυτή τη λύση. Όπως ο Προμηθέας πήρε τη φωτιά από τους Θεούς και την έδωσε στους θνητούς, έτσι και στην περίπτωση της Μεδουσιακής εξουσία τη λύση του δράματος την έδωσε ο Ηλιακός ήρωας Περσέας, που ήταν και ο κομιστής των Θείων μηνυμάτων της Μέδουσας. Αποκεφάλισε την Μέδουσα και απάλλαξε τους ανθρώπους της εποχής του από την υποταγή στην εξουσία της Μέδουσας. Από το αίμα της Μέδουσας, λένε γεννήθηκε ο μυθικός Πήγασος.

Ήταν τόση η συμβολική δύναμη της Μέδουσας με την άγρια όψη της, με τα φίδια στο κεφάλι και τις χαοτικές κόγχες στο πρόσωπο, που η θωριά της και μόνο προκαλούσε φόβο και αποστροφή. Όπως όλες οι εξουσίες, έτσι και η εξουσία της Μέδουσας με την συμπεριφορά, τον αποτρεπτικό της χαρακτήρα και το αποτρόπαιο πρόσωπο αποθάρρυνε τους εχθρούς γενικά και τους εχθρούς της πόλης ειδικά να αποφασίσουν εισβολή. Οι πόλεις που πρόβαλαν αυτό το Ουράνιο έμβλημα, το έκαναν για δυο λόγους α) Να αποθαρρύνει τους όποιους επίδοξους εισβολείς και β) να τονίσουν με την προβολή του συμβόλου, ότι ήταν κάτοχοι του Θεού μηνύματος και ως εκ τούτου κατέχουν την Ουράνια αλήθεια.

Η Βέροια, μια πόλη πανάρχαια, μια πόλη ανιστόρητη, αφού δεν γνωρίζουμε ακόμα πότε μπήκε ο θεμέλιος λίθος και ανάγει την καταγωγή της στα μυθολογικά χρόνια. Μια Πόλη, που έκτοτε έχει το ίδιο όνομα, κατοικείται διαρκώς στον ίδιο τόπο, και έχοντας σαν σύμβολο τη δική της Μέδουσα, σημαίνει ότι είναι μια Πόλη που έχει παίξει πολλούς μυθικούς, προϊστορικούς και ιστορικούς, αλλά και σύγχρονους ρόλους στο διάβα των αιώνων.

Υπήρχε μα και υπάρχει ακόμα-θα ήταν πιο σωστό- μια παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται και ερμηνεύεται η ΙΣΤΟΡΙΑ. Δεν μας χωρίζουν βέβαια πολλά χρόνια από την εποχή που οι άνθρωποι, μάλιστα-Ευρωπαίοι, χριστιανοί για την ακρίβεια που-ανάμεσά τους γεννήθηκαν οι Αριστερές ιδέες-πίστευαν, ότι ο κόσμος αυτός στην επίγεια εκδοχή του είναι μάταιος, ψεύτικος, παραπλανητικός και ανάξιος.

Η λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών και του κάθε ανθρώπου χωριστά, μέσα σε αυτήν ήταν ένα είδος δοκιμασίας, άσκησης διαγωγής θα έλεγα, που είχε σαν μοναδικό στόχο να διαπιστωθεί αν οι εκάστοτε κοινότητες των ανθρώπων και ο καθένας χωριστά ήταν άξιοι για τον πραγματικό και τον αιώνιο-κόσμο, που για τους χριστιανούς είναι ο παράδεισος και η επουράνια βασιλεία.

Ο Εδώ-ο κάτω κόσμος-για τους κυβερνώντες ήταν ψεύτικος, ένα κακέκτυπο, ένα «πεδίο» δοκιμασιών, μια προετοιμασία για την επουράνια βασιλεία, γι' αυτό εκείνο που ενδιέφερε και άξιζε να καταγραφεί σαν ιστορία, ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο υπέρτατος κριτής οδηγούσε και διεύθυνε καλύτερα αυτό το παιγνίδι της δοκιμασίας. Ετσι λοιπόν, βασικό αντικείμενο της ιστοριογραφίας τότε αποτελούσαν οι συμφορές, οι αντιξοότητες και οι εκάστοτε καταστροφές, που το θείο εκτόξευε κατά των «κακών» και ανυπεράσπιστων ανθρώπων.

Η αξία της ιστοριογραφίας συνίστατο κατά κύριο λόγο, στη μεθοδική καταγραφή αυτών των δράσεων-πρακτικών, που η θεία πρόνοια χρησιμοποιούσε σαν μέσα προκειμένου οι άνθρωποι, όχι μόνο να αντιληφθούν την ύπαρξη του θείου, αλλά να έχουν γνώση γι' αυτές που πέρασαν, για όσες καθημερινά ζουν και για όσα πιθανώς θα έρθουν, έτσι ώστε να μπορούν με βάση τα μέχρι τότε γνωστά δεδομένα να αξιολογήσουν τη θέση τους στον αγώνα για το αληθινό και το αιώνιο, για τη σωτηρία και κατ' επέκταση για τις πιθανότητες να ενταχθούν στον κόσμο του θείου εν ζωή και στον παράδεισο μετά θάνατο.

Διαμεσολαβητές και διαχειριστές αυτής της απέλπιδας και δύσκολης πορείας από το πλασματικό στο αληθινό, από το φθαρτό στο αθάνατο, από το προσωρινό στο αιώνιο κόσμο και από την απόγνωση στην ευτυχία, ήταν οι εκάστοτε ηγεμόνες: Θρησκευτικοί και πολιτικοί. Τοποθετημένοι λοιπόν, οι ηγεμόνες ανάμεσα στον Υπέρτατο Κριτή και τους υπό δοκιμασία ανθρώπους, ήταν αυτοί που οδηγούσαν τις συντεταγμένες ανθρώπινες ενότητες-κοινωνίες μέσα από αυτό το εξεταστικό πεδίο. Ήταν αυτοί που εκπροσωπούσαν το συλλογικό, που, πολύ περισσότερο και πέρα απ την ατομική ευθύνη, μπορούσε να εξασφαλίσει ή και να καταστρέψει τις προσδοκίες των ανθρώπων που εκπροσωπούσαν. Αποδεχόμενοι οι άνθρωποι αυτόν τον τρόπο καταγραφής της ιστορίας από τους ηγεμόνες, ήταν φυσικό ότι οι δικές τους πράξεις, επιτεύγματα ή παραλείψεις, ήταν ασύγκριτα πιο καθοριστικές για την έκβαση της γενικής δοκιμασίας. Οι ηγεμόνες μπορούσαν να σώσουν ή να καταστρέψουν συλλογικά με τρόπο ώστε οι ατομικές προσπάθειες να έχουν μόνο μικρή ως καθόλου σημασία.

Η ιστοριογραφία των θαυμάτων, της λατρείας των θαυμάτων και των σημείων, επένδυε πολλά στη στενή παρακολούθηση του βίου και των πράξεων των ηγεμόνων. Σαν εντεταλμένοι της Θείας Πρόνοιας, μετέφεραν και εφάρμοζαν τις κάθε φορά επιλογές της. Ελέω Θεού διαμόρφωναν- κανοναρχούσαν ένα ιστορικό παιγνίδι, μέρος του οποίου ήταν και οι ίδιοι, του οποίου παιγνιδιού όμως η έκβαση αφορούσε τους πολλούς, τις κοινωνίες ολόκληρες. Ενώ η έκβαση των αποφάσεων αφορούσε τις κοινωνίες, ευθύνη οι ηγεμόνες είχαν μόνο απέναντι στο Θείο. Στις συνθήκες αυτές η ηθική ήταν το βασικό κριτήριο αξιολόγησης του έργου και της συμπεριφοράς των ηγεμόνων.

Μερικοί από αυτούς έγιναν ήρωες, σωτήρες και Άγιοι, καθώς «μετέφεραν και εφάρμοζαν» τις πλέον αγαθές προθέσεις του Θεού και με τον τρόπο αυτό έφεραν πιο κοντά τον κόσμο των ανθρώπων στο βασίλειο του Θεού. Άλλοι ίσως οι περισσότεροι, καταγράφηκαν σαν καταραμένοι. Πήραν το στραβό δρόμο και οδήγησαν τους υπηκόους τους στο χαμό και τη φθορά. Η ιστορία μεθοδικά παρακολουθούσε τις αντιφατικές αυτές πορείες της ανθρωπότητας.

Τις παρακολουθούσε μάλιστα με τον πιο σημαίνοντα τρόπο, ζυγίζοντας συνεχώς και προσεκτικά τις δόσεις του «καλού» και του «κακού», αξιολογώντας και χαρακτηρίζοντας την κάθε πράξη. Κοιτούσε προσεκτικά τα πρόσωπα προσπαθώντας μέσα από αυτά να διακρίνει την ιστορία-την μοίρα των ανθρώπων με άλλα λόγια. Και μέσα από αυτές τις παρατηρήσεις της, η κοινωνία των ανθρώπων διαμόρφωνε πίστη και ελπίδα, αποτροπιασμό και απελπισία.

Και ενώ η παλιά αντίληψη της ιστορίας, που ήθελε τον άνθρωπο παιγνίδι στα χέρια του Θεού και τους επικεφαλής των πολιτικών κοινοτήτων ενεργούμενα της Θείας Πρόνοιας, τα μέσα παραγωγής αναπτύχθηκαν, η τεχνολογία έκανε προόδους, νέοι ορίζοντες άνοιξαν, οι εξερευνήσεις πλάτυναν τις γνώσεις των ανθρώπων και νέες ανακαλύψεις προστέθηκαν. Όλα αυτά μαζί έφεραν τον Ουμανισμό, τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση και την Γαλλική επανάσταση, και τη θέση του Θεού στην ιστορία την πήρε πλέον ο ίδιος ο άνθρωπος.

Ο άνθρωπος έγινε πολίτης, υπεύθυνος για τις πράξεις του, ατομικά και συλλογικά. Τώρα πια η ιστορία, στις νέες πολιτικές και ιδεολογικές συνθήκες έγινε, αντί για αφήγηση των ενεργειών και πράξεων της Θείας Πρόνοιας, αφήγηση και καταγραφή των ανθρώπινων αποφάσεων, πράξεων και εμπειριών. Μια παρακαταθήκη γνώσεων που αφορούν την κοινωνία, την πολιτική, τη συλλογική συμβίωση καθώς και τους μηχανισμούς που την κανοναρχούν. Με απλά λόγια η ιστορία έγινε βασική πολιτική επιστήμη, καίριο, στη σημασία του πεδίο γνώσεων και αναζητήσεων πάνω στα μυστικά των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τώρα πλέον κυριαρχεί η ευθύνη απέναντι στην κοινωνία την πατρίδα, όταν αυτή με τη μορφή του έθνους πήρε τις οριστικές διαστάσεις και την ιστορία.

Για τη σύγχρονη κοινωνία των ανθρώπων η ιστορία, με αυτήν τη μορφή, αποτελεί κρίσιμο πεδίο αναφοράς, από όπου αντλούνται αξίες, ιδέες και αρχές, στηρίζονται προτάσεις και αιτήματα, νομιμοποιούνται οι προσπάθειες για αλλαγή και βελτίωση αυτού του φθαρτού μεν, αληθινού και ανθρώπινου δε, επίγειου κόσμου.

Έτσι η ιστορία από έρμαιο της Θείας Πρόνοιας και ελέω Θεού ηγεσίας, έγινε εργαλείο της ανθρώπινης λογικής και των συνεπακόλουθων πολιτικών αντιλήψεων. Η παρακολούθηση-ανακάλυψη έστω μιάς εθνικής οντότητας μέσα στο χρόνο, η συγκρότησή της και η πολιτική νομιμοποίησή της μέσα από την κοινή πορεία, έστειλε την Θεία Πρόνοια και την Ελέω Θεού ηγεσία στο παρασκήνιο.

Οι Έλληνες πρώτοι, οι Γάλλοι, οι Γερμανοί και οι Ιταλοί, πορεύτηκαν μέσα στο χρόνο, όχι στο όνομα της εξασφάλισης μιάς επουράνιας αόριστης βασιλείας, άλλα στο αντίστοιχο της εθνικής ολοκλήρωσης και ανάταξης στον 19ο και 20ο αιώνα και της παγκόσμιας ολοκλήρωσης στον 21ο αιώνα.

Εκτός από την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που μετακίνησε τον άξονα της ζωής από την εργασία στην ιδιοκτησία και η προσπάθεια της δεύτερης του 1917, για επαναφορά τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία, λίγες φορές να φανταστούμε η θα βρούμε στο παρελθόν πιο ανατρεπτικές, πολιτικά, ιδέες και αξίες από αυτές. Οι ηγεμόνες, ξαφνικά, έπαψαν να είναι όργανα της Θείας πρόνοιας και να λογοδοτούν, ως εκ τούτου μόνο σε αυτήν και μεταβλήθηκαν σε ταγούς ενός έθνους, υπεύθυνοι απέναντι στη δική τους μοίρα και υπόλογοι απέναντι σε αυτούς που το συγκροτούν, δηλαδή στους πολίτες.

Οι εθνικοί αγώνες του 18ου και 19ου αιώνα άλλαξαν τη μορφή του κόσμου όπως και την αντίληψη του για το παρελθόν και την ιστορία. Μέσα σε αυτήν την κοσμοϊστορική αλλαγή γεννήθηκαν οι αριστερές ιδέες, που σαν παράγωγο τους και στενοί συγγενείς των νέων αντιλήψεων όχι μόνο στήριξαν αλλά και συνέβαλαν ενεργά στη διαμόρφωση του

κοινωνικού γίνεσθαι και με τη δύναμή τους έσπρωξαν προς τα μπρος την κοινωνία των ανθρώπων.

Βέβαια και σήμερα ακόμα, δεν λείπουν οι «ιστορικοί» που γράφουν όπως παλιά με βάση το καλό και κακό και μόνο τις πράξεις του Ελέω Θεού ηγεμόνα ατομικού και συλλογικού, και ότι είναι τα μόνα πράγματα που αξίζει να θεωρηθούν, να καταγραφούν να κριθούν και να αποτελέσουν την ιστορία. Η ζωή όμως όχι μόνο συνεχίζεται αλλά αλλάζει, εξελίσσεται και προχωρεί.

Ετσι λοιπόν, για να γίνουν πιο εύκολα κατανοητά τα γραφόμενα, θα χρησιμοποιήσω το μεθοδολογικό εργαλείο της κατ' αναλογία ή και πολλές φορές κατ' αντιμωλία εξέταση δυο νεότερων ξεχωριστών ελληνικών ιστορικών φαινομένων. Θα συσχετίσω και θα τα αντιπαραβάλω χωρίς να τα ταυτίσω: τον αγώνα του 1821 με αυτόν της κατοχικής περιόδου 1941-1944 και αυτά της 10ετίας του 1930, με αυτά της μεταπολεμικής περιόδου και συγκεκριμένα από της 12/10/1944 που απελευθερώθηκε η χώρα, μέχρι 24/7/1974. Μια τραγική περίοδο για τη χώρα και το λαό, που έκλεισε με την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών στις 24-7-74.

Ενας πρόσθετος λόγος που με οδήγησε σε αυτήν τη συσχέτιση και αντιπαραβολή, είναι και το γεγονός ότι και το τέλος αυτών των δυο αξιοθαύμαστων και ελπιδοφόρων αγώνων για το λαό και τη χώρα ήταν προδιαγεγραμμένος. Η ιδεολογική υποχώρηση των αστών που ήταν ο φορέας στη Επανάσταση του 1821, οδήγησε στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τη μοναρχία αργότερα. Ο συμβιβασμός αυτός, έβαλε τέρμα στο σκέλος της κοινωνικής Επανάστασης του 21, με αποτέλεσμα να μην γίνουν εκείνες οι επιβεβλημένες μεταρρυθμίσεις και οι κοινωνικό-οικονομικές δομές, καθώς οι φορείς των μεταρρυθμίσεων (αστοί), ταυτισμένοι τότε με την Αγία και Ομοούσιο Τριάδα, οι τότε μεταρρυθμίσεις να γίνουν ύστερα από ενάμισι αιώνες.

Επειδή πολλοί είναι αυτοί που ισχυρίζονται και ειδικά ο Κλήρος ότι η επανάσταση του 21, δεν ήταν Αστική, θα παραθέσω μια από τις πολλές προκηρύξεις του Αλέξανδρου Υψηλάντη, που προσδιορίζει με σαφήνεια ποιος ήταν ο ηγέτης της Επανάστασης. Θα επικαλεστώ για άλλη μια φορά το διάγγελμα-προκήρυξη του Υψηλάντη.

ΑΔΕΡΦΟΙ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Εφθασε τέλος πάντων η ποθούμενη εκείνη λαμπρή στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται σήμερα! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνο σύνθημα της Ευδαιμονίας μας.

Σείς, φίλοι μου Συνεταίροι! εδείξατε, τί ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλύτερα ή Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν διαμόνας τας ελπίδας εθυσιάζατε το Πάν, τί δεν θέλει πράξει τώρα, ότε ο φωτεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί ! Συνδάμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δύναμίν του, είς οπλισμένους ανθρώπους, είς όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά , αί δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας και θέλουν σας κηρύξει ως τους πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.

Ιάσιον τη 24 Φεβρουαρίου 1821

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Η προκήρυξη αυτή αποτελεί επιβεβαίωση ότι η Αστική τάξη ήταν επικεφαλής της Επανάστασης και ότι αυτή προετοίμασε υλικά και ιδεολογικά τον αγώνα της εθνικής ανεξαρτησίας. Δίπλα της στάθηκαν οι διανοούμενοι, μερικοί φαναριώτες και αρκετοί απ τον ανώτερο Κλήρο, που είχαν προδευτικές και φιλελεύθερες ιδέες όπως ο (Ανθιμος Γαζής) ή έκανα τον πατριώτη. Όμως η αστική τάξη δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει το έργο της, όχι βέβαια από «κακή πρόθεση». Υποχρεώθηκε απ τις τότε οικονομικό-κοινωνικές συνθήκες και σχέσεις, απ τις αντιδράσεις του ανώτερου Κλήρου και Κοτζαμπάσηδων και κυρίως απ τις επιρροές και τις επεμβάσεις των ξένων και ειδικά των Αγγλων που ήταν ο φύση και θέση εχθρός της, πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τον σχηματισμό της κρατικής οντότητας.

Σε αυτό συντέλεσε και το γεγονός ότι δεν μπόρεσε να αναδείξει έναν αρχηγό με πανελλήνιο κύρος. Και όταν ο Καποδίστριας, ανέλαβε να παίξει αυτόν ακριβώς το ρόλο τον δολοφόνησαν οι Αγγλοι. Σε λίγο η δολοφονία του Καποδίστριας, ιστορικά θα κλείσει 200 χρόνια και οι Έλληνες δεν ξέρουν ποιος ήταν ο Καποδίστριας και γιατί ο φάκελος Καποδίστριας, που τον έσφαξαν σαν αρνί εξακολουθεί να είναι έκτοτε απόρρητος; .

Σε όλα αυτά προστέθηκαν και οι εμφύλιοι πόλεμοι.

Και ενώ οι φιλικοί εκθείαζαν την φιλοπατρία σαν την μεγαλύτερη και ακριβότερη αρετή και καλούσε τους Έλληνες να την εξασκήσουν όπως οι αρχαίοι ημών προπάτορες που «διαλάμπουν εις τον αιώνα τον πάντα» αν θέλουν και αυτοί να «ονομαστούν γνήσιοι απόγονοι εκείνων» να τους μιμηθούν.. Οι Κοτζαμπάσηδες που το κίνητρο της συμμετοχής ήταν τα προσωπικά και τα ταξικά συμφέροντά, τότε με τη βία και τότε με απάτες και εκβιασμούς προσπαθούσαν να συγκεντρώσουν όλες τις εξουσίες και τη διοίκηση στα χέρια τους για να διοικούν αυτοί όπως οι Τούρκοι βοϊβοδάδες. Σε αυτό βοήθησε η ανανέωση της Ιερής συμμαχίας που αποτελούσε εγγύηση για την ακεραιότητα της Τουρκίας, το κακό τέλος της εκστρατείας του Αλ Υψηλάντη στη Μορδοβλαχία και η εχθρική στάση του Τσάρου κατά των φιλικών. Κάτω από τις δύσκολες συνθήκες η αστική τάξη οδηγήθηκε στον ιστορικό συμβιβασμό.

Μετά την επικράτηση του ιστορικού συμβιβασμού οι φιλικοί δέχονταν σφοδρές επιθέσεις των συνασπισμένων αντιδραστικών δυνάμεων. Για να μπορούν να την πολεμήσουν και να απομάκρυναν τους φιλικούς από τα κέντρα των αποφάσεων. Χαρακτήρισαν την Επανάσταση Καρμπονάρικη. Μέχρις οτου ολοκληρώθηκε ο ιστορικός συμβιβασμός 1826-27, η Επανάσταση θεωρούνταν Καρμπονάρικη. Ο,τι γράφτηκε έκτοτε για τη φιλική σκοπό και στόχο είχε να την εκθέσουν, να την αποδυναμώσουν και να την εντάξουν-υποτάξουν. Με την επικράτηση των Κοτζαμπάσηδων και του Κλήρου οι μεταρρυθμίσεις που προβλέπονταν να γίνουν μετά την Επανάσταση στάθηκε αδύνατον να υλοποιηθούν.

Κάτι αντίστοιχο οσων αφορά τον χαρακτηρισμό της Εθνικής Αντίστασης: Ξενοκίνητη, κομμουνιστική κλπ κλπ. Ταυτίζοντας το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και το ΕΑΜ με τον εμφύλιο: Η κατοχική Αντίσταση, μέχρι την με «εισαγωγικά» αναγνώριση της Αντίστασης η Εθνική Αντίσταση, ήταν κομμουνιστική. Το γεγονός αυτό μέχρις οτου δεν αναγνωριστεί σε όλες τις διαστάσεις σαν Εθνικό-Απελευθερωτική, Πατριωτική και κυρίως Εθελοντική (αφού του ΕΔΕΣ, και όποιο άλλοι παράσταιναν τον Αντάρτη. Εκτός απ τους αντάρτες του Ζέρβα οι Αγγλοι πλήρωναν τις οικογένειες των ανταρτών, τους μεταφορείς και τα ζώα που έκαναν τις μεταφορές, η χώρα μας θα είναι υπόδικη στη συνείδηση της Ελληνικής και παγκόσμιας κοινής γνώμης. Το ίδιο και οι ενσυνείδητα τα φαύλα και τα όποια εγκλήματα συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές έπραξαν

Το ίδιο συνέβει και με τις μεταρρυθμίσεις και δομές, που έπρεπε να γίνουν αμέσως μετά την απελευθέρωση. Ταυτιζόμενη η αγγλόφιλη και η γερμανόφιλη αστική τάξη με την φασιστική Δεξιά και τους Αγγλους εισβολείς, οι μεταρρυθμίσεις αυτές που έπρεπε να γίνουν τότε παραμένουν ανεκπλήρωτες. Βέβαια έγιναν αλλαγές. Οι όποιες αλλαγές όμως που έγιναν, δεν ήταν εκείνες οι ριζοσπαστικές αλλαγές και δομές, που θα έδιναν στην Ελλάδα: «τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα» για να πετάξει. Να ανοίξει νέους ορίζοντες για το λαό και τη χώρα. Αλλαγές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν την αντίστοιχη πολιτική, οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και τους τομείς του πολιτισμού.

Όπως ο Ρήγας και οι Αστοί στη συνέχεια το 21, κάλεσαν τους όπου Γης Έλληνες να ξεσηκωθούν για να αποτινάξουν τον Τούρκικο ζυγό, έτσι και το ΚΚΕ και το ΕΑΜ σε συνέχεια, κάλεσαν το λαό να αγωνιστεί για την απελευθέρωση της χώρας από την τριπλή κατοχή.

Στη χώρα μας όμως, αντί γι' αυτό συνέβαιναν δυστυχώς τα πιο παράξενα, παράδοξα και παράλογα πράγματα. Όπου και όσο και αν ψάξει κανείς δεν θα βρει πιο τραγικά και πιο οξύμωρα σχήματα κατάληξης των ιστορικών γεγονότων και των αγώνων του λαού πολεμικών ή και ειρηνικών.

Ξέρουμε πως οι νικητές και οι εξουσίες χρησιμοποιούν τις ηθικές, αγωνιστικές και ιστορικές αξίες, για να νομιμοποιήσουν τις όποιες δικές τους παραλείψεις, παρανομίες για να οικειοποιηθούν το όποιο αποτέλεσμα.

Ετσι ενώ η κατοχή ήταν η εποχή της εθνικής αγωνίας και η Εμική Εθνική Αντίσταση, ύστερα από 120 χρόνια, ήταν η λανθάνουσα αστική επανάσταση, η ίδια η αστική τάξη, δεν θέλησε για άλλη μια φορά να στηριχθεί στο λαό και να αναλάβει την ευθύνη να παίξει τον ιστορικό της ρόλο. Ετσι, με τις διαχωριστικές γραμμές του «φωτός» και του «σκότους» οδηγηθήκαμε σε σιωπηλές τραγωδίες και σπαράγματα ψυχής.

Μισός σχεδόν αιώνας πέρασε από τότε, που, σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας, σε πόλεις και βουνά, σε στεριά και θάλασσα, ένας λαός ολόκληρος μάχονταν για τη λευτεριά τραγουδώντας: «Το παιδιά σηκωθήτε να βγούμε στους δρόμους, γυναίκες και άντρες με όλα τους ώμους...». Το «στ άρματα, στ άρματα εμπρός στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά...» Το «Σπάμε την άτιμη την αλυσίδα που μας εβάραινε θανατερά....» το «Εμπρός ΕΛΑΣ, για την Ελλάδα»... και το «Είμαστε Εμείς Ελλάδα τα Παιδιά σου». Και όλα ήταν απλά και καθαρά εκείνα τα χρόνια της φωτιάς. Υπήρχαν ιδέες, οράματα, ιδανικά, αξίες διαχρονικές και πανανθρώπινες. Το ίδιο συνέβει και με επανάσταση του 21. Υπήρχαν αγωνιστές εθελοντικά στρατευμένοι, που μάχονταν και θυσιάζονταν για την πραγματοποίησή τους. Και ο λαός γνώριζε, τιμούσε και ξεχώριζε τους ιδεολόγους αγωνιστές από τους καιροσκόπους, τους συνεργάτες, τους πατριδοκάπηλους, τους συμφεροντολόγους και τους προδότες ακόμα.

Η ιστορία της χώρας μας και η προσφορά της στο κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι της ανθρωπότητας είναι μακραίωνη, τεράστια και αξιοθαύμαστη. Τόσο η αρχαία και η Αλεξανδρινή, άλλο τόσο και η Βυζαντινή. Το ίδιο αξιόλογη είναι και η Νεοελληνική ιστορία του 1821, μα και η σύγχρονη ιστορία δεν υπολείπεται σε αγώνες θυσίες και προσφορά.

Από το 21 και μετά η χώρα μας, ενώ διαμορφώνει τις κοινωνικό-οικονομικές δομές του κράτους: σημαία, στρατό, σώματα ασφαλείας, διοίκηση, δικαιοσύνη κλπ, ήταν μεν μια μικρή χώρα, αλλά συντεταγμένη πολιτεία, με συγκεκριμένα σύνορα. Και με το σύνθημα τη «Μεγάλη Ιδέα» αγωνίζεται σε συνδυασμό με τον πόθο και την έμπρακτη προσπάθεια του αλύτρωτου Ελληνισμού το 1912, με την απελευθέρωση και της Μακεδονίας, της Ηπείρου και λίγο αργότερα της Θράκης ολοκληρώνει...η αρχική εθνική και την κρατική της οντότητα. Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή το 1922 και το 1924 η αβασίλευτη δημοκρατία.

Σε συνέχεια οι δικτατορίες του Πάγκαλου και Κονδύλη και τον Αύγουστο του 1936 η Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και στις 28 του Οκτώβρη του 1940, η φασιστική η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Τότε λαός και στρατός όχι μόνο αποκρούουν τον εισβολέα, αλλά και τον πέταξαν έξω από τα σύνορα και θα τον είχαν ρίξει στη θάλασσα, αν η τότε ηγεσία δεν είχε διαφορετική άποψη για τον πόλεμο.

Στην ιστορία του ελληνικού στρατού δημοσιεύεται γερμανικό ανακοινωθέν της 11Απριλίου 1941, που αναφέρεται στις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και γράφει ανάμεσα στ άλλα: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπεράσπισαν με εντελώς εξαιρετικόν ηρωισμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξά» Προσεκλήθησαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόσο επείμονες και έντονοι, όσον δεν είχαν λάβει μέρι τούδε χώραν εις κανέν άλλο πολεμικόν θέατρον...»

Για να σώσει η χιτλερική Γερμανία τον Ιταλό συνεταίρο της από την ήττα και το αήτητο του άξονα τις 6 του Απρίλη του 1941, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο και στις 27 του Απρίλη, λίγο πριν εισβάλουν, οι Γερμανοί στην Αθήνα και στις επτά το πρωί της 27ης Απριλίου του 1941, ακούσαμε οι Έλληνες για τελευταία φορά την εκπομπή του ελεύθερου ραδιοφωνικού σταθμού Αθηνών: «Εδώ ελεύθεροι ακόμα Αθήναι..

Ε Λ Λ Η Ν Ε Σ.

« οι Γερμανοί εισβολείς ευρίσκονται εις τα πρόθυρα των Αθηνών, Αδέρφια, κρατήστε καλά μέσα στην ψυχής σας το πνεύμα του μετώπου. Ο εισβολεύς εισέρχεται με όλας τας προφυλάξεις εις την έρημον πόλιν με τα κατάκλειστα σπίτια. Έλληνες, ψηλά τις καρδιές.

Προσοχή! Ο ραδιοφωνικός Σταθμός των Αθηνών, ύστερα από λίγο, δεν θα είναι ελληνικός. Θα είναι γερμανικός και θα μεταδίδει ψέματα, Έλληνες, μην τον ακούτε. Ο πόλεμος θα συνεχίζεται και θα συνεχιστεί μέχρι της τελικής νίκης. Ζήτη το έθνος των Ελλήνων!» και στις 30 προς 31 του Μάη με την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώνεται η κατοχή της χώρας. Πριν όμως ολοκληρωθεί η κατάληψη και αυτή η συνθηκολόγηση ακόμα.

Στις 12/4/41, όταν η τελική συνθηκολόγηση (έγινε στις 20/4/41 ύστερα από πίεση των στρατηγών και του Μητροπολίτη Ιωαννίνων), είναι πλέον θέμα χρόνου, ο Βασιλιάς ενημερώνει τον Αγγλο πρεσβευτή στην Αθήνα M. palairet ότι, και ζητά από τη βρετανική κυβέρνηση να εξετάσει επείγοντως α) το θέμα της μετακίνησης της «κυβέρνησης» στην Κρήτη ή στην Κύπρο β) να επιτραπεί η μετακίνηση του στόλου στην Αλεξάνδρεια και γ) να μεταφερθούν 50,000 κληρωτοί που εκπαιδεύονται (τα αγύμναστα εύπλαστα Γιαννάκια) στην Πελοπόννησο στη Σομαλία, την Αίγυπτο ή, κατά προτίμηση στην Κύπρο, ώστε να χρησιμοποιηθούν όταν χρειαστεί.

Στις 18 Απριλίου συνεδριάζει το υπουργικό συμβούλιο. Στη συνεδρίαση αυτή δεν παίρνονται αποφάσεις. Ο Κορυζής επιστρέφοντας στο σπίτι αυτοκτονεί. Ο Βασιλιάς αναλαμβάνει την πρωθυπουργία με αντιπρόεδρο τον Κ. Κοτζιά, υπουργό διοικήσεως στην κυβέρνηση Μεταξά. Η επιλογή αυτή προκαλεί την οργή του ευρύτερου πολιτικού κόσμου, λόγω των φιλό-ναζιστικών αισθημάτων του Κ. Κοτζιά. Γίνεται προσπάθεια με τον στρατηγό Μαζαράκη. Οι Αγγλοι θέτουν σαν όρο να συμπεριλάβει στην κυβέρνηση και τον δικτάτορα Πάγκαλο. Ο στρατηγός καταθέτει την εντολή.

Σε συνέχεια πρωθυπουργός αναλαμβάνει ο Ναύαρχο Α. Σακελερίου ο οποίος και ορκίστηκε. Την επόμενη όμως με την υπόδειξη των Αγγλων αναλαμβάνει την πρωθυπουργία ο Εμμ. Τσουδερός, διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, Κρητικής καταγωγής και φανατικός αγγλόφιλος. Αυτή ήταν η ελληνική «κυβέρνηση», που θα συνέχιζε τον πόλεμο στην Κρήτη και στη συνέχεια στη Μέση Ανατολή. Όσο για την Ελλάδα...

Και ενώ στην αρχή συμφώνησαν οι Αγγλοι, να μεταφερθούν στην Κύπρο, αρκεί κανένα «τμήμα» του νησιού να μην τεθεί υπό ελληνική «κυριαρχία», με το αιτιολογικό ότι η άσκηση δικαιοδοσίας σε ένα μικρό έστω τμήμα της Κύπρου, θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο το *forei Office* απέσυρε τη συγκατάθεση. Αποφασίστηκε να αναχωρήσουν για την Κρήτη στις 16 ή 17 Απριλίου και προσπαθούν να περιορίσουν τον αριθμό των μελών της φυγής. Οι διαμαρτυρίες όμως αυτών που δεν συμπεριλαμβάνονται στον κατάλογο είναι τόσο μεγάλες, που με παρέμβαση των Αγγλων η αναχώρηση αναβάλλεται.

Ενδεικτικά μερικά των όσων συνέβησαν πριν και κατά την αναχώρηση σημειώνει στο ημερολόγιό του ο Γ. Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του υπουργείου Εξωτερικών: «Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τι θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης είναι γι' αυτούς βραχνάς. Ο κάθε υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, τις υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φροντίζει κανείς...»

Την εποχή εκείνη Δήμαρχος Αθηνών ήταν ο Πλυτάς, τον οποίο και εξουσιοδότησαν οι Γερμανοί για λογαριασμό τους να εκδόσει το πρώτο διάγγελμα: «Ο Δήμαρχος Αθηναίων επιφορτισθείς υπό της γερμανικής κατοχής με όλας τας εξουσίας εν τη πόλη των Αθηνών ανακοινώνει ότι από σήμερον κυριακήν 27ην Απριλίου και ώραν 8ην πμ τα γερμανικά στρατεύματα εισήλθον εις την πόλιν των Αθηνών και έλαβον κατοχήν αυτής. Υπό τον επικεφαλής των γερμανικών στρατευμάτων παρασχεθήσαν κατηγορηματικά διαβεβαιώσεις ότι ο πληθυσμός των Αθηνών, δεν έχει να φοβάται απολύτως τίποτε. Καλούμεν πάντας όπως επιδείξωσι τάξην, αξιοπρέπειαν και ευγένειαν.

Ο Δήμαρχος Αθηναίων εντέλλεται όπως από της ώρας ταύτης επανέλθω ομαλός η κοινωνική ζωή της πόλεως. Προς τούτο: 1) να ανοίξουν κανονικώς τα καταστήματα... 2) να αρχίσει αμέσως η κυκλοφορία...3) Η χωροφυλακή και η αστυνομία πόλεων να

διατηρήσουν τα όπλα των προς τήρησιν της τάξεως 4) οι κατέχοντες όπλον οιαδήποτε, πολεμικόν, κυνηγετικόν πιστόλιον ή άλλον να τα παραδώσουν αμέσως εις τα οικεία αστυνομικά τμήματα επι αποδείξει 5) όπου υψούται ελληνική σημαία πρέπει δεξιά της να υψούται και η γερμανική 6) Αι εφημερίδες δύναται να εκδοθούν...7) Υποχρεούνται πάντες οπως δέχονται κατά τας συναλλαγάστα γερμανικά τραπεζογραμμάτια με τιμήν 50 δρχ κατά μάρκον. 8) Αύριο Δευτέραν πάντες οι υπάλληλοι, δημόσιοι, δημοτικοί κλπ...να είναι εις τας εργασίας των 9) το φρουραρχείο των στρατευμάτων γερμανικής κατοχής εγκατεστάθη εις το Κίγκ Τζώρτζ και το στρατηγείο εις το Ξενοδοχείον «Μεγάλης Βρετανίας». Αθήναι 27 Απριλίου 1941. Ο δήμαρχος Αθηνών Πλυτάς. Από την ώρα αυτή για μερικούς η Ελλάδα έπαψε να υπάρχει!

Η Ελλάδα διαμερίζεται σε τρεις ζώνες κατοχής α): τη Γερμανική ζώνη, που είχε υπό την κατοχή της ολόκληρη την Κεντρο-δυτική Μακεδονία και τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και ένα κομμάτι της Θράκης β) την Βουλγαρική ζώνη που είχε ολόκληρη την Ανατολική Μακεδονία υπό την κατοχής και γ) την ιταλική ζώνη που είχε από τον Ολυμπο και κάτω την υπόλοιπη χώρα υπό της δική της κατοχή.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, ο λαός έψαχνε επίμονα και προς όλες τις κατευθύνσεις να βρει κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον απ αυτούς, που σε άλλους καιρούς εκθείαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά τους» και δεν έβρισκε. Και δεν έβρισκε γιατί πριν από την κατάρρευση του μετώπου: Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και η 4ο Αυγουστιανή «ηγεσία» όλοι μαζί είχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...

Μετά την κατάρρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Η ελληνική κοινωνία έχοντας ζήσει την κατεστημένη πραγματικότητα της 4ης Αυγούστου, που στάθηκε ανίκανη να ενεργοποιήσει τα καλύτερα στοιχεία που διέθετε η ελληνική κοινωνία. Ανίκανη να προωθήσει νέα πρότυπα Ζωής, Σκέψης, Τέχνης, Σοφίας και Ομορφιάς, οδήγησε τους Έλληνες (και ειδικά τους νέους επιστρατεύοντας τους στην ΕΟΝ με τη βία) σε ένα αβυσσαλέο κενό και μιας άθλιας επανάληψης, μιμητισμού των φασιστικών προτύπων.

Με ποικίλα μέσα καλλιεργούσε τη βιομηχανία της σιωπής και της πλύσης εγκεφάλου προωθώντας τον μηδενισμό, τη ασημαντότητα και την απουσία αίσθησης ευθύνης και ενδιαφέροντος για το πού πάει η ζωή. Η ελληνική κοινωνία καθοδηγούμενη από την 4η Αυγουστιανή Πέμπτη φάλαγγα του μέσω του λαϊκισμού είχε θέσει ένα υφίστατο καθημερινό ανελέητο βομβαρδισμό για τα ολοκληρωτικά της επιτεύγματα.

Ποτέ άλλοτε στην ιστορία της γηραιάς μας Ηπείρου δεν είχε κρατήσει η μάζα, ο «λαός», σε τέτοιο ολοκληρωτικό βαθμό ως την περίοδο του μεσοπολέμου: με το Φασισμό και τον άκρατο σοβενισμό, ο πυρήνας του ιδεολογικού οπλοστασίου του οποίου ήταν το αξίωμα οτι «η θέληση του Λαού ταυτίζεται με τη θέληση του Ηγέτη». Μια θέληση που είχε βάλει παντού σε όλη την Ευρώπη ή σιγή του νεκροταφείου. Ποτέ άλλοτε ο λαϊκισμός με τα καμώματα του Φίρερ, του Ντούσε, του Καουντίλλιο, του Σαλαζάρ και του Μεταξά, δεν είχε κυριαρχήσει τόσο ολοκληρωτικά σε όλες τις εκφάνσεις του δημόσιου βίου-από την πολιτική, την τέχνη, την διακίνηση ιδεών, μέχρι ακόμα και τους κανόνες της ηθικής και της δημόσιας συμπεριφοράς-όσο κατά τη σκοτεινή εκείνη περίοδο που η «ιστορία» σύμφωνα με την προπαγάνδα του ολοκληρωτισμού, «είχε επιτέλους φέρει τη δικαίωση των πεπρωμένων του λαού».

Και μια που ο λόγος για τον λαϊκισμό: Τι πραγματικά όμως σημαίνουν οι λέξεις αυτές; Βασικά αναφέρονται στην άσκηση εύκολης και συνήθως ατεκμηρίωτης και αχαλίνωτης κριτικής προς τους πολιτικούς και ιδεολογικούς αντιπάλους. Με τις λέξεις αυτές ο κυβερνητικός εκπρόσωπος και όποιοι άλλοι τις χρησιμοποιούν να περιγράφουν την παραπληροφόρηση στην οποία επιδίδονται προκειμένου να αποκτήσουν πρόσκαιρα οφέλη, αδιαφορώντας για το μέλλον της χώρας και του λαού. Η μήπως οι λέξεις αυτές σημαίνουν και κάτι άλλο;

Για να μην είμαι εκτός πραγματικότητας ανέτρεξα στο λεξικό «Λαρούς» που αποδείχθηκε πιο περιεκτικό στην ανάλυση και μεταφέρω επί λέξει την ερμηνεία «Λαϊκισμός»: Λαϊκισμός σημαίνει ο έπαινος και η κολακεία των αδυναμιών του λαού, καθώς και την υιοθέτηση

επιχειρημάτων ή θέσεων, που ευχαριστούν το λαό (και γενικότερα τους πολλούς) χωρίς όμως και να τον ωφελήσουν σε κάτι, με σκοπό την εξασφάλιση της εύνοιάς του. Και «Λαϊκιστής»: πρόσωπο (συνήθως) του δημοσίου βίου που κολακεύει το λαό η υιοθετεί θέσεις και απόψεις ευχάριστες, όχι όμως και ωφέλιμες για τον λαό με σκοπό να κερδίσει την εύνοια και την υποστήριξη του». Με τον δημόσιο «λαϊκιστή» συχνά υπάρχουν επωφελής δοσοληψίες

Την επόμενη της κατοχής η ελληνική κοινωνία, έχοντας βιώσει στο πετσί της την περίοδο αυτήν, που ο λόγος του «ηγέτη» ταυτίζεται με τη φωνή των ακραιφνών γηγενών (είτε αυτοί ανήκουν στη Αρια φυλή, είτε είναι απευθείας απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων) που συνυπολογίζοντας και τον αντί ελιτισμό του δεξιού λαϊκισμού αποτελούν την πλειοψηφία στη χώρα «τους». Εχοντας λοιπόν, ζήσει και την λεηλασία της θέλησης και τις αθλιότητες του δικτατορικού καθεστώτος, βρέθηκε μπροστά στο φάσμα μιάς διαλυμένης κρατικής μηχανής. Μια κοινωνία που βρισκόταν σε σύγχυση και ψυχική νεύρωση.

Η απογοήτευση ήταν έκδηλη και έντονα ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων. Καθώς επί χρόνια υπαγορεύονταν τα πάντα, ο λαός οδηγήθηκε σε μια πρωτοφανή καταβράθρωση των κοινωνικών σχέσεων και σε μια φτώχεια επικοινωνιακών συναισθημάτων.

Ο καθένας αυτό που πίστευε και ήθελε μετά την κατάρρευση του μετώπου το κρατούσε για τον εαυτό του. Επικρατούσε ένα ψυχολογικό κενό, μια φτώχεια συναισθημάτων, ένα εσωτερικό ρήγμα. Ενα ρήγμα που κρατούσε το λαό μακριά από ό,τι πιο πλούσιο και πιο αληθινό έχει αυτός τόπος, αυτός ο λαός, αυτή η γλώσσα, αυτή η ιστορία.

Τα θέματα για όσους έζησαν τα γεγονότα της κατοχής ήταν πολύ σοβαρά και ειδικά τον πρώτο καιρό. Και ήταν σοβαρά γιατί την επόμενη της κατοχής πολλοί λίγα πράγματα έμειναν όπως ήταν την προηγούμενη μέρα. Και το αμείλικτο ερώτημα ήταν τι κάνουμε τώρα. Ήταν η ώρα που έπρεπε να κάνεις ο κάθε Έλληνας την κρίσιμη επιλογή του, αν θα αποδεχθεί την κατοχή, θα συνεργαστεί με τους κατακτητές ή θα την απορρίψει και θα ενταχθεί στις δυνάμεις της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας.

Μετά την παγίωση της κατοχής άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους διάφορα μορφώματα στον κοινωνικό αλλά και τον πολιτικό χώρο. Μερικά είχαν ήδη διαμορφωμένες σχέσεις συνεργασίας και κάποια προσπαθούσαν να διαμορφώσουν και άλλα ότι πρέπει να κάνουμε το ένα ή το άλλο. Με το πέρασμα του χρόνου τα πράγματα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν.

Σ αυτούς που θα συνεργάζονταν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, σε αυτούς που θα της γύριζαν την πλάτη στην Ελλαδίτσα μας και σε αυτούς που Εθελοντικά θα επιστρατεύονταν για να την υπερασπιστούν οργανώνοντας αντίσταση. Η κατοχή της χώρας δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει με τη γοητεία του τίποτε που άρχισαν να διαμορφώνουν και να διαλαλούν τα διάφορα κέντρα που караδοκούσαν...

Ο λαϊκισμός, η πολτοποίηση της συνειδησης, η παντελής έλλειψη ευαισθησίας και μια έντονη αμφισβήτηση της προσπάθειας που γίνονταν για τον συντονισμό όσον αφορά τα ζητήματα που αφορούσαν το μέλλον της χώρας, ήταν μερικά απ τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα αυτών των κέντρων.

Στη διάρκεια του μεσοπολέμου μα και στη διάρκεια της δικτατορίας και μέσα απ τη δικτατορία ο λαός, με πιο αργά βέβαια και επίπονα βήματα, δεν έπαψε να δημιουργεί υλικό και πνευματικό πλούτο και σιγά σιγά να διαμορφώνει τις δικές του τοπικές ελίτ. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερα δυναμικής, φιλόδοξης και ανατρεπτικής κοινωνικής ομάδας. Ο πόλεμος της Αλβανίας και οι πρώτοι κατοχικοί μήνες, που διαμορφώνονταν τα διάφορα κέντρα έφεραν τις κοινωνικές αυτές ομάδες στο προσκήνιο της εθνικής ιστορίας. Οι έφεδροι αξιωματικοί και οι υπαξιωματικοί που ουσιαστικά οδήγησαν, και αυτό είναι το πιο σημαντικό-γεγονός που έγινε αποδεκτό-το στρατό της Αλβανίας στις μεγάλες επιτυχίες ανήκαν σε αυτόν ακριβώς τον κοινωνικό χώρο.

Οι τοπικοί παράγοντες που οργάνωσαν την τοπική αγροτική ή αστική κοινωνία για την αντιμετώπιση των δυσκολιών των πρώτων κατοχικών μηνών, που πήραν στα χέρια τους την ανάπτυξη των μηχανισμών επιβίωσης, αφού ο επίσημος κρατικός μηχανισμός μέσα

στο συνολικό του ναυάγιο, τη συνεργασία και την ανυποληψία του ήταν ανίκανος να εξασφαλίσει, ανήκαν επίσης στον ίδιο κοινωνικό χώρο.

Οι νέοι ρόλοι, που οι συγκυρίες του 1940-1941 τους προσέδωσαν, μετέτρεψαν αυτές τις τοπικής εμβέλειας κοινωνικές ελίτ, σε διάδοχο πολιτική κατάσταση σε εθνική κλίμακα ή τουλάχιστον τις κατέστησαν την πλέον αξιόπιστη κοινωνική και πολιτική δύναμη της χώρας μετά τη διαδοχική κατάρρευση και απαξίωση όλων των υπολοίπων σχημάτων. Η πολιτική έκφραση αυτών των κοινωνικών ομάδων, αθροίστηκε και αρθρώθηκε μέσα απ το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Το ΕΑΜ.

Το ΕΑΜ ήταν συνασπισμός κομμάτων. Ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, γεγονός που αποτελεί απαράγραπτο εθνικό τίτλο για το κόμμα αυτό. Η αποτίναξη του ξένου ζυγού και η απελευθέρωση της χώρας ήταν βέβαια ο κύριος σκοπός της ίδρυσης του ΕΑΜ. Και ανταποκρίθηκε σε αυτό πλήρως, με τη δημιουργία του ΕΛΑΣ, τον Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό στρατό. Τον ΕΛΑΝ και την ΕΠΟΝ.

Όμως το πιο σημαντικό, αλλά και πρωτόγνωρο ήταν το αναγεννητικό έργο του ΕΑΜ στις περιοχές της υπαίθρου που είχε απελευθερώσει., κομμάτι το κομμάτι και συγκρότησε την Ελεύθερη Ελλάδα. Αντιγράφω απ το βιβλίο «μήλο της Εριδος» του Αγγλου συνταγματάρχη Κρίς Γουντχάουζ εκπροσώπου τότε του Γεν Στρατηγείου Μέσης Ανατολής στην Ελλάδα: «...Το ΕΑΜ-γράφει- αποκτώντας τον έλεγχο σε όλη σχεδόν την ύπαιθρο, εκτός απ τις βασικές συγκοινωνιακές αρτηρίες που χρησιμοποιούσαν οι Γερμανοί, πρόσφερε στους αγρότες άγνωστες έως τότε δυνατότητες. Ποτέ ως τότε ή ακόμη και μετά την απελευθέρωση δεν ήταν τόσο ικανοποιητικά τα μέσα επικοινωνίας-τηλέφωνο, ασύρματος-στις ορεινές περιοχές.

Το ΕΑΜ επισκέυασε και χρησιμοποίησε τους αυτοκινητοδρόμους. Τα αγαθά του πολιτισμού έφτασαν για πρώτη φορά στα βουνά. Αρχισαν πάλι να λειτουργούν τα Σχολεία, η τοπική Αυτοδιοίκηση, τα δικαστήρια και οι κοινωνικές υπηρεσίες, που είχα κλείσει με την έναρξη του πολέμου. Για πρώτη φορά άρχισαν να λειτουργού θέατρα, βιοτεχνίες και εργοστάσια και να πραγματοποιούνται συνελεύσεις. Η κοινωνική ζωή οργανώθηκε καταργώντας τον παραδοσιακό ατομικισμό του Ελληνα αγρότη.

Η ΕΠΟΝ κατόρθωσε να προσηλύτισει το παιδί του, η εθνική αλληλεγγύη του (επίταξε) την κλώσσα, το ΕΛΑΝ (το Ναυτικό του ΕΑΜ επίταξε) το Καϊκι πρώτα. Προχωρώντας πολύ πιο μπροστά απ τις μικρότερες οργανώσεις, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έβαλε τις βάσεις ενός οργανωμένου κράτους στα ελληνικά βουνά, πράγμα που είχαν παραλείψει οι ελληνικές κυβερνήσεις».

Η παρουσία αυτών των τοπικών Ελίτ, που οι συγκυρίες ανέδειξαν σε βασική πολιτική και κοινωνική δύναμη στη διάρκεια της κατοχής, δεν ήταν αρκετή από μόνη της για τη μεταβολή του πολιτικού σκηνικού. Ευρύτερα κοινωνικά στρώματα και ομάδες έπρεπε να ταχθούν με το μέρος αυτών των νέων δυνάμεων. Η ύπαιθρος έδινε πλούσιο υλικό γι' αυτόν το σκοπό. Η Ελεύθερη Ελλάδα ήταν το αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης των επαρχιακών Ελίτ με τον αγροτικό χώρο στην αρχή και των υπολοίπων παραγωγικών δυνάμεων σε συνέχεια. Με ζητούμενο τη δημιουργία ενός οικονομικού κέντρου-συστήματος που θα άφηνε απ έξω τις μεγάλες πόλεις μαζί με τις κατοχικές αρχές και την ελληνική συνεργαζόμενη με αυτούς εξουσία.

Στη διάρκεια της κατοχής η ένοπλη Αντίσταση και η δημιουργία της Ελεύθερης Ελλάδας, έδωσε διεξόδους στον κόσμο των ορεινών χωριών που έβλεπε την θέση του να απειλείται. Η νέα εξουσία είχε επίκεντρο τις ορεινές περιοχές και συχνά εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και τις προσδοκίες τους. Οι άνθρωποι μέσα στο ΕΑΜ έμαθαν να συνεργάζονται, να ζουν μαζί, να συντονίζουν τις όποιες αποφάσεις και την εργασία τους. Η εργασία συλλογική και ατομική απέδειξε. Ο τόπος άρχισε να μεταμορφώνεται. Ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί έχτιζαν τη νέα πραγματικότητα. Στην ύπαιθρο οι μεταβολές ήταν σαρωτικές. Σε πολλές περιπτώσεις χρειάστηκε να φτιαχτεί απ την αρχή το τοπίο που είχε καταστραφεί απ τον πόλεμο, ώστε να γίνει βιώσιμο και φιλόξενο για τους ανθρώπους που έμειναν εκεί.

Αυτός ο αναπτυξιακός και ενοποιητικός οργανισμός έντονα πρακτικός, αποτελεσματικός και προσαρμοσμένος στην πραγματικότητα και τις τότε ανάγκες, έγινε η ψυχή αυτών των τοπικών Ελίτ, που είχαν διαμορφωθεί στη δεκαετία του 1930-40 και κυριάρχησαν στις επαρχιακές μικρές κοινωνίες και τα κεφαλοχώρια του μεσοπολέμου. Αυτές ακριβώς οι τοπικές επαρχιακές, αλλά και μικροαστικές ελίτ, διαμόρφωναν τη βάση των κοινωνικών και πολιτικών που ακολούθησαν. Ο ρόλος τους στην ανασυγκρότηση και στη νέα αφετηρία του ελληνικού κράτους, ήταν τόσο σημαντικός, ώστε σε τοπικό επίπεδο αρχικά και στο εθνικό στη συνέχεια, βρέθηκαν στη βάση του αιτήματος για τον επαναπροσδιορισμό της κρατικής εξουσίας και του ρόλου της στην αλλαγή, δηλαδή του ταξικού προσανατολισμού. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερης προσπάθειας να γίνει ομαλά η μετάβαση στην μεταπολεμική Ελλάδα.

Οι Γερμανοί αντιλήφθηκαν πολύ γρήγορα αυτόν τον κίνδυνο που αντιπροσώπευε γι' αυτούς αυτή η αναγκαστική διαίρεση της χώρας σε ζώνες κατοχής και σε ζώνες ολοκληρωτικής κυριαρχίας της Αντίστασης. Σε αντιπερισπασμό μετά τη συνθηκολόγηση των Ιταλών το Σεπτέμβριο του 1943 και τον εξοπλισμό του ΕΛΑΣ με τα Ιταλικά όπλα, όχι μόνο ανέλαβαν αποκλειστικά τη διαχείριση των υποθέσεων στο σύνολο της χώρας αλλά και χωρίς καθυστέρηση άρχισαν να εφαρμόζουν επιθετική πολιτική. Σε στρατιωτικό επίπεδο με αιχμή του δόρατος τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις με βαθιές διεισδύσεις αξιόμαχων μονάδων στις περιοχές όπου επικρατούσε η Αντίσταση και η πρόκληση όσο δυνατόν μεγαλύτερων καταστροφών στις οικονομικές υποδομές και τρομοκρατικές πράξεις: συλλήψεις, κρεμάλες αγωνιστών στις πλατείες των χωριών και δολοφονίες καθ' οδών αθώων πολιτών. Το χειμώνα του 1943 και την άνοιξη του 44 στο Βέρμιο, Πιέρια Καϊμάκ Τσαλάν κλπ έγιναν εκτεταμένες, επίμονες και σκληρές σε εκδίκηση και καταστροφές μάχες. Το ίδιο έκαναν και στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Θα έλεγε κανείς, ότι ο μόνος σκοπός για τον οποίο γινόταν αυτές οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις, ήταν οι καταστροφές που μπορούσαν να γίνουν στις περιοχές κυρίως στις ορεινές, που έλεγχε η Αντίσταση. Στόχος: Η καταστροφή των αγροτικών εγκαταστάσεων και εργαλείων. Το κάψιμο των χωριών που, εκτός απ την καταστροφή των αποθεμάτων τροφίμων και μέσων παραγωγής με σκοπό την αποδιοργάνωση και τον εξαναγκασμό των ορεινών κοινωνιών να καταφύγουν, σαν πρόσφυγες, στα μεγάλα αστική κέντρα και στα υπό τον έλεγχο τους πεδινών περιοχών. Την περίοδο αυτή τα τάγματα Ασφαλείας αριθμούσαν τους χίλιους και πλέον αξιωματικούς και 25,000-30,000 άντρες, χωριστά οι διάφοροι άλλοι εθνοίσμοι ενταγμένοι στους οργανικούς σχηματισμούς και ποικίλοι άλλοι σχηματισμοί εξοπλισμένων χωρικών, και εθνοϊσμών, ειδικά στη βόρεια Ελλάδα, που βρίσκονταν υπό γερμανική διοίκηση.

Η εκστρατεία αυτές των Γερμανών, σε συνεργασία με τα Τάγματα Ασφαλείας και τους εθνοίσμούς, ιδιαίτερα τους χειμερινούς μήνες 1943-1944 απέδωσαν σημαντικά αποτελέσματα. Η καταστροφή 1,700 χωριών και αμέτρητων ακόμα οικισμών κυρίως της ορεινής Ελλάδας, προκάλεσαν έντονα προβλήματα στο κίνημα Αντίστασης γενικά και της ένοπλης ειδικά. Οι εκστρατείες αυτές των Γερμανών που ήταν εκστρατείες άλογης καταστροφής και θανάτου, αρχίζουν μετά την προδιεγεγραμμένη ήττα του άξονα.

Την εποχή αυτή, εκτός του ότι εξοπλίζει τα Τάγματα Ασφαλείας και τους όποιους άλλους εθνοίσμούς συμμετέχουν και οι ίδιοι οι Γερμανοί με τεράστιες δυνάμεις στην ερήμωση της υπαίθρου, με σκοπό την εξάντληση του εξοπλισμού και των πυρομαχικών του ΕΛΑΣ, μα και να φέρει σε αντίθεση τις αρμονικές σχέσεις του λαού της υπαίθρου με την Αντίσταση και ειδικά την ένοπλη. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κανείς ότι ήταν η εφαρμογή της πρώτης παραγράφου του σχεδίου «MANNA», αφού υπήρξε ίσως η κυριότερη πηγή εμφυλίων συγκρούσεων τον τελευταίο χρόνο της κατοχής.

Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, οι πόλεις και ύπαιθρος στέναζε κάτω απ τη μπότα των κατακτητών. Το 4ο Αυγινό καθεστώς, το κράτος και η «εθνική ηγεσία» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) συμμετοχοί, συνένοχοι και αμετανόητοι ένα και μόνο στόχο είχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή

ανησυχία για το μέλλον της. Και όχι μόνο, αλλά ένα απ τα πολλά συνθήματα ήταν ότι: «...Η εθνική κυριαρχία μας έλεγαν έχει γίνει προ πολλού μια ψευδαίσθηση...» Και αναρωτιόταν ο 15-16 και 17χρονος Νέος:

Αν η εθνική κυριαρχία είναι μια ψευδαίσθηση τότε για ποιο λόγω πολεμήσαμε τους Ιταλούς εισβολείς και τώρα πολεμάμε να διώξουμε τους κατακτητές απ τη χώρα μας; Και όμως υπήρχαν αυτοί που όχι μόνο θεωρούσαν «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία» αλλά και πολέμησαν στο πλευρό των κατακτητών που την είχαν καταλύσει στην κατοχή και μετά απελευθερωτικά των Αγγλων, για να τους δοθεί έστω και τύπης η εξουσία, μετά χαράς την εκποίησαν στους Αγγλους Νέο κατακτητές και αργότερα στους Αμερικάνους.

Αν όμως μια χώρα, δεν είναι ανεξάρτητη και ούτε καν το επιθυμεί, όπως συνέβει μετά την απελευθέρωση να είναι ανεξάρτητη, θα είναι άραγε κανείς πια, πρόθυμος να πεθάνει γι' αυτήν όπως συνέβει με τους ΕΑΜίτες αγωνιστές; Να το πω και αλλιώς: θα την αγαπάει κανείς αυτήν τη χώρα; Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός ότι αυτοί που πολέμησαν στην κατοχή για την μεταπολεμική εθνική ανεξαρτησία, οι επιβίτρωρες της εξουσίας και συνεχιστές της εθνικής υποτέλειας, επιφύλαξαν στους αγωνιστές τις γνωστές διώξεις και κατατρεγμούς.

Δίκαιζαν σε θάνατο και έστελναν στο εκτελεστικό απόσπασμα αμούστακα παιδιά με το αιτιολογικό ότι θα αποσπούσαν μέρος της επικράτειας! Λες και όταν ξεκίνησαν οι 15-16 και 17χρονοι ΕΠΟΝίτες και αυτά τα Αετόπουλα υπολόγιζαν στην κατάληψη της εξουσίας και σε συνέχεια την απόσπαση μέρους της επικράτειας!

Όταν άρχισαν οι ψίθυροι για την οργάνωση του ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, δεν είχα συμπληρώσει τα 17. Καταδικάστηκα με αυτήν ακριβώς την κατηγορία. Και όταν με ξανά συνέλλαβαν την αυγή της 21ης Απριλίου το 1967, οι δικτάτορες στο έγγραφο σύλληψης, που μου έφεραν να υπογράψω ύστερα από 7 μέρες, σαν αιτιολογικό της σύλληψής μου, ήταν ότι θα «αποσπούσα μέρος της εθνικής επικράτειας», λες και είχε μείνει κάποιο κομμάτι που να ανήκε στην Ελλάδα και θα το αποσπούσα αν δεν μας συνελλάμβαναν.

Όσοι πολέμησαν για την απελευθέρωση της χώρας διώχτηκαν και πολλοί καταδικάστηκαν σε θάνατο με το δικαιολογικό ότι θα αποσπούσαν μέρος της εθνικής επικράτειας, ενώ αυτοί που θεωρούσαν «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία» συνεργάστηκαν με τους όποιους κατακτητές και όταν τους διέταξαν οι μεταπολεμικοί επικυρίαρχοι να δώσουν τη μισή Κύπρο στους Τούρκους, μεθόδευσαν έτσι τα πράγματα και υλοποίησαν την εντολή.

Την μισή Κύπρο που το 1952-53 με τα μεγάλα γεγονότα, σύσσωμο το στρατόπεδο της Γυούρας, με στημένα τα πολυβόλα κάναμε επί εβδομάδες διαμαρτυρία: αποχές σισιτίου, επιδίδαμε υπομνήματα διαμαρτυρίας στην Διεύθυνση με την παράκληση να σταλούν στην κυβέρνηση. Και, δεν ήταν λίγοι εκείνοι που είχαν τιμωρηθεί με στέρηση αλληλογραφίας και για πολλές μέρες στο πειθαρχείο, με το αιτιολογικό ότι πρωτοστατούσαν στις κινητοποιήσεις.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου όχι όμως και της 4ο Αυγουσιανής κλίμας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχιζαν το καταχθόνιο έργο τους. Με αυτή την εικόνα της διάλυσης, της καταστροφής και της φρίκης, άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράχρονη οδύσσεια της κατοχής.

Η χώρα μας κατακτήθηκε, ύστερα απ ένα μακρόχρονο πόλεμο με την φασιστική Ιταλία και έναν αιματηρό έστω λιγόχρονο πόλεμο με τη Χιτλερική Γερμανία. Τη Γερμανία που θεωρούσε ολόκληρη τη Νοτιο-Ανατολική Ευρώπη, όπως η Αμερική θεωρεί την Κεντρική Αμερική «Λαχανόκηπό της».

Μετά την κατοχή, ήταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωθε ο κάθε Έλληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές θα ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγω των κοινωνικό-οικονομικών και πολιτικών αλλαγών που έγιναν στη διάρκεια του μεσοπολέμου παγκόσμια και την επικράτηση του σοσιαλισμού στη Ρωσία και της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, στο εσωτερικό της χώρας, δεν ήταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, είχαν προ πολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση

συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο θα αντιμετωπίζονταν η κατοχή της χώρας.

Όπως για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ τον Οθωμανικό ζυγό, υπήρχαν ως προς τον φορέα της Επανάστασης και τη συμμετοχή διάφορες απόψεις, έτσι και για την απελευθέρωση της χώρα απ την τριπλή κατοχή υπήρχαν διαφορές όσον αφορά τον φορέα που θα πρωτοστατούσε στην οργάνωση της Αντίστασης, την απελευθέρωση της χώρας και τους μετά απελευθερωτικούς στόχους.

Ενώ η Επανάσταση του 21, ήταν κοινωνικό-απελευθερωτική και σαν τέτοια ξεπερνούσε με βάση τα κηρύγματα του Ρήγα και τη Γαλλική και την Αμερικάνικη ως προς τους στόχους: Και ξεπερνούσε και αυτήν τη γαλλική και την αμερικάνικη γιατί εκτός απ τους κοινωνικούς, απελευθερωτικούς, περιείχε έντονα και γενικότερους οικουμενικούς στόχους. Οι Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προύχοντες προκειμένου να την ελέγξουν, την περιόριζαν και την ήθελαν αμιγώς φυλετική. Ο όρος «φυλή» χρησιμοποιήθηκε απ την Αγία Τριάδα με το αιτιολογικό να υπογραμμιστεί η διαχρονικότητα της εθνικής υπόστασης. Η ιδέα του φυλετικού αγώνα (μοναχικός και περιούσιος) μπορεί να είναι αιώνιος! Ο λαός ειδικά για τον Κλήρο ισοδυναμεί με την «φυλή» και η φυλή συνώνυμη με το έθνος!

Σαν γαιοκτήμονες που ήταν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος ταύτιζαν τα πάντα με τα συμφέροντά τους. Και όταν η Επανάσταση με φορέα τους Αστούς έκλινε με σαφήνεια προς τη Νίκη δέχθηκαν ή και παρακαλούσαν να πάρουν μέρος προκειμένου να την χειραγωγήσουν και να προσποριστούν τα αποτελέσματά της. Την Επανάσταση που οι γαιοκτήμονες και ο Κλήρος είχαν κατ' επανάληψη όχι μόνο αμφισβητήσει, αφορίσει αλλά και πολεμήσει.

Οι σχέσεις της Εκκλησίας με τον Νεοελληνικό διαφωτισμό δεν ήταν ποτέ αγαθές. Η Εκκλησία δεν έπαψε ποτέ να διακηρύσσει ότι η ρίζα της ελληνικής κακοδαιμονίας οφείλεται στους πρώτους Έλληνες διαφωτιστές, με πρώτο το Ρήγα, τον Κορδικά, τον Μακραιό, τον Βούλγαρη, τον Δεπόντε, τον Ιώσηπο, τον Κοραή και πολλούς άλλους, που προετοίμασαν ιδεολογικά την Επανάσταση και ήθελαν δικαιότερη την επίγεια ζωή των Ελλήνων. Που υποστήριζαν ότι η Θεολογία-Εκκλησία πρέπει να χωρίσει απ το κράτος, την επιστήμη και την ελευθερία, που πρότασαν το ανθρώπινο σώμα απ την ψυχή...

Χειρότερος όλων όμως ήταν ο Ρήγας, που εκτός απ τους χάρτες και τα συνθήματα η πρώτη προσφορά του στην Επανάσταση ήταν το...«Σχολείο των Ντελικάτων εραστών» του Μπρέτον, που ο Ρήγας μετέφρασε στα ελληνικά (Φοβού πάντα τους τα «φαιά κρατούντες και περί ηθικής ομιλούντες»...) και ο Κοραής που ήταν τόσο «ασεβής» ώστε προειδοποιούσε τους Ραγιάδες : «Όσο η Ελλάδα παραμένει ξένη προς τον διαφωτισμό και δέσμια των «καλογέρων», οι φωτισμένοι Ευρωπαίοι δεν θα μας υπολείπονται. Τον Κοραή πέρα όλων των άλλων τον συνέχε ο φόβος μήπως οι Τούρκοι απαλλαγμένοι καθώς ήταν απ Θεολόγους και καλόγηρους, προχωρήσουν αυτοί πρώτοι να υιοθετήσουν τον διαφωτισμό, οπότε η ελληνική δουλεία θα διαιωνίζονταν.

Απόρροια αυτής της άποψης ήταν να δημιουργηθεί αμέσως μετά την απελευθέρωση μια στενή εθνικιστική αντίληψη, και ένας εθνικιστικός δεξιός-συντηρητικός και αντιδραστικός λόγος σε εναρμόνιση με εκείνη του εθνικισμού, που εμφανίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα με χαρακτηριστικό γνώρισμα την αποδέσμευση του απ τα ριζοσπαστικά Νάματα, όχι μόνο της ελληνικής, αλλά και της Γαλλικής επανάστασης. Πρόκειται για έναν πολιτικό εθνικισμό της Δεξιάς, μέσο του οποίου διεκδικούσε όχι μόνο το «μονοπώλιο» της εξουσία αλλά και το «μονοπώλιο του πατριωτισμού» ορίζοντας ότι οτιδήποτε βρισκόταν πέρα απ αυτόν ανήκε στο χώρο της «προδοσίας». Συμπαραστάτης και αρωγός σε αυτόν τον δεξιό εθνικιστικό και αντιδραστικό λόγο και η Εκκλησία με τον δικό της αναχρονιστικό λόγο.

Ο αναχρονισμός, το λεκτικό αυτό στρατήγημα του πολιτικού λόγου, συντηρεί σαν ύψιστο ιδεολόγημα τη διαχρονικότητα μερικών μύθων. Τον μύθο ότι τα «πάντα ο θεός εποίεισεν εν σοφία». Τον μύθο ότι το «καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής υπάρχει από καταβολής κόσμου». Τον μύθο ότι το «κεφαλαιοκρατικό καθεστώς είναι αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο». Το ίδιο και ο αναχρονιστικός λόγος που εκπορεύεται απ

τον εκκλησιαστικό άμβωνα. Και αυτός ο λόγος, αγνοεί την προοπτική του χρόνου, την ιδιαιτερότητα της κάθε εποχής, αλλά, κυρίως αγνοεί την ιστορική αλληλουχία. Πρόκειται για το αποτέλεσμα μιας υπερβατικής συλλογιστικής, για μια, στην κυριολεξία, πολιτική θεολογία, η οποία αναζητεί το νόημα της ανθρώπινης ιστορίας πέρα και πάνω από αυτήν. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αναχρονισμού στον πολιτικό λόγο είναι: παλιά το αντισημιτικό και σήμερα το αντί κομμουνιστικό επιχείρημα. Ένα επιχείρημα, το οποίο στηρίζεται στον πρωθύστερο συλλογισμό ότι «όπως όλες οι γενιές του ανθρώπου βαρύνονται απ το προπατορικό αμάρτημα, άρα και όλες οι γενιές των Εβραίων είναι ένοχες για τη σταύρωση». Έτσι και οι γενιές των κομμουνιστών είναι και αυτές ένοχες, αφού για εκατό χρόνια 1850-1950 απειλήθηκε σοβαρά ο καπιταλισμός με επαναστατική ανατροπή απ την ταξική κοινωνική επανάσταση της εργατικής τάξης με κορύφωση το 1917.

Με μια ιδιότυπη, στατική και στατιστική θεώρηση του παρελθόντος και διανθίζοντας κατά καιρούς τον δημόσιο αναχρονιστικό λόγο και με σύνθημα-slogkan την αόρατη απειλή ταυτίζει το όποιο λαϊκό κίνημα με την ανατροπή του συστήματος, σπεύδει να σφετεριστή στιγμαία γεγονότα σαν δεδομένα κινδύνου. Ενοχοποιεί, καταστέλλει, καταδικάζει ενελέητα και δολοφονεί. Αν την εποχή εκείνη, μα και σήμερα ακόμα στοιχειωδώς μπορέσεις να είσαι πολίτης, τότε τρομάζεις απ την χειραγώγηση, την ποδηγέτηση που καθημερινά υφίστασαι απ τα μύρια πρόσωπα της εξουσίας, απ τον εξανδραποδισμό που υφίσταται η ιδιότητα και η ποιότητα του πολίτη,.

Όσπου ο εξευτελισμός να γίνει τέλειος. Έτσι, βλέπουμε η απόσταση από τον πολίτη (τον άνθρωπο που σκέπτεται, που δρα και συμπεραίνει από τον λόγο και τη δράση του) μέχρι τον αποσπαστικό ψηφοφόρο που ελευθέρως ψηφίζει τον δυνάστη του είναι μεγάλη. Για να φτάσει στον ΠΑΤΟ ο πολίτης, χρειάζεται καταστολή, καθημερινή πολλαπλή, πολυπλόκαμη και πολύπλοκη καταστολή μέχρι που η υποταγή-μεταλλαγή αρδεύσει το μυαλό και τα κόκαλα με τη θέληση του δυνάστη. Μέχρις ότου ταυτιστεί μαζί του. Και ακόμα περισσότερο : Να γίνει το μυαλό πολτός και η ράχη του να κάμπτεται εύκολα. Σε βαθμό που να δίνει τη διαταγή της αρρώστιας του ο ίδιος ο εγκέφαλος για την εκτελέσει αναντίρρητα τις διαταγές του δυνάστη, αλλά και να μην δέχεται τους εθελοντές δότες, απ την πεποίθηση ότι είναι υγιής. Και από πάνω να κοροϊδεύει τους εθελοντές, που θέλουν να του φανερώσουν την πολιτική και ποιοτική του υπόσταση. «χαμένες κόσμε» που έλεγε και ο μακαρίτης Καρκαβίτσας.

Όταν σήμερα συμβαίνουν αυτά, ο καθένας καταλαβαίνει τι ακριβώς συνέβενε στη διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου πολέμου, που μέσα απ τον σκληρό και απάνθρωπο πόλεμο με την πιο σύγχρονη πολεμική μηχανή, τις χιλιάδες συνεργάτες και καταδότες πλούτιζαν συνεργαζόμενοι. Και όπως είναι γνωστό ο «εχθρός έχει πρόσωπο». Ο συνεργάτης, ο καταδότης και ο χαφίης στην καλύτερη περίπτωση έχει πλάτη και κουκούλα.

Οι κατακτητές ήθελαν να γίνει ο ελληνικός λαός και δικός τους χαμάλης. Το ίδιο έγινε και μετά την απελευθέρωση. Με την συκοφαντία, την προπαγάνδα, την χειραγώγηση των μέσων επικοινωνίας και της κοινής γνώμης το κατεστημένο κατόρθωσε να ξανά μετατρέψει τον ελληνικό λαό σε δούλο και τη χώρα ένα ξέφραγο αμπέλι στους ξένους επικυρίαρχους. Σ' αυτό το τραγικό για το λαό και τη χώρα ποντάρει πάντα η εξουσία, που διαρκώς εξελίσσει τα μέσα της ποδηγέτησης και της καταστολής. Διαρκώς εναντίον της ύπαρξης και διαρκώς απορρίπτει οράματα, ιδέες και ιδανικά. Οδηγεί στην τύφλωση και τον αυτισμό, αυτά τα φοβερά υλικά ενός κόσμου που θα μπορούσε να είναι εδώ και δεν είναι. Το πρόσωπο δεν υπάρχει, μα ούτε και ο εαυτός είναι εδώ. Υπάρχει μόνο η εξουσία.

Η εξουσία που καταδυναστεύει τον πολίτη με όλα τα βρώμικα μέσα και όταν οι ανάγκες το απαιτούν δεν διστάζει να καταφύγει σε ένα πραξικόπημα, μια δικτατορία και στον εμφύλιο πόλεμο ακόμα. Όστε να βγάλει απ τη μέση αυτούς που έχουν διαφορετικές απόψεις ειδικά προκειμένου να διατηρηθεί στην εξουσία ο εαυτός τους. Έτσι ο ενδοπολίτης αγωνιστής που ξέφυγε απ το Μεσολόγγι στα Ψαρά την ολόμαυρη ράχη... υπό τη σημαία του Κάλβου και

του Σολωμού δεν υπάρχει. Το ίδιο συμβαίνει και με τους αγωνιστές της κατοχής 1941-44, με αυτούς του εμφυλίου και του 1967-74.

Ενώ λοιπόν, το κατεστημένο ήξερε ότι το σύστημα δεν απειλούνταν με ανατροπή, η νίκη της Δεξιάς μέσω του εμφυλίου πολέμου, ήταν μια βασική προϋπόθεση για να επανέλθουν στην εξουσία οι ισχυροί του μετά κατοχικού κόσμου. Οι ισχυροί έχουν πάντα τα περιθώρια και τα μέσα να δικαιολογήσουν και να καλύψουν μια νίκη και όταν ακόμα η υποδομή για την κατάκτησή της στηρίζεται στο ψέμα, τη διαφθορά, την απάτη και τον προαποφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. Και τότε αλίμονο στους αδύνατους και τους ηττημένους...Το ίδιο όταν επανήλθαν στην δοτή εξουσία, δεν δίστασαν να καταφύγουν στην εκ νέου υποθήκη της εθνικής ανεξαρτησία στους ένοπλα συμπαραστάτες ξένους.

Αυτό έγινε το Δεκέμβρη το 1944. Το κατεστημένο, που με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων επανήλθε στην εξουσία, ταύτισε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και το ΚΚΕ με την ανατροπή και το αίμα κυλούσε ζεστό στην ασφαλτο προκειμένου να πειθαναγκάσει το ΕΑΜικό λαϊκό κίνημα ,να παραιτηθεί απ την πίεση για εύρυθμη μεταπολεμική λειτουργία του συστήματος στο χώρο της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.

Το ΕΑΜ πίεζε και θα πίεζε να λειτουργήσει ανθρωπινότερα και στα θέματα: της οικονομίας, της πολιτικής δημοκρατίας, τις θεσμικές κοινωνικές δομικές και τη διοίκηση. Το κατεστημένο ήθελε να επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 27ης Οκτωβρίου του 1940, γι' αυτό και οδήγησε τη χώρα στον εμφύλιο.

Κανένα μοντέλο κοινωνικού συστήματος στην ιστορία δεν ήταν τέλειο, απ την ουτοπική ιδανική πολιτεία του Πλάτωνα και όλων των άλλων μέχρι τώρα. Κάποτε η ιστορία δίνει την ευκαιρία να εισβάλουν στο σώμα της κοινωνίας και των ιδεών της, και οι μαχόμενοι πολίτες που αμφισβητούν τον πολιτικό και ιδεολογικό ναρκισισμό και του ακραίου κοινωνικού ταξικού συγκεντρωτισμού, με αποκορύφωμα τις κατά καιρούς δικτατορίες του κεφαλαίου.

Αλίμονο αν μένει ο κόσμος της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας στα όρια μόνο της διαμαρτυρίας διαχρονικός αντάρτης, ανίκανος συλλάβει και να αφομοιώσει την κάθε φορά νέα πρόκληση της ιστορίας στο ΜΕΓΑ θέμα της ζωής που δε είναι άλλος που να κάνει την ουτοπία πράξη: που το μέγεθος, η ποιότητα και η αξία της εξαρτάται απ την απελευθέρωση του ανθρώπου απ την εκμετάλλευση.

Αν δεν απαλλαγεί απ τη φύση του κεφαλαιοκρατικού και τρόπου παραγωγής που η απαίτηση του να λειτουργεί με προθέσεις ακόρεστου Μινώταυρου, κορυφαία ιδεολογία του ο κοινωνικός φασισμός-κομφορμισμός, μέσα στον οποίο χλιδάτοι και δειλοί οι εκπρόσωποι και εκφραστές του συστήματος, μέσα στην υποκρισία τους αρματωμένοι με την πανοπλία και τον ηλεκτρονικό πολεμικό τρόπο και του ηλεκτρονικού ολοκληρωτισμού παριστάνουν τα θύματα της προσπάθειας να «πάει η ζωή μπροστά» και ότι όλα κυλούν με την νομοτέλεια ουρανίων φαινομένων. Σε όλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα δεν ήταν οι πολιτικές ηγεσίες που κυβερνούσαν, αλλά αυτό που αποκαλούμε ιδιοκτησία «κεφάλαιο». Το ίδιο συμβαίνει και τώρα, αφού. οι λαοί δεν ελέγχουν τους κυβερνήτες τους.

Συνδέοντας ο Βίκτωρ Ουγκό, «την ανέχεια με την εκμετάλλευση και την εκμετάλλευση με την ανέχεια σαν βουλευτής του Παρισιού το 1851 αγορεύοντας στη Βουλή, ανάμεσα στο τόσα άλλα που καταλόγισε κατά της εκμετάλλευσης έλεγε: «καταγγέλλω ενώπιόν σας την ΑΝΕΧΕΙΑ, την παρά τεταμένη αυτή αγωνία του φτωχού, που δεν έχει τέλος παρά μόνο με το θάνατο του πλούσιου. Η ανέχεια, κύριοι νομοθέτες, είναι ο στυγνότερος από όλους τους νόμους» Η ανέχεια-φτώχεια-πείνα και η αβεβαιότητα-αγωνία για το αύριο, είναι τα δυο βασικά εργαλεία με τα οποία το καθεστώς ιδιοκτησίας μπλοκάρει την ομαλή και εύρυθμη λειτουργία του εγκεφάλου, για να επιβάλει τη θέλησή του.

Είναι επιστημονικά αποδεδειγμένο, ότι η στέρση και ο υποσιτισμός (το βιώσαμε οι μακρόχρονα στην κατοχή και μακρόχρονα οι φυλακισθέντες) οδηγεί στην υπολειτουργία του ηλεκτρο-θερμοχημικού υπολογιστή (του εγκεφάλου), η μακρόχρονη το ατονεί και η παρά τεταμένη το καταστρέφει. Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος, θεωρώ ότι αυτό είναι το μεγαλύτερο και ειδικότερο των εγκλημάτων, που διαπράττει το καθεστώς ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής εις βάρος της ανθρωπότητας. Στον ίδιο στόχο αποβλέπει και

πνευματικό-πολιτιστικός υποσιτισμός, που σκοπό έχει να μην παράγει γνώση και λόγω, η δε άγνοια γεννά το φόβο και ο φόβος την υποταγή

Η ανάγκη να αναπαραχθεί και να αποφύγει το θάνατό του. Αναπαράγεται με ψευδή και χειμερικά κοινωνικά συνθήματα, την απληστία, που δημιουργεί ο καταναλωτισμός, εκτοπίζοντας τη δυνατότητα να αντιληφθούμε πως με την υλιστική μόνο αυτοκατανάλωση αυτοκτονούμε. Εκθειάζοντας τον τζόγο του χρηματιστηρίου σαν λαϊκή καπιταλιστική συμμετοχή (Γκάλπρεϊ, Κέσνέϊ κλπ) και μετά την πτώση του υπαρκτού Σοσιαλισμού προσπαθεί να παρουσιάσει την παγκοσμιοποίηση σαν το θείο καπιταλιστικό δώρο για την ανθρωπότητα, ενώ «η αληθινή ζωή είναι απούσα» για το 95 και πλέον της εκατό η πραγματική ζωή είναι απούσα, όπως έγραφε και ο μεγάλος Γάλλος ποιητής Ρεμπώ, πριν απ αιώνες. Και είναι ακριβώς αυτός, ο πλάστης, ο χτίστης και δημιουργός των πάντων, αλλά απών απ τη δράση πληθυσμός που κάνει τη ζωή του απούσα.

Είναι ο πληθυσμός που συγχρωτίζεται με το τίποτα, επικοινωνεί το τίποτα και κοινωνείται απ το τίποτα. Τρέφεται με σύμβολα και σχήματα. Αφήνοντας τους γεναίους στο περιθώριο επιλέγοντας τους τιποτένιους να τον οδηγήσουν. Αλλά να τον οδηγούν στη απουσία και την σιωπή. Με αυτήν την επιλογή η αληθινή ζωή γίνεται απούσα. Και οι αληθινοί άνθρωποι ζουν σαν άταφοι νεκροί μέχρι τη στιγμή που θα παύουν και να ανασαίνουν.

Οι Αστοί που ήταν και ο φορέας της Επανάστασης, αντί να συμπαραταχθούν με τους επαναστατημένους Ραγιάδες και να δώσουν την ταξική μάχη, έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Έκανε τον ιστορικό συμβιβασμό παίρνοντας τη θέση των προυχόντων, που στο μεταξύ είχαν επανδρώσει τον κρατικό μηχανισμό, στο χώρο της Αγίας τριάδας. Με την προσχώρηση αυτή η αστική τάξη δεν πρόδωσε μόνο τους Ραγιάδες, που ήταν φύση σύμμαχοι της στην προσπάθειά της να καταλάβει την εξουσία, αλλά πρόδωσε και τον ίδιο τον εαυτό της. Επαψε να είναι Τάξη για τον εαυτό της. Ετσι, απ προοδευτική, επαναστατική που ήταν υποκύπτοντας στην ολιγαρχία των γαιοκτημόνων, του Κλήρου και της μοναρχίας έγινε και η ίδια η αστική όχι μόνο συντηρητική, αλλά και συχνά αντιδραστική.

Το επόμενο βήμα, ήταν να δεχθεί αδιαμαρτύρητα και το ψευδεπίγραφο της μετά απελευθερωτικής ιστορίας ότι: « Από τη Σμύρνη εστάλησαν τα πρώτα βαρέλια πυρίτιδος (...). Οι Φαναριώτες της Κωσταντινοπόλεως ήταν οι αρχηγοί Μαυροκορδάτος κλπ (...). Οι Ιόνιοι Νήσοι, έδωσαν χιλιάδες μαχητές (...).Εις την Μ. Ασία, την Θράκη και την Μακεδονία, ο υπόδουλος ελληνισμός επλήρωσε με τρομοκρατικές σφαγές (...). Από τον Ολυμπο μέχρι του Τενάρου και εις τας νήσους του Αιγαίου διεξείχθει ο υπέρ της ελευθερίας αγών, όχι των διαμερισμάτων εκείνων, όχι μιάς ή δυο τάξεων, αλλά της όλης ελληνικής φυλής...» Κάτι αντίστοιχο το ακούσαμε και μετά την απελευθέρωση για το ποιος πολέμησε ποιόν!

Ομως παρά τον συμβιβασμό και τη συμμετοχή της αστικής τάξης στην Αγία τριάδα και την αποδοχή της Μοναρχίας με την συναίνεση και του Κολοκοτρώνη ακόμα, που μαζί με την επιστολή αποδοχής του Μονάρχη του στέλνει σαν ένδειξη παραδοχής της Μοναρχίας, σαν αναμνηστικό το σπαθί του γράφοντας «...Ο υμέτερος αδελφός και σεβαστός βασιλεύς με καλύπτει με την αιγίδα του, ώστε το όπλον τούτο, καθίσταται περιπτόν εις τας γεροντικές μου χείρας». Αυτό ακριβώς ήθελε το κατεστημένο να κάνει μετά απελευθερωτικά και το ΕΑΜικό λαϊκό κίνημα. Οι αγώνες του λαού όμως για βελτίωση των όρων ζωής και δημοκρατία δεν σταμάτησαν, μα και ούτε θα σταματήσουν ποτέ: Αν αυτή η μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή δεν βρει τη δικαίωση που της αξίζει .

Τον 18ο αιώνα οι παραγωγικές δυνάμεις συγκρούονται με τις παραγωγικές σχέσεις, που είχε επιβάλει η τουρκοκρατία και διατήρησαν οι Έλληνες γαιοκτήμονες και η νέα τότε πλουτοκρατία που συσσωρεύε πλούτο και διαιωνίζε την εκμετάλλευση του Ραγιά και τους ακτήμονες. Τους ακτήμονες και Ραγιάδες, που ενώ σήσαν το κύριο βάρος του αγώνα, που όχι μόνο δυσανασχετούσαν αλλά και εξαργυρώνονταν ενάντιά τους. Ετσι και μετά τον 18ο αιώνα η παλιά αστική τάξη, που συμβιβάστηκε με την ολιγαρχία των γαιοκτημόνων με τη συσώρευση του πλούτου μετασχηματίζεται σε τάξη κεφαλαιοκρατική, με αποτέλεσμα η πάλη των τάξεων άλλαξε περιεχόμενο.

Ετσι, η βασική αντίθεση που υπήρχε ανάμεσα στους αστούς και τους γαιοκτήμονες-Κλήρο, μετατράπηκε σε αντίθεση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία. Η μετατόπιση της αντίθεσης δημιούργησε την ανάγκη συσπείρωσης των διαφόρων προοδευτικών ομίλων σε αυτούσια κόμματα που να εκπροσωπούν την εργασία.

Και όταν το 1909 ο Βενιζέλος αντί για τη δημοκρατία αποδέχεται την Μοναρχία, νέες κοινωνικές ανακατατάξεις συντελούνται στην ελληνική κοινωνία. Το ίδιο και όταν του 1913 δέχθηκε να χαρακτηριστούν οι δίγλωσσοι Έλληνες Βλάχοι μειονότητα. Μια πράξη που οδήγησε σε μια εμφύλια διαμάχη ανάμεσα στους δίγλωσσους και αργότερα ανάμεσα στους δίγλωσσους και τους πρόσφυγες και ειδικά των Ποντίων, που 'ήταν κατά κύριο λόγο αγρότες.

Μια ακόμα αλλαγή στο κοινωνικό-πολιτικό στερέωμα της χώρας, ήταν η μετονομασία του Σοσιαλιστικού κόμματος σε Κομμουνιστικό Κόμμα, η Μικρασιατική καταστροφή, η ένταξη του ΚΚΕ στην Κομμουνιστική Διεθνή και η έκδοση του Κομμουνιστικού Μανιφέστου. Ήταν μερικές απ τις ανακατατάξεις. Τα δεδομένα αυτά πυροδότησαν τα μέχρι τότε πολιτικά δρώμενα. Η πρώτη οργανωμένη αντίδραση των εθνικοφρόνων μόλις κυκλοφόρησε το μανιφέστο, ήταν απ την «Ενωση των ιδιοκτητών» το 1924 και το 1925 απ το «Εθνικό Συνέδριο», με αντικείμενο την: «καταπολέμηση των «εχθρών και των διεφθορέων της Θρησκείας, της γλώσσας, της οικογένειας, της ηθικής, της ιδιοκτησίας, της εθνικής συνειδήσεως και της πατρίδος» στο οποίο συνέδριο συμμετείχε επίσημα η πολιτεία με τον Υπουργός παιδείας Ιωάννη Μανέτα. Στη συνέχεια δραστηριοποιείται η επίσημη Εκκλησία με προεξάρχοντα τον Μητροπολίτη Δημητριάδος Γερμανό και αργότερα ο Μηστριώτης κατά των μαλλιαρών που θα κατάστρεφαν τη γλώσσα των προγόνων. .

Το 1922 και η κατοχή που οδηγήθηκε στον εμφύλιο αποτέλεσαν δυο προκλήσεις-ορόσημα για την Ελλάδα. Παρ' όλο που η σκιά του εμφυλίου διακρίνεται ακόμα βαριά πίσω απ τις αφετηρίες της σημερινής Ελλάδας. Για την ακρίβεια η αναμέτρηση φαίνεται να αποτελεί την διέξοδο από μια σειρά έντονες προσαρμογές που, στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα, άλλαξαν τη μορφή και την ταυτότητα της χώρας. Οι διαστάσεις του γεγονότος αυτού καθ' εαυτού το τοποθετούν απ τη φύση του σε αυτήν την δραματική περίοδο της δημιουργίας.

Η διαφορά ανάμεσα στις δύο «κοσμογονικές» συγκυρίες της ελληνικής ιστορίας του 20ου αιώνα, το 1922 και το 1949, βρίσκεται στην κοινωνική τους ποιότητα. Ούτε το ένα ούτε το άλλο έδωσαν την δυνατότητα να λειτουργήσουν ενοποιητικά και σε αποτελέσματα σταθερά, ώστε να μην χρειαστούν σύντομα ανάπλαση και αναδιαμόρφωση. Λόγω της βάρβαρης ένοπλης επέμβασης των Αγγλων, δεν επέτρεψαν να διαμορφωθούν οι κοινωνικές ισορροπίες και οι λειτουργικές συλλογικότητες, που θα επέτρεπαν μέσα απ την ιδεολογική αντιπαράθεση να οδηγούσε την εθνική ενότητα να λειτουργήσει και να αναπτυχθεί.

Βέβαια, το 1922, έλυσε δύο ανοικτά προβλήματα, δυο αληθινές πληγές για την έκτοτε πορεία του ελληνικού κράτους. Το 22 απαντήθηκαν δυο κρίσιμα ερωτήματα. Το πρώτο αφορούσε την εξωτερική εικόνα του κράτους ,που ήταν το βασικό στοιχείο της ταυτότητάς του. Για το που δηλαδή βρίσκονταν τα σύνορά του και ποιους πληθυσμούς θα περιελάμβανε στα σπλάχνα του.

Η έννοια του απροσδιόριστου και ημιτελούς, της οντότητας που δεν αποδέχεται τον εαυτό της, και που στο καθρέπτη βλέπει ένα είδωλο εντελώς αταίριαστο με την πραγματική της εικόνα, έληξε με τον τρόπο που έληξε η δραματική εκείνη χρονιά. Με την καταστροφή.

Οι σχετικές αποφάσεις και μεγάλες ήταν και απροσδόκητα θαρραλέες- σε αυτό βοήθησε και η στρατιωτική συντριβή και το βίαιο τέλος των μέχρι τότε ψευδαισθήσεων. Τα σύνορα ορίστηκαν πολύ πιο μακριά απ τα αντίστοιχα του 1912, πολύ πιο κοντά, όμως, από εκεί που θα τα ήθελαν οι τελευταίες εκδοχές της Μεγάλης Ιδέας. Οι παλιές ιδεολογίες έμειναν έκτοτε κενές σαν πολιτικό πρόσχημα-με αποδέκτη την εσωτερική πολιτική-και η χώρα ξεκίνησε μια τεράστια προσπάθεια επαναπροσδιορισμού του εαυτού της.

Η συγκυρία της Μικρασιατικής καταστροφή οδήγησε σε μια πιτάνια προσπάθεια ανασύνθεσης της Ελλάδας σαν ταυτότητα, σαν κράτος και σαν κοινωνία. Τριάντα χρόνια

μετά τον κατακλυσμό του 22, ο εμφύλιος ήρθε να κλείσει ένα άλλο κεφάλαιο της ενοποίησης του ελληνικού χώρου: το κοινωνικό. Η εθνική ομογενοποίηση αποδείχθηκε ανεπαρκής για τη διαμόρφωση ενός κοινωνικό-οικονομικού πλαισίου αποδεκτού απ όλες τις συνιστώσες του ελληνικού χώρου.

Το κράτος των νικητών, που προέκυψε, δεν διακρίνονταν ούτε για την άνεση ούτε για την αυτοπεποίθησή του. Σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης παρέμεινε για τριάντα πέντε και πλέον χρόνια, στηριζόμενο στον απηνή διωγμό πραγματικών, φανταστικών ή και κατασκευασμένων ακόμα αντιπάλων (εχθρών) προκειμένου να παρατείνει ην ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Το καθεστώς βρισκονταν σε «Νομική» και ουσιαστική καταδίωξη, έτοιμο πάντα να καλέσει δυνάμεις καταστολής στις πόλεις, να οργανώσει και να εξαπολύσει πολύμορφα πραξικοπήματα, να γεμίσει φυλακές και τους τόπους εξορίας, θα βάλει σε «γυψοθεραπεία» τα τμήματα εκείνα του κοινωνικού ιστού που της φαινόταν «άρρωστα και προβληματικά». Παράξενη νίκη και περίεργος ο θρίαμβος.

Στην ουσία, επρόκειτο για ένα θρίαμβο υπό αίρεση. Οι τελετές της νίκης, οι γιορτές για το θρίαμβο και οι διακηρύξεις για το επαίσχυντο τέλος του εχθρού, δεν απαντούσαν στο πρόβλημα και ούτε εδραίωναν τη νίκη. Για να είναι σαφής και αναμφισβήτητη η νίκη, έπρεπε ο ίδιος ο εχθρός να ομολογήσει και να αποδεχτεί τη νίκη. Και όχι μόνο να την αποδεχτεί, αλλά και να την επιβεβαιώνει δημόσια και κατ' επανάληψη. Να την υποδεχθεί πλήρως όσον αφορά τα λόγια και τις πράξεις τόσο στη δημόσια άλλο τόσο και στην ιδιωτική του ζωή. Με τον καθημερινό λόγω.

Την αίρεση της νίκης την επιβεβαιώνει το καθεστώς των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων, των υπεύθυνων δηλώσεων αποκήρυξης του κομμουνισμού. Οι χιλιάδες «φακελωμένοι». Και την επισφραγίζει σαν τέτοια, η διατήρηση των εκτάκτων μέτρων, οι χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων και των φακέλων αυτό το σκοπό εξυπηρετούσαν. Οι εμφύλιες συγκρούσεις είναι ασυνήθιστοι πόλεμοι. Για να τελειώσουν δεν αρκεί μια διακήρυξη, μια διπλωματική συμφωνία, μια συνθηκολόγηση ή ακόμα μια παράδοση άνεφ' όρων

Η επιτυχία και το τέλος τους κρίνεται από το βαθμό της κοινωνικής υποταγής των ηττημένων και η ένταξή τους στον κόσμο των νικητών. Για να γίνει αυτό χρειάζονται αναρίθμητες πράξεις συνθηκολόγησης, περισσότερες από μια- αυτό απέδειξε η ζωή-για τον καθένα απ τους πραγματικούς ή τους «εν δυνάμει» εχθρούς. Αντί για αυτό ο νικητής επιδίωξε την εξόντωση.

Μετά το 22 επαναπροσδιορίζονται οι διαχωριστικές γραμμές των κοινωνικό-πολιτικών δυνάμεων στην Ελλάδα. Η εποχή εκείνη ήταν η εποχή που οι συνθήκες ευνοούσαν τη στροφή προς την αναζωπύρωση των μικροαστικών συναισθημάτων και των ιδεοληψιών, ενώ το ΚΚΕ έκανε την οργανωτική συσπείρωση και την κομματική δομή. Ήταν η εποχή που έκανε την εμφάνισή του το «φάντασμα» του κομμουνισμού.

Τώρα πλέον και οι πιο απλές εκδηλώσεις αστικού δημοκρατικού ή ριζοσπαστικού περιεχομένου, ταυίζονταν άμεσα με τον κομμουνισμό. Την ίδια τύχη είχαν η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και το κίνημα του δημοτικισμού. Κάθε τι που είχε σχέση με την πρόοδο και την ανάπτυξη έμπαινε στο στόχαστρο των συντηρητικών και αντιδραστικών δυνάμεων. Η έκβαση αυτής της ιδεολογικής πάλης, αν την άφηναν να εξελιχθεί ομαλά, έμελλε να κρίνει πολλά πράγματα και να αποσαφηνίσει καταστάσεις, γι' αυτό και επιστρατεύτηκε απ τις αντιδραστικές δυνάμεις το φάντασμα του κομμουνισμού. Οι δυνάμεις αυτές που έλεγχαν την εξουσία δεν αρκέστηκαν στους νεολογισμούς και τον ιδεολογικό πόλεμο. Πήραν πρακτικά μέτρα. Οργάνωσαν πιο συστηματικά τους ιδεολογικούς και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και ενέταξαν την Ελλάδα στη Διεθνή του κεφαλαίου.

Ανατρέπουν την ψευδή δημοκρατία του Παπαναστασίου και σε συνέχεια για να ανακόψουν την ανάπτυξη των κινημάτων διεκδίκησης και ανατροπής, βάζουν σε κίνηση εκτός απ τους εκλογικούς Νόμους, τη βία και τη νοθεία και τα κάθε μορφής πραξικοπήματα, και σε συνέχεια τους δικτατορικούς μηχανισμούς με πρώτη τη δικτατορία

του Πάγκαλου, του Στυλιανό Γονατά, του ναυάρχου Φωκά και αργότερα του Κονδύλη, το αποτυχημένο πραξικόπημα του Πλαστήρα με τη συναίνεση του Βενιζέλου το 1933.

Το πραξικόπημα του Βενιζέλου τον Μάρτιο του 1935. Το στρατιωτικό κίνημα τον Οκτώβριο του ίδιου χρόνου για την ανατροπή της κυβέρνησης Τσαλδάρη και στις 4ης Αυγούστου του 1936 επέβαλε την αγγλοκινούμενη δικτατορία με σκοπό και στόχο την εξάρθρωση του ΚΚΕ και την υποταγή των υπολοίπων δημοκρατικών δυνάμεων στο μπλόκ της ακροδεξιάς. Αυτά τα πραξικοπήματα και οι δικτατορίες είναι που επικράτησαν χώρια οι δεκάδες άλλες που δεν επικράτησαν.

Η αλήστου μνήμης βασιλικό-μεταξική δικτατορία, διέλυσε τα υπάρχοντα κόμματα, οργανώσεις και πολιτιστικούς συλλόγους. Φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία. Συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε χωρίς δίκη στη φυλακή και την εξορία κομμουνιστές, δημοκρατικούς πολίτες και αντιφασίστες πολιτικούς, κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Έκανε φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα.

Με αυτά τα πολιτικό-κοινωνικά δεδομένα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου στη χώρα μας, ενώ αρκετές χώρες είχαν καταληφθεί απ τον άξονα και ο Β! παγκόσμιος πόλεμος είχε ήδη δρομολογηθεί. Μέχρι τον Οκτώβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάνδυνα απ τον εσωτερικό φασισμό. Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος να τον αποκρούσει. Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή στον πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης του λαού, ότι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία.

Αυτήν την ιδιομορφία δεν την είχαν οι κατακτημένοι λαοί της Ευρώπης. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την άρχουσα τάξη και πολιτική ηγεσία σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα, ιδεολογικό-πολιτικά. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Είναι αναμφισβήτητο ότι αν η χώρα μας έμπαινε στη δεκαετία του 40, με ένα ανεκτό απ το λαό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων και η οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης με πρωτοβουλία των κομμουνιστών και των υπολοίπων αντιφασιστικών δυνάμεων της χώρας μετά την αποχώρηση απ την Ελλάδα όλων οσων αποτελούσαν την «ηγεσία», η ένταξη και η συμμετοχή της Εθνικής Αντίστασης πλευρό των λαών, που όχι μόνο ονειρεύονταν αλλά αγωνίζονταν για μια ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη, μέσα σε έναν κόσμο ελευθερίας και δικαιοσύνης, αποτελούν τα κυρίαρχα γεγονότα τα οποία σφράγισαν την Ελληνική ιστορία κατά την περίοδο 1940-50 και οι συνέπειες που προέκυψαν απ αυτόν τον λαογέννητο αγώνα βάζουν, μέχρι σήμερα τη σφραγίδα τους.

Βέβαια, υπήρχαν και συνέπειες και μάλιστα μεγάλες. Προκειμένου να εντοπισθούν οι αιτίες που τις προκάλεσαν, την απάντηση πρέπει να την αναζητήσουμε στην ιστορία. Η μελέτη της ιστορίας όμως αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως όταν καταχτιέται-υποδουλώνεται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν-αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας και η διοίκηση. Γενικά ο κρατικός μηχανισμός.

Οι Κούϊσκιγκ όμως, που σχημάτισαν την πρώτη κατοχική κυβέρνηση, «Ελληνική πολιτεία» γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω του λαού και οι κατακτητές πátρωνές τους την ιδεολογικό-πολιτική σύνθεση του κρατικού μηχανισμού, για να μην υποχρεωθούν να χρησιμοποιήσουν δικούς τους ανθρώπους, για την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού, τους παραχώρησαν ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό και οι Γερμανοί τον αποδέχτηκαν και

τον χρησιμοποίησαν χωρίς καμιά απολύτως αλλαγή, ούτε στην ανώτατη ηγεσία όπως αυτήν του Αγγελου Εβερτ που ήταν αρχηγός της Αστυνομίας Πόλεων αντικατέστησαν.

Η συμφωνία-παραχώρησης-είχε 4 βασικούς στόχους. α) Να διευκολύνουν τον άξονα στην εξοικονόμηση ανδρών β) Να ελέγχουν για λογαριασμό των δύο μέσω των μηχανισμών το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πάτρωνές τους γ) να αποκλείσουν το ενδεχόμενο να οργανώσει ο λαός με δική πρωτοβουλία Εθνική Αντίσταση και δ) το βασικότερο σε περίπτωση που συμβεί ένα τέτοιο γεγονός να το τσακίσουν στο ξεκίνημα του.

Για το πώς αξιοποίησαν οι κατακτητές και οι κυβερνήσεις Κούϊσλιγκ τον κρατικό μηχανισμό, μα και οι Αγγλοι «σύμμαχοι» μετά την ωμή και βάρβαρη επέμβαση και ειδικά στη διάρκεια των Δεκεμβριανών και κυρίως μετά τη Συμφωνίας της Βάρκιζας η άρχουσα τάξη τη δομή του κράτους και τον κρατικό μηχανισμό, το σώμα των μονίμων Αξιωματικών, σώματα Ασφαλείας, Διοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία, διανοήση κλπ. Είναι και αυτό ένα θέμα το οποίο κάθε φορά που πάμε να το αγγίξουμε, το πηδάμε όπως και τόσα άλλα θέματα που έχουν σχέση με την κατοχική περίοδο. Είναι ένα απ τα θέματα που καίει γι' αυτό και δεν έχει ακόμα ερευνηθεί ή αν έχει ερευνηθεί το κρατάνε εφτασφράγιστο.

Το ίδιο εφτασφράγιστο κρατάμε και το πώς μετά τη μεταπολίτευση του Ιουλίου 1974, οι Αμερικανοί με τους υποτελείς τους Κ Καραμανλή και Α Παπανδρέου δημιούργησαν το δικομματικό πολιτικό καθεστώς «Νέα Δημοκρατία» Ν Δ και το «Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα» ΠΑΣΟΚ, εναλλασσόμενα στην κυβερνητική εξουσία, με αποτέλεσμα η πρώτη νικήτρια χώρα στον Β! παγκόσμιο πόλεμο Ελλάδα να οδηγηθεί στη σημερινή επικίνδυνη για τη ύπαρξή της κατάσταση.

Ο πρώτος με τους υπάρχοντες ιδεολογικούς, κατασταλτικούς κρατικούς και τους παρακρατικούς μηχανισμούς και την απειλή των τάνκς και ο δεύτερος με την εντολή απ τους ίδιους τους Αμερικανούς να εφαρμόσει «αντιαμερικανική» εξωτερική πολιτική με σκοπό να αποφορτίσει την αγανάκτηση του λαού για την 7χρονη δικτατορία που μας επέβαλαν και τα μερικά εκατομμύρια δολάρια που του έδωσαν και με ψευδεπίγραφα συνθήματα πέτυχαν να εγκλωβίσουν στο ΠΑΣΟΚ την πλειοψηφία των δυνάμεων της Κομμουνιστικής και Δημοκρατικής Αριστεράς, Δημοκράτες και Προοδευτικές δυνάμεις, αρκετούς χουντικούς «αγωνιστές» και ολίγους Μοναρχικούς. Με τον κίνδυνο να επικράμει σαν Δαμόκλειο σπάθη πάνω απ την Ελλάδα.

Το σώμα των Αξιωματικών όσοι δεν έφηγαν για τη Μέση Ανατολή, για να μην σκεφτούν «κακά και άσχημα» πράγματα για τον Τσιώτσιλ, μέσω του Καΐρου και του Λονδίνου, προκειμένου να στερήσουν την εκκολαπτόμενη Εθνική Αντίσταση από επαγγελματίες αξιωματικούς, καλλιέργησαν την αδράνεια με τα συνθήματα «Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν άλλοι» και αργότερα ότι ο « όποιος αγώνας είναι καταδικασμένος σε αποτυχία» κλπ .

Οι ελληνοποιημένες Γερμανικές κυβερνήσεις, εκμεταλλευόμενες αυτά τα συνθήματα και την αδράνεια που συνιστούσαν το Καΐρο και το Λονδίνο, προκειμένου να ευθυγραμμιστούν με την άποψη αυτή και για να ελέγξουν τους Αξιωματικούς τους τοποθέτησαν στο επισιτισμό. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε μέσω των αλωνιστικών μηχανών και τους μύλους τη 10^η απ τους παραγωγούς για λογαριασμό της «πρόνοιας» ουσιαστικά όμως με αυτά σιτηρά και τα δημητριακά τροφοδοτούσαν τον Ρόμπελ στην Αφρική.

Όταν έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι αντάρτες στο Βέρμιο, οι Γερμανοί κάλεσαν στου Βεροιώτες μόνιμους αξιωματικούς στο Καφενείο του κ Σιταρά, απέναντι απ τον Παλιά Μητρόπολη, προκειμένου να τους εφοδιάσουν με ταυτότητες. Το γεγονός αυτό το έμαθε ο απόστρατος Αξιωματικός ονόματι Λεωνίδας Βελτισίδης. Ένας διόμορφος τύπος Βεροιώτη. Πήγε απρόσκλητος στη συγκέντρωση και με παράμβασή του κατά τη διάρκεια της συζήτησης είπε επί λέξη : «Σχολή Ευελπίδων Εδ,ω Σκατά»! Τι δουλειά έχετε Εσείς Έλληνες Αξιωματικοί με τους Γερμανούς. Να τα Βουνά» και έδειξε το Βέρμιο και τα Πιέρια. Πιστεύω πώς κάτι παρόμοιο θα έγινε και σε άλλες περιοχές της χώρας.

Τα σώματα ασφαλείας και η αστυνομία Πόλεων. Αρχηγός της αστυνομίας πόλεων ήταν πριν απ την κατοχή, στη διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση ο Αγγελος Εβερτ. Στην ειδική ασφάλεια ο Λάμπρου, ο Παρθενίου, ο Κερεμπανός Σία. Μα και ο Μπουραντάς. Ο ανθρωπός του στήριζε την 4η Αυγούστου και στον οποίο φεύγοντας ο Μανιαδάκης του είπε. «Το νου σου στο καθεστώς» Και μόνο τα ονόματα αυτών αρκεί να συμπεράνει κανείς πως, με αρκετές βέβαια εξαιρέσεις, λειτούργησαν και τα σώματα ασφαλείας μετά την έκκληση για αδράνεια απ το Κάϊρο και το Λονδίνο.

Η Δικαιοσύνη με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις, όχι μόνο φόρεσε πηλήκιο, και έστειλε χιλιάδες στον Αγιο Πέτρο, αλλά κάλυψε «Νομικά» νομιμοποιώντας παράνομα τις μεταπολεμικές κυβερνήσεις και αθώωσε τους δοσίλογους. Ακόμα και αυτά τα κτήνη τύπου Λάμπρου, Μπουραντά και Σία.

Η Εκκλησία και αυτή με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις και με φωτεινότερη αυτή του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρύσανθου, που δεν πήγε να υποδεχθεί τον Γερμανό στρατιωτικό Διοικητή Αθηνών και να ορκίσει την κυβέρνηση Τσολάκογλου (εύγε του), τον Ηλίας και, Κοζάνης Δεσοτάδες που εντάχθηκαν στο ΕΑΜ και τους Παπάδες ενώ ο μοσχό αναθρεμένος στα Λόντρα Δαμασκηνός δεν αρκέστηκε στο ότι ο Τσιώρτσιλ τον έκανε Αρχιεπίσκοπο. Μια όμως και δεν μπορούσε να γίνει και Βασιλιάς έγινε αντιβασιλέας! Και η Ιερά Σύνοδος την προαγωγή αυτή της Εκκλησία στον βασιλικό θώκο τη δέχθηκε μετά χαράς!

Η Διανόηση χωρίς να λείπουν οι πολλές, αξιόλογες και φωτεινές εξαιρέσεις, ανάλογα με τα πιστεύω και τις κοσμοαντιλήψεις του καθένα, την κουλτούρας, των σχέσεων με το προοδευτικά κινήματα και το αβέβαιο της πορείας, που θα ακολουθούσε ο αγώνας στην αρχή διστακτικά και πιο ξεκάθαρα μετά πήραν τις αντίστοιχες θέσεις. Οι θεασώτες του Γ! Ράιχ και του συντηρητισμού συμπαρατάχθηκαν στο πλευρό τους, το στήριξαν και έπλεκαν εγκώμια στις ελληνοποιημένες γερμανικές κατοχικές κυβερνήσεις και το Γ! Ράιχ. Θα έλεγε κανείς ότι δεν σεβάστηκαν τίποτε, δεν άφησαν τίποτε όρθιο και στη θέση του.

Το ίδιο έκανε και στη διάρκεια του εμφυλίου η πλειονότητα της διανόησης και η Εκκλησία από τον Αμβωνα και τα κατηχητικά στον υπέρ πάντων αγώνα κατά του κομμουνισμού. Η προβολή του εμφυλίου δεν αποτέλεσε υπόθεση της κυβέρνησης ή του περιβάλλοντος «κράτους της Δεξιάς» μόνο, αλλά συνολικό κρατικό εγχείρημα, στο οποίο συμμετείχε σύσσωμη η πολιτική ηγεσία, η πλειονότητα της διανόησης και η Εκκλησία από τον Αμβωνα, στον υπέρ πάντων αγώνα κατά του κομμουνισμού.

Τον εμφύλιο που στην κατοχή τον άρχισαν ένοπλα σε συνεργασία με τους κατακτητές οι διάφοροι εθνοϊσμοί και τα τάγματα ασφαλείας, τον συνέχισαν με την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση οι Αγγλοι νέο Ιμπεριαλιστές με τις φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν να βρίσκεστε κατεχόμενη χώρα» και στην προσπάθεια για ειρηνική λύση που επίμονα ζητούσε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ απάντησε: «Οχι ειρήνη χωρίς νίκη και πολλές άλλες εξ ίσου φονικές εντολές» Τότε τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα ξερνούσαν φωτιά και σίδερο.

Εκαταντάδες οι Νεκροί και οι τραυματίες στην Αθήνα και τον Πειραιά και ειδικότερα στις συνοικίες και τις φτωχογειτονιές ειδικότερα, αποτελούσαν μια κρίσιμη ομάδα για την οργάνωση της προπαγάνδας, καθώς περιβάλουν με το κύρος τους το εγχείρημα του εμφυλίου και αναλαμβάνουν να το θεωρητικοποιήσουν και να το εκλαϊκεύσουν συγχρόνως πρόσωπα. Εριξαν χολή και όξο στην Αντίσταση και οι προοδευτικοί ακολούθησαν με την πένα και ντουφέκι τα μονοπάτια του αγώνα, σε όλες του τις φάσεις και στάθηκαν αμετανόητοι αγωνιστές.

Όσον αφορά την άρχουσα τάξη, αυτή όπως πάντα για να μπορεί να ελέγχει και να χειραγωγεί το λαό, παρά τις επιμέρους αντιθέσεις όσον αφορά την εξουσία και τα ειδικά συμφέροντα, είναι χωρισμένη σε ομάδες. Αυτόν τον χωρισμό της σε ομάδες ελεγχόμενες απ την ίδια τον χαρακτηρίζει πλουραλισμό-πολυκομματισμό και δημοκρατική διακυβέρνηση. Μετά όμως του 1917, η μετ' όμασία του ΣΕΚΕ σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, την προσχώρησή του στη διεθνή και την μετατροπή των κινήματων διεκδίκησης σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής, εγκατάλειψε την πολυδιάσπαση και

συσπειρώθηκε σε δυο πολιτικό-κομματικούς πόλους. Ομως και στους πόλους αυτούς, όπως και παλιά τους αρχηγούς και τους Υπουργούς του διόριζε το Λονδίνο.

Οι Έλληνες παρά την κατοχή δεν ένοιωθαν νικημένοι. Γι' αυτό και πριν ολοκληρωθεί η κατοχή της χώρας άρχισαν να μαζεύουν όπλα. Μπορεί η Αθήνα να καταλήφθηκε στις 27/4/1941 και πρώτες μονάδες που μπήκαν στην Αθήνα και έστειλαν επείγοντως το νικητήριο τηλεγράφημα να αναγγέλουν την κατοχή της Ελλάδας στο Χίτλερ: «Προς τον Φύρερ και Καγκελάριον του Ράϊχ Βερολίνον» Φύρερ μου Την 27ην Απριλίου 1941 εφθάσαμεν εις Αθήνας, ως πρώτα γερμανικά στρατεύματα και την 8,45 υψώσαμεν την γερμανικήν σημαία επί της Ακροπόλεως και του Δημαρχείου Χαίλ Μάιν Φύρερ » Ιλαρχος Γιακόμπυ κλπ. Η κατοχή της χώρας ολοκληρώθηκε μετά την κατάληψη και της Κρήτης στις 30, προς 31 του Μαΐ. Ομως την ίδια νύχτα συνέβει κάτι το αξιοθαύμαστο και το ανεπανάληπτο ίσως γεγονός.

Πριν ακόμα φτάσει τα συγχαρητήρια τηλεγράφημα στον Χίτλερ, που θα του έκανε γνωστό το χαρμόσυνο νέο ή την ώρα που θα τσούγκριζε με τους άλλους μακελιάρηδες το ποτήρι με τη σαμπάνια, η σβάστικα που αποτελούσε το σύμβολο της δύναμης και της κατοχής, είχε ήδη κατεβεί απ την Ακρόπολη. Το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη, ήταν το εγερτήριο σάλπισμα προς τους λαού του κόσμου: ότι οι Έλληνες αρχίζουν την Εθνική τους Αντίσταση.

Και τότε ήρθαν τα δισεκτα χρόνια. Χρόνια σκληρών αγώνων, εθνικών περιπετειών και ανείπωτων θυσιών. Όπως ο λαϊκός αγώνας του 21 οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο, προκειμένου να μην μοιραστεί η απελευθερωμένη τούρκικη ΓΗ στους Ραγιάδες, έτσι και τα Δεκεμβριανά έγιναν για να μην συμμετάσχει μετά την απελευθέρωση ο λαό στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις οδήγησαν στον εμφύλιο.

Τα Δεκεμβριανά σηματοδότησαν την ανώμαλη πορεία της πολιτικής ζωής της χώρας. Και ακολούθησε ο τετράχρονος εμφύλιος σπαραγμός, ενώ τα μίσση και τα πάθη που χώρισαν για δεκαετίες τους Έλληνες, όχι μόνο σκοτείνιασαν τον εθνικό ορίζοντα, αλλά ξέσπασε η καταιγίδα που έβαλε φραγμό στο μεταπολεμικό μέλλον της χώρας.

Εστειλαν χιλιάδες Αριστερούς στην Αλτάμπα της Αφρικής. Γέμισαν οι φυλακές από αγωνιστές της εθνικής Αντίστασης και του Δημοκρατικού Στρατού. Τα έκτακτα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βύθισαν στο πένθος χιλιάδες οικογένειες. Περίσεψαν πίκρες, τα βάσανα και οι απογοητεύσεις, ενώ οι αμφιβολίες και τα ερωτηματικά κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν, κλονίζοντας τις βεβαιότητες και τις σταθερές της ζωής. Στη συνέχεια ήρθε η εφτάχρονη χουντική δικτατορία. Ο βιασμός της δημοκρατίας, αλώθηκαν και τα λίγα ψήγματα της ελευθερίας. Η Ελλάδα στο «γύψο» ο Παπαδόπουλος Πρωθυπουργός και οι αγωνιστές ξανά στις φυλακές πάλι κατάδικοι του «ποινικού» δικαίου και στα στρατόπεδα της Γυάρου και της Λέρου. Πάντα, και σε όλες τις εποχές, το καθεστώς αναγνωρίζει τον θανάσιμο εχθρό του, όπως λέει και ο ποιητής: «Και τους τρέμουνε του κάμπου οι κιοτήδες και ονόματά τους κρίζουν πονηρά κλέφτες κι' απελάτες και προδότες»

Στο διεθνή χώρο ακολούθησε η πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού και μαζί η κάμψη των σοσιαλιστικών οραμάτων, που φλόγισαν τις καρδιές και ξεσήκωσαν εκατομμύρια ανθρώπους κάθε φυλής, γλώσσας, Θρησκείας και χρώματος στον πλανήτη για μια ανθρώπινη ζωή.

Αναμφισβήτητα επρόκειτο για ένα γεγονός τεράστιας ιστορικής σημασίας, που συνοδεύτηκε απ τη δραματική διάψευση πολύχρονων προσδοκιών και ελπίδων. Τη βαθιά κρίση οραμάτων, ιδεών και αξιών. Με απλά λόγια, μιλούμε για πενήντα και πλέον χρόνια εθνικών περιπετειών και κοσμογονικών αλλαγών στον πλανήτη, που προκάλεσαν και προκαλούν συνειρμούς, σεισμούς και αναστατώσεις στον τρόπο ζωής και στις συνειδήσεις των ανθρώπων. Στις συμπεριφορές και γενικότερα στις ανθρώπινες σχέσεις.

Και τότε η διεθνής του κεφαλαίου θριάμβευσε. Αρπάξε την ευκαιρία και διαλάλησε στα πέρατα του κόσμου : ότι ο φασισμός και ο κομμουνισμός είναι το ίδιο πράγμα, κάτι, βέβαια, που δεν είναι αλήθεια. Και αυτό γιατί το όραμα και η κοινωνικό-οικονομική δομή

του κομμουνισμού-όπως το είχαν συλλάβει οι φιλόσοφοί του, ήταν και παραμένει η κατάργηση της εκμετάλλευσης Ανθρώπου από άνθρωπο, τη δίκαιη κατανομή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και το δικαίωμα όχι μόνο των ίσων ευκαιριών αλλά και των δυνατοτήτων, ενώ το όραμα του φασισμού, που τόσο πολύ το στήριξε η διεθνής του κεφαλαίου στο πρόσωπο του Μουσουλίνη και του Χίτλερ, ήταν ο φυλετισμός, ρατσισμός, η κυριαρχία της «άριας φυλής» και η καθυπόταξη όλων των μη αρίων λαών. Βέβαια, υπήρξαν τα «γκουλαγκ», οι «δίκες της Μόσχας», του 1938, ο Μπέρια κλπ, καθώς και το γεγονός ότι ο Σταλινισμός με τις υπερβολές του άρδευσε τη σκέψη του ανθρώπου με ένα σκεπτικισμό που αφορά όλα τα οράματα για ριζικές αλλαγές στο κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό γίγνεσθαι.

Οι επικριτές του Σοσιαλισμού προκειμένου να τον ταυτίσουν με τον φασισμό δεν παίρνουν καν υπόψη τους ότι ο Σοσιαλισμός επιβλήθηκε σε μια χώρα που αποτελούσε το προπύργιο της συντήρησης και του σκοταδισμού. Σε μια χώρα φεουδαρχική τεχνολογικά καθυστερημένη, σε μια χώρα φτωχή. Οτι επιβλήθηκε για πρώτη φορά στη χώρα του Μουζίκου. Στη χώρα που ένα μεγάλο μέρος του λαού της ζούσε ακόμα στο πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα. Ενώ ξόδεψαν τόνους μελάνι και χαρτί, να πουν ότι το καπιταλιστικό σύστημα ζωής: «είναι το μόνο που ταιριάζει στην ψυχοσύνθεση του ανθρώπου», ότι είναι απ το «Θεό» δοσμένο, είναι από καταβολής κόσμου-αιώνιο και αμετακίνητο και κυρίως απαντώντας για την κοινωνικό-οικονομική ανισότητα: πάντα υπήρχαν και θα υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί.

Αυτά δεν έκαναν τον κόπο να μας τα πουν, γιατί λέγοντας τα, θα φαίνονταν η τεράστια ανάπτυξη και πρόοδος που συντελέστηκε στα εβδομήντα δύσκολα και τραγικά χρόνια μέχρι την πτώση. Και ενώ μας είπαν τα πάντα όσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποίησαν και τα πάσεις φύσης εγκλήματα που διέπραξαν και με κάθε λεπτομέρεια τον τρόπο που τα διέπραξαν.

Επίσης ποτέ δεν έκαναν τον κόπο να μας πουν, ότι την επόμενη της επιβουλής το καπιταλιστικό σύστημα αντιλαμβανόμενο τον κίνδυνο που το γεγονός αυτό διέγραφε κήρυξε παγκόσμιο συναγερμό σε παγκόσμια κλίμακα και μια πανστρατιά σε παγκόσμια κλίμακα άρχισε από την πρώτη ακόμα μέρα έναν ιερό (τζιχάντ) πόλεμο εναντίον του νέου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος. Ένα ζιχάντ που όχι μόνο συνεχίζει και καθημερινά να εντείνεται, για κάτι που δεν έχει μέλλον και προοπτική...

Φυσικά η ταύτιση του κομμουνισμού με τον φασισμό είναι ο βασικός και κύριος στόχος. Δεν αρκεί όμως γιατί τα μέσα παραγωγής αναπτύσσονται και η σύγκρουση με τις παραγωγικές σχέσεις κάθε μέρα γίνονται πιο εμφανείς και η ζωή απαιτεί λύσεις. Αφού δεν μπορούν να σταματήσουν την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, προσπαθούν να φρενάρουν την αλματώδη ανάπτυξη των τοπικών και παγκοσμίων κινημάτων για αλλαγή του σημερινού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος. Με το σύνθημα λοιπόν, πως υπάρχει ΠΑΝΤΑ Ο ΦΟΒΟΣ ότι «ΚΑΘΕ ΣΤΟΧΟΣ» που είναι πιο φιλόδοξος από τη σταδιακή αλλαγή θα οδηγήσει εκ νέου στην «καταστροφή».

Όπως τα τόσα άλλα συνθήματα έτσι και αυτό απευθύνεται στην κάθε τοπική και την παγκόσμια Αριστερά: Αφού κάθε φιλόδοξος στόχος πέρα από την σταδιακή αλλαγή (βέβαια πάντα υπό την αιγίδα και τον έλεγχο της διεθνούς του κεφαλαίου) οδηγεί στην «καταστροφή» καλά θα κάνει η διεθνής και η τοπική «Αριστερά να περιορίζεται σε ολοένα μικρότερα οράματα... ».

Ηθικές αξίες, ιδέες, οράματα και ιδανικά, που ενώ δεν φυλακίζοντα κα δεν δολοφονούνται είναι όλα εκείνα τα στοιχεία που σε άλλους καιρούς ενέπνεαν και φλόγιζαν τις καρδιές των αγωνιστών και των απλών ανθρώπων, ανατράπηκαν και τη θέση τους πήρα τα κάθε λογής εγωϊστικά και ταπεινά υλικά ενδιαφέροντα και ατομικά και μόνο συμφέροντα. Ανεξάρτητα απ την κατάληξη έκτοτε, αντί για αξίες, ιδέες, ιδανικά και οράματα στη θέση όλων αυτών μπήκαν τα σκανδολοθηρικά έντυπα και οι αντίστοιχες τηλεοπτικές εκπομπές, με ό,τι ερεθίζει τα ένστικτα και συσκοτίζει το πνεύμα.

Στα έντυπα αυτά και τις εκπομπές πλεονάζουν συνήθως τα εγκλήματα, σκηνές και εικόνες μιας ζωής έκλυτης και ανώμαλης. Ληστείες, προδοσίες εκβιασμοί και φόνοι. Οι μοιχείες και τα κάθε είδους σεξουαλικά εγκλήματα και ανωμαλίες. Συνειδητά μάχονται τα ευγενικά συναισθήματα των νέων που ομορφαίνουν τη ζωή. Ένα πρότυπο ζωής που αποπροσανατολίζει τους νέους απ τα προβλήματα και την ζωή.

Οι έννοιες, των πραγμάτων παραμορφώθηκαν και παραπαιήθηκαν. Τα ιδεολογικά, πολιτικά, ηθικά, κοινωνικά και άλλα διακριτικά γνώρισμα, ξεθώριασαν σε μεγάλο βαθμό και βάθος. Το ίδιο και η ιστορία έχασε τις πραγματικές της πηγες, σε βαθμό που οι Γερμανό-τσολιάδες, για παράδειγμα, να βαφτίζονται «αντιστασιακοί»! Οι δοσίλογοι να αναζητούν πιστοποιητικά πατριωτισμού. Οι απόντες του αγώνα να ανακηρύσσονται «αγωνιστές». Και οι πραγματικοί αγωνιστές όσοι δεν στάλθηκαν στην εξορία, δεν κλείστηκαν στις φυλακές και δεν εκτελέστηκαν, να παραμένουν στα αζήτητα, όπως και οι αγωνιστές του 21, ταπεινοί, λησμονημένοι και καταφρονημένοι!

Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η φτώχεια των ιδεών και οραμάτων, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα απ την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε είναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία είναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόντα απ τα δρώμενα της ιστορίας. Με ένα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μην υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, όχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλά και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία άλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν».

Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πως όλα αυτά «είναι ξεπερασμένα». Το ίδιο και «η αριστερά και η δεξιά», και ότι δεν υπάρχει πλέον η «αντίδραση και η πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν είναι πλέον σε αντιμωλία αλλά παράλληλες....»

Και κάποιοι άλλοι, δειλά στην αρχή, πιο θαρρετά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλαγές και η ανάπτυξη συντελείτε μόνο με την υπέρθεση αγώνων, άρχισαν αν όχι να συμφωνούν αλλά να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ένα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ένα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δίστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν ... επικρατούσαμε θα...ήμασταν και εμείς όπως....κλπ.

Ακόμα ξεχνούν ότι η αλήθεια, η πραγματική αλήθεια για την Αντίσταση δεν έχει γραφτεί ακόμα, ότι το μεγαλύτερο θύμα στην καταγραφή της ιστορίας απ τους νικητές είναι η αλήθεια, ότι η Δημοκρατία είτε αφορά το λαό, είτε δεν μπορεί να υπάρχει. Και κυριότερο ότι σε άλλες εποχές και οι ίδιοι, σαν αυθεντικοί αγωνιστές, πεπεισμένοι για το δίκιο και την ηθική των ιδεών τους, βασανίζονταν για να μην προδώσει και θυσιάζε τη ζωή του να μην πέσει ο τραυματίας μα και ο νεκρός στη μάχη ακόμα σύντροφος στα χέρια των κατακτητών.

Και το λέω αυτό γιατί οι εγχώριοι συντηρητικοί μεταλλάσσουν τον αγοραίο αντί κομμουνισμό με εκ συγχρονισμένη δυσφημιστική επίθεση κατά της Αριστεράς, σε βαθμό που να αμφισβητούν ότι υπάρχει πλαίσιο αξιών, που να νομιμοποιεί ηθικά-πολιτικά την πολιτική δράση. Οτι τώρα πλέον μετά την πτώση του υπαρκτού δεν υπάρχουν ιδεολογικά κίνητρα που δίνουν νόημα στην επαναστατική δράση και κυρίως στην επαναστατική βία.

Είναι εμφανής παλιό-σύντροφος η προσπάθεια να καθιερωθεί η αντίληψη ότι: ότι όποιος αμφισβητεί, όποιος έχει διαφορετική άποψη, όποιος κινητοποιείται και κυρίως όποιος δεν πείθεται για την «αιωνιότητα του παρόντος» καπιταλιστικού συστήματος, είναι εν δυνάμει εχθρός-τρομοκράτης.

Ο πολιτικό-κοινωνικός χαρακτήρας του αγώνα δεν εξαρτάται απ τις γνώμες, τις απόψεις και τις επιθυμίες της όποιας εξουσίας. Ο πολιτικός χαρακτήρας προκύπτει απ τα αναμφισβήτητα αντικειμενικά δεδομένα: Από το περιεχόμενο των σκοπών που

αποβλέπουν στην αλλαγή του τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας και των δομών της. Την οργάνωση και των δομών που επιτρέπουν την εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο και την ιδιωτικοποίηση του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου ή στην αλλαγή φρουράς. Γιατί και η «αλλαγή» φρουράς για την άρχουσα τάξη σημαίνει αλλαγή: Νέα Δημοκρατία ΠΑΣΟΚ και αντίστροφα.

Η αλλαγή αυτή και όταν ακόμα γίνεται στο όνομα του σοσιαλισμού, δεν προϋποθέτει τη χρήση βίας, αφού δεν θίγει τις Νομικές και όποιες άλλες κοινωνικό-οικονομικές δομές, που κατοχυρώνουν, επιβάλλουν και διατηρούν την εκμετάλλευση και την ιδιοποίηση του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Οσο αριστερή και αν χρηστεί αυτή η «αλλαγή» δεν παύει να είναι μια ρεφορμιστική «αλλαγή» που γίνεται μέσα στο ίδιο το σύστημα, για να το ρετουσάρουν με άνεση με σκοπό και στόχο να παρατείνουν τη ζωή του.

Βέβαια, η κοινωνία των ανθρώπων όπου Γης, θα ήθελε η αλλαγή αυτή να γίνει ειρηνικά και χωρίς να χρειαστεί να ανοίξει ούτε μια μύτη. Και οι οπαδοί-αγωνιστές αυτής της κοινωνικής αλλαγής, θα κάνουν το κάθε τι προς την κατεύθυνση αυτή. Επειδή όμως η μετακίνηση του άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία, θα θίξει συμφέροντα και οι θιγόμενες δυνάμεις έχουν κάθε το δικαίωμα να αντιδράσουν και να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους, θα είναι αυτές οι δυνάμεις που θα κινήσουν τους οργανωμένους για το σκοπό αυτό μηχανισμούς βίας και κυρίως ένοπλης βίας, προκειμένου να εμποδίσουν την κοινωνικό-οικονομική αλλαγή. Την αλλαγή, που έχει ωριμάσει στα σπλάχνα του κοινωνικού γίγνεσθαι και τα μέσα παραγωγής ιστορικά επιβάλλουν. Να εμποδίσουν την Επανάσταση που θα φέρει σε αρμονία τις παραγωγικές δυνάμεις με τις παραγωγικό-κοινωνικές σχέσεις.

Η κοινωνία των ανθρώπων εδώ και αρκετές δεκάδες χρόνια νοιώθει ότι οι παραγωγικές δυνάμεις βρίσκονται όχι μόνο σε αναντιστοιχία, αλλά και σε πλήρη αντίθεση με τις κοινωνικό-παραγωγικές σχέσεις. Η κοινωνία εδώ και έναν αιώνα Ζει το δράμα της ανειρήνευτης καθημερινής σύγκρουσης ανάμεσα στις αναπτυσσόμενες παραγωγικές δυνάμεις και τις αναχρονιστικές κοινωνικές σχέσεις. Γεγονός που σημαίνει, ότι στους κόλπους της κοινωνίας των Ανθρώπων, έχει ωριμάσει η ανάγκη της πολιτικής και κοινωνικό-πολιτικής αλλαγής, και ως εκ τούτου δεν θέλει να κυβερνηθεί με τον σημερινό τρόπο σκέψης, παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου κοινωνικού πλούτου.

Εδώ και έναν αιώνα οι από πάνω δεν μπορούν να κυβερνήσουν όπως θέλουν πλέον τους από κάτω. Και οι από κάτω δεν θέλουν να κυβερνηθούν πλέον όπως κυβερνήθηκαν μέχρι τότε, γι' αυτό έγιναν οι δυο Παγκόσμιοι Πόλεμοι, να τσακίσουν-ξεριζώσουν τα φύτρα του Σοσιαλ-κομμουνισμού.

Οσο για τη βία που επικαλούνται ότι χρησιμοποιεί η Αριστερά προκειμένου να πάρει την εξουσία θα θυμίσω το αίμα, το άλικο αίμα των λαών του κόσμου που έχυσαν στην οργάνωση και την διάπραξη-εκτέλεση των δυο Παγκοσμίων πολέμων, προκριμένου να αναστείλουν την σύγκρουση των παραγωγικών (μέσα παραγωγής με τις κοινωνικές σχέσεις), καθώς και την εναγώνια προσπάθεια που κάνει η διεθνής του κεφαλαίου, να αποκρύψει μέσω της επανεγγαφής της ιστορία του Β! μα και του Α! Παγκοσμίου Πολέμου τους φρικιαστικούς απολογισμούς, σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές.

Να λησμονηθούν τα πραγματικά γεγονότα και αυτού του πολέμου που σκοπό είχε να ανακόψει μέσω του φόνου και της καταστροφής προκειμένου να ανακόψουν ένα κοινωνικό ιστορικό γίγνεσθαι από καταβολής κόσμου εναλλαγής των κοινωνικό-οικονομικών συστημάτων, με πρώτη εναλλαγή αυτή της Μέδουσας

Θέλει και απαιτεί την μεταφορά τους άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία. Αυτή η τεράστια, κοινωνική σύγκρουση πηγάζει απ το γεγονός ότι και η ίδια η διεθνής του κεφαλαίου δεν μπορεί να την κυβέρνηση χωρίς να καταφύγει στην ένταση της εκμετάλλευση και σε σκληρά μέτρα βίας, σε τοπικούς πολέμους και την απειλή ενός τρίτου παγκοσμίου πολέμου με όλες τις συνέπειες που αυτό συνεπάγεται για την Ανθρωπότητα.

Σκοπός όλων αυτών των σκληρών μέτρων εκμετάλλευσης και πολέμων αποβλέπουν στο να γυρίσει πίσω τον τροχό της ιστορίας.

Σε αυτές και μόνο σε αυτές τις δυνάμεις που θα χρησιμοποιήσουν την ένοπλη βία προκειμένου να εμποδίσουν την ομαλή ειρηνική (με ειρηνικά μέσα) πολιτική και κοινωνικό-οικονομική αλλαγή, οι δυνάμεις της Επαναστατικής αλλαγής αν υποχρεωθούν θα χρησιμοποιήσουν κατ' ανάγκη βία.

Το ότι σκοπός των Σοσιαλ-κομμουνιστών είναι η Σοσιαλιστική κοινωνία, που με ένα σύστημα παραγωγικών και κοινωνικών σχέσεων αποβλέπει στην κατάργηση κάθε μορφής εκμετάλλευσης και κάθε θεσμού καταπίεσης του ανθρώπου και στην εξ ύψωσή του στη βαθμίδα του ανώτατου και κυρίαρχου κοινωνικού όντος, όχι απλώς το ζητούμενο αλλά η θεμελιώδη ΛΥΣΗ, όμως και οι λύσεις όλων των προβλημάτων που συνδέονται τόσο με τη διαδρομή της πραγματοποίησής της, όσο και για τη μορφή, με την οποία τελικά θα εκφραστεί είναι ζητούμενες

Η κοινωνία των Ανθρώπων γνωρίζονταν, το κόστος που πλήρωσε για να φτάσει σε αυτό το επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, τη διαμόρφωση των κοινωνικών σχέσεων και του πολιτισμού και κυρίως το κόστος που θα χρειαστεί να ξανά πληρώσει προκειμένου να τα επαναφέρει στο ίδιο επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και του πολιτισμού : Ποθεί, θέλει, επιδιώκει και κάνει τα πάντα για να είναι ειρηνικό το πέρασμα, έτσι ώστε να μην σπάσει αν είναι δυνατόν ούτε ένα κεραμύδι. Και το θέλει, το ποθεί και το επιδιώκει γιατί ξέρει, πως και αν ακόμα κερδίσει-πετύχει την μετακίνηση του άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία ύστερα από μια καταστροφική σύγκρουση, η ίδια θα κληθεί να πληρώσει το κόστος σε υλικά και χρόνο των όποιων καταστροφών.

Για αυτό οι δυνάμεις της κοινωνικής αλλαγής, οι δυνάμεις της Επανάστασης, ποτέ δεν θα χρησιμοποιήσουν πρώτες την βία και κυρίως την ένοπλη βία. Και αν ακόμα υποχρεωθούν να την χρησιμοποιήσουν θα την χρησιμοποιήσουν αμυνόμενες για να προστατεύσουν και όχι επιτιθέμενες να κατακτήσουν.

Όπως λοιπόν, οι μελλοντικά να θιγούν δυνάμεις έχουν το αναφθαίρετο δικαίωμα, να προβάλουν αντίσταση και βία προκειμένου να μην γίνει αυτή η κοινωνική αλλαγή, που θα θίξει τα συμφέροντά τους, το ίδιο αναφθαίρετο δικαίωμα έχουν και δυνάμεις της κοινωνικής αλλαγής, που επί αιώνες έχουν υποστεί τη ληστρική εκμετάλλευση και την ιδιοποίηση του προσωπικού τους μόχθου, για να φτάσουν σε αυτό το ύψος ανάπτυξης οι παραγωγικές δυνάμεις και ο πολιτισμός, να μην αποποιηθούν τη βία.

Συνεπώς, το γεγονός αυτό προϋποθέτει και την παραδοχή της χρήσης βίας για την κοινωνική αλλαγή ενάντια στις δυνάμεις εκείνες που θα θελήσουν να μπουν εμπόδιο στο να περάσει η κοινωνία των ανθρώπων σε αυτήν την νέα ιστορική περίοδο. Μακάρι να μην χρειαστεί η καταφυγή στη βία και ειδικά στην ένοπλη βία απ την πλευρά των θιγομένων. Η ιστορία μέχρι σήμερα δεν μας έχει δώσει τέτοια δείγματα. Γι' αυτό και η προπαγάνδα και της αναγκαιότητας αυτής, για δυναμικές ενέργειες, ανάλογα με την κάθε φορά υπάρχουσα ιστορική, πολιτικό-οικονομική συγκυρία, και την εναρμόνιση της τακτικής με τους άμεσους στόχους και τα απώτερα οράματα, δεν πρέπει να αποκλείει τίποτε και ούτε να αποποιηθεί εκ των προτέρων.

Στη δίνη των κοσμογονικών ανατροπών που ζήσαμε όλα αυτά τα χρόνια και συνεχίζουμε να ζούμε, όλα μπορεί να είναι κατανοητά. Και οι πίκρες και οι απογοητεύσεις και η αδιαφορία για την πολιτική, και η αποστράτευση, μα και η όποια ιδεολογική και πολιτική διαφοροποίηση, ακόμα και η έξαρση του ατομικισμού. Όχι όμως και θεωρίες άδικες και ανιστόρητες απόψεις και μάλιστα απ τα χείλη...Δηλαδή ανθρώπων που υπήρξαν πρωτοπόροι αγωνιστές και ιδεολόγοι. Ανθρωποι που σήκωσαν στους στιβαρούς ώμους τους το σταυρό του μαρτυρίου για μια ιδέα, για ένα ιδανικό και μια ελπίδα.

Ας μην ξεχνούν οι σύντροφοι αυτοί και όποιοι άλλοι αποδέχθηκαν σαν σωστή την άποψη αυτή ότι άθελά τους και πολλοί συνειδητά συνέβαλαν στο να πάει χαμένη μια γενιά : Η γενιά της μεταπολίτευσης. Η έννοια της «αντίστασης», για ένα μεγάλο κομμάτι της γενιάς

της μεταπολίτευσης, αμέσως μετά την υποχώρηση του πρώτου κύματος πολιτικοποίησης, συρρικνώνονταν στην ατομική αντιπαράθεση με το κράτος και την κοινωνία. Σε αυτή τη συγκυρία δεν ήταν λίγοι εκείνοι που πήραν το δρόμο του «ποινικού», βαφτίζοντας την κλοπή «απαλλοτρίωση» 17 Νοέμβρη και το έγκλημα «δικαιοσύνη», τη διαφθορά συνήθης φαινόμενο κλπ και καταλήγοντας στον ζοφερό κόσμο της φυλακής.

Και το λέω αυτό γιατί όσοι απ τη γενιά της Αντίστασης, παρά την ισχύ των εκτάκτων μέτρων και την προσθήκη πολλών άλλων περιοριστικών και κατασταλτικών μέτρων εντάχθηκαν στην ΕΔΑ, και πριν καλά καλά περάσουν εννιά χρόνια την έκαναν αξιωματική αντιπολίτευση. Και μια που ο λόγος για την ΕΔΑ: Η ΕΔΑ συστήθηκε τον Αύγουστο του 1951 με πρωτοβουλία του Σοσιαλιστή Γιάννη Πασαλίδη σαν συνασπισμός αριστερών δημοκρατικών δυνάμεων, κομμάτων, πολιτικών τάσεων και ομάδων.

Μέσα στην αχλή του πάθους και του μίσους που δημιούργησε ο εμφύλιος σπαραγμός ξεπήδησε σαν ώριμο τέκνο της ανάγκης. Μέσα σε αφόρητες συνθήκες διώξεων, προπηλακισμών, με την απειλή παραπομπής στα στρατοδικεία και του εκτοπισμού, τα μέλη και οι οπαδοί της ΕΔΑ αγωνίστηκαν για την Ειρήνη, τη Δημοκρατία και την Ανεξαρτησία. Αγωνίστηκαν να αποδείξουν, παρά την στρατιωτική ήττα και την πολιτική αποτυχία: ότι αυτός ο ανυπότακτος λαός δεν το βάζει κάτω.

Μπορεί ακόμα και άοπλος, καταδιωκόμενος και ανά πάσα στιγμή απειλούμενος, να επιβάλει την ομαλή δημοκρατική εξέλιξη, να εμπεδώσει στοιχειώδεις έστω αρχές δημοκρατικής λειτουργίας, να υποχρεώσει σε κατάργηση των αντιδημοκρατικών νόμων, σε χορήγηση αμνηστίας. Απέδειξε πως η ηττημένη με τα όπλα Αριστερά παρέμεινε αήττητη γιατί αγωνιζόταν για το Ιερό δικαίωμα του έθνους μας να θέλει να παραμείνει ανεξάρτητο. Κι αυτά τα πέτυχε η ΕΔΑ γιατί ενοποίησε όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις του έθνους.

Η ΕΔΑ ήταν ένα πρωτότυπο λαϊκό κόμμα. Γεννήθηκε σαν συνασπισμός κομμουνιστών, σοσιαλιστών και προοδευτικών δημοκρατικών αστών. Δεν είχε μια ενιαία ιδεολογία. Είχε όμως ένα κοινό πρόγραμμα επεξεργασμένο από όλους και δεσμευτικό για όλους. Ήταν το πρόγραμμα της Εθνικής Δημοκρατικής Αλλαγής. Βάση αυτού του προγράμματος ήταν η αφοσίωση στη Δημοκρατία, την Ειρήνη και την Εθνική Ανεξαρτησία. Εργαλείο-μέθοδος: ο σεβασμός της δημοκρατικής διαδικασίας, η σταθερή προώθηση των ωρίμων κοινωνικών αλλαγών κατά τη θέληση του κυριάρχου λαού, καθώς η υπερνίκηση των εμποδίων που θα παρεμβάλλονταν σ αυτό το δρόμο με τη διαμόρφωση πλειοψηφικών καταστάσεων.

Η ΕΔΑ της οποίας μετά την αποφυλάκισή μου τον Απρίλιο 1963, υπήρξα από το καλοκαίρι του 1963 δεύτερος Γραμματέας του Νομαρχιακής Επιτροπής του Νομού Ημαθίας και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος μέχρι την 21 Απριλίου του 1967 που με συνέλλαβε η χούντα των συνταγματαρχών και παρά τις διώξεις και τους κατατρεγμούς. Και λέω διώξεις γιατί στη διάρκεια αυτή οδηγήθηκα τρεις φορές στο δικαστήριο απ τις οποίες τις φορές αθωώθηκα παμψηφεί και για την τρίτη φορά διαγράφηκε το «έγκλημα» λόγω του ότι γέννησε η πριγκίπισσα Σοφία.

Η ΕΔΑ έβλεπε το πολύμορφο μαζικό κίνημα, όχι απλώς σαν πολιορκητικό κριό για τις λαϊκές διεκδικήσεις αλλά σαν το απαραίτητο στήριγμα για την προώθηση του αγώνα και στο πολιτικό επίπεδο για την προσέγγιση του λαού στην εξουσία και την άνοδό του σε αυτήν. Με βαθύ σεβασμό και προσήλωση στους κοινοβουλευτικούς θεσμούς και την ευλαβική τήρηση των θεσμών. Με το σύνθημα η ΕΔΑ δυνατή στο λαό και τη βουλή, ώστε να καταστεί το όχημα με το οποίο η ελληνική κοινωνία μπολιάζονταν με πρωτόγνωρα νεοτερικά και πολιτισμικά προγράμματα και προδρομικά για την εποχή ανανεωτικά στοιχεία σκέψης και δράσης.

Με τους καθημερινούς αγώνες και την κουλτούρα, τις ιδέες και τη δράση της είχε βάλει ένα μεγάλο αγκωνάρι, ένα γερό θεμέλιο λίθο και ξεπερνώντας τα οργανωτικά καλούπια και τις απόψεις των γραφειοκρατικών αγγιλώσεων κλειδίων-μίλησε για ειρηνικό πέρασμα στο σοσιαλισμό μέσα απ την αποδοχή του πολυκομματισμού και την εναλλαγή στην εξουσία, σκέψεις σήμερα αυτονόητες όχι όμως και τότε. Η ενότητα εκείνης της περιόδου έδωσε τη δυνατότητα στην ΕΔΑ να λειτουργήσει καταλυτικά, να υπερνικήσει τις όποιες δυσκολίες και

φραγμούς που επέβαλε το μετά εμφυλιακό καθεστώς και να αποτελέσει το βασικό στήριγμα του δημοκρατικού κόσμου. Η πολιτική βαρύτητα της προ δικτατορικής Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς είναι και πάλι επίκαιρη και στο σήμερα.

Δύο ήταν οι βασικοί στόχοι του εμφυλίου α) Να παραμείνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «Ελεύθερου τότε Κόσμου» και βάση εξόρμησης σε περίπτωση πολέμου και β) Μια που οι «σύμμαχοι», την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν τον ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντωθεί ο «εσωτερικός εχθρός». Μια πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίστηκαν ότι έγιναν εκλογές στις 13/3/1946 και μάλιστα υπό την εποπτεία των συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν (και σήμερα ακόμα το θέμα αυτό δεν έχει λυθεί το ποιο ψηφίζει) όχι μόνο οι νεκροί αλλά και τα δέντρα. Πήραν 91% η Δεξιά και το Κέντρο και το ποσοστό της αποχής μας είπαν ότι ήταν μόνο 9 %.

Και αναρωτιέται κανείς, μα επιτέλους για αυτό το 9% έγινε ο εμφύλιος; Επειδή όμως όλοι γνώριζαν ότι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπούσε το ΕΑΜ στο Λαό, ήταν αυτό που είχε προσδιορίσει ο κ Μάκ Μίλλαν, και παρά τα τόσα εξοντωτικά μέτρα το ποσοστό του ΕΑΜ εξακολουθούσε να είναι μεγάλο, αποφάσισαν ότι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα, τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ήταν να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

Τον εμφύλιο πόλεμο, που στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές: οι Ραλληλο-Γονατάδες, με τους πολυάριθμους εθνοϊσμούς και τα «τάγματα ασφαλείας». Το Δεκέμβρη, προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβαση και οι Αγγλοι και απ τη Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παράδωσε τα όπλα, τον συνέχισαν οι εθνοϊσμοί που προϋπήρχαν, οι διάφορες συμμορίες που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, το παλάτι, η Δεξιά και το παλιό Κέντρο, καθώς και η εθνοφυλακή με τις επιλεκτική επιστράτευση των ημετέρων.

Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους νέο κατακτητές, οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις διορίζονταν και με τη συγκατάθεση και στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισαάκ, αλλά πάντα με την φωνή του Ιακώβ, τον συντήρησαν, τον συνδαύλιζαν αυτές μέχρι τον Μάρτιο του 1947, που οι Αγγλοι δήλωσαν αδυναμία, να εξοντώσουν τον εσωτερικό «εχθρό» ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικανοί, με το περιβόητο «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» τους στρατηγούς με πρώτο τον στρατηγό Βάν Φλίτ και τους πολυάριθμους στρατιωτικό-πολιτικούς συμβούλους.

Αφού η αστική τάξη, δέχθηκε και έκανε όλες εκείνες τις αιτούμενες από τους Αμερικανούς παραχωρήσεις και υποχωρήσεις που απαιτεί ένα τέτοιο εγχείρημα, στηριγμένη στις ΗΠΑ, έκαμψε την Αντιστασιακή Λαϊκή Ενότητα, που είχε στην κατοχή την εξουσία και στις 29/8/1949 η πτώση του Γράμμου και του Βίτσι έφεραν τη νίκη. Η νίκη όμως ήταν η νίκη των όπλων και του βιασμού της σκέψης. Και όπως όλοι γνωρίζουμε, δεν υπάρχει πιο εφιαλτικό πράγμα από το συναίσθημα ότι η σκέψη του ατόμου βιάζεται, ότι μπορούν να τον επηρεάσουν και να την κατευθύνουν. Δεν ήταν ιδεολογική νίκη. Νίκη αποδεκτή από τον ηττημένο.

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, ήταν το μέσω-εργαλείο, που ενώ κάλυπτε το έγκλημα θα εξόντωνε παράλληλα και τον εσωτερικό εχθρό. Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνοκάθαρση και θα διασφάλιζε εκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα, στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, ενώ παράλληλα θα στάκιζε τη ραχοκοκαλιά, τώρα όχι μόνο του ΚΚΕ όπως το 1936, αλλά ολόκληρης της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε το ελάχιστο για πενήντα και πλέον χρόνια το κατεστημένο απ τον βραχνά να αναδειχθεί στα αμέσως επόμενα χρόνια η Αριστερά αξιωματική αντιπολίτευση που ήταν το άλλο ζητούμε του εμφυλίου, έτσι ώστε να υποχρεωθεί να καταφύγει στην 7χρονης δικτατορίας και τώρα της «αναγνώρισης» προκειμένου να παρατείνει για μερικά ακόμα χρόνια την Αριστερά στη γωνιά.

Όταν όμως η νίκη του Γράμμου, και τα όποια έκτακτα μέτρα, έχασαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην ΕΔΑ, το 1958 με καθυστέρηση δεκατρία

χρόνια έγινε αξιωματική αντιπολίτευση παρά τον εμφύλιο και την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα το κατεστημένο έκανε εκ νέου τους ισολογισμούς του.

Όταν διαπίστωσε, ότι ούτε οι εκλογικοί νόμοι, ούτε τα εκλογικά πραξικοπήματα, τα μέτρα βίας, νοθείας και τα όποια σχέδια «Περικλή» το 1961, δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την πορεία ανόδου της Αριστεράς, με κίνδυνο στις 5 του Μάη του 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες όλες τις δυνάμεις μαζί του κατεστημένου, προκειμένου να ανακόψει την πορεία ανόδου, κατάφυγε στην 7χρονη δικτατορία. Όταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και η επανά συσπείρωση της Αριστεράς, διέγραφε εκ νέου τον κίνδυνο να μην φτάνουν πλέον και πάλι όλων μαζί τα κουκιά όπως το 1967 τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάλυψη του 20ου αιώνα!!!.

Τότε το κατεστημένο θυμίστηκε, πως κάποτε ο λαός, έστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε έναν αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας. Και αφού στο μεταξύ δεν έμειναν παρά μόνο λίγοι εν ζωή απ τους συντελεστές αυτού του αξιοθαύμαστου αγώνα, αποφάσισε ύστερα από 41 ολόκληρα χρόνια με το Ν 1543/85 στις 24/4/85 να «αναγνωρίσει» αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση, χωρίς όμως και να την καταγράψει και εις στας «δέλτους της ιστορίας» σαν εθνικό κεφάλαιο και σαν ένα από τα πιο αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας.

Χωρίς να την εισάγει στην Διοίκηση, εκπαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ. Βέβαια μετά «παραχώρισαν» και στους Αντιστασιακούς, μια μέρα που να μπορούν και αυτοί ελεύθερα και μην γράφονται άρθρα με τον τίτλο: «Όλοι αντάμα και ο Κασιδιάρης χώρια) πλέον και αυτοί να μαζεύονται και να λένε τα δικά τους και πέραν αυτού Ου.

Για χάρη συνεπώς της ιστορίας, ας προσπαθήσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους όσο πικρά και αν είναι. Στη κόλαση δεν πήγε ποτέ κανένας, μα κανένας για ένα απλό φιλότιμο! Πολύ περισσότερο στο εκτελεστικό απόσπασμα για χάρη γούστου! Στη ανθρώπινη ιστορία λόγω της μοναδικότητας και του ανεπανάληπτου της ζωής, κανένας τότε δεν θυσιάσε τη ζωή του για πλάκα και επίδειξη!

Όσοι την θυσίασαν και ήταν πολλοί: οι χριστιανοί παλιά με τη βεβαιότητα ότι θα εξασφαλίσουν και την μετά θάνατο επουράνια ζωή αυτοί που αγωνίστηκαν για την εθνική ανεξαρτησία και οι κομμουνιστές, δημοκράτες και προοδευτικοί Ανθρωποι για ένα καλύτερο επί γης κόσμο.

Αλήθεια πως θα μπορούσε κάποιος να ερμηνεύσει αυτήν την δεξιόστροφη διαδρομή κάποιων πρώην Αντιστασιακών που εντάχθηκαν, άλλοι ψυχή πολλοί και σώματι, στην κεντροδεξιά. Να είναι μόνο η ήττα της Αριστερά; Η ιδεολογική σύγχυση μετά το 1989, οι χαμένες ευκαιρίες, η τρέλα της στιγμής για τη δημοσιότητα ή μήπως είναι η κρυφή γοητεία της εξουσίας, με άλλοθι τις μεταρρυθμίσεις, που δεν έγιναν, μετά την απελευθέρωση και ειδικά την μεταπολίτευση; Μα και σήμερα ακόμα ο πολιτικός δείκτης είναι στην απορρύθμιση και τα φαινόμενα δεν ενθαρρύνουν απάρνηση του αγώνα και κυρίως προσχώρηση!

Να είναι η κόπωση από μια καθημερινή πολιτική δουλειά του μερμυγιού, που τα αποτελέσματά της δεν είναι και πάλι σίγουρα; Και η εξήγηση αυτή δεν απαντά στο φαινόμενο και το πιο παράδοξο είναι: Ότι οι αγωνιστές αυτοί, συνήθως εντάσσονται στο δεξιό άκρο του κέντρο και της σοσια-δημοκρατίας. Αυτό δεν είναι απόληξη. Και δεν είναι απόληξη γιατί, δεν παροπλίστηκαν, δεν πήγαν στο σπίτι, αλλά είναι αυτοί που δίνουν μάχες Κεντρο-Δεξιάς εμπροστώ-φυλακής για λιγότερο δημόσιο, περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, για μεγαλύτερα κέρδη και λιγότερο κοινωνικό έλεγχο, για μεγαλύτερη ευελιξία, με δυο λόγια περισσότερη ανασφάλεια στις εργασιακές σχέσεις.

Είναι αυτοί που συνηγορούν για λιγότερο κοινωνικό κράτος και μεγαλύτερη εμπορευματοποίηση στην υγεία, την παιδεία και την κοινωνική ασφάλιση. Είναι αυτοί που με την ανοχή, τη σιωπή, τη συμπαράταξη και αργότερα με την ένταξη επιτρέπουν στο

σύστημα να εντάξει στους μηχανισμούς στο παγκόσμιο σύστημα καταστολής και να παίρνει κατά βούληση αντιλαϊκά μέτρα.

Είναι οι ίδιοι που στον τύπο και τα τηλεοπτικά παράθυρα καυτηριάζουν με σκληρή γλώσσα τις απεργιακές κινητοποιήσεις, τις καταλήψεις και τις πολιτικές διαδηλώσεις, στο όνομα των συγκοινωνιών, των φιλήσυχων πολιτών και το δικαίωμα στη εργασία των απεργοσπαστών. Είναι με το «Νόμο και την τάξη» και θεωρούν αδιασάλευτους τους παγκόσμιους συσχετισμούς δύναμης και ουράνια προσταγή και θέληση την αυτοκρατορία των γιάνγκιδων.

Είναι συνήθως ευαίσθητοι με τους φτωχούς και τους αποκλεισμένους, αλλά δεν τους ενοχλεί ο πλούτος που συσσωρεύετε στον ένα πόλο, ούτε και οι ανισότητες. Πάντα λένε υπήρχαν πλούσιοι και φτωχοί. Είναι βέβαια με την ανάπτυξη, όχι όμως με την ισότητα και την αναδιανομή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Είναι με την ειρήνη χωρίς να τους ενοχλεί ο πόλεμος και τα αθώα θύματα όταν αυτά συμβάλουν για «καλό σκοπό», την ασφάλεια, τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη!

Στο δίλλημα «ασφάλεια ή ελευθερία» είναι ανοιχτά με την ασφάλεια και σαν εισαγγελείς, καυτηριάζουν τους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές τους που επιμένουν να ορίζουν σαν πρόταγμα της αριστεράς την κοινωνική ισότητα, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια. Πολλοί μάλιστα διατυμπανίζουν σαν πολιτικοί προϊστάμενοι του συστήματος ότι πρέπει να «τελειώνουμε με τα παραμύθια της αριστεράς» και ό,τι άλλο θυμίζει αγώνες, σε ζητήματα Δημοκρατίας και Ισονομίας. Αυτά τα θέματα λένε έχουν προ πολλού λυθεί κατά την άποψή τους, ξεχνώντας ότι η χώρα κυβερνιέται μισό αιώνα και πλέον με σχέδια των στρατηγών: «περικλής», Μίτσου και Κάρδαμακη και με δολοφονίες Βουλευτών όπως Λαμπράκη, τον Τσαρουχά και τον Μανδουλαρά. Και το βασικότερο ψηφίζουμε και αποφασίζουμε με εκατασκευασμένους στα μέτρα του διπολισμού εκλογικούς Νόμους, που ως δια μαγείας μετατρέπουν την μειοψηφία σε πλειοψηφία.

Με δυο λόγια λένε να τελειώνουμε με την Αριστερά. Με έναν περίεργο ψυχαναλυτικό τρόπο, απολογούνται σε αόρατα πολιτικά κέντρα για τις παλιές τους ιδέες και δηλώνουν τον απεριόριστο θαυμασμό τους σε κάθε σοβαροφανή αστέρα, που υπόσχεται ότι θα σώσει την Ελλάδα από τους Ελληνες!

Αυτό που συμβαίνει με τους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές μας, δεν είναι αποκάλυψη. Είναι προτροπή και υψηλή επιτήρηση. Είναι υπόδειξη απ την πλευρά τους στους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές που εξακολουθούν να ζουν με την ψευδαίσθηση της κατοχικής περιόδου.

Το ίδιο λένε, και για την «αναγνώριση» της Εθνικής Αντίστασης. Ό,τι ήταν να γίνει έγινε. Ξαν τι άλλο μπορούσε να γίνει και δεν έγινε; Ξεχνώντας ή παραβλέποντας ότι ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» και ο σκοπός για τον οποίο «αναγνωρίστηκε», σκοπό και στόχο είχαν να συμπυκνώσουν ολόκληρο το νόημα και το περιεχόμενο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, σε αυτήν και μόνο την Αντιστασιακή πράξη: Την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου και τον ορισμό την ημέρα αυτή σαν «Εθνική επέτειο».

Και για να μην ταράξουν τα λιμνάζοντα νερά και για να μην υποχρεωθούν να ανασύρουν από τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που μας κήρυξε τον πόλεμο η Ιταλία και όχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Σε αυτήν την πράξη και μόνο περιόρισε το έργο της Αντίστασης το κατεστημένο με την ιδιόμορφη «αναγνώριση».

Ξεχνώντας, ότι η Αντίσταση στην οποία λένε ότι συμμετείχαν (και το λέω αυτό γιατί τόσο μετά απελευθερωτικά, όσο και μετά χουντικά- ματαπολίτευση: Δήλωνε ό,τι ήθελα Να ΕΙΝΑΙ), πρώτο και κύριο μέλημα είχε την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα και ότι υπάρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι, που δεν είχαν φαρμακευτική περίθαλψη, αφού δεν ήταν ασφαλισμένοι.

Και όσοι δεν είχαν οικονομική ευκαιρία χρησιμοποιούσαν τα πουκάμισα για γάζες όπως στο βουνό.

Ό,τι ήταν να γίνει έγινε λένε πολλοί πρώην συναγωνιστές και συν πολεμιστές. Αρα το κεφάλαιο Αντίσταση έκλεισε! Πως όμως έκλεισε. Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός που ήταν ο βασικός συντελεστής του 4χρονου αγώνα; Τον αγώνα που Δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου; Έκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες από τη δυστυχία του λαού και με τη μομφή ότι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολέμουσε τους κατακτητές, αλλά τους «έλληνες»! Όταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα γίνονται εκπτώσεις και αλλοιώσεις, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει με τα άλλα ιστορικά μας δεδομένα.

Ο πόλεμος γενικά και ο εμφύλιος ειδικά είχαν τους δικούς του κανόνες-νόμους. Στον πόλεμο πολλές φορές υποχρεώνεσαι, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες της στιγμής, να προβείς σε ενέργειες, και μέτρα που ποτέ δεν θα χρησιμοποιούσε σε ομαλές συνθήκες ζωής. Ετσι, όπως σε όλες τις μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργειες. έχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές τους. Αυτές ακριβώς τις σκιές στο σύνολό τους προσπάθησε το κατεστημένο επί σαράντα και πλέον χρόνια να τις μετά κυλήσει στην Εθνική Αντίσταση.

Ετσι ώστε, όχι μόνο να «αποδεχθεί» αλλά και να γίνει «πιστευτώ» από το λαό ότι τα «τάγματα Ασφαλείας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, βασιλο-μεταξικοί, κατοχικοί και μετά απελευθερωτικές συμμορίες, οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι ακόμα, ήταν πρόσωπα «ιδανικά και αξιοσέβαστα». Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξ ουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και υποδειγματικοί. Σαν πρωταγωνιστές» του εμφυλίου, δεν κινήθηκαν από πρόθεση ή και ιδιοτελείς σκοπούς και στόχους. Οι συμπεριφορές και οι «κανόνες» δράσης τους κατά τη διάρκεια του εμφυλίου ήταν διακριτοί και οι προθέσεις ήταν πάντοτε «ηθικές» και «άγιες». Κάποιοι άλλοι ήταν αυτοί που είχαν θέσει ιδιοτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.

Περίπου με αυτό το σκεπτικό και κυρίαρχο ιστορικό περιεχόμενο, προσπαθεί και θέλει να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο. Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4χρονη κατοχή, επανεγκαθίδρυση της Μοναρχίας, εμφύλιος, δικτατορία και μεταπολίτευση. Αλλωστε ο σκοπός και το τρόπος που «αναγνωρίστηκε» σκοπό έχει στο διάβα του χρόνου να αλλοιώσει την ουσία και το περιεχόμενο από αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογένητο αγώνα. Να βγάλει όπως το 21, τον συντελεστή λαό για ακόμα φορά από το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και την συμμετοχή από τα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Για να μην ανασυρθούν στο φως οι φυλακισμένες μνήμες.

Ετσι απλά και τυπικά, σαν να μετακίνησαν ένα έπιπλο από τη μια θέση στην άλλη «αναγνώρισε» το κατεστημένο την Αντίσταση. Την αναγνώρισε για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, ότι κάποτε έστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ, σαν τέτοια που ήταν και στις πραγματικές του διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο τα κουκιά που του έλειπαν, αλλά και να αμβλυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα, τα τότε οράματα και αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη ότι : Νήστεύσαντες και μη νηστεύσαντες, όλοι παιδιά του ίδιου θεού είμαστε. Τι να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύουμε ένα παρελθόν που έχει προ πολλού κλείσει.

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση ή για να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε παραπέρα. Και για να πάμε παρά πέρα, δεν πρέπει να διατηρούμε στη ζωή τα φαντάσματα του παρελθόντος. Και ο μόνος τρόπος να πάμε παρά πέρα, εκτός του ότι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και αν είναι, αλλά και να δώσουμε και τα του Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό.

Το κατεστημένο αγαπητοί και αξέχαστοι συναγωνιστές και συν πολεμιστές, είναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από πιο κόμμα κυβερνά. Αν έχουν κάποιες

διαφορές αυτές συνίστανται στον τρόπο διαχείρισης και όχι στην αλλαγή και ως την εμπορεύτηκαν και αυτήν κατά Κόρο. Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» ήταν σαφής: Σκοπό έχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιεχόμενο και από αυτό τον πρωτόγνωρο και λαογένητο αγώνα. Να βγάλει όπως το 21 τον συντελεστή λαό για ακόμα μια φορά από το κοινωνικό-πολιτικό γένεσθαι και την συμμετοχή του απ τα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Όταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για άλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι' αυτήν ακόμα την τυπική «αναγνώριση», να υπάρξουν εντάσεις και φωνές διαμαρτυρίας. Το ένα σκέλος του η Ν. Δημοκρατία, αποχώρησε απ την βουλή και απείλησε ότι όταν έρθει στην εξουσία, τον «Νόμο» αυτόν θα τον καταργήσει.

Και πράγματι με έναν ιδιόμορφο τρόπο τον ατόνησε. Μπορεί το 1990 όταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ να μην κατάργησε το Νόμο 1543/85, όπως απειλούσε. Ενώ δεν τον κατάργησε, αντί να τον εφαρμόσει πάγωσε τα πάντα που είχαν σχέση με τα ψίχουλα-ευεργετήματα και σε συνέχεια ψήφισε ένα νέο δικό της Νόμο. Τον 1976 με αποτέλεσμα ακόμα και οι αιτήσεις των αναπήρων που εκκρεμούσαν από το 1985 να ανασταλεί η εξέταση τους αιτήσεων των αναπήρων. Με το άρθρο 6 του ίδιου Νόμου δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των Α! Νομαρχιακών Υγειονομικών Επιτροπών.

Συγκρότησε «ειδικές» Περιφεριακές Υγειονομικές Επιτροπές και ξανά παρέπεμψε τους αιτούντες ανάπηρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του ότι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ήταν...Το ωραίο δε είναι, ότι και όταν το 1993, που ξανά πήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, τον διατήρησε ως έχει!.

Μπορεί το κατεστημένο να βρήκε ανθρώπους, που να υιοθέτησαν και να στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση», όπως την αναγνώρισε και τη θέληση το κατεστημένο. Η ιστορία όμως όχι μόνο δεν δικαιώνεται, αλλά ούτε και την δέχεται. Και δεν τη δέχεται γιατί η αναγνώριση αυτή ήταν και παραμένει μια ιδιόμορφη και έντεχνη αγνόηση-απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης δεν έχει γράψει ακόμα. Πρέπει να δεχθούμε ότι η Αντίσταση, ήταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Από τη στιγμή που θα δεχθούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε ότι ήρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της αναγνώρισης και της επετείου στις πραγματικές, ιστορικές του διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και άσχημη και αν είναι. Αυτή η αλήθεια θα βοηθήσει τις απερχόμενες γενιές να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει πριν κατοχή, κατά την κατοχή και μετά την κατοχή, και φτάσαμε ΕΔΩ.

Αντί λοιπόν, πριν την «αναγνώριση» να αξιολογηθεί κοινωνικό- ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης και αυτό γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορίας, είχε κάτι το ασύγκριτο αν όχι το ασύλληπτο. Καμιά άλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκρισε όπως η κατοχική το φάσμα του Ιταλικού πολέμου και της τριπλής κατοχής, τα φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Έλληνες και την Ελλάδα.

Αντί να διαλογηθεί με τη γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα από όλα και πάνω από όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, σημαίνει Εθνική Καταξίωση, σημαίνει Γραμματολογική Εθνική Παιδεία. Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Σημαίνει να γνωρίσουν οι μετέπειτα γενιές τι ακριβώς είχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, Πού, Πώς και από Ποιους. Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπου της ΘΥΣΙΑΣ, αντίστοιχα με την προσφορά.

Σημαίνει Μουσείο Εθνικό και τοπικά. Σημαίνει αξιοποίηση της Αντιστασιακής λογοτεχνίας, της ποίησης, του θεάτρου και του αντιστασιακού τραγουδιού. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτωρά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς μελέτη της Αντίστασης. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της Εθνικής Αντίστασης στην πραγματική της διάσταση. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά. Σημαίνει πράξη εθνικής Απελευθέρωσης. Σημαίνει ΕΛΛΑΔΑ.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, ότι η Εθνική Αντίσταση ήταν η συνέχεια του αλβανικού Έπους και ότι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών, της Κρήτης και η Νέα γενιά που στο μεταξύ ωρίμασε ήταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες, πιξίδες, τηλέμετρα και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Έπος, που τα δυο μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονης Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπάθησε η «αναγνώριση να παίξει το ρόλο της δικλείδας ασφαλείας». Προσπάθησε να την ξεθυμάνει-αδειάσει απ το κοινωνικό περιεχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση, ήταν και θα παραμείνει ΣΥΜΒΟΛΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ και ΕΝΟΤΗΤΑΣ σημείο αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα όραμα και τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν, πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Όπως δεν μπορεί να καλανιζάρει-ξεθυμάνει και τη φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακοή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια, οι σημερινές γενιές δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, είναι όμως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών πολυποίκιλων μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, όσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι Νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα από τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινήσεων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, γιατί τα οράματα της Αντίστασης δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστες οι πιο μεγάλοι, οι πιο όμορφοι και οι πιο κρίσιμοι αγώνες, είναι οι αγώνες που έρχονται.

Στα «Ταξιδιωτικά» του ο Καρκαβίτσα διηγείται ένα αληθινό περιστατικό. Η Μάνα του δήμιου Μπεκιάρη στο Αργος, ενώ «ξενούλευε αδύνατη και άρρωστη, πολλές φορές πεινούσε, δεν είχε ρούχα να ντυθεί ποτέ δεν δέχθηκε απ τον γιό της χρήματα. Πάντα έσπρωχνε από μπροστά της αδικίας το κέρδος. Τι θα πάρω λεφτά απ τα αίματα του κόσμου!...έλεγε με θυμό».

Οι φάκελοι-ιστορίες των Ασφαλειών, των στρατοπέδων-της Μακρονήσου, της Γυάρου της Τρίκερης, τη Βίδο και τα ξερονήσια της χώρας μας- των φυλακών, μα και πάνω απ όλα εκεί που κάθε αυγή γράφονταν στους τόπους των εκτελέσεων, επιβεβαιώνουν πώς μονάχα ιδεολόγοι αγωνιστές, διέθεταν το ψυχικό εκείνο σθένος, τη δύναμη και τη θέληση να διαβούν παρόμοια μονοπάτια. Να διαβούν τον Αχέροντα. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που δεν εκτελέστηκαν μεν, αλλά προστιθέμενα τα χρόνια της παραμονής τους στις εξορίες και τις φυλακές παλιά και επί χούντας μόνο με τον αστερισμό του γαλαξία μπορεί να συγκριθεί. Και αυτές οι χιλιάδες, δεν έμειναν στα όποια νησιά και τις φυλακές χάρην παιδιάς!

Όσοι περάσαμε απ τη Γυάρο και τη Μακρόνησο το Τρίκερη και τη Βίδο: άνδρες, γυναίκες και νέοι, στρατιώτες και πολίτες φυλακισμένοι ή εξόριστοι-δεν πήγαμε βέβαια με τη δική μας θέληση σε αυτά τα καταραμένα νησιά. Σε όλους είναι γνωστό ότι μας πήγαν και μάλιστα δεμένους στα αμπάρια των καϊκιών! Και όλοι χωρίς εξαίρεση μαρτύρησαν της Μάνας τους το γάλα και όχι μόνο όσοι βασανίστηκαν σωματικά.

Ας μην ξεχνάμε πως το ψυχικό μαρτύριο, είναι πιο φρικτό και απ το πιο άγριο ξύλο. και βασανιστήριο. Χωρίς υπερβολή, έφτανε ένας μόνο μήνας απλής παραμονής σε αυτά τα κολαστήρια, για πάθει ο κρατούμενος ψυχική κατάθλιψη αν δεν είχε την «ψευδαίσθηση»-πεποίθηση ότι δεν βρίσκεται σε «λάθος δρόμο».

Κάποιοι, ίσως θα μπορούσαμε πιθανόν και να αποφύγουμε να πιούμε το πικρό ποτήρι της γνωριμιάς με αυτά τα κολαστήρια, αν έσπευδαν, έγκαιρα, να «κάνουν μια δήλωση» και σε συνέχεια να «συμμορφωθούν και με τις όποιες άλλες υποδείξεις», για τους άλλους όμως, τους πιο πολλούς η μεταφορά στα κολαστήρια ήταν αναπόφευκτη. Και αυτό γιατί ο σκοπός τους μοναρχό-φασιστικού καθεστώος ήταν η υποταγή ή αλλιώς η αναμόρφωση και η ταπείνωση.

Και τα αναμορφωτήρια και ειδικά της Μακρονήσου και της Γυάρου σχεδιάστηκαν και φτιάχτηκαν γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό...

Όσον αφορά, όμως τα εκτός της ασφάλειας βασανιστήρια και την παραμονή τους εκεί, τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Όλοι όσοι για τον ένα ή τον άλλο λόγω βρέθηκαν χωρίς τη θέληση τους στα κολαστήρια θα μπορούσαν να τα αποφύγουν, αν φυσικά το ήθελαν και αν αποφάσιζαν να αρνηθούν τα όσια και τα Ιερά τους για τα οποία πρόταξαν τα στήθη τους στους Ούνους. Όλοι το γνωρίζουμε πως αυτό ήταν και μπορεττώ και εύκολό. Αρκούσε μια υπογραφή.

Όμως, αντίθετα απ' ό,τι περίμεναν οι διώκτες μας, χιλιάδες ήταν εκείνοι, όχι μόνο στο Μακρονήσι και τη Γυούρα, αλλά σ' όλους τους τόπους του μαρτυρίου, που αντιστάθηκαν στο ζόφο και στη βία, κράτησαν το κεφάλι ψηλά, δεν υπέκυψαν και συνειδητά διάλεξαν το δρόμο του Γολγοθά; Γιατί άραγε; Από πού και από τικινούμενοι το έκαναν αυτό; Αν όχι απ' το χρέος προς το λαό, την Πατρίδα, την ιστορία και τις ιδέες τους; Βέβαια η δοσίλογη Κεντρο-Δεξιά είπε ότι ήμασταν κινούμενα της Μόσχας!

Ακόμα, όμως, και εκείνοι που εξαναγκάστηκαν κάτω απ' τα απάνθρωπα βασανιστήρια ή σε κατάσταση αφασίας να υπογράψουν δήλωση στις ασφάλειες όταν έφταναν στην αίθουσα του στρατοδικείου, με επίγνωση ότι η ανάκληση της δήλωσης, θα τους επιβάρυνε ακόμα περισσότερο τη θέση στην επιμέτρηση της ποινής τις αναιρούσαν, πριν ακόμα αρχίσει η δίκη.

Μα και αυτοί που απολύθηκαν με δήλωση στη μεγάλη τους πλειοψηφία απέδειξαν, με την κατοπινή στάση και τη δράση τους, πως εξακολουθούσαν να είναι στρατευμένοι στο όραμα του σοσιαλισμού! Μόλις βρέθηκαν ελεύθεροι πύκνωσαν απ' τους πρώτους τις γραμμές της ΕΔΑ! Και στάθηκαν για χρόνια πρωτοπόροι των εθνικών, Δημοκρατικών και κοινωνικών αγώνων μιας ολόκληρης εποχής.

Όσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο είναι πως η ιστορία δεν έχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί, ελευθερία γράμματα και δουλειά ακόμα, χωρίς αγώνες και θυσίες. Αλήθεια ποιος μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες ενός λαού, θα ήταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιος μπορεί να αρνηθεί ότι χάρη σ' αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίστηκαν η όποια Λευτεριά και η όποια εθνική ανεξαρτησία κα τοι επίπεδο γνώσεων που έχουμε;

Ότι είναι αυτοί οι αγώνες που στέριωσαν στον τόπο τη δημοκρατία, ότι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής του λαού μας;

Η πραγματικότητα, όμως σκληρή και αμείλικτη πάντα-δεν παύει να μας στέλνει αδιάκοπα τα δικά της μηνύματα και να μας διδάσκει. Για παράδειγμα η νέα τάξη πραγμάτων και η φιλελεύθερη ιδεολογία που κυριάρχησαν στον πλανήτη όλα αυτά τα μεταπολεμικά χρόνια, δεν έκαναν τα θαύματα που υπόσχονταν, δεν άλλαξα τη μοίρα της ανθρωπότητας, μα ούτε και τη φύση του καπιταλισμού. Δεν άνοιξαν τους ορίζοντες σε ένα καινούριο κόσμο χωρίς φτώχεια, αδικία, καταπίεση, εκμετάλλευση, ρατσισμό και πόλεμο. Αντίθετα η εικόνα του σημερινού κόσμου, όσο και η προοπτική του, μέρα με τη μέρα γίνεται όλο πιο ζοφερή, πάρα την ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας

Τέλος και το σπουδαιότερο, οι βαθύτεροι λόγοι-ιστορικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί-που γέννησαν και γιγάντωσαν στον αιώνα μας το Σοσιαλιστικό όραμα, το καθιστούν στις μέρες μας περισσότερο από κάθε άλλη φορά επίκαιρο. Και οι αγώνες για την μετακίνηση του άξονα της ζωής απ' την ιδιοκτησία στην εργασία όσο νούπο θα αρχίσουν και μάλιστα δριμύτεροι.

Οι δύσπιστοι ή και οι αρνητές αυτής της πραγματικότητας, δεν έχουν παρά να ρίξουν μια ματιά γύρο τους για να βεβαιωθούν, πως η ιστορία συνεχίζεται αδιατάρακτη. Η Αριστερά ούτε τελείωσε και ούτε τελειώνει. Το ίδιο και το όραμα του Σοσιαλισμού συνεχίζει να εμπνέει τους ιδεολόγους και τους προβληματισμένους πολίτες του καιρού μας. Ενώ οι λαοί όλου του κόσμου ολοένα και πιο αποφασιστικά αποδεσμεύονται απ' τις αυταπάτες της

νέας τάξης και με ανανεωμένες και ενωμένες τις δυνάμεις τους ξαναπαίρνουν τους γνώριμους και δοκιμασμένους δρόμους των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων.

Οι προηγούμενες γενιές μα και αυτή η προπολεμική ακόμα, έβλεπαν τον κόσμο και αναρωτιόταν :«γιατί ο κόσμος είναι τόσο ζοφερός και απάνθρωπος;». Η γενιά του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης ονειρεύτηκαν και διαμόρφωσαν ιδανικά για έναν άλλο κόσμο, και είπαν και «Γιατί Όχι»;...Το πρόβλημα δεν ήταν τι θα γίνει αν δεν αλλάξει, αλλά να κατοχυρωθούν τα οράματα και τα ιδανικά του αγώνα. Να επιλέξουμε σαν λαός αυτά που νομίζουμε ότι ήταν τα καλύτερα και αγωνιζόμενοι να προσπαθήσουμε να τα εφαρμόσουμε στον κόσμο του σήμερα και την προοπτική του αύριο.

Ακριβώς για να μην συμβεί αυτό, ο λαός που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιΐα του 1940-41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και φάνταζε σε όλο τον κόσμο με την ηρωϊκή του Εθνική Αντίσταση. Ο λαός που πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα. Ο λαός που με τον αγώνα του δεν επέτρεψε στις κατοχικές κυβερνήσεις Κούϊσλιγκ να υλοποιήσουν την απαίτηση του χίτλερ να σταλεί ελληνικός στρατός στα μέτωπα για να πολεμήσουν στο πλευρό του άξονα εναντίον των συμμάχων.

Ο λαός που ανέπτυξε Εθνική Αντίσταση σε όλες τις πόλεις και τα βουνά με την ίδια ένταση και έκταση. Δεκατρίς και πλέον γερμανικές μεραρχίες με τα πιο σύγχρονα μέσα προσπαθούσαν να πνίξουν την αντίσταση του λαού μας.

Στις 4 του Δεκέμβρη του 1944, πριν ο λαός νοιώσει τη χαρά της νίκης και γευθεί τη λευτεριά, δέχεται την βάρβαρη αγγλική ένοπλη επέμβαση που υπήρξε η πρώτη η ποιοτική και η πιο ξετσιπωτή επέμβαση των ιμπεριαλιστών και ενώ μάλιστα συνεχίζονταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του φασισμού και του Χίτλερ. Ένας λαός καθ' όλα ριμαγμένος από τον πόλεμο και τη φασιστική κατοχή από την αιματοχυσία του Δεκέμβρη, αντιμετώπιζε τις ορδές των παρακρατικών και τις διώξεις του επίσημου κράτους. Η Ελλάδα σπάραζε κάτω από το μαστίγιο και το δολοφονικό μαχαίρι της λευκής τρομοκρατίας. Στους δρόμους αντί για συνθήματα λευτεριάς ακούγονταν συνθήματα εμφυλίου πολέμου. Οι ΕΛΑΣίτες και οι ΕΛΑΝίτες, που πριν από λίγο είχαν παραδώσει τα δοξασμένα όπλα, σέρνονταν αιμόφυρκοι τους δρόμους της Αθήνας.

Η εξουσία που αποκτήθηκε παράνομα, «η δότη» από τους ξένους εξουσία, ποτέ δεν χρησιμοποιήθηκε για το καλό των Ελλήνων και η άρχουσα τάξη οργάνωσε τους διάφορους εθνοϊσμούς και τα τάγματα ασφαλείας, Τα οποία «τάγματα» σε συνεργασία με τους κατακτητές στην κατοχή τον ιδεολογικό εμφύλιο πόλεμο τον μετέτρεψαν και σε ένοπλο και αμέσως μετά την απελευθέρωση με την ωμή και ξετσιπωτή ένοπλη επέμβαση των νέο αποικιστών Αγγλων. Εξαπέλησαν τον εμφύλιο πόλεμο και με τους γνωστούς διωγμούς. Μετέτρεψαν τη χώρα σε ένα εκτεταμένο σφαγείο αποδεκατίζοντας τη γενιά της Αντίστασης και αλλοίωσαν την ιστορία.

Ο ελληνικός λαός απέδειξε πολλές φορές στο διάβα της ιστορικής ύπαρξής του ότι είναι ένας από τους λαούς που βαδίζει προς το θάνατο τραγουδώντας. Και ο λαός που βαδίζει τραγουδώντας προς το θάνατο σημαίνει πως βαδίζει προς τη ζωή. Δυστυχώς από μια χρονική περίοδο, ενώ η ιστορία της Ανθρωπότητας λαού και ατόμου στην ουσία της δεν είναι τίποτε άλλο από την ιστορία των ιδεών και βασικός κυρίαρχος και «απαράβατος νόμος» της είναι να μην γράφονται «ιστορικά» ψέματα, και καμιά αλήθεια να μην αποσιωπάτε και αξιόλογος άνθρωπος είναι αυτός που την ιστορία έχει σαν εργαλείο μάθησης.

Και το βασικότερο: Η ιστορία είναι γραμμένη, (όπως γράφω και σε άλλο σημείο) είναι με το αίμα των νεκρών, των αναπήρων και τα δάκρυα των μανάδων και ορφανών αυτών που αγωνίστηκαν για τις ιδέες αυτές που συνθέτουν την ιστορία δεν ξανά γράφεται. Αντιγράφεται. Αν η ιστορία δέχεται κάτι νέο η προσθήκη αυτό είναι ο αγώνας για τις νέες ιδέες που κάθε φορά βάζει η κοινωνία των Ανθρώπων με βάση τις νέες ιδέες για λύσει. Βέβαια...Κατά τον ιστορικό ΟΥΕΛΛΣ το ανάγκασμα της ιστορία», είναι ιστορία των

ανθρωπίνων πράξεων, είναι η ιστορία των μεγάλων ανθρώπων που έζησαν επί της Γης, συμμετέχοντας στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι.

Οι Άγγλοι με το αζημίωτο ανέλαβαν να καλύψουν και να στηρίξουν τις αντιδραστικές-σκοτεινές δυνάμεις της χώρας ένοπλα. Τη νίκη το κατεστημένο την είχε «εξασφαλίσει! Την είχε αναλάβει ο μέγας Τσιώρτσιλ. Οι υπόλογοι απέναντι στο λαό, έχοντας ελεύθερα τα χέρια εκείνο που ουσιαστικά επιδίωκαν απερίσπαστοι καθώς ήταν να δολοφονήσουν τη συνέχεια και τη συνέπεια για το παρόν και το μέλλον του αγώνα για αυτόν τον καλύτερο κόσμο. Τον κόσμο, που αιώνες τώρα ονειρεύεται, ποθεί και αγωνίζεται ο αξιοθαύμαστος λαός μας. Και για να γίνει ολοκληρωμένη η δουλειά, μέσω των διωγμών επιδίωξαν να αλλοιώσουν ή δυνατόν να εξαφανίσουν τη σημασία που έχει η επαφή με τους αγώνες και την παράδοση.

Να εξουδετερώσουν αυτόν τον σημαντικό ρόλο της επικοινωνίας και πρωτίστως την αξία της αγωνιστικής γλώσσας, όχι απλώς σαν όργανο μόνο της σκέψης, αλλά κυρίως της γνώσης, σαν ποίηση ή τέχνη που αποτελεί ένα αναντικατάστατο πεδίο για την εμπειρία του «ΕΙΝΑΙ» απ τον ίδιο τον άνθρωπο, την ιστορία της χώρας, του τόπου και του ιδίου.

Για αυτό και στον αυριανό ερευνητή, θα προβάλλει για μια ακόμα φορά το αμείλικτο ερώτημα; Μέχρι σε ποιο βαθμό μπορεί κανείς-και ειδικά η πολιτεία-το «μάθημα της ιστορίας»-την ζωντανή πραγματικότητα να την αλλοιώνει, να τη διαστρέφει και να την παραποιεί-και να παραμένει προσηλωμένος στο προσωπικό του ιδεολόγημα; Ένα ιδεολόγημα που εκφράζει τα δικά του και μόνο καλά κατοχυρωμένα συμφέροντα εις βάρος ενός ολόκληρου λαού και χώρας;

Βέβαια, οι νέες γενιές δεν έχουν τα βιώματα που η γενιά της ΕΠΟΝ είχε σε ηρωικούς αγώνες και μετά στα αποτελέσματα των κάθε είδους διωγμών που βίωσε. Αυτή η ζωντανή επαφή και η συμμετοχή στον αγώνα μας εδραίωσε την πεποίθηση ότι η ιστορία, ανέκαθεν ήταν και εξακολουθεί να είναι η κρίσιμη αρένα, όπου διεξάγεται η μάχη για επαναστατικές απαντήσεις στα προβλήματα και τα αδιέξοδα του καιρού μας.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο η άρχουσα τάξη έχει καταχωνιάσει και ενταφιάσει ακόμα τόσο το πραγματικό είκοσι ένα (21), αλλά τόσο και την Αντίσταση του 1941-44. Μα ούτε και τον εμφύλιο τολμά να τον αξιολογήσει, έστω και ταξικά ακόμα. Και πως θα ήταν δυνατόν να αξιολογήσει αυτόν τον παρά τεταμένο εμφύλιο, που το πολιτικό και πολιτιστικό τοπίο αυτής της σκληρής πραγματικότητας σε πολλά σημεία της χώρας και ειδικά στην ύπαιθρο μόλις τώρα άρχισε να τελειώνει...Και πριν τελειώσει κατά διαστήματα ανακόπτετε;

Η ζωή της ΕΠΟΝ και το έργο της συγκλίνουν και συνυφαίνονται σε μια ενιαία πράξη που συντελείτε σε ορισμένο χρόνο και κλείνει μέσα του, όλα τα σημάδια μιας ολόκληρης κρίσιμης εποχής. Η εποχή αυτή ήταν η πυρακτωμένη εποχή της Αντίστασης, των πικρών αγώνων και διωγμών που ακολούθησαν.

Ήταν εποχή που τα πράγματα έπαιρναν τρομακτικές και απρόσμενες διαστάσεις, όπου η ένταση ανέβαινε μέχρι το ακρότατο όριο την ανθρώπινης αντοχής. Όμως αν στα είκοσι (15-20) δεν πετάς στα πενήντα (50) θα σέρνεσαι. Και η γενιά της Αντίστασης μέσα από την ΕΠΟΝ: πέταξε και πέταξε ψηλά πολλές από τις πτυχές της ζωής που κρατούσαν δαίσιμες με τις διάφορες αγγιλώσεις, τις δισεδαιμονίες και τα ταμπού τις προκατοχικές γενιές.

Στο Νομό μας, στο Νομό Ημαθίας η Αντίσταση με διάφορες μορφές και εκδηλώσεις, αρχίζει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής. Πρώτα με τη γενική δυσарέσκεια και τη δυσφορία. Έπειτα με την άρνηση να συμμορφωθεί με τα όσα πρέσβευαν και απαιτούσαν οι Γερμανοί. Με την αγανάκτηση, την αντίδραση και την απόρριψη φτάσαμε στον Ιούλη του 1941, που με πρωτοβουλία των βεροιωτών κομμουνιστών συγκροτείται η πρώτη εφταμελής (7) οργανωτική Επιτροπή αγώνα, δύο σχεδόν μήνες πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ. Αμέσως μετά την ιδρυτική διακήρυξη του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ), συγκροτήθηκε η Περιφεριακή Επιτροπή ΕΑΜ της Επαρχίας Ημαθίας και στα μέσα του Αυγούστου συγκροτήθηκε η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και σε συνέχεια η πρώτη πενταμελής (5) Επιτροπή ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, που αποτέλεσε αργότερα το πρόπλασμα της ΕΠΟΝ.

Η Ε.Α με το πέρασμα του χρόνου, χωρίς να χάσει την αρχική της αποστολή που ήταν η κάθε είδους βοήθεια και συμπαράσταση προς τους φτωχούς και αδυνάτους, και ειδικά να καλύψει τις πολλαπλές ανάγκες των στρατιωτών και αναπήρων που έφτασαν κουτσά-κούτσα υποχωρώντας μέχρι την Μακεδονία, μετεξελίχθηκε με τον καιρό σε επιμελητεία του αντάρτη.

Η κατοχή της Βέροιας άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις (5) πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν απ τη βόρεια είσοδο της πόλης. Από τον παλιό Φόρο. Πριν από αρκετή ώρα, πολλά σμήνη αεροπλάνων πετούσαν πάνω απ την πόλη. Και στις πέντε η ώρα μπήκαν οι πρώτοι μοτο σικλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαριά τάκνς. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα βαριά στην Πλατεία Ωρολογίου.

Πριν όμως σβήσουν τις μηχανές και πατήσουν το «Αγιο της Χώμα οι δολοφόνοι Χιτλερικοί» οι πρώτες τουφικές από στους Αλβανομάχους που δεν κατάθεσαν τα όπλα, όπως πρόβλεπε η διαταγή των επίορκων στρατηγών, ακούστηκαν στα περήφανα βουνά του Βερμίου. Των Πιερίων και του Πάϊκου.

Τους Γερμανούς κατακτητές υποδέχθηκαν εθιμοτυπικά οι τότε αρχές της Πόλης. Ο κ Κασιμάτης Επαρχος, ο Δήμαρχος κ Δόδης Γεώργιος και ο Μητροπολίτης Πολύκαρπος. Σύμφωνα με τη διοικητική δομή της κατοχικής Ελλάδας, στην Ημαθία διατηρήθηκε όχι μόνο η Επαρχιακή δομή αλλά παρέμεινε και Επάρχος ο ίδιος Επαρχος. Την επόμενη της κατοχής όλος ο παραγωγικός ιστός της Επαρχίας μπήκε κάτω απ τις διαταγές του Γ Ράϊχ. Αρχισαν οι κατασχέσεις σπιτιών, και των μέσων μεταφοράς. Κατασχέθηκαν σπίτια, τρόφιμα, μηχανήματα κλπ και σε συνέχεια οργάνωσαν μια ειδική μονάδα καταναγκαστικής εργασίας.

Με την καταναγκαστική εργασία αποκαταστήσουν τις ζημιές, στο οδικό, στο σιδηροδρομικό δίκτυο και διάφορες στρατιωτικού χαρακτήρα εγκαταστάσεις, που ανατίναξαν οι Αγγλο-αυστραλοί, προκειμένου να έχουν άνεση χρόνου στην υποχώρηση για να μην τα έχουν έτοιμα για χρήση οι Γερμανοί την επόμενη μέρα. Οι Αγγλοι φεύγοντας ανατίναξαν όλες τις γέφυρες του Νομού και στα οδικά σημεία που μπορούσα να καθυστερίσουν έστω και λίγο, την προέλαση των Γερμανών.

Όλες αυτές τις ζημιές, έστω και πρόχειρα τις αποκαταστάθηκαν με την καταναγκαστική εργασία. Μάλιστα τις πρώτες μέρες έπρεπε να έχει μαζί σου φτυάρι, κασμά ή σκεπάρι ό επιστρατευμένος. Εφευγες το πρωί από το σπίτι για μια συγκεκριμένη δουλειά και δεν ήξερες αν θα γυρίσεις. Σε άρπαζαν από το δρόμο. Υπήρχαν περιπτώσεις που Βεροιώτες βρέθηκαν σε καταναγκαστική εργασία για μήνες σε διάφορα σημεία του Νομού Θεσσαλονίκης κλπ. Αυτοί οι κάθε είδους βιασμοί και αρπαγές προκάλεσαν όπως ήταν φυσικό, αντιδράσεις προσωπικές, τοπικά και γενικά.

Οι αντιδράσεις αυτές ανησυχούν τους Γερμανούς και σε λίγο έχουμε την πρώτη διαταγή του στρατάρχη Βάλτερ Μπράουχιτς αρχηγού του στρατού ξηράς που ανακοινώνει ότι και η Ελλάδα υπάγεται στο «ποινικό γερμανικό δίκαιο». Συγκεκριμένα αναφέρει:

«...Αρθ 1ον δυσανάγνωστο. Αρθ 2ον Οποιος σε κατεχόμενο έδαφος επιχειρεί να διαπράξει βιαιότητες ή πράξεις δολιοφθοράς οποιουδήποτε είδους κατά της γερμανικής Βέρμαχτ, κατά των μελών της ή των εγκαταστάσεών της, τιμωρείται με θάνατο. Αρθ 3ον Οποιος σταματά τη δουλειά με πρόθεση να βλάψει τα συμφέροντα της γερμανικής κατοχής, όποιος κάνει Λόκ Αουτ σε εργαζομένους ή όποιος καλεί άλλους να σταματήσουν τη δουλειά ή να κάνουν Λόκ Αουτ τιμωρείται. Αρθ 4ον Ομαδική συγκέντρωση ή εκτύπωση και διανομή προκηρύξεων ή διοργάνωση δημοσίων συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων όπως και η συμμετοχή σ αυτές απαγορεύονται και τιμωρούνται. Αρθ 6ον Αντιγερμανικές εκδηλώσεις παντως είδους, ιδιαίτερα κακόβουλες και προσβλητικές εκφράσεις απαγορεύονται και τιμωρούνται...»

Η ατμόσφαιρα που επικράτησε, από την παρουσία του κατακτητή ήταν παγερή. Εξαίρεση αποτέλεσε ένα μικρό, ελάχιστο κομμάτι απ τις χιλιάδες Δίγλωσσους Ελληνες-Βλάχους που κατοικούν στη Βέροια, τους υποδέχθηκαν και μερικές μέρες αργότερα οργάνωσαν γιορτή

στο Εστιατοριο ΑΛΤ και ύψωσαν όπως πρόβλεπε η Γερμανική «διαταγή» δίπλα στη ελληνική σημαία τη Γερμανική και τη Ρουμανική. Βέβαια, και σε αυτήν την ενέργεια γι' αυτούς που πρωτοστάτησαν είχε μια συμβολική σημασία η τοποθέτηση της γερμανικής σημαίας δίπλα στη ελληνική. Και ο συμβολισμός συνίσταται στο γεγονός ότι οι Γερμανοί, είχαν θέση σαν απαράβατο όρο, η ελληνική σημαία να τοποθετείται δίπλα στη γερμανική και όχι η γερμανική δίπλα στην ελληνική.

Για την ιστορία: Ας σημειωθεί ότι ο Ματαξάς, εκτός του ότι απαγόρευσε στους δίγλωσσους να μιλούν και τη δεύτερη γλώσσα που και αυτήν θεωρείται Μητρική τους γλώσσα, είχε απ το 1936 και μετά εξόρισε πολλούς δίγλωσσους με το αιτιολογικό ότι έκαναν ρουμανική προπαγάνδα. Με εξαίρεση αυτούς τους ελάχιστους, όλοι οι άλλοι δίγλωσσοι, όχι μόνο συμμετείχαν στην Αντίσταση. Ήταν απ τους βοσκούς στηλοβάτες με την κτηνοτροφία, τα ζώα μεταφοράς και την οικονομική τους ευρωστία :

Τροφοδότησαν, στέγασαν, περίλθαψαν και διακίνησαν και με την συλλογή όπλων εφοδίασαν και συμμετείχαν στις πρώτες αντάρτικες ομάδες και σαν σύνδεσμοι εκτελούσαν τις πιο δύσκολες και εμπιστευτικές διαταγές και διασυνδέσεις ατόμων και ομάδων. Επειδή οι Βλάχοι ήταν γνώστες της γεωγραφίας και τη διαμόρφωση των ορεινών όγκων, ένα μεγάλο μέρος χρησιμοποιήθηκε σαν σύνδεσμοι-αγγελιοφόροι.

Ας σημειωθεί ότι λόγω της επαγγελματικής απασχόληση τους με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές η σχέση των Βλάχων με την Αντίσταση ήταν πολύ πιο άμεση σε σχέση με τα άλλα επαγγέλματα. Αυτή ακριβώς η καθημερινή άμεση σχέση οδήγησε στη σκέψη οι δίγλωσσοι Βλάχοι να αποτελέσουν ξεχωριστή οργανωτική κομματική Αχτίδα.

Η αναφορά στη λέξη σύνδεσμος ύστερα από τόσα χρόνια μου θύμισε τις γέφυρες που συνδέουν τις δυο όχθες ενός οποιουδήποτε ποταμού. Οι Αγγλοι φεύγοντας απ την Ελλάδα προκειμένου να καθυστερήσουν την προέλαση των Γερμανών και να φύγουν χωρίς απώλειες κατάστρεψαν τουλάχιστο στο Νομό μας όλες τις γέφυρες. Οι Γερμανοί με την επιστρατευμένη καταναγκαστική προσωπική εργασία τις κατάστησαν προσβάσιμες. Όταν όμως άρχισε να αναπτύσσεται η Αντίσταση έκαναν φυλάκια και τοποθέτησαν σκοπιές. Ο Νομός μας εκτός από το Βόδα-66 και τον Λουδία έχει τον Αλιάμονα που χωρίζει το Βέρμιο απ τα Πιέρια και τον Αξιό που χωρίζει το Βέρμιο απ το Καϊμάκ Τσαλάν, δυο απαραίτητες προσβάσεις για τον συντονισμό της δράσης των μονάδων και η επικοινωνία γινόταν μέσω των συνδέσμων.

Μια λοιπόν, που τις γέφυρες τις φύλαγαν οι Γερμανοί, η Αντίσταση στον μεν Αλιάκμονα έκανε ένα «Σάλια-μια ξύλινη πλατφόρμες» στη Λευκόπετρα και συνέδεσε το Βέρμιο με τα Πιέρια και στον Αξιό ειδικά για τους συνδέσμους στο χωριό Άγιος Πέτρος είχαν εξασκήσει δυο βουβάλια. Ο σύνδεσμος ακολουθούσε το βουβάλι και μόλις έφτανε στα βαθιά έπιανε την ουρά του βουβαλιού και αυτό κολυμπώντας τον περνούσε απέναντι

Ο σύνδεσμος είναι ο Ιμάντας που μεταφέρει τις οδηγίες απ τα ανώτερα κλιμάκια προς τα κατώτερα και αντίστροφα. Είναι αυτός που πρέπει να διατηρήσει ζωντανή την επικοινωνία τόσο ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις, άλλο τόσο και στα ένοπλα τμήματα και κυρίως με αυτά.

Μέσα από μπλόκα, τις γραμμές του εχθρού και τα μετώπισθεν του και κυρίως κατά τη διάρκεια της μάχης να μεταφέρει προφορικές εκθέσεις ή μικροσκοπικά σημειώματα-οδηγίες καθώς και τις εκθέσεις για την εφαρμογή τους. Για τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις, τα ποσοτικά και ποιοτικά στοιχεία για την πορεία της μάχης τα λεγόμενα «οργανωτικά αποκρυσταλώματα» για την περαιτέρω δράση.

Και στα μπλόκα που στο Νομό Ημαθίας έχουν γίνει πολλά στη Βέροια, Νάουσα, Αλεξάνδρεια και σε πολλά χωριά, συνοικίες και μαχαλάδες ακόμα, οι σύνδεσμοι ήταν αυτοί που με κίνδυνο της ζωής τους, έσωσαν πολλούς συναγωνιστές και απλούς ανθρώπους από βέβαιο θάνατο ή την ομηρία και όταν ακόμα είχαν συλληφθεί ή και μεταφέρονταν για το στρατόπεδο ή και την εκτέλεση ακόμα, όπως η απελευθέρωση του κεντρικού ομιλητή Παντελή Βασιλιάδη, ράφτη απ τη Βέροια, που συνελλήφθη απ τους Γερμανούς στην πάνδημη συγκέντρωση στην πλατεία Αγίου Αντωνίου στις 5/3/44.

Στη Βέροια. Μόλις η Ν. Επιτροπή ή κάποια τοπική οργάνωση πάρει μέσω του συνδέσμου την πληροφορία, ότι θα γίνει μπλόκο στο τάδε μέρος και την δείνα ώρα η κάθε οργάνωση το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να καλέσει τους συνδέσμους να ειδοποιήσουν τους παράνομους στο Μαχαλά ή την περιοχή που μένουν, ότι θα γίνει μπλόκο για να πάρουν τα μέτρα τους ή οι ίδιοι οι σύνδεσμοι τους μετακινούν σε άλλη περιοχή και το δεύτερον, ήταν να προσδιορίσει ποια απ τα στελέχη θα πάνε εθελοντικά στο μπλόκο να πρωτοστατήσουν στην πορεία και την εξέλιξη στο μπλόκο, έτσι ώστε το κόστος σε συλλήψεις ή όποιες άλλες συνέπειες να είναι όσο το δυνατόν μικρότερες απ τις προβλεπόμενες. Κάτι αντίστοιχο ή παρόμοιο γίνονταν σε όλη την Ελλάδα, αφού οι Γερμανοί τον ίδιο επιδιωκόμενο σκοπό είχαν.

Στο χώρο της Βόρειας Ελλάδας σε όλη τη διάρκεια της Μεταταξικά δικτατορίας λειτουργούσε το Γραφείο Μακεδονίας-Θράκης που καθοδηγούσε την αντιδικτατορική δράση. Βέβαια, οι οργανώσεις του ΚΚΕ και της ΟΚΝΕ στη διάρκεια της δικτατορίας δέχτηκαν πολλά και αλλεπάλληλα χτυπήματα χωρίς όμως να διαλύθούν τελείως. Ολο και κάποια μαγιά έμεινε να συνεχίσει τον υποτυπώδη έστω αντιδικτατορικό αγώνα και την παρουσία τους οργάνωση του αγώνα..

Μετά την κατοχή το Δεκέμβρη του 1942 πραγματοποιείται η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ και το Νοέμβρη του 1943 η Α! Περιφερειακή Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ Ημαθίας. Η Συνδιάσκεψη αυτή έγινε στο Χωριό Κλειδί της Ημαθίας. Το Νοέμβρη του 1943 η Β! Συνδιάσκεψη Μακεδονίας-Θράκης στο χωριό Δάσκιο και τον Οκτώβρη 44 στο χωριό Ελαφίνα πραγματοποιείται Παμακεδονικό Συνέδριο του ΕΑΜ.

Η πρώτη σύσκεψη χωρίς να παρθούν αποφάσεις συγκεκριμένες στην Ημαθία, έγινε την ίδια μέρα που οι «άρχοντες της χώρας» την εγκατάλλειψαν απ τους τραυματίες του αλβανικού την ημέρα που οι «άρχοντες» γύρισαν την πλάτη στο λαό και τη χώρα βρίσκονταν με αναρρωτική άδεια και από στελέχη του ΚΚΕ, που ήταν σε παρανομία αλλά σε στενή επαφή και συνεργασία με το συνδικαλιστικό κίνημα και τα προβλήματα του λαού γενικά και της Νάουσας ειδικά που ήταν η πιο βιομηχανική Πόλη όχι μόνο στη Μακεδονία .

Η Νάουσα, την εποχή εκείνη ήταν η πιο βιομηχανοποιημένη πόλη της Ελλάδας. Είχε μεγάλο εργατικό δυναμικό γι' αυτό και καθοδηγούνταν πάντα απευθείας από ένα ή και δυο μέλη της Κ. Ε του ΚΚΕ. Στο μεταξύ άρχισαν να καταφτάνουν και οι δραπέτες εξόριστοι και φυλακισμένοι του Νομού, που είχε εξορίσει και φυλακίσει χωρίς δίκη ο Μεταξας. Οι επαφές έκτοτε ήταν σχεδόν σε καθημερινή βάση και οι συσκέψεις η μια διαδέχονταν την άλλη.

Οι μεμονωμένες τριάδες πολλά πλασιάζονταν, συγχωνεύονταν και στα τέλη του Ιούλη με αρχές Αυγούστου 1941, δύο σχεδόν μήνες πριν την ίδρυση του ΕΑΜ, συγκροτείται η πρώτη 7μελής επιτροπή στη Βέροια και λίγο αργότερα στην Νάουσα και σε συνέχεια συγκροτήθηκε η περιφερειακή επιτροπή του ΕΑΜ Ημαθίας. Τα ονόματα των αγωνιστών που πρωτοστατούσαν και συμμετείχαν στις επιτροπές στη διάθεση οσων θελήσουν να τα γνωρίσουν. Όπως και τα ονόματα των σκοτωμένων ανταρτών στην μάχη με τους Πουλικούς στο ΣΤ! Δημοτικό Σχολείο Βεροίας.

Ο Νομός Ημαθίας για τους κατακτητές, είχε τεράστια στρατηγική και οικονομική σημασία. Από το Νομό μας περνούν οι μοναδικές σιδηροδρομικές, μα και οδικές αρτηρίες, με τις οποίες εφοδιάζονταν η Νότια Ελλάδα και το μέτωπο του Ρόμελ στην Αφρική. Στη Σημερινή Αλεξάνδρεια (τότε Γιδά), κατασκευάζεται και λειτουργεί μεγάλο αεροδρόμιο. Ο τεράστιος κόμπος είναι πηγή ανεφοδιασμού με σιτηρά και δημητριακά. Γι' αυτό και τα μέτρα ήταν αντίστοιχα αυστηρά.

Επρεπε συνεπώς, πάσει θυσία ο λαός να μην θέσει σε κίνδυνο την επικοινωνία με το Βερολίνο και ο πλούτος αυτός να περάσει ανενόχλητα στα χέρια τους. Επειτα από εδώ περνούσαν για τη Γερμανία και τα τρένα αγκομαχώντας φορτωμένα με τα κλοπημαία. Σαν αντίδραση στην πολιτική και στρατιωτική δράση του λαού της Ημαθίας οργανώνουν την ΠΑΟ, προσπαθούν να στρατολογήσουν καραμπινιέρους, σε συνεργασία με τους Κούϊσλίγκς . Εξοπλίζει με τη βία τα χωριά της υπαίθρου, μεταφέρουν τους οπλισμένους απ

τα χωριά του Βοΐου στο κεφαλοχώρι Κρύα Βρύση και ασκούν αφόρητη τρομοκρατία προκειμένου να καθυποτάξουν τον Ημαθιώτικο λαό.

Η συγκρότηση των ΕΑΜικών οργανώσεων στο Νομό, άρχισε απ τον Ιούνιο του 1941, πήρε σχήμα και μορφή στις αρχές του 1942 εδραιώνει τη δράση του με το πρώτο Παμακεδονικό Συνέδριο του ΕΑΜ στο χωρίο Ελαφίνα Πιερίας και ολοκληρώθηκε στο τέλος του 1943 με ορόσημο το δεύτερο Πανμακεδονικό Συνέδριο στη Σκοτέρνα Πιερίας. Τη συνδιάσκεψη της ΕΠΟΝ Μακεδονίας στις 30/10/43, στο χωρίο Καταφί Πιερίας και στο χωρίο Κουσουφλιανη Ημαθίας στις 25/11/43 γίνεται η συνδιάσκεψη Νομού Ημαθίας και μια ακόμα ΕΠΟΝίτικη στον Κοπανό και αργότερα την Φυτειά Ημαθίας.

Στα συνέδρια αυτή πήραν μέρος αντιπρόσωποι όλων των πόλεων και χωριών της Μακεδονίας και πολλές εκατοντάδες λαού. Περιεχόμενο των Συνεδρίων και των Συνδιασκέψεων αυτών ήταν ο καλύτερος, αποτελεσματικότερος και προσεκτικότερος σχεδιασμός και συνδυασμός του αγώνα.

Ο αγώνας στο Νομό Ημαθίας, (που η ανάπτυξη του ΕΑΜμικού κινήματος αποδείχνει ότι κάτι αντίστοιχο ε αυτό που γίνονταν στο νομό Ημαθίας) μετά την ίδρυση του ΕΑΜ καθοδηγείται απ την Περιφερειακή Επιτροπή (Π.Ε) του ΕΑΜ. Στη Βέροια και τη Νάουσα συγκροτούνται επιτροπές πόλης και η ύπαιθρος έχει χωριστεί σε τομείς και Τομεακές Επιτροπές (Τ.Ε), με έδρα τα κεφαλοχώρια. Η σύνθεση αυτών των επιτροπών αποτελούνται εκτός απ το Γραμματέα, τον υπεύθυνο της διαφώτισης και του τύπου και υποχρεωτικά και εκπρόσωποι του εφεδρικού ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ και της Επιμελητείας του ανάρτη (Ε,Τ.Α).

Οι αποφάσεις παίρνονται δημοκρατικά και εκτελούνται υποχρεωτικά. Η δράση των οργανώσεων είναι παράνομη γι αυτό και παίρνονται αυστηρά μέτρα ασφαλείας για να μην υπάρξουν απώλειες. Οι υπεύθυνοι έχουν ψευδώνυμα και πλαστές ταυτότητες.

Παράλληλα με το στήσιμο πολιτικών ΕΑΜικών οργανώσεων, συγκροτούνταν και οι πρώτες ένοπλες ομάδες, που υπήρξαν οι πρώτοι πυρήνες του Βερμίου πριν ακόμα δημιουργηθεί ο ΕΛΑΣ.

Οι ομάδες που θα αποτελούσαν το πρόπλασμα-προζύμι του θρυλικού ΕΛΑΣ. Μερικοί που συμμετείχαν στις ομάδες αυτές ήταν μαχητές του αλβανικού πολέμου, που δεν παρέδωσαν τα όπλα. Αυτοί αφού αντάλλαξαν χαιρετισμό με τις οικογένειές τους την επόμενη έφυγαν για το Βέρμιο. Και τα ονόματα αυτών στη διάθεση. Μέχρι την ίδρυση του ΕΛΑΣ και του ΕΛΑΝ η προσπάθεια περιορίστηκε στη δημιουργία πολιτικών οργανώσεων και το στήσιμο μηχανισμών, την κατανομή ρόλων και ευθυνών κατά τομείς :

Οργανωτικό σχήμα, διαφώτισης, αλληλεγγύης, περιφρούρησης κλπ. Το στήσιμο συνεργείων για την αναγραφή συνθημάτων, διαφωτιστικού υλικού και διανομής, την οργάνωση δικτύου συνδέσμων και τη συλλογή πληροφοριών, οπλισμού και στρατιωτικών εξαρτημάτων: στολές, χλαίνες, χάρτες, κιάλια, ξίφη κλπ. Παραστάσεις προς τις αρχές κατοχής, διαμαρτυρίες για τις υποχρεωτικές αγκαρίες τις επιτάξεις, τις αυθαίρετες αρπαγές, ώρες κυκλοφορίας και για τις συλλήψεις που στο μεταξύ είχαν αρχίσει να πληθαίνουν.

Η δράση ήταν επόμενο οτι θα προκαλούσε αντίδραση. Και πράγματι η πρώτη αντίδραση των Γερμανών, εκτός του οτι και η Ελλάδα υπάγεται πλέον στο γερμανικό ποινικό δίκαιο, ήταν η ομαδική εκτέλεση των 25 πατριωτών στις 29/6/1943 λίγους μήνες μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ στη Νάουσα, προκειμένου να περιορίσουν τη δράση του πολιτικού και κυρίως του ένοπλου αγώνα. Μα και να δώσει ένα δείγμα γραφής για το πως θα αντιμετώπιζαν στο μέλλον την Εθνική Αντίσταση. Και όταν αργότερα άρχισαν οι ομαδικές διαμαρτυρίες, οι διεκδικήσεις, οι μεμονωμένες και κατά κλάδο απεργίες, οι γενικές απεργίες, τα συλλαλητήρια και οι μαχητικές εκδηλώσεις κατά της καθόδου των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και της Επιστράτευσης, τα καθημερινά σαμποτάζ, οι ενέδρες και οι πολύνεκρες μάχες, άρχισαν τα μπλόκα, εντάθηκαν οι συλλήψεις και τα βασανιστήρια.

Και όταν ζήτησαν εργάτες για τα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας με το σύνθημα : «ούτε ένας Έλληνας δεν πρέπει να δεχθεί να πάει να παράγει όπλα, που με αυτά θα

σκοτώνουν Έλληνες και συμμάχους». Αρχισαν οι συλλήψεις «εργατών» και ομήρων και οι εκτελέσεις για αντίποινα όπως αυτές των Βεροιωτών αγωνιστών απ το στρατόπεδο του Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη και λίγες μέρες αργότερα ένα πρωινό εκτέλεσαν 100 και πλέον. Ανάμεσά τους και αρκετοί Ημαθιώτες.

Μπλόκα στην Ημαθία έγιναν πολλά. Κάθε πρωί στη Βέροια και τη Νάουσα ή σε κάποια περιοχή, συνοικία ή μαχαλά ήταν μπλοκαρισμένος και το: (axton-axton) προσοχή-προσοχή, ακολουθούσε μικρή παύση και σε συνέχεια «θα γίνει έρευνα και όσοι βρεθούν στα σπίτια θα σκοτωθούν επί τόπου», αν δεν πάνε στο Μπόκο, λέξεις που τρυπούσαν τα αυτιά, ράγιζε τις καρδιές και κορύφωνε την αγωνία για το κόστος σε συλλήψεις με αποκορύφωμα τα δυο μεγάλα, που περιελάμβαναν ολόκληρη την πόλη και ειδικά αυτό την άνοιξη του 1944, με σημείο συγκέντρωσης, όλων των αντρών και παιδιών στους στρατώνες και το γήπεδο στη Νάουσα.

Συλλατήρια κατά της επιστράτευσης, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και αντίστοιχα μπλόκα στην (Γιδά) Αλεξάνδρεια. Η πόλη αυτή και τα χωριά που ήταν κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, εκτός που συμμετείχαν στις γενικές κινητοποιήσεις, είχαν και ένα δικό τους ξεχωριστό πρόβλημα που τους πονούσε. Ένα πρόβλημα που πονούσε πολύ και πολλούς.

Όταν οι Γερμανοί, άρχισαν να μην νοιώθουν ασφαλή την μετακίνησή τους χρησιμοποίησαν την δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ και αφού αυτή δεν απέδωσε τα αναμενόμενα αποτελέσματα να περιοριστούν οι ενέδρες, υποχρέωσαν τους ιδιοκτήτες των χωραφιών που τα χωράφια τους βρίσκονταν σε ακτίνα 500 μέτρων κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής και απ τις δυο πλευρές να μην τα καλλιεργήσουν και να κόψουν τα δέντρα, για να έχουν ορατότητα για τις τυχόν ενέδρες. Οι Γερμανοί στο συλλατήριο αυτό συνέλλαβαν 500 και πλέον άτομα τα οποία μετέφεραν στο στρατόπεδο Παύλου Μελά. Πολλοί απ τους συλληφθέντες εκτελέστηκαν παρά τις διαμαρτυρίες για την διάσωσή τους και αρκετοί στάλθηκαν όμηροι στη Γερμανία.

Κάθε μπλόκο είχε τις γενικές και τις δικές του τοπικές ιδιομορφίες. Αυτό το Πάνδημο της Βεροίας όμως είχε και μια ξεχωριστή ιδιομορφία. Πριν ακόμα ολοκληρωθεί η συγκέντρωση μέσω των καταδοτών, έγιναν οι πρώτες συλλήψεις. Τους συλληφθέντες του πήγαν στο χώρο του στραώνα και αφού τους έκαναν λιώμα στο ξύλο και με απειλές για επιτόπου εκτέλεση τους πήγαν στο χώρο του μπλόκου. Εκεί κρατώντας τους απ τις μασχάλες όρθιους υποχρέωσαν τον κόσμο να περνά ένας ένας απ μπροστά τους και απειλώντας τους, τους υποχρέωναν να δείχουν ποιούς είχαν συνεργάτες, για ποιους άκουσαν οτι συμμετείχαν σε κάποια Αντιστασιακή οργάνωση και ποιούς αυτοί θεωρούσαν ύποπτους. Μια κίνηση του χεριού ή του κεφαλιού ήταν αρκετή να συλληφθεί ο υποτιθέμενος Αντιστασιακός-κομμουνιστής. Να βασανιστεί και να οδηγηθεί στο στρατόπεδο Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη και από εκεί στρατοδικείο η όμηρος στη Γερμανία.

Το Μπλόκο αυτό εκτός απ τις συλλήψεις είχε και έναν άλλο στόχο. Στη Βέροια ζούνε χιλιάδες δίγλωσσοι Έλληνες-Βλάχοι. Οι Κουΐσλίγκς ήθελαν χέρια να κρατούν όπλα και ο Ραποτίκας σαν εκπρόσωπος του «Πρίγκιπα Διαμαντή», που ήθελε Αμέτη Μουχαμέτη να αναστήσει το «Πριγκιπάτο της Πίνδου», ήθελε σε συνεργασία με τους Γερμανούς να επιστρατεύσει-ντύσει Καραμπινιέρους τα Βλαχόπαιδα της Βεροίας.

Στο μπλόκο υπεύθυνο στέλεχος για τους δίγλωσσους Έλληνες ήταν ο Γεώργιος Ζαρκάδας Ράφτης στο επάγγελμα. Φαίνεται πως όταν μπήκε στο Μπλόκο κάποιος καταδότης τον είδε και το έκανε γνωστό στους Γερμανούς. Ο Ζαρκάδας ήταν γνωστό κομμουνιστής και στέλεχος του ΕΑΜ. Από την ώρα λοιπόν που το έμαθαν αυτό οι Γερμανοί, με τα megάφωνα τον καλούσαν να παραδοθεί. Την ημέρα αυτήν για λόγους ασφαλείας η διμοιρία μας, είχε πιάσει θέσεις επάνω απ το πεδίο βολής του στατού. Απ τη θέση αυτή ακούγαμε πόλυ καθαρά τα megάφωνα που τον καλούσαν επίμονα να παραδωθεί ο Ζαρκάδας.

Ο Ζαρκάδας όμως δεν παρουσιάζονταν όπως το ζητούσαν οι Γερμανοί. Αυτός έχοντας υπόψη την πληροφορία για την επικείμενη επιστράτευση μέσω της επικοινωνίας των συνδέσμων παρακολουθούσε την πορεία του μπλόκου γενικά και της επιστράτευσης

καραμπινιέρων ειδικά. Όταν διαπίστωσε ότι αν συνέχιζε να κρύβεται η πορεία της επιστράτευσης θα οδηγούνταν σε άσχημα αποτελέσματα και η επιστράτευση θα πετύχενε, προκειμένου να αλλάξει αυτήν την εξέλεξη παρουσιάστηκε. Και πράγματι μετά την παράδοση του πορεία της επιστράτευσης άλλαξε. Βέβαια όχι με τα νούμερα που ήθελε ο Ραποτίκας.

Ο καθένας καταλαβαίνει τι μεσολάβησε μετά τη σύλληψή του. Αφού τον περιποιήθηκαν δεόντως, μαζί με τον Καθηγητή Κώστα Πλωμαρίτη, τον ταγματάρχη του μηχανικού και καπετάνιο του ΕΛΑΣ Βερμίου Περικλή Μεσημέρη, τον Δήμο Μαζαράκη, τον Μιλτιάδη Παλεστή και πολλούς άλλους μαζί τους εκτέλεσαν στις 6/6/ 1944. Τον ταγματάρχη Μεσημέρη πριν τον εκτελέσουν οι Γερμανοί τον διέταξαν να βγάλει το εθνόδημο του ΕΛΑΣ απ το Δίκοχό του. Σαν απάντηση ο Καπετάνιος του ΕΛΑΣ τους έδειξε το σημείο της καρδιάς του και σε συνέχεια είπε: «Πρώτα εδώ και μετά ... » Τα προβλήματα για να δημιουργηθεί, να λειτουργήσει και να δράση αποτελεσματικά το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τοπικά και πανελλαδικά ήταν εκτός από πολλά και δύσκολα. Και γίνονταν δυσκολότερα γιατί το κάθε τι έπρεπε να γίνει κάτω απ το άγρυπνο μάτι του κατακτητή και των συνεργατών και κυρίως την στενή παρακολούθηση της πλειάδας των καταδοτών και των πολυάριθμων χαφιέδων. Και το δυσκολότερο απ όλα ήταν η οργάνωση των πιο πάνω συναντήσεων και Συνδιασκέψεων., που ήταν ήδη προγραμματιστεί

Όσο δύσκολα και αν ήταν στην οργάνωση οι Συνδιασκέψεις, όσο το κίνημα ανέβαινε τόσο πιο απαραίτητες γίνονταν οι Συνδιασκέψεις. Γιατί στις συναντήσεις αυτές οι αντιπρόσωποι των διαφόρων περιοχών αντάλλαζαν γνώμες, απόψεις και πείρα για την μέχρι τότε πορεία του αγώνα. Έκαναν κρίσεις και κριτική για τα θετικά και αρνητικά στον τρόπο που η κάθε περιοχή και οργάνωση έλυνε τα προβλήματα. Έκαναν προτάσεις και χάραζαν την παραπέρα πορεία του αγώνα τοπικά και σε πανελλαδική κλίμακα κλπ, κλπ.

Τα προβλήματα αυτά ήταν από τα δυσκολότερα γιατί έπρεπε να μετακινηθούν εκατοντάδες άνθρωποι απ τη μια περιοχή στην άλλη. Και οι εκπρόσωποι είχαν μαζί τους έγγραφα δράσεις βάση των οποίων θα έκαναν απολογισμό της δουλειάς και μετά τη λήξη των εργασιών θα έπαιρναν μαζί τους τα έγγραφα με τις νέες αποφάσεις που πήρε το Ακτίφ ή η Συνδιάσκεψη. Οι κίνδυνοι πολλοί και μεγάλοι. Παίζονταν κεφάλια. Το γεγονός αυτό όχι μόνο καθιστούσε αλλά και απαιτούσε η περιοχή ή η πόλη στην οποία θα συνέρχονταν ένα τέτοιο σώμα, οι οργανώσεις της περιοχής έπρεπε να λειτουργήσουν τόσο συντονισμένα και αρμονικά όπως οι δύτες του Ωρολογίου. Έπρεπε να εξασφαλιστούν καταλύματα διαμονής, διατροφή, ασφάλεια στην μετακίνηση των ιδίων των αντιπροσώπων και ένοπλη περιφρούρηση του χώρου που θα γίνει η συνάντηση.

Για να περιοριστούν οι κίνδυνοι εκτός απ τα άλλα οργανωτικά μέτρα για να γίνουν πιο εύκολες οι συναντήσεις αυτές. Συνήθως συνδυάζονταν με κάποια κοινωνική εκδήλωση. Διαδήλωση, διαμαρτυρία, ποδοσφαιρική συνάντηση κλπ. Την άνοιξη του 1944 προκειμένου να συντονιστούν οι πολεμικές προσπάθειες εν όψη των αλληπάλληλων εκκαθαριστικών επιχειρήσεων που απ καιρό προετοιμάζαν οι Γερμανοί αλλά και για να εκτιμηθεί η μέχρι τότε πορεία του αγώνα έγινε στη Φυτειά Βεροίας η Μακεδονική συνδιάσκεψη. Οι εκπρόσωποι πολλοί και η κινητοποίηση γιγάντια. Οι οργανώσεις πολιτικές και ένοπλες, από πολλές μέρες πριν σε επιφυλακή. Προκειμένου να καλυφθεί κάπως αυτός ο οργανισμός κινητοποίησης η Ν Επιτροπή οργάνωσε μια ποδοσφαιρική συνάντηση στο γήπεδο Βεροίας,

Έτσι ώστε να γίνει πιο εύκολη η πρόσβαση των εκπροσώπων στην πόλη. Οι σύνδεσμοι και στις περιπτώσεις αυτές είχαν τον πρώτο ρόλο. Οι Γερμανοί όμως απ ό,τι φάνηκε είχα κάποια πληροφορία γι' αυτή την συνάντηση. Λόγω της σοβαρότητας όμως της συνάντησης πάρθηκαν μέτρα και για ένοπλη ακόμα αντιμετώπιση για τυχόν εμπλοκή των Γερμανών. Και πράγματι ύστρα απ λίγο έκαναν την εμφάνιση ένοπλες γερμανικές δυνάμεις.

Όταν οι Γερμανοί μπλόκαραν το γήπεδο και όταν άρχισαν να κάνουν έρευνα, τότε η ομάδα ασφαλείας απ το Νεκροταφείο απέναντι άνοιξε πυρ. Το γεγονός αυτό ανεπάντεχο

για τους Γερμανούς προκάλεσαν σύγχυση και μικροπανικό, γεγονός που έδωσε τη δυνατότητα όλοι οι εκπρόσωποι και οι δύνδεσμοι που συντόνιζαν τη συνάντηση να φύγουν απ το μπλόκο. Ο οπλισμός και πολλά απ τα έγγραφα που είχαν μαζί τους οι αντιπρόσωποι και άλλοι αγωνιστές επάνω τους να το παραλάβουν τα περισσότερα κορίτσια της ΕΠΟΝ χρησιμοποιώντας ακόμα και τα εσώρουχα προκειμένου να βγάλουν έξω απ το μπλόκο και όποιο άλλο ενοχοποιητικό για τους Γερμανούς στοιχείο υπήρχε.

Το ΟΧΙ του Μαζαρήκη και χιλιάδων άλλων Μαζαράκιδων και Μεσιμέριδων, τότε και μετά στους βασανιστές. Το ΟΧΙ στην ταπείνωση και στην υποταγή, το ΟΧΙ στην άρνηση των ανθρώπινων αξιών και των ιδανικών τους είναι φανερό και αποδεδειγμένο πως δεν το έλεγαν άνθρωποι τυχαίοι. Άνθρωποι απολίτικοι, αδιάφοροι, ανυποψίαστοι και άσχετοι προς τους εθνικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες του λαού μας.

Παρόμοια απάντηση μπορούσαν να δώσουν μονάχα φλογεροί πατριώτες και αφοσιωμένοι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης. Οραματιστές και πρωταγωνιστές για μια Ελευθερή και Δημοκρατική Ελλάδα. Για ένα καινούριο κόσμο, μια νέα κοινωνία. Μονάχα αγωνιστές, που δεν πήρανε τη ζωή τους «λάθος», ιδεολόγοι, επαναστάτες που πετούσαν τη σκούφια τους από ενθουσιασμό για χάρη του αγώνα, και τα δίνανε όλα-και τη ζωή τους ακόμα-θα μπορούσαν να αντισταθούν περήφανα στη βία, να ελέγξουν το φόβο, να υποτάξουν τον πόνο και να νικήσουν. Οι Νέοι ένιωθαν πως έπρεπε να αντιδράσουν πιο γρήγορα απ τους ρυθμούς της αλλαγής που έρχονταν, κάνοντας πράξη τα λόγια του μεγάλου μας Ποιητή Κ Παλαμά, στο ποίημα οι Πατέρες:

...Φτάνει μια ιδέα να σ το πει, μια ιδέα να σ το προστάξει, κορόνα ιδέα, ιδέα σπαθί, που θα ειν' πάνου απ' όλα»!

Αυτούς λοιπόν που με υποθήκη τη ζωή τους προκειμένου η Ελλάδα και οι Έλληνες να μείνουν όρθια και να απελευθερωθεί, πάνω από εκατό και πλέον χιλιάδες Έλληνες πατριώτες και δημοκράτες, αγωνιστές της λευτεριάς, της δημοκρατίας και της σοσιαλιστικής ιδέας πέρασαν, για αυτήν την αποκοτιά του από τα διάφορα κολαστήρια του «Νέου Παρθενώναν», όπως τον αποκαλούσαν οι φωστήρες της εθνικοφροσύνης. Και άλλες τόσες απ τα δεκάδες άλλα κάτεργα και κολαστήρια που ήταν σπαρμένα στην Ελλάδα του Γ! «Ελληνο- χριστιανικού πολιτισμού», που τον άρχισε η βασιλό-μεταξική δικτατορία και τον συνέχιζαν οι επιβήτορες της εξουσία. Στα κάτεργα και τα κολαστήρια προετοιμάζοντας έτσι το έδαφος να τον ολοκληρώσει η χούντα των συνταγματαρχών στο έμπα της άνοιξης του 1967.

Εκεί, λοιπόν, στα ανά την Ελλάδα κολαστήρια και ειδικά στο Μακρονήσι και τη Γυούρα, το Τρίκερι και το Βίδο στο πρόσωπο όλων εκείνων των αγωνιστών απ τη γενιά της Αντίστασης, που οραματίστηκαν και τόλμησαν...να σηκώσουν τον ήλιο πάνω απ την Ελλάδα, έμελλε να σταυρωθεί η Λευτεριά, η Δημοκρατία, η Ανθρωπιτιά και η αξιοπρέπεια. Η ίδια η Ελλάδα και η δόξα της Εθνικής Αντίστασης.

Μια πρωτοφανής σε έκταση και αγριότητα επιχείρηση ταπείνωσης εξευτελισμού, υποταγής και εξόντωση της λεβεντιάς ενός ολόκληρου λαού, μπήκε σε εφαρμογή υπό την έμπνευση και εποπτεία των ξένων (Αγγλων Κολαντώνηδων και αργότερα του μπάρμπα Σάμ) και ντόπιων αναμορφωτών, λυσσασμένων εχθρών της δημοκρατίας και της ομαλής πολιτικής ζωής. Αλήθεια πώς να δικαιολογήσει κανείς αυτό, το ειδεχθές και ασυγχώρητο έγκλημα του μεταπολεμικού κατεστημένου. Ένα έγκλημα που συνίσταται όχι μόνο στην άκριτη αποδοχή και εκτέλεση αυτών που υπαγόρευαν οι Νεοκατακτητές, αλλά για να είναι αρεστοί πλειοδοτούσαν σε πράξεις βίας σε ατομικό και εθνικό επίπεδο. Αυτήν την υπέρβαση σε πράξεις βίας και εγκλημάτων ακόμη την είχαν διαπίστωση και οι Γερμανοί με τα «τάγματα ασφαλεία» και τους διάφορους συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς.

Οι φιλόδοξοι στόχοι του εντεθνικού κατεστημένου, του εγκληματικού και φασιστικού εκείνου σχεδίου, δεν εξαντλούνταν βέβαια μόνο στο απλό-όπως θα νόμιζε κανείς και όπως πρόβλεπε η κυβερνητική προπαγάνδα-περιορισμό και την εξουδετέρωση της δράσης «υπόπτων και επικινδύνων» αντιπάλων του καθεστώτος, κατά την περίοδο του εμφυλίου πολέμου. Αλλά αποσκοπούσε, στην με κάθε τρόπο ηθική και πολιτική τους εκμηδένιση,

τον αποχρωματισμό, την υποταγή και τελικά στην αναβάπτιση τους στα νάματα της εθνικοφροσύνης.

Βέβαια, για την Μακρόνησο και από τη Μακρόνησο υπήρχε και η προηγούμενη πείρα, αφού η Μακρόνησο από τα τέλη της δεκαετίας του 1920 έως το 1963 που καταργήθηκε «φιλοξενήθηκαν» χιλιάδες εξόριστοι, αριστεροί, κομμουνιστές. Το ξερονήσι δέχθηκε τους πρώτους κατ' εφαρμογήν του «Ιδιωνύμου» του Ελευθερίου Βενιζέλου. Για την επίτευξη αυτών των στόχων, στα διάφορα κολαστήρια και ειδικά της Μακρονήσου, χρειάστηκε να επιστρατευθεί εκτός απ τη δική μας 4ο Αυγουστιανή και η Γκεσταμπίτικη κατοχική πείρα στα βασανιστήρια και το έγκλημα, αλλά και οι όποιες στεγνές και απάνθρωπες διεθνείς μεθόδους βασανισμών. Να χρησιμοποιηθούν όλα τα μέσα ψυχολογικού και σωματικού καταναγκασμού, ωμής βίας και πρωτόγνωρες μορφές λευκής, τρομοκρατίας. Και όλα αυτά στο όνομα μιας φασιστικής αντίληψης, που αποσκοπούσε στην αποδόμηση της προσωπικότητας του Έλληνα γενικά και του αγωνιστή ειδικά.

Η προβολή του «αναμορφωτικού» έργου που συντελούνταν στην Μακρόνησο, τις φυλακές, τις εξορίες και την χώρα γενικότερα αποτελούσε αντικείμενο μιας ιδιαίτερα εκτεταμένης και μεθοδικά οργανωμένης προπαγανδιστικής εκστρατείας, σε ολη τη χώρα. Μόνο κατά τη διάρκεια του 1947-50 γιατί μετά το 1950 σιώπησαν τα πάντα: η αναμόρφωση των πρώην κομμουνιστών, (λες και στη Μακρόνησο, τις φυλακές και τις εξορίες ήταν όλοι κομμουνιστές) η «ανάνηψή» τους παρουσιάζεται σαν ένα απ τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της κυβέρνησης, του στρατού και της ελληνικής φυλής γενικότερα, συνιστά απόδειξη της ανθρωπιστικής μεταχείρισης των αντιπάλων και, ταυτόχρονα, ιδεολογικό όπλο στη μάχη κατά του κομμουνισμού.

Πολλά και ποικίλα ήταν τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από τη Βάρκιζα και μετά. Το μεγαλύτερο όμως ήταν αυτός ακριβώς ο αυθαίρετος χαρακτηρισμός του κάθε υπόπτου, συλλαμβανόμενου και υπόδικου με τον βαρύγδουπο τίτλο του «κομμουνιστή». Ο τίτλος αυτό περιείχε τη σύλληψη, τα βασανιστήρια, την εξορία και την παραπομπή στο στρατοδικείο. Στα στρατοδικεία ο τίτλος αυτός ήταν συνώνυμη με τον θάνατο, τα ισόβια και την εικοσαετή παραμονή στη φυλακή κράτηση, όπως συνέβει με πάρα πολλούς από εμάς. Μάλιστα η έδρα δεν έκανε ούτε καν τον κόπο να ρωτήσει τον κατηγορούμενο αν είναι κομμουνιστής. Αυθαίρετα τον προσφώνούσε κομμουνιστή. Η προσφώνηση και μόνο με τον τίτλο αυτό, που για πολλούς αποτελούσε τίτλος τιμής, σήμαινε οπωσδήποτε καταδίκη σε κάποια ποινή. Ποτέ όμως μετά την χρήση του τίτλου αυτού αθώωση.

Ήταν δε, τόση η ανευθυνότητα και η βιασύνη να τελειώσουν μια για πάντα με το ΕΑΜ, την Εθνική Αντίσταση και το ΚΚΕ, που δεν υστέρησαν σε κομπορημοσύ.

Αλήθεια τι ακριβώς γνώριζαν οι διάφοροι υμνητές και κυρίως οι διανοούμενοι; Το ερώτημα μπαίνει είναι αν τα γραφόμενά τους στηρίζονταν στην προσωπική πείρα ή αγνοούσαν την πραγματικότητα και πίστευαν στην προπαγάνδα της οποίας έγιναν φορείς ή γνώριζαν πολύ καλά τι ακριβώς συνέβαινε στα διάφορα κολαστήρια και έλεγαν εν γνώση τους ψέματα.

Στα έξη περίπου χρόνια του τρομακρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα, μάτωσαν στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι, μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την τιμή και την αξιοπρέπειά τους, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία. Μαρτύρησαν στα χέρια αδιστάκτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξενόφρενης βίας, της αχαλύνωτης και ασύδωτης ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες είναι τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία. Το βιβλίο το «Μήλο της Εριδος» κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στη χώρα μας το 1948. Ο συγγραφέας του συνταγματάρχης Γουντχάους που ήταν στην Ελλάδα τα μεγαλύτερα διάστημα της κατοχής σαν υπαρχηγός και μετά αρχηγός της Βρετανικής Στρατιωτικής Αποστολής. Ήταν ένας απ τους κύριους φορείς, εκφραστές και ίσως διαμορφωτές της

αγγλικής πολιτικής σε ό,τι είχε σχέση με την Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα. Ο κύριος Γουντχάους, λοιπόν, είναι αυτός που έδωσε εκείνη την περίφημη εντολή στους Έλληνες και Βρετανούς πράκτορες ότι πρέπει να μη διστάσουν να καταδίνουν τα στελέχη της ΕΑΜικής Αντίστασης στους Γερμανούς.

Υλοποίηση αυτής της περίφημης εντολής-ιδέας ήταν η απαρχή της συγκρότησης σε οργανωτικό πλέον σχήμα των μηχανισμών κατάδοσης και χαφιεδισμού στην κατοχή και μετά απελευθερωτικά μετατράπηκαν σε κυνηγούς κεφαλών.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ώστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων. Και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο, αν έφτανε στο ραντεβού τους. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνεε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος απ' το να θυμάσε σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Όταν ξαφνικά ξαναέρχεται μπροστά σου ένα μεγάλο κομμάτι απ' τη ζωή σου και μάλιστα τόσο σημαντικό, που είναι αδύνατο να χωρέσει στα όρια ενός βιβλίου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μην μπορείς να τα αποφύγεις. Σαράντα σχεδόν χρόνια έμειναν στα συρτάρια του Νου. Ενώ εγώ έχω αλλάξει πλησιάζω τα 66, εκεί στα συρτάρια του Νου δεν έχει αλλάξει τίποτε.

Και πώς να αλλάξει. Για να αλλάξει πρέπει να ξεχάσεις πρότυπα και στάση Ζώης και συμπεριφοράς Ανθρώπων, απ' ό την Αντίσταση σαν του Μεσημέρη, του Ζαρκάδα, του Μαζαράκη, τον Ανδρές Μιζαντζίδη του Αντ Κιστόπουλο και από την φυλακή: Μ Γλέζο, Δεσποτίδη, Σταβερη, Κύρκου, Αμπαντιέλο, Φλωράκι. Τζεφρόνη, του Τουτούνα, Δημητρίου, του Βενέτη και εκατοντάδες άλλους αξιοθαύμαστους ΕΠΟΝίτες, ΕΑΜίτες και κομμουνιστές, που δεν έκαναν τίποτε για τον εαυτό τους, ασχολούνταν με τους άλλους και έχτιζαν Ανθρώπους. Για να αλλάξει κάτι, πρέπει να ξεχάσεις πέντε βασικούς περιόδους της ελληνικής ιστορίας όπου το στίγμα της Αριστεράς χαραχτηκε έντονα και ιστορικά ανεξίτηλο α) : την περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, β) της Αντίστασης, γ) του εμφυλίου πολέμου δ) εκείνη της δεκαετίας του 60. ε) την επτάχρονη δικτατορία των συνταγματαρχών σε συνδυασμό πάντα με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.

Για να αλλάξει κάτι πρέπει, να ξεχάσεις την ίδια την ΕΠΟΝ, για την ίδρυση της οποίας υπήρξα μέλος στο Νομό μας. Αναφέρομαι σε μία γενιά, που ενώ δεν την άφησαν να χαρεί τη νίκη για την οποία τόσα έδωσε, δεν μπόρεσαν όμως και να τη νικήσουν, όπως πολύ θα το ήθελαν. Και δεν μπόρεσαν γιατί εκεί στο καμίνι της φωτιάς, η γενιά της Αντίστασης, δημιούργησε νέα δεδομένα, νοοτροπίες, πρακτικές και σύγχρονες αντικειμενικές συμπεριφορές. Ενα γεγονός που βοήθησε να εμπεδωθεί στη χώρα η έννοια ενός σταθερού πολιτισμικού συστήματος ιδεών και αξιών, που ο αντίκτυπός τους επέδρασε όχι μόνο στον πολιτισμικό τομέα και την πολιτική συμπεριφορά, αλλά και στην κοινωνική συνοχή.

Ήταν μια εποχή που προκάλεσε πολλά και μεγάλα Σόκ. Μια εποχή που ο λαός κατέθετε τις απόψεις του και έπαιρνε πολλές για-πρώτη φορά-μεγάλες αποφάσεις. Αν η κοινωνική συνοχή, η Λαϊκή ενότητα που σύνθεσε το ΕΑΜικό Κίνημα στην κατοχή, είναι ότι προχωρήσαμε σε μια αναγκαία διαδικασία προσαρμογής προς ό,τι συνέβαινε τότε σε όλο τον κόσμο, συντεταγμένα και χωρίς μεγάλες διακρίσεις κυρίως κοινωνικές, χωρίς διευρύνσεις του κοινωνικού χάσματος, τότε το αντίτιμο έπρεπε να είναι το εύγε και όχι το βόλι.

Ομως αυτή ακριβώς η υποδοχή απ' το λαό της κοινωνικής συνοχής και η προσαρμογή του στα νέα δεδομένα, ήταν που δρομολόγησαν την πορεία εξόντωσης με όλα τα μέσα των φορέων αυτών των αντιλήψεων. Η πορεία εξόντωσης ήταν αυτοσκοπός. Είχε ένα συγκεκριμένο στόχο. Την εξόντωση του ΕΑΜ-ΚΚΕ που ήταν ο φορέας τους.

Όσον αφορά τα μέτρα που πήραν την επόμενη της Συμφωνίας της Βάρκιζας, εκτός απ τα μεταξικά και κατοχικά ήταν δύο: α) Θεώρησαν ηθικά και «Νομικά» υπόδικο όχι μόνο αυτόν που πήρε μέρος στην Αντίσταση, αλλά και τους συνοδοιπόρους, τους συμπαθούντες και τους εξ αγχιστείας ακόμη συγγενείς του Αντιστασιακού και β) «ποινικοποίησαν» όχι μόνο το λόγο, γραπτό και προφορικό, αλλά και τη σκέψη και κυρίως αυτήν. Ο μόνος τρόπος να σπάσει τη Λαϊκή Ενότητα ήταν η βία. Η βία λοιπόν, που ασκήθηκε στα αμέσως μετά πολεμικά χρόνια, πέρα απ τη συμβολική σημασία της επιβολής της Μονομέρειας της «εξουσίας» πάνω στην πολλαπλότητα των ιδεών των οποίων φορέας ήταν η ΕΑΜική Αντίσταση, δεν αγιάζεται από το γεγονός ότι οι ιστορικές συνθήκες της εποχής καθιστούσαν εφικτές και τις περισσότερο βάνουσες πρακτικές. Η πράξη αυτή καθ' εαυτή συνιστά οριακή δοκιμασία του δικαίου. Ακόμα και του δικαίου της εποχής εκείνης. Και αυτό γιατί, οι νομικές ρυθμίσεις δεν λειτουργούν ερήμην των κοινωνικών σχέσεων. Η κοινωνική διαφοροποίηση και η αντιπαλότητα επιβάλλουν την έκφρασή τους και στο κανονιστικό επίπεδο.

Η ισότητα απέναντι στο «Νόμο» αποτελεί οργανικό στοιχείο του νομικού πολιτισμού, σαν το ελάχιστο εγγυημένο όριο της αντικειμενικότητας του κράτους απέναντι στις αντιθέσεις των κοινωνιών και των ανθρώπων. Χωρίς τη διασφάλιση αυτής της νομικής ισότητας, η έννοια του κράτους, που υποτίθεται ότι βασίζεται στη λαϊκή κυριαρχία, αποβάλλει-αποποιείται από μόνο του το πιο σημαντικό μέρος της.

Ομως τότε η κρατούσα πολιτική τάξη και τάξη δικαίου επέτρεπε αποκλίσεις, που «νομικά» ήταν ασύμβατες με την αρχή της νομιμότητας. Το αντισυνταγματικό κορpus και η συνταγματική διαβάθμιση των πολιτών ανάλογα με τα κοινωνικά φρονήματά τους επέτρεψαν στο κράτος της Κέντρο-Δεξιάς δυσμενείς διακρίσεις που έφτασαν μέχρι την παραβίαση των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται, με σκοπό το υποκείμενό τους να μην λογίζεται, αλλά να είναι και να παραμείνει πράγματι άνθρωπος.

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, και ο ακήρυκτος που προηγήθηκε, ιδεολογικός μετά την μετονομασία του ΣΕΚΕ σε ΚΚΕ, την προσχώρηση την Γ! Διεθνή και την είσοδό ΚΚΕ στη βουλή και ο βίαια κατασταλτικός με βασανιστήρια, ρετσινόλαδα, εξορίες και φυλακίσεις από το 1936 μέχρι το 1940, η παράδοση των κρατουμένων στους Γερμανούς κατακτητές και η ένοπλη διεξαγωγή του με τους διάφορους εθνοϊσμούς και τα «Τάγματα Ασφαλείς» υπό τις διαταγές του Λονδίνου και σε συνεργασία πάντα με τους κατακτητές και η υποταγή της αστικής τάξης εκ νέου στην εξάρτηση εμπέδωσαν αυτήν την αντιδικαϊκή πραγματικότητα και επέτρεψε όχι μόνο, να εξαπολήση μια χωρίς προηγούμενο αχαλύνοτη βίας, αλλά και την μετατροπή της χώρας σε ερείπια και τάφους.

Οι πράξεις εκείνες περιβεβλημένες με την ατιμωρησία και την επιβράβευση των συντελεστών αποτελούν ακραίες προσβολές της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και σύμφωνα νέο το ισχύον Σύνταγμα, τις διεθνείς συμβάσεις και νόμους βαρύτατα εγκλήματα, με βάση τη θεμελιώδη επιταγή του κράτους Δικαίου ότι ο σεβασμός και η αξία του Ανθρώπου Αποτελούν Πρωταρχική Υποχρέωση της Πολιτείας. Η προστασία αυτή είναι απόλυτη, και επομένως οποιαδήποτε κατάσταση ανάγκης, όπως εκείνη που προκύπτει σε εμπόλεμες περιόδους και ειδικά στον εμφύλιο.

Συνεπώς, σε καμιά περίπτωση δεν «νομιμοποιεί» τις πράξεις αυτές. Και αυτό γιατί με τις πράξεις αυτές ο Νόμος απομακρύνεται απ την έννοια της δικαιοσύνης, όσο λιγότερο υπηρετεί την ελευθερία και την ισότητα. Η επίκληση λοιπόν, των λόγων ανάγκης, που δικαιολογούν την απόκλιση αυτή, προκειμένου να μεταχειριστούν ανθρώπους, όχι σαν υποκείμενα του δικαίου και της ιστορίας, αλλά σαν αντικείμενα που ή θα βελτιωθούν ή θα αχριστευθούν ολικά σαν οντότητες σύμφωνα με τα κριτήρια μιας επίσημης μισαλλόδοξης ιδεολογίας και της παραβίασης του Συνταγματικού δικαίου, αφού ίσχυε το Σύνταγμα του 1952.

Αλλά η βία, και η αντίσταση στη βία, δεν είναι έννοιες αφηρημένες. Είναι έννοιες ιστορικές και η μελέτη τους, δεν μπορεί παρά να είναι ιστορική. Μόνο η ιστορική μελέτη θα δώσει την δυνατότητα να γίνουν κατανοητοί για το πώς λειτούργησαν οι μηχανισμοί και, οι

συλλογικές στάσεις και συμπεριφορές, που οδήγησαν τα πράγματα να πάρουν την τροπή και την έκβαση που τελικά πήραν.

Με την έννοια Αντίσταση, εννοώ πριν από άλλα, την εμφάνιση, από πολύ νωρίς και ιδίως μετά την επικράτηση των κομμουνιστών τον Οκτώβρη του 1917 στη Ρωσία, μιας νέας κοινωνικής «ταυτότητας», την οποία διαμορφώνουν και συγκροτούν κοινές ιδιότητες, συμπεριφορές και συλλογικές στάσεις που οδηγούν τους ανθρώπους, οι οποίοι τις αποδέχονται και τις μορφοποιούν, σε μια ζωή στερήσεων και πολύπλευρων βασάνων, σε μια ζωή όπου ο θάνατος για το καθεστώς ήταν «συνώνυμο» της ταυτότητας και αντιπροσώπευε την αποδεκτή καθημερινότητα, και εμφανίστηκαν να διαθέτουν τεράστια αποθέματα αλτροϊσμού, αφοσίωσης, ανιδιοτέλειας και αντοχής, με σκοπό να οδηγήσουν τη χώρα σε αυτό που θεωρούσαν ότι αντιπροσώπευε τους δρόμους του μέλλοντος, της ελευθερίας και της ελπίδας. Αυτή περίπου ήταν η γενεολογία του κομμουνιστικού και γενικότερα του Αριστερού κινήματος.

Αν αυτό το φαινόμενο δεν το πάρουμε σοβαρά και ιστορικά υπόψιν, ούτε την ιστορία μας μπορούμε να καταλάβουμε, ούτε τον τρόπο και τα μέσα που χρησιμοποίησε το κατεστημένο προκειμένου να εξοντώσει βιολογικά και ιδεολογικό τον αντίπαλο θα, κατανοήσουμε. Ο πυρήνας των όποιων μέτρων ιδεολογικών, κατασταλτικών, εκτάκτων και όποιων άλλων ήταν η βιολογική και ιδεολογική εξόντωση του εσωτερικού «εχθρού». Οι μεγάλοι άξονες λοιπόν, για την μελέτη της ΕΑΜικής Αντίστασης και ειδικά την κατανόηση των κατασταλτικών μέτρων ήταν η εξόντωση. Και ήταν η εξόντωση, γιατί και η ένοπλη νίκη στον εμφύλιο δεν θα ήταν ολοκληρωτική αν δεν εξοντώνονταν ιδεολογικά και η κοινωνία που πίστευε στην ελευθερία και την ελπίδα ενός καλύτερου και δικαιότερου κόσμου.

Οι άνθρωποι αυτοί δεν ήταν τρελοί, να βασανίζονται, να αντέχουν τα όποια βασανιστήρια, τους εξεφτελισμούς και τις ταπεινώσεις και να μην αρνούνται τα ιδεολογικά τους πιστεύω. Δεν ήταν τρελοί να τους βάζουν δεμένους γυμνούς στο σακί με μια γάτα και να τους πετάνε στη θάλασσα με τα γνωστά..., Έτσι για γούστο. Υπάρχει μια μακρόχρονη παιδεία αγωνιστική, υπάρχει μια παιδεία προσφοράς και αφοσίωσης σε συλλογικότητες, και όχι σε ατομικές διαστάσεις και συμφερόντων, που προσδιόριζε τελικά, τις στάσεις των ανθρώπων, σε όλους τους χώρους κράτησης και ψυχосωματικού βασανισμού: ασφάλειες, κρατητήρια εξορίες, φυλακές, ψυχιατρεία, τη Γυούρα, τη Μακρόνησο, το Τρίκερι της γυναίκες και στη Βίδο τα ανήλικα παιδιά.

Μόνο με αυτούς τους όρους, και μέσα από αυτούς τους όρους, μπορούν να κατανοηθούν, στην ιστορική τους προοπτική, και τα συλλογικά φαινόμενα που απορρέουν από τις λεγόμενες «δηλώσεις μετανόιας» οι οποίες θεωρήθηκαν και από τις δυο πλευρές, ότι αποτελούσαν ένα απ τα βασικότερα κομβικά σημεία αναμέτρησης.

Εκείνο δε, που πρέπει να τονιστεί είναι το γεγονός, ότι όλοι αυτοί οι ψυχосωματικοί κατασταλτικοί φορείς ήταν κρατικοί θεσμοί αναμόρφωσης των πολιτών, με χρήση βίας, των ποιο ακραίων μορφών βίας, σε συγκεκριμένη ιστορική στιγμή με σαφείς και συγκεκριμένες σκοπιμότητες. Με κυρίαρχη την βιολογική και την ιδεολογική εξόντωση και ειδικά στη Μακρόνησο μετά τη λήξη του εμφυλίου στις 29/8/1949.

Ενώ λοιπόν, ο εμφύλιος τελείωσε και η Μακρόνησος με βάση την ιστορία του Ελληνικού στρατού, έπρεπε να διαλυθεί, αντί να διαλυθεί ως όφειλε, η κυβέρνηση Διομήδη στις 30/9/49, την επόμενη δηλαδή της νίκης, κατέθεσε στη βουλή το Ο Γ! σχέδιο με τίτλο «Περί Μέτρων Εθνικής Αναμορφώσεως» (τότε οι νόμοι δεν ψηφίζονταν από τη βουλή απλώς κατατέθηκαν), η κυβέρνηση λειτουργούσε με διατάγματα.

Το Ο Γ διάταγμα χαρακτηρίστηκε και σαν δέσμη μέτρων επιεικείας έναντι των κρατουμένων πολιτών και των αμετανοήτων στρατιωτών, αφού πρόβλεπε και την αναστολή της ποινής του (στη Μακρόνησο οι στρατιώτες και οι πολίτες, δεν ήταν κατάδικοι για να τους καταλογιστεί η ποινή). Προϋπόθεση για αυτό ήταν η υπογραφή δήλωσης μετανόιας και, τέλος, η εξέταση του μετανοήσαντα από αρμόδια επιτροπή η οποία έκρινε αν ο κρατούμενος, είχε πραγματικά ανανήψει απ το μικρόβιο του κομμουνισμού ή όχι. Σαν αντίδραση στην ενδεχόμενη επιείκεια σε όφελος των συμμοριτών, κυβερνητικός

βουλευτής, γνωρίζοντας το όργιο βίας και το μέγεθος των εγκλημάτων που είχαν διαπραχθεί από την εθνικόφρονα παράταξη, φοβούμενος ότι κάποτε θα ζητηθούν ευθύνες για τα όσα συνέβησαν στη Μακρόνησο και στο σύνολο της χώρας, πρότεινε αμέσως την επέκταση του ψηφίσματος και για τους εθνικόφρονες πολίτες οι οποίοι «μετέχοντας στον εθνικό αγώνα κατά των κομμουνιστών περιέπεσαν σε αναπόδραστα αδικήματα». Για να καθησυχάσει τον αιτούντα ο Υπουργός των στρατιωτικών Π Κανελόπουλος, δήλωσε: «οτι το σχέδιο ψηφίσματος δεν έχει καμιά σχέση με το αίτημα επιεικείας, το οποίο ήταν τουλάχιστον πρόωρο και επικίνδυνο για την ασφάλεια της χώρας, μα ούτε και συνδέεται το αίτημα της λήθης το οποίο είναι απαράδεκτο εθνικώς και ηθικώς».

Βασικός σκοπός όλων των κρατικών φορέων ήταν η διάλυση της προσωπικότητας του θύματος και όχι η ανάνηψη, δηλαδή να κερδιθεί ιδεολογικά ο βασανισμένος. Μέσω της διάλυσης της προσωπικότητας του ατόμου, και κατ' επέκταση της ομάδας του, θα εξουδετερώνονταν η αντίσταση ενός μεγάλου μέρους του λαού. Δηλαδή, ο βασανισμένος, η διαδικασία της δήθεν ανάνηψης με τις υπογραφές, την αποστολή επιστολών και τις άλλες αντίστοιχες επιβαλλόμενες εκδηλώσεις, ήταν τα μέσα για να καμφθεί η αντίσταση. Νοιώθοντας ένοχοι για τη μη συμμετοχή στην Αντίσταση και την συνεργασία με τους κατακτητές και έχοντας μετά την απελευθέρωση να αναμετρηθούν με την εποπιοία του απλού λαού ήταν τόση η εκδικητική μανία.

Τόσο στη Μακρόνησο, άλλο τόσο και στους άλλοι κρατικοί φορείς, πέρα από κάθε τι άλλο: ήταν ένα απέραντο νεκροταφείο συνειδήσεων και αξιοπρέπειας. Ενα απέραντο καλά οργανωμένο διαλυτήριο-αποσύνθησης του ανθρώπου, μέσω της πολτοποίησης του Είναι του. Αλήθεια πως να δικαιολογήσει και πως να εξηγήσει κανείς την ανελέητη σκληρότητα που έδειξε ο νικητής του εμφυλίου στον ηττημένο αδερφό; Έχοντας στις 29/8/49 ολοκληρωτικά κυριαρχήσει στον πολιτικό και στρατιωτικό πεδίο, προχώρησε με το Ο Γ ψήφισμα, συνειδητά και εν ψυχρώ πλέον στην εξόντωση των ηττημένων με ένα πρωτόγνωρο και απάνθρωπο για τα σύγχρονα οργανωμένο τρόπο.

Ήταν τόση η εκδικητική μανία να λυγίσει αυτές τις όρθιες συνειδήσεις

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και την ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, ότι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλά αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι άνθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξής τους. Είναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-οικονομικών και πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους, μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιανναϊκή αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

»...Την πατρίδα και την εξουσία λέει ο Δεληγιάννης, ημείς την είχομεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ήταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχαν οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτως και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ως ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!

Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή και διαπλοκή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ενα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλλαγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο ενα είδος οφειλής

που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, είναι και υποχρεωμένος να ανταποδώσει το χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να είναι μεγαλύτερη, ώστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά. Και μετά επιστροφή στον παράδεισο, δηλαδή στην αυτάρκεια, την εκ νέου παραδοχή της πειθαρχίας και των παραδοσιακών σχέσεων.

Για τους προύχοντες και τον Κλήρο, η Φιλική ή όποιος άλλος (το ΕΑΜ) και οι ετερόχθονοι πολιτικοί, που τους ακολουθούσαν με σκοπό να γίνουν απόλυτοι κυρίαρχοι της χώρας (να καταλάβει πραξικοματικά την εξουσία) για να υλοποιήσουν τα εθνοκτόνα και πάλι σχεδιά τους, είναι η ίδια η ενσάρκωση του «κακού» και του «σατανά», θα αναφωνήσει αγανακτισμένος ο Κλήρος. Το «τυραννισμένο» έθνος βλέπει τις ελπίδες για την αποκατάσταση «ικανοποίησης», των δικαίων του (ποια εθνικά δίκαια αλήθεια διεκδίκησαν); να ματαιώνονται, αφού η νέα πολιτική τάξη «αστοί-ΕΑΜ», που συγκροτείται στη Επανάσταση τότε στη χώρα το 1941-44 φέρνει την καταστροφή του. Δικό τους «έργο» συνεπώς είναι ο εμφύλιος πόλεμος!

Η υπόθεση συνεπώς αυτού του τόπου, δηλαδή η υπόθεση της Επανάστασης, τό 21 και στην Ελλάδα 1941-44, είναι αποκλειστικά υπόθεση των κοτζαμπάσηδων και του Κλήρου. Στη συνείδησή τους, το συμφέρον της προυχοντικής ηγεσίας και του Κλήρου και του κατεστημένου με τους συνεργάτες ταυτίστηκε με το συμφέρον της πατρίδας. Και η πατρίδα : Μια τοιχογραφία με επιστρώσεις διαδοχικές φράγκικες ή σλάβικες, που αν τύχει και προσπαθήσεις να την υπερασπιστείς πας αμέσως εξορία, φυλακή και δίνεις λόγω σε ένα πολυάριθμο πλήθος ξένες εξουσίες, πριν σε στήλουν στο απόσπασμα, μέσω της δικής σου «εξουσίας» πάντοτε.

Σύμφωνα με αυτή τη λογική, οι προύχοντες-εθνικόφρονες και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-δεν ήταν δυνατόν να αποδεχθούν σαν «εθνική» επιταγή την απαίτηση-παραδόσης και «καταστροφής» της χώρας, και των υπάρχοντων κοινωνικών σχέσεων, των θεσμών, των ηθών και εθίμων και την παράδοση στους απάτριδες κομμουνιστές.

Για τους προύχοντες και τον Κλήρο η Φιλική (ΕΑΜ) και οι εταιρόχθονοι (συνοδηγόροι) που τους ακολουθούν με μόνο σκοπό, επιδιώκουν να καταλάβουν την εξουσία. Στο πλαίσιο αυτού του ιδιαίτερα οξυμένου ιδεολογικού-πολιτικού κλίματος διαμορφώνονται και οι ταυτότητες των αντιπάλων, που «νομιμοποιούν» και σε συνεργασία με τους ξένους εξορθολογούν τη στιγμή, την ένταση και την έκταση της σύγκρουσης.

Ο αντίπαλος όπως ορίζεται απ την πλευρά της Αγίας τριάδας, την εθνικόφρονα παράταξη και τους ξένους αποτάσσεται και θεωρείται ότι δεν υπηρετεί πλέον τη διακαή υπόθεση του έθνους. Έτσι το έθνος όχι μόνο αποκηρύσσει τους «στασιαστές», τους οποίους δεν αναγνωρίζει πλέον σαν «τέκνα» του αλλά, και επιβάλλει («διατάσσει»), με τη βοήθεια των ξένων τη συντριβή τους ως τον απαραίτητο όρο για την διασφάλιση της ύπαρξής του έθνους.

Η λογική της κατασκευής και του προσδιορισμού του «αντιπάλου» τότε «εχθρού» το 1944, λειτουργεί προτρεπτικά για την ανάληψη μορφών δράσης εις βάρος του, και «νομιμοποιεί» τη χρήση όλων των μέσων (των πάσεις φύσης δολοφονικών εργαλείων και εκτελαστών, δοσιλόγων και άδεια πουκάμισα), Και επειδή δεν φτάνουν, για να γίνει σωστά η δουλειά και γρήγορα «αιτούμαι» και την συμπαράσταση των αγγλικών μεδραλιοβόλων, των τάνκς, των αεροπλάνων και των караβιών για την αποτελεσματική αντιμετώπισή του.

Ενώ παράλληλα, αποφασίζετε ότι η ατιμωρησία του συμπαραστάτη για την εξόντωση «εχθρού» αποτελεί επιτακτική ανάγκη, αφού η αριθμητική δύναμη και η δύναμη πυρός που έχουν αποτελεί «κίνδυνο» για τη σωτηρία του έθνους. Οπότε μια και μόνη λήση υπάρχει.

Με τη ωμή και απροσχημάτιστη επέμβαση των Αγγλων, η εκ του ασφαλούς εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων. Η λογική της εξόντωσης του ιδεολογικού αντιπάλου όχι μόνο έχει επιτευχθεί, αλλά και είναι αυτή που οδηγεί στον εμφύλιο πόλεμο

Στη λογική αυτών των ανθρώπων, η κατάσταση του «ανέκαθεν» και το «πάντοτε», είναι αυτό που αντιπείνουν στους αστούς επαναστάτες οι προύχοντες και ο Κλήρο. Όταν τίθεται στη συγκυρία της Επανάστασης το ζήτημα της εξουσίας. Δεν αναφέρεται σε ένα παρελθόν διακριτό απ το παρόν και το μέλλον. Απεναντίας, ορίζει το χρόνο σαν αναλλοίωτο, αμετάβλητο απ την ιστορία, παντοεινή κατάσταση και γι' αυτό δεν μπαίνει καν ζήτημα της συγκυριακής επαναστατική της αναίρεσης των προ ενεστατικών δομών εξουσίας. Όπως, και ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν, έστι θα πρέπει να συμβαίνει και στο παρόν αλλά και στο μέλλον.

Με το σκεπτικό αυτό μόνο αντιλαμβάνονται οι προύχοντες και ο Κλήρος το ζήτημα της εξουσίας. Όπως άλλοτε οι φορείς της εξουσίας προέρχονταν από έναν αριθμό προχουντικών οικογενειών, έτσι και τώρα, στην Επανάσταση. Το ζήτημα της εξουσίας είναι ένα θέμα-ζήτημα που αφορά αυτές τις ίδιες οικογένειες. Πάντοτε η εξουσία ήταν και παραμένει ζήτημα της αδιαμφισβήτητης προχουντικής ηγεσίας και ως εκ τούτου δεν μπορεί να νοηθεί η Επανάσταση σαν ρήξη με τη «φυσική» τάξη του κόσμου! Όσο και αν συνδέεται με μια σημαντική ασυνέχεια στο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης λόγω της απόκτησής της απ την οθωμανική νομιμότητα και στην κατοχή απ τον Τσολάκογλου και μετά απελευθερωτικά δοτή απ τον Τσιώρτσιλ.

Αυτή είναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές και παραμέτρους. Δηλαδή τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ως έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία διεξάγονταν η Επανάσταση. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη ότι η εξουσία αυτή είναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παροδική. Θα απαντήσουν ότι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διαρκείς σταθερές στην ιστορία, που την καθιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Στο ιδεολογικό σύμπαν του κοιζαμπάση και του πρόχοντα, οι πηγές της κεκτημένης εξουσίας δεν μνημονεύονται καν. Από «παράδοση» βυθίζονται βαθιά στην αχρονικότητα του «πάντοτε», του «ενέκαθεν». Και στον νειν και αεί και εις τους αιώνες των αιώνων Αμήν. Το ίδιο ισχύει και για τον Παππά. Όταν η φιλοσοφία φοράει το Ράσο της Θεολογίας των θεοσόφων, ο ανθρώπινος λόγος διώκεται και ατονεί και με τον καιρό χάνεται. Η υψηλή τέχνη καταστρέφεται. Η πολιτική αρετή του πολίτη μεταμορφώνεται σε ηθική βελτίωση του μοναχικού ιδιώτη με τις γονυκλισίες και τις προσευχές. Τότε η παράδοση γίνεται πρόληψη. Και τότε Ω! προλήψεις του κόσμου, τύραννοι της ψυχής, ο κόσμος σας λατρεύει για να είναι δυστυχής.

Με προεξάρχοντα τον Πατριάρχη Γρηγόριο των Ε!, που στη διάρκεια των τριών θητειών του (1797-1798, 1806-1808, και 1818-1821) που ανέβηκε στον πατριαρχικό θρόνο αποδείχθηκε αποφασιστικός επικριτής των ιδεών του διαφωτισμού και της αναγέννησης. Σε μια εγκύκλιο του 1819, που εκδόθηκε απ την Ιερά Σύνοδο της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, έθετε το ερώτημα: «τι όφελος είχαν τα ελληνόπουλα από τη γνώση των φυσικών επιστημών και των μαθηματικών, οόαν ο λόγος τους ήταν βάρβαρος, όταν αγνοούσαν τα ζητήματα της θρησκείας και όταν έφθινε η ηθική τους»:

Ενώ ο ουμανισμός και η Αναγέννηση και η Γαλλική Επανάσταση είχαν προηγηθεί και η Επιστήμη και τεχνογνωσία άνοιγε νέους ορίζοντες, με προεξάρχον τον Πατριάρχη και ο Κλήρος, είχαν συμπυκνώσει τόσο την έννοια, όσο και το νόημα της μόρφωσης στα θρησκευτικά,

Ο Γρηγόριος δεν αρκέστηκε στην εγκύκλιο, συμμάχησε με τις οθωμανικές αρχές, επιδιώκοντας να μειώσει την επίδραση των δυτικών ιδεών τότε και της Γαλλικής Επανάστασης, καλώντας το ποίμνιό του να υπακούει στην οθωμανική εξουσία. Αφού καταδίκασε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, έδωσε σημαντική ώθηση στον Πατριαρχικό τύπο, με τη δημοσίευση θρησκευτικών έργων που αποσκοπούσαν να προστατεύσουν την ορθόδοξη πίστη απ το «μίσμα» των δυτικών αιρέσεων.

Όταν το 1821 ξέσπασε ο αγώνας για την εθνική ανεξαρτησία στις παραδουνάβιες Ηγεμονίες, ο Γρηγόριος και η Ιερά Σύνοδος εξέδωσαν εγκύκλιους, που αναθεμάτιζαν την

«Φιλική Εταιρία» τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, τον Μιχάλη Σούτσο και τους οπαδούς τους. Φαίνεται ότι οι εγκύκλιοι αυτοί συνέβαλαν «λένε» στο να αποφευχθεί μια γενική σφαγή των Ελλήνων της Πόλης, αλλά δεν έσωσαν τον ίδιο τον Γρηγόριο απ τον απαγχονισμό μπροστά στην είσοδο του Πατριαρχείου, στις 10 Απριλίου 1821.

Για τους συμβαλλόμενους οθωμανούς, ο Γρηγόριος είχε αποτύχει στο καθήκον του να διασφαλίσει την αφοσίωση των ορθοδόξων πληθυσμών στο Σουλτάνο. Καθήκον το οποίο ήταν το ζητούμενο αντίτιμο του Πατριαρχη, για τον αξιόλογο βαθμό ελευθερίας που απολάμβανε η Ορθόδοξη Εκκλησία.

Και αναρωτιέται εύλογα κανείς, αφού η Ορθόδοξη Εκκλησία απολάμβανε αξιόλογο βαθμό ελευθερίας προς τι το παραμύθι-μύθος του κρυφού σχολειού; Ακόμα αναρωτιέται, αφού οι Τούρκοι κατακτητές λόγω της σύνθεσης της αυτοκρατορίας-πολυεθνική ήταν ανεκτοί όχι μόνο στην ανεξιθρησκεία, την παραδοχή του διαφορετικού και την Αυτοδιοίκηση ακόμα. Με την παραδοχή του διαφορετικού, την ανεξιθρησκεία και την αυτοδιοίκηση οι Τούρκοι κυβερνούσαν τη Βαβέλ της οθωμανικής αυτοκρατορίας για 400 και πλέον χρόνια.

Όπως η Βυζαντινή αυτοκρατορία πριν ασπασθεί-προσχωρήσει στο χριστιανισμό, έτσι και η οθωμανική που την διαδέχθηκε το 1453. Αφού όλα αυτά τα είχε δεδομένα, γιατί η Εκκλησία προκειμένου να κρατήσει το λαό υποχείριό της, απαγόρευε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, ενώ παράλληλα υποθήκευε τους πόθους των Ελλήνων για λευτεριά από το δυνάστη, με αντάλλαγμα την διασφάλιση των παραδοσιακών της προνομίων αποκλειστικά για τον εαυτό της;

Όπως ο Γρηγόριος υπέτασσε τη συνείδηση των Ελλήνων για ελευθερία, και με τις εγκύκλιους προσπαθούσε να δαμάσει τον μακραίωνα και διακαή πόθο των Ελλήνων, για τη συγκρότηση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, έτσι και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, συμμάχησε με τους Αγγλους, τους σκοταδιστές και την πλουτοκρατική ολιγαρχία να σώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες και να την προστατεύσει απ το σύγχρονο τώρα «μίσμα» του Κομμουνισμού.

Σαν τι άραγε διαφέρει η προκήρυξη αφορισμού του Πατριάρχη και της Ιεράς Συνόδου του Ρήγα και των Φιλικών απ τη συμπεριφορά του Αρχιεπισκόπου-Αντιβασιλέα στην κατοχή; Μπορεί βέβαια σαν δικαιολογία να αντιτάξεις κανείς το επιχείρημα: «Ο Πατριάρχης και οι Δεσποτάδες, ήταν στο στόμα του λύκου και γι' αυτό θέλοντας και μη έκαναν τους αφορισμούς και τα τόσα αλλα κατηγορώ για τους ηγέτες της Επανάστασης».

Σε αυτήν τη δικαιολογία μια μόνο απάντηση υπάρχει. Όσοι πραγματικοί πατριώτες έχουν μεγάλα ηγετικά πόστα, δεν αφορίζουν, ούτε γράφουν υβριστικές εγκυκλίους: Θυσιάζουν σε στιγμές σαν αυτές που ένας λαός ολόκληρος επί αιώνες στενάζει κάτω απ το ζυγό του δυνάστη και αποφάσισε να απελευθερωθεί.

Η αντίδραση και ο σκοταδισμός και κυρίως η διεθνής του κεφαλαίου, ποτέ δεν ξεχνά τι σημαίνει ΛΑΟΣ, καθώς και την «προσφορά» αυτών που με οποιονδήποτε τρόπο συνέβαλαν στην τιθάσευση και υποταγή του λαού στον όποιο Σουλτάνο και τον όποιο σκοταδισμό. Σε ανταπόδοση της προσφοράς στον σκοταδισμό ο Γρηγόριος το 1921, στην εκατοστή επέτειο απ τον απαγχονισμό του, ανακηρύχθηκε Άγιος.

Όσον Νούπο θα ανακηρύξουμε Άγιο και τον μοσχοαναθρεμένο στο Λονδίνο Δαμασκηνό, για την προσφορά του προς τους Αγγλο-Αμερικάνους και τον Ιερώνυμο που πρωτοστάτησε για την επιβολή της δικτατορίας των «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» τον Απρίλη του 1967, και αφού θα έχει φύγε η γενιά που βίωσε το γεγονός, θα τον ανακηρύξουν Άγιο, Και Ιερώνυμος έχει και ένα πρόσθετο να Αγιοποιηθεί : Ήταν ο εκλεκτός της Βασίλισσας Φειδερικής.

Η γενιά μου έζησε σε έναν δικό της ξεχωριστό κόσμο. Σε ένα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς ζήσαμε έναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πίκρα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε.

Πρέπει κάποτε να μιλήσουμε γι' αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το πρόσωπο. Και πρέπει γιατί εκεί στον κόσμο της ΕΠΟΝ, του ΕΑΜ, του ΚΚΕ μάθαμε μερικά πράγματα που δεν

διδάσκονται σε σχολείο ανταγωνισμού, εγωισμού και καριέρας και αυτά κρατάω στο εικονοστάσι της γενιά μας: τη συντροφικότητα και μαζί το να μην είσαι παθητικός στη ζωή, και τον τρόπο-ένα τρόπο-να είσαι Πολίτης. Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα και εγώ όπως και χιλιάδες άλλοι τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Ας μου επιτραπεί μόνο να πω: πως ήμουν και εγώ εκεί : Για Ο,τι καλό, για Ο,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.

Ο Ελληνικός λαός γεμάτος Δόξα, τόσο με τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο κατά του φασισμού, άλλο τόσο και της κατοχής για τη συντριβή του άξονα βρίσκεται στην πρωτοπορία αυτού του **αγώνα**.

Η γενιά μου έζησε σε έναν δικό της ξεχωριστό κόσμο. Σε ένα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς ζήσαμε έναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πίκρα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε. Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το πρόσωπο. Και πρέπει γιατί εκεί στον κόσμο της ΕΠΟΝ, του ΕΑΜ, του ΚΚΕ μάθαμε μερικά πράγματα που δεν διδάσκονται σε σχολείο ανταγωνισμού, εγωισμού και καριέρας και αυτά κρατάω στο εικονοστάσι της γενιά μας: τη συντροφικότητα και μαζί το να μην είσαι παθητικός στη ζωή, και τον τρόπο-ένα τρόπο-να είσαι Πολίτης. Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα και εγώ όπως και χιλιάδες άλλοι τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Ας μου επιτραπεί μόνο να πω: πως ήμουν και εγώ εκεί : Για Ο,τι καλό, για Ο,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.

Βέροια Κόγιας Νίκος Καρατάσου 19 Μάρτιος 1970

Ο λαός οργανωμένος στις διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις με κυρίαρχη το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο ΕΑΜ δημιούργησε την υποδομή. Το ίδιο και τα Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην ΕΠΟΝ, όχι μόνο θέλησαν αλλά και μπόρεσαν μέσα στη μαύρη σκλαβιά, σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής, πολεμώντας με το χρώμα και το πινέλο, το χαρτί και το μολύβι, το χουνί και το ντουφέκι, έδωσαν ένα χαρούμενο και σύγχρονο πολιτιστικό τόνο στη ζωή της Νεολαίας, ενώ παράλληλα προετοιμάζονταν για την μεταπολεμική μορφωτική προσπάθεια και ανάπτυξη της κατεστραμμένης απ τον πόλεμο και την κατοχή Ελλάδα.

Κάθε προηγούμενη γενιά έχει τη δική της προσφορά στην παραγωγή του υλικού και πνευματικού πλούτου. Στους κοινωνικούς και εθνικούς αγώνες. Η γενιά της ΕΠΟΝ όμως, ήταν και θα παραμένει κάτι το ξεχωριστό. Το πρωτόγνωρο. Μπορεί, εύκολα να μιλήσει και να γράψει κανείς για μια οργάνωση της Νεολαίας άλλης-εποχής ακόμα και αν αυτή είναι η ΕΠΟΝ-σε νέους που δεν γνώρισαν ή για λόγους συγκυρίας και έξω απ τη δική τους θέληση, δεν άκουσαν ποτέ την ύαρχή της. Σε νέους που αγνοούν τη Γερμανική κατοχή 1941-44, την Εθνική Αντίσταση «τους αγώνες του λαού και της Νεολαίας στα χρόνια της φωτιάς!...Για τους αγωνιστές μαχητές του ΕΑΜ-του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ-που ζήσανε και πολέμησαν στις γραμμές του, δεν είναι ούτε τόσο απλή, ούτε και εύκολη υπόθεση. Και δεν είναι εύκολη, γιατί όταν μιλάμε για την ιστορία της ελληνικής Νεολαίας αυτής της περιόδου την προσπερνάμε, όπως προσπερνάμε όλα τα σημαντικά πράγματα στη χώρα μας και κυρίως αυτά που έχουν άμεση σχέση με την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο.

Η δημιουργία της ΕΠΟΝ σήμαινε την υπέρβαση του κομμουνιστικού χαρακτήρα της ΟΚΝΕ. Καθώς και την υπέρβαση των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών των άλλων νεολαϊστικών οργανώσεων που συμμετείχαν στη συγκρότηση της ΕΠΟΝ. Την ιδέα για τη δημιουργία της ΕΠΟΝ, δεν την προκάλεσε κάποιο κενό Αντιστασιακής παρουσίας της Νεολαίας. Το ΕΑΜ Νέων ήδη υπήρχε και λειτουργούσε οργανωτικά απ τις αρχές του 1942. Απενεντίας. Την εποχή του ιδρύθηκε η ΕΠΟΝ η Αντίσταση είχε είδη διαμορφώσει τις

οργανωτικές της λειτουργίες. Βρίσκονταν στα μισά της διαδρομής και η παρουσία των Νέων σε αυτήν, ήταν ήδη μαζική και αποφασιστική.

Παρ' όλα αυτά κάποιο κενό υπήρχε. Ελλείπε η ανοιχτή για όλους τους Νέους η εθνική αντιφασιστική Νεολαιϊστική οργάνωση. Μια οργάνωση που θα λειτουργούσε χωρίς τα όρια που βάζει μια συγκεκριμένη ταξική και ιδεολογική σφραγίδα. Μια οργάνωση πολυφωνική «πολυθεϊκή» και πολυευαίσθητη στα μηνύματα των καιρών. Που θα ανταποκρινόταν στην ξεχωριστή φύση των Νέων και την αδιαμόρφωτη προσωπική τους κοινωνική αναφορά. Στην πλατειά δημοκρατία, στην ελεύθερη σκέψη και στο σεβασμό των ιδεολογικών και θρησκευτικών πεποιθήσεων. Μια οργάνωση ανοικτών θυρών που θα διευκόλυνε τη σύνταξη του μεγάλου όγκου της Νεολαίας στο μέτωπο του ενιαίου και αδιαίρετου Εθνικού απελευθερωτικού και αντιφασιστικού αγώνα. Με τους ορίζοντες, που άνοιγε ο ίδιος ο χαρακτήρας του για το μέλλον του τόπου, αλλά και της Νεολαίας.

Στις 23 του Φλεβάρη η ΕΠΟΝ είχε γεννηθεί και βγήκε κιόλας στους δρόμους. Την άλλη μέρα η είδηση ήταν καταγεγραμμένη με πράσινο χρώμα. Με το χρώμα της ελπίδας το μήνυμα «ΟΛΟΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΤΗ ΕΠΟΝ». Οι Νέοι της ΕΠΟΝ τώρα ξεκίνησε με δέκα σκυτάλες, αφού δέκα ήταν οι οργανώσεις που την αποτελούσαν. Δέκα σκυτάλες που έγιναν μια. Μια σκυτάλη που βάρυνε περισσότερο από ό,τι οι δέκα μαζί και, αυτό γιατί τώρα πια έμπαινε στη μέση ο ΝΕΟΣ ΕΠΟΝίτικος συντελεστής και ο λόγος του θα έχει μεγαλύτερη ευρύτητα, αφού ο λόγος θα εκφάζει το σύνολο των Νέων. Η διεύρυνση της οργάνωσης, αλλά και ο σκοπός του αγώνα. Ήταν το κέφι, ήταν η φλόγα και η Νεανική ορμή. Ήταν ο σκοπός και το όραμα και η προσφορά του δεν γνώριζε όρια. Κάθε οργάνωση εκδίδει νεολαιϊστικό περιοδικό και αντιγραφή βασικών κειμένων από τους αγωνιστές του 21 Μαζική συμμετοχή στην ΕΠΟΝ απελευθερώνει τις δημιουργικές δυνάμεις των Νέων, πνευματικές, καλλιτεχνικές και βάζουν σε αμφιβολία-ξεμπλοκάρουν τα Νιάτα από τα Ταμπού, τις προκαταλήψεις και τις «διαχωριστικές γραμμές», ανάμεσα στα δυο φύλα, ενώ παράλληλα μπαίνουν σε κίνηση διαδικασίες που οδηγούν βαθμιαία στην ανατροπή των παλιών προτύπων και αξιών σε όλους τους τομείς της ζωής, και τη δράση των Νέων. Οι αλλαγές που συντελούνται είναι πρωτόγνωρες. Είναι ποιοτικές αλλαγές που εκφράζονται άμεσα στον τρόπο της ζωής, στη σκέψη, στη συμπεριφορά και στη στάση απέναντι στο άλλο φύλο είναι κοσμογονικές. Είναι αλλαγές που οδηγούν στην κοινωνική και πολιτική παρουσία της Νέας Γενιάς.

Για την ακρίβεια, ένας νέος τρόπος ζωής φέρνει τα επάνω-κάτω. Όλα μοιάζουν πρωτόγνωρα, παρθενικά. Η χειραφέτηση απέναντι σε κάθε είδους εξάρτηση και κηδεμονία, η συνειδητοποίηση των Νεολαιϊστικών δικαιωμάτων, το ζύπνημα των πνευματικών και πολιτικών ενδιαφερόντων, οι νέες σχέσεις, νέες αξίες και οράματα. Όλα αυτά μαζί σμιλεύουν την προσωπικότητα του νέου Έλληνα, ΕΠΟΝΙΤΗ. Η προσφορά της ΕΠΟΝ δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη όσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα. Γιατί, πέρα απ τις μάχες και τις διαδηλώσεις, πέρα απ το αίμα και τις θυσίες, πέρα απ το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμα της υπήρξε αναμφίβολα η κοινωνικοποίηση της νεολαίας.

Τώρα πια στην πόλη, σε κάθε πόλη και χωριό ένα πλατύ δίκτυο οργανώσεων αγκαλιάζει την Ελλάδα και ένα αξιόλογο πολιτικά και οργανωτικά Νέο στελεχικό δυναμικό δукτιώνει τις ΕΠΟΝίκες οργανώσεις. Μέρα τη μέρα στήνεται ένας συγκροτημένος και πολύπλευρα συνδεδεμένος μηχανισμός-σπίτια διαμονής, γιάφκες, σύνδεσμοι και εκδοτικοί μηχανισμοί μπαίνουν σε λειτουργία. Οι πολύγραφοι δουλεύουν μέρα και νύχτα. Τώρα πια όταν η νύχτα έπεφτε μαύρη και βουβή, μάταια ο τύραννος θα ξαγρυπνούσε. Μέσα τους έρημους, δρόμους θα γλιστρούν αθέατα το συνεργείο του τοίχου. Και οι τοίχοι το πρωί θα μιλήσουν, θα διαλλαλήσουν τα συνθήματα του αγώνα, τα αιτήματα του λαού.

Από τις 24 του Φλεβάρη η φωνή της λευτεριάς θα φτάνει πιο βροντερή στα αυτιά και πιο εκτυφλωτική στα μάτια. Τα συνθήματα θα τρυπούν το μυαλό του κατακτητή και τον κάνει να τρέμει.

Τώρα πια πλάϊ στο μαζικό και ένοπλο αγώνα εναντίον των κατακτητών ένας άλλος ζωτικός τομέας συγκεντρώνει το ενδιαφέρον και τη δράση της ΕΠΟΝ. Ο τομέας που συνδέεται με τη ψυχαγωγία, τη μόρφωση και τον πολιτισμό.

Ενας «άγνωστος τόπος» για τη μεγάλη πλειοψηφία των νέων της πατρίδας μας. Ενα έργο πρωτόγνωρο, κυριολεκτικά-αναγεννητικό, που αλλάζει τη ζωή της νεολαίας αναπτύσσετε γύρω απ τα πολιτιστικά και καλλιτεχνικά ενδιαφέροντα προσελκύουν εκατοντάδες και χιλιάδες νέους. Η ΕΠΟΝ δεν ξεκίνησε και τα κοινωνικά δρώμενα της κάθε περιοχής από το μηδέν γι αυτό και υπήρξε μοναδικό φαινόμενο νεολαιϊστικής οργάνωσης στη χώρα μας, που αγκάλιασε τόσο μαζικά και καθολικά τη Νεολαία. Δημιουργούνται νέοι δεσμοί όπου καλλιεργούνται κυριαρχούν η συλλογικότητα, η συναντήληψη και η ομοψυχία, η αλληλεγγύη και η φιλία.

Οι ΕΠΟΝίτες κάθε μέρα που περνούσε συνειδητοποιούσαν σταθερά τα χαρακτηριστικά της δικής τους Νεολαιϊστικής οντότητας, το συμμετοχικό ρόλο και τη συνευθύνη τους στην εξέλιξη της κοινωνίας. Συνειδητοποιούσαν όλο και περισσότερο το βάθος εκείνου του αγώνα. Τον αγώνα που φλόγιζε το ΕΙΝΑΙ τους και τους εξόπλιζε, ώστε σε όποιο μέτωπο και αν καλούνταν να παλέψουν, ακόμα και στο πιο αδυσώπητο, που πολλοί μανομάχησαν ολόγυμνοι με τις κάνες των εκτελεστικών αποσπασμάτων να ακτινοβολούν με μια ξεχωριστή δύναμη, που έμοιαζε μυθική. Και είναι αμέτρητα τα παρόμοια μηνύματα των Μονομάχων με τα εκτελεστικά αποσπάσματα κατοχικά και μετά κατοχικά. Όπως αμέτρητα είναι και τα τεκμήρια αγωνιστικού μεγαλείου, ηρωισμού και αυτοθυσίας των ΕΠΟΝιτών στα μέτωπα του βουνού, των πόλεων, της παρανομίας και όπου άλλου χρειάστηκε.

Μεγαλείο και τραγωδία μαζί, είναι το ίδιο αμέτρητα και τα τεκμήρια της πραγματικότητας που συνόδευσε αυτόν τον αγώνα και σφράγισε τελικά τη μοίρα του. Πόσες συγκλονιστικές τραγωδίες θα μπορούσε να γράψει, αν ζούσε κάποιος απ τους πατέρες της τραγωδίας, προγόνους μας! Μπορούμε να φανταστούμε πχ γραμμένη απ τον Αισχύλο, την τραγωδία μιάς γενιάς, που έδωσα τα ΠΑΝΤΑ της, για την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, την τιμή και τη λευτεριά της πατρίδας και αντί να γευθεί τη χαρά της συμβολής και την ικανοποίηση της δικαίωσης, δοκίμασε την ανελέητη εκδικητική manía των πατριδοκάπηλων; Είτε την τραγωδία της ίδιας της γενιάς, που απ τις κορυφές του θριάμβου, που είχε φτάσει. βρέθηκε στην άβυσσο της συντριβής, εξαιτίας μιας εγκληματικής σύζευξη συμφερόντων ξένων και ντόπιων ξενοκίνητων πατριδοκάπηλων, μα και ασυγχώρητων λαθών μιας ηγεσίας, στη διάθεση της οποίας τα νιάτα της Ελλάδας είχαν καταθέσει ολη της την πίστη και την αφοσίωση.

Τα κοσμογονικά γεγονότα που ζήσαμε το τελευταίο τέταρτο του 20ου αιώνα και που όλοι πιά γνωρίζουμε, άλλαξαν δραμαρικά την όψη του κόσμου, θεοί γκρεμίστηκαν. Είδωλα, δόγματα και συστήματα πολιτικά χρεοκόπησαν. Αξίες και αρχές ανατράπηκαν. Ολα ήρθαν τα πάνω-κάτω. Το σοσιαλιστικό όραμα που φλόγιζε και ξεσήκωνε για ενα και πάνω αιώνα εκατομμύρια σκέψεις και καρδιές στον πλανήτη ξεθώριασε κι αυτό μαζί με την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», αφήνοντας μια απέραντη πίκρα και απαγοήτευση στους αναρίθμητους οπαδούς και μαχητές του σε όλο τον κόσμο.

Από την αλλη μεριά, η «Νέα Τάξη» που κυριάρχησε στον πλανήτη, ανενόχλητη πιά, δε δίστασε (και όπως η αντιδραστική φασιστική δεξιά, ανέδειξε τους συνεργάτες και τους κιοτήδες του αγώνα σε αγωνιστές και κοινωνικό-οικονομικούς παράγοντες του τόπου), να αναδείξει σαν πρότυπες, υπέρτατες και μοναδικές αξίες τα κάθε λογής, οικονομικά, πολιτικά και στρατηγικά συμφέροντα της υπερατλαντικής Αμερικανικής δύναμης. Αντι για ενα κόσμο Ελευθερίας, Δημοκρατίας και Κοινωνικής Δικαιοσύνης, η φτώχεια, η πείνα, οι κοινωνικές ανισότητες και διακρίσεις είναι τα κύρια χαρακτηριστικά του κόσμου που ζούμε. Η καταπίεση, οι αυθερεσίες και ο αυταρχισμός. Ο φόβος, η βία και η ανασφάλεια καταδυναστεύουν τη ζωή των λαών του πλανήτη. Η ανθρωπότητα ζει μέσα στην αβεβαιότητα. Για να φτάσουμε μια δεκαετία πριν τον 21 αιώνα να ξαναζούμε τη φρίκη

των τρομοκρατικών πολέμων και τα δεινά που τους συνοδεύουν, εναντίον σειράς κρατών και λαών, με στόχο την εδραίωση της αμερικάνικης κυριαρχίας...

Αλήθεια που είναι ο κόσμος, ο Δίκαιος, ο Αδιάφθορος, ο Ελεύθερος, ο Δημοκρατικός και Ειρηνικός Κόσμος που οι σύμμαχοι και οι πολιτικοί μας υπόσχονταν οτι είχαν την ανάγκη μας; Γιατί και για ποιόν ακριβώς λόγο εξαπάτησαν για αλλη μια φορά τους λαούς του πλανήτη; Και γιατί φτάσαμε να μετατραπεί ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών σε παραμάγαζο της αμερικάνικης ηγεσίας;

Αδικαίωτη και πολυβασανισμένη λοιπόν, η γενιά της ΕΠΟΝ, λέει το μήνυμα. Και φυσικά το μήνυμα αυτό δεν απευθύνεται σε αυτήν. Στην ΕΠΟΝ έχει σταλεί προ πολλού. Κάποιοι το πήραν και κατάλαβαν. Κάποιοι όχι. Και λέω για κάποιους οτι δεν το κατάλαβαν γιατί πάνω στα χαλάσματα που συσσωρεύτηκαν τα δύσκολα «πέτρινα χρόνια» πολιτικά, ιδεολογικά, κοινωνικά, ηθικά θέματα βρήκαν πρόσφορο έδαφος και αναπτύχθηκαν πολλές και ποικίλες θεωρίες του τύπου «χαμένα πήγαν τα νιάτα μας», «Χαμένοι και οι αγώνες μας», ενώ κάποιοι ανιστόριτοι βιαστικοί έσπευσαν να προεξοφλήσουν «το τέλος των ιδεολογιών», της «ιστορίας» και της «αριστεράς». Το μήνυμα και το έργο της ΕΠΟΝ απευθύνεται προς τις νέες γενιές να αξιολογηθεί. Το δε περιεχόμενο του δεν λέει Ελεήστε τους Αδικαίωτους και προδομένους. Σε αντίθεση με τους πελαγωγμένους, «των χαμένων αγώνων» ή του «τέλους της ιστορίας της αριστεράς», οι πολλοί δεν μετανιώσαμε, και σταθερά πιστεύουμε οτι σωστά διαλέξαμε το δρόμο που ακολουθήσαμε.

Πιστεύαμε και πιστεύουμε πάντα, πως οι αγώνες της γενιάς μας και του λαού μας γενικότερα, παρά τα λάθη και τις αποτυχίες, συνέβαλαν θετικά στην πρόοδο της κοινωνίας μας και στη ζωή της ελληνικής Νεολαίας.

Οι ιδέες, τα οράματα, οι αξίες, τα ανθρώπινα και δημοκρατικά δικαιώματα, για τα οποία στρατευθήκαμε και αγωνιστήκαμε από τις γραμμές της ΕΠΟΝ, δεν ήταν λερωμένα πουκάμισα για να τα αλλάξουμε ή κάλπικα νομίσματα να τα πετάξουμε. Αντίθετα, δεν παύουν και σήμερα να διατηρούν την επικαιρότητά τους. Και η ζωή πιό δυνατή από τις οποιεσδήποτε μηδενιστικές θεωρίες και αντιλήψεις, επιβεβαιώνει καθημερινά την αναγκαιότητα της ανάπτυξης των λαϊκών αγώνων για την παρά πέρα πρόοδο και αλλαγή της κοινωνίας, για ένα καλύτερο κόσμο...

Τα μηνύματα του καιρού μας εφιστούσαν την προσοχή στη Νεές γενιές να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά. Να κρατήσουν και να μελετήσουν το περιεχόμενο και τις εμπειρίες της ΕΠΟΝ. Να τρυγήσουν τη δύναμη, τη σοφία και δυναμική που περιέχουν μέσα τους τα τραγούδια και τα συνθήματα. Χρήσιμη και αναγκαία για το δικό τους αγώνα. Τον αγώνα της συνέχειας. Για το τι θα κάνουν με τη σκυτάλη που παραλαμβάνουν. Με τις αξίες που δημιουργούν. Με το χρέος και τα δικαιώματα τους. Με το λόγω και προ πάντων με την ευθύνη τους. Τα διλήμματα υπάρχουν και οι στιγμές κοιλοπονούν...

Η ΕΠΟΝίτικη κληρονομιά συνώνυμη με ό,τι ποιο ωραίο γέννησε και ανάδειξε εκείνη η κοσμογονική περίοδος σε ήθος, λεβεντιά και ανιδιοτέλεια. Εθελοντική προσφορά, αγωνιστικότητα και αυτοθυσία, παραμένει πάντα ζωντανή στο Νού και τις Καρδιές των Ελλήνων. Μια αστείρευτη πηγή έμπνευσης και φρονηματισμού. Μια φωτεινή γραμμή που χρωμάτισε έντονα και ανεξίτηλα ολόκληρη εποχή. Και ταυτόχρονα άφησε βαθειά τα ίχνη στους οραματισμούς για τους κατοπινούς αγώνες της Νέας γενιάς.

Το πόσο είναι βαθειά και ανεξίτηλα χαραγμένη στη συνείδηση της Αντιστασιακής και των επόμενων γενεών το έργο και η προσφορά της ΕΠΟΝ και πόσο «επικίνδυνα» εξακολουθούν να είναι και σήμερα ακόμα τα συνθήματα και τα τραγούδια της ΕΠΟΝ, φαίνεται από τις επτά σφράγιστες δικλείδες ασφαλείας με τις οποίες τις έχουν εγκλωβίσει. Και τα έχουν περιβάλλει με τόσες δικλείδες ασφαλείας γιατί ξέρουν πως αν φτάσουν στα αυτιά των Νέων τα τραγούδια και τα συνθήματα αυτά της ΕΠΟΝ, θα τους δημιουργήσουν προβλήματα για την απόκρυψή τους. Και θα τους δημιουργήσουν γιατί με τα τραγούδια και τα συνθήματα αυτά πολέμησε και νίκησε η γενιά της ΕΠΟΝ.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που είχε πάρει η βία για να μην ακουστούν τα τραγούδια της Αντίστασης αποτελεί το γεγονός, οτι απ τις πολλές δεκάδες

τα τραγούδια της Αντίστασης, που με σαφήνεια διαλαλούσαν τους σκοπούς και το περιεχόμενο του Αντιστασιακού αγώνα. Τραγούδια που αντιλαλούσαν βουνά και κάμπους και ενημέρναν το λαό για την πορεία του αγώνα, δεν τραγουδήθηκε κανένα παρά το γεγονός, ότι το περιεχόμενό τους ήταν κατάμεστο από πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.

Τραγούδια που θέρμεναν το λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ στον καθημερινό αγώνα να αναμετρηθούν με τους κατακτητές, αλλά και με το χάρο. Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού το ποινικοποίησε όχι μόνο σαν γραφτό κείμενο αλλά και σαν φωνή. Αυτή ακριβώς η ποινικοποίηση του αντιστασιακού τραγουδιού, οδήγησε τον ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει : «Επνιξαν στο λαρίγγι μου τα ίδια μου τα τραγούδια» Ακόμα και το μουρμούρισμα ακρούσε ένα γερό χέρι ξύλο, αλλά και εξορία να ο χαφίης υπερέβαλε τον τόνο της φωνής σου.

Γιατί ποιος Νέο θα ακούσει το τραγούδι «Εμπρός ΕΠΟΝίτες αδέρφια και πάλι, πάμε και γοργά προβάλλει η Αυγή...» ή της «ΕΠΟΝ τα Παιδιά εμπρός με καρδιά, πέρα για πέρα σκορπίστε Λευτεριά...» Η ποιος μαθητής ή φοιτητής και σημερινός ακόμα, αν διαβάσει και αναλύσει γραμματολογικά το ιδρυτικό σύνθημα της ΕΠΟΝ ο «φασισμός δεν θα περάσει», δεν θα ανατρέξει ο Νούς του στην κατοχική περίοδο και δεν θα αναμνησθεί τους αγώνες και τις θυσίες που χρειάστηκαν όχι μόνο για να μην περάσει αλλά και να ηττηθεί ο φασισμός στην Ελλάδα; Ποιάνου Νέου ο Νούς δεν θα συγκλονιστεί και καρδιά δεν θα φτερώσει από το περιεχόμενο του συνθήματος: «Λευτεριά, Ζωή και Φως, Μόρφωση, Πολιτισμός» ήταν το δεύτερο σύνθημα, με το οποίο και για το οποίο αγωνίστηκε να υλοποιήσει η ΕΠΟΝ.

Αλήθεια ποιος νέος μαθητής ή φοιτητής δεν θα συσχετίσει τις ώρες των μεγάλων ξεσηκωμών του λαού και της Νεολαίας-τους Λαμπράκιδες, τους αγώνες του «114», του «Πολυτεχνείου» και όποιους άλλους δημοκρατικούς, κοινωνικούς και αντιδικτατορικούς αγώνες που να μην τους περιέχουν τα συνθήματα της ΕΠΟΝ;

Οι οργανωμένοι στο ΕΑΜ ΝΕΩΝ την προσπάθεια ίδρυσης της ΕΠΟΝ την ξέραμε στις 24 όμως του Φλεβάρη του 1943, αυτό που ήταν προσπάθεια έγινε πραγματικότητα. Εκείνη την μέρα η πόλη ήταν φιλική και η νύχτα θερμή σαν χάδι. Στο σπίτι του Νίκου Γιαγκογλου το βράδυ της ίδιας μέρας έγινε η πρώτη ΕΠΟΝίτικη σύσκεψη. Παρά το γεγονός ότι η συνάντηση αυτή είχε καθαρά ενημερωτικό χαρακτήρα, ο ενθουσιασμός ήταν τόσο μεγάλος που σχεδόν προς στιγμήν ξεχάσαμε την κατοχή. Με σύνθημα το μέλλον ανήκει στα Νιάτα, όλοι οι νέοι μια γροθιά, όρμησανε στους δρόμους της πόλης μεθυσμένοι από την είδηση ψάχνοντας μέσα στο πλήθος να εκδηλώσουμε την αγάπη για την Ελλάδα, τον Άνθρωπο, τον έρωτα για τη ζωή και την ελευθερία.

Αδιόρθωτοι, οραματιστές και μαχητές μιας «Καινούριας Ζωής» και στα «Πέρτινα Χρόνια» οι ΕΠΟΝίτες συνέχισαν με συνέπεια να δίνουν το αγωνιστικό παρόν μέσα απ τις πρωτοπορίες των νέων εθνικών και λαϊκών αγώνων, φέρνοντας μαζί τους τις πολίτιμες εμπειρίες και την αστείρευτη αγωνιστική διάθεση. Για αρκετά χρόνια εξακολουθήσουν να παίζουν έναν ουσιαστικό ρόλο στην ανασυγκρότηση του Νεολαϊστικού κινήματος στις μετ' εμφυλιοπολεμικές συνθήκες. Και σήμερα, πολλοί απ αυτούς άξιοι δημιουργοί, επιστήμονες, καλλιτέχνες, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, συγγραφείς, επαγγελματίες κλπ, με το έργο τους, προάγουν και τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου.

Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφοράς και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να είχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου. Για να μην γίνουν βίωμα το ΕΠΟΝίτικα συνθήματα και η προσφορά της ΕΠΟΝ για τις επόμενες γενιές, το μετά απελευθερωτικό κατεστημένο εξόντωση σχεδόν ολόκληρη τη γενιά της ΕΠΟΝ.

Κάθε προηγούμενη γενιά ανάλογα με τις συνθήκες που κάθε φορά επικρατούν, έχει καταθέσει τη δική της προσφορά. Σε καιρούς ειρήνης παραγωγή, ανάπτυξη και πολιτισμό.

Σε περιόδους αναταραχής και πολέμου, ηρωϊσμούς, θυσίες και αυτοθυσίες. Οι προηγούμενες γενιές που με στερήσεις, αγώνες, θυσίες και αίμα ξέπλυναν την ντροπή του 1897, και στη Ελλάδα της Μελόυνας πρόστεσαν και την Μακεδονία, την ήπειρο την Κρήτη και τη Θράκη ολοκληρώνοντας ετσι τους μακραίωνους πόθους των Ελλήνων. Οσο πύκνωναν τα σύνεφα του Β! παγκοσμίου πολέμου, οχι μόνο δεν έχαναν την ευκαιρία να κοιτάζουν ερευνητικά και με ανησυχία στα μάτια τη γενιά μας, αλλά και να πετάμε και ορισμένες μπηχτές, αφού γι αυτούς οι νέες γενιές το είχανε ρίξει στο «γλυκόπιτο» τη στιγμή που διαγράφονταν άμεσοι και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα. Και αναρωτιώνταν τι θα κάνουν οι Νέες γενιές και πως θα διαχειριστούν την εθνική κληρονομιά; Θα στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων, θα ανταποκρίνονταν στις προσαγές της εποχής και κυρίως θα σταθούν αντάξιοι των προγόνων; Θα παραδειγματιστούν άραγε απ τις πατρογονικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για Ο,τι μεγάλο, πολίτιμο και εθνο-υπαρξιακό έκαναν αυτοί; Θα τολμούσαν και αυτοί, αυτό που τόλμησαν οι προηγούμενες γενιές που ανάστησαν την Ελλάδα, την επέκτειναν και τη διαφύλαξαν ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατόρθωσαν με μύριους κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νεότερη Ελλάδα; Με δυό λόγια: θα τις υπερασπίζονταν ολες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν; Θα τα άφηναν στην τύχη;

Κάθε εποχή έχει τα δικά της προβλήματα να αντιμετωπίσει και οι προηγούμενες απ τη δική μας είχαν πολλά. Η δική μας όμως, είχε οχι απλώς περισσότερα, αλλά και συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα της διεξαγωγής του. Η γενιά του 40 δεν είχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21, ούτε τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές είχαν να αντιμετωπίσουν και να αναμετρηθούν με τα Σκούκας, τα αστάλινα θηρία-Τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα, που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδηρο στο δευτερόλεπτο. Ενα αλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που είχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ήταν οτι ο λαός επι τέσσερα χρόνια ζούσε κάτω απ ενα φρικτό και στιγνό δικτατορικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που είχε κατορθώσει να βυθίσει το λαό και ειδικά με την ΕΟΝ στο τέλμα. Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο είχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλά με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις είχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Όμως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει, κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλά και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας είχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ήταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιό δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας απ τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα πράγματα απ τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νού μου, είναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής.

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «έχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει πιό γρήγορα απ τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να είναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδοτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες οι οποίες που ούτε πουλιούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο κατακτιώνται.

Το 1942 με τον ερχομό και αρκετών κομμουνιστών-πατριωτών απ την ανατολική Μακεδονία, υπήρξε στην περιοχή μας ένας αγωνιστικός ενθουσιασμός, ένας

δημιουργικός οργανισμός που ανέβαινε σιγά σιγά και σταθερά με τη συστηματική οργανωτική και πολιτική δουλειά και το καθημερινό ανέβασμα του αγώνα. Όσοι είχαμε οργανωθεί στο ΕΑΜ Νέων παρακολουθούσαμε το Νεολαϊστικό ξεσηκωμό και την αδημονία να δράσει, παρά τις κατησυχαστικές διαβεβαιώσεις ότι τα πράγματα θα επανέλθουν στον παλιό τους ρυθμό. Και όταν στις 23-2-1943 ιδρύθηκε η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), οι Νέοι όχι μόνο ένιωσαν ανακούφιση αλλά και εντάχθηκαν εθελοντικά στις γραμμές της. Απόδειξη οι ηρωϊκοί αγώνες και θυσίες-χίλιάδες είναι οι νεκροί της ΕΠΟΝ-για τη λευτεριά και την εθνική ανεξαρτησία της πατρίδας. Η εποχή της ΕΠΟΝ είναι η εποχή που η ιστορία γράφεται με το τουφέκι και το τραγούδι «...η αγάπη θέλει φίλημα και ο πόλεμος τραγουδία, στην κεφαλί λουλούδια και φλόγα στην καρδιά».

Η ιστορική προσφορά της ΕΠΟΝ-για να παραφράσω τα λόγια του Ποιητή «...δε μετρείται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετρίε και το αίμα...». Και η ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη όσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικόαπελευθερωτικό αγώνα. Πολιτικό και ένοπλο. Γιατί, πέρα απ τις μάχες και διαδηλώσεις, πέρα απ το αίμα και τις θυσίες, πέρα απ το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμα ήταν η κοινωνικοποίηση της Νεολαίας! Είναι οι βαθιές αλλαγές που δρομολογήθηκαν στα χρόνια της ΕΠΟΝ, και που εκφράστηκαν στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράση της Νεολαίας. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν στο γκέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταλήψεων και το βασικότερο, έπρεπε προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της η Νεολαία, να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που την συνέδεε με την ΕΟΝ, την «Εθνική Οργάνωση Νέων». Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ήταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ήταν απ τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του ότι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαϊστικές οργανώσεις και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαϊστικές οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Ενιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες απ όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δωδεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γενήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας απ την απαγοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την είχε φλομώσει, το κατηχητικό ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες. Με πρώτο σύνθημα: « Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊστικές οργανώσεις το δεύτερο κεντρικό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σποπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει.

Η κατοχική περίοδο ήταν η εποχή που οι Έλληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλά και με ανοικτά τα μάτια. Και ήταν όνειρα για τον Άνθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ήταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωναν ένα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ένα ήθος και μία στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ήταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος.

Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συνευθύνης για οσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να εισαι Άνθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σάν Έλογο Όν. Αυτή ακριβώς η προασπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα του νέου ήθους είναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Ο χρόνος της ιστορίας και ο χρόνος της μνήμης λείει, πως είχαμε κάθε δικαίωμα στη ζωή. Το δικαίωμα που το έχουν όλοι. Θα έλεγα και λίγο παραπάνω γιατί ήμασταν παιδιά. Παρ' ότι όμως παιδιά εναντίον μας είχαν συμμαχίσει και συμπαραταχθεί όλοι οι εθνοϊσμοί καταδότες: ο χωροφύλακας, ο στρατοδίκης. Ο γυμνασιάρχης και το Ιερό ευαγγέλιο μπροστά στο ειδώλιο που απειλούσε την «αλήθεια, και μόνο την αλήθεια». Παρ' ότι όμως παιδιά κάθε πρωί «στο συνήθη τόπο των εκτελέσεων» σκότωναν παιδιά! Οι μνήμες απαιτούν το σεβασμό τους.

Μέσα σε ένα κλίμα πατριωτικής έξαρσης, αγωνιστικότητας και ενθουσιασμού σαρώνονται οι «διαχωριστικές γραμμές» στις σχέσεις αγοριών και κοριτσιών (χωριστά σχολεία για αγόρια και κορίτσα, χωριστά στη διασκέδαση, χωριστά παντού), έπεσαν τα τείχη της κοινωνικής απομόνωσης και του διαχωρισμού σε πλούσιους και φτωχούς, σε σπουδαστές-μαθητές, εργάτες και αγροτόπαιδα. Δημιουργήθηκαν νέοι δεσμοί, όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Οι Νέοι οργανωμένοι στην ΕΠΟΝ, ξεπερνούν το φράγμα των κοινωνικών προκαταλήψεων και περιορισμών της εποχής. Με την εθελοντική συμμετοχή και την πολιτιστική δουλειά πέφτουν ένα, ένα τα Ταμπού και τα κλεισιέ, μέσα στα οποία ήταν εγκλωβισμένη η Νεολαία. Οι αλλαγές αυτές ήταν πρωτόγνωρες. Η κοινωνικοποίηση και η πολιτικοποίηση της Νεολαίας σε εκείνες τις συνθήκες, υπήρξε ένα γεγονός εξαιρετικής εθνικής σημασίας.

Οι ΕΠΟΝίτες, ευαίσθητοι δέκτες των μηνυμάτων των καιρών, όπως ήταν φυσικό, δεν αποστρατεύτηκαν, δεν παροπλίστηκαν και κυρίως δεν πήραν το δρόμο για τα σπίτια τους, μετά τη λήψη του εμφυλίου! Αδιόρθωτοι, ονειροπόλοι και οραματιστές μαχητές μιας «καινούριας Ζωής», συνέχισαν με συνέπεια να δίνουν το αγωνιστικό παρών μέσα στις πρωτοπορίες των νέων εθνικών και λαϊκών αγώνων. Των αγώνων της δεκαετίας του 1960, τους Λαμπράκιδες, με το 114, τη Νομική και το πολυτεχνείο, φέρνοντας μαζί τους πολύτιμες εμπειρίες και μια αστείρευτη αγωνιστική διάθεση.

Μια άλλη πλευρά της ΕΠΟΝίτικης προσφοράς που αξίζει να υπογραμιστεί, είναι εκείνη της προσωπικότητας, που με βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ : Λευτεριά Ζωή και Φώς, Μορφωση Πολιτισμός, διαμόρφωσε την προσωπικότητα του ΕΠΟΝίτη. Η ΕΠΟΝίτικη προσωπικότητα αποτελούσε ένα πρότυπο ευθύνης, αισιοδοξίας, έμπνευσης, δημιουργικής σκέψης και πρωτοβουλίας. Και σήμερα πολλοί απ' αυτούς, άξιοι δημιουργοί: επιστήμονες και καλλιτέχνες, πολιτικοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες κλπ. Άνθρωποι που διακρίθηκαν με την αξία τους-σε συνθήκες φοβερές-με την παρουσία και το έργο τους, εξακολουθούν να προάγουν και να τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου μας, Τιμούν την ΕΠΟΝ. Να ήταν άραγε όλα αυτά τυχαία; Παρόμοια φαινόμενα, δεν μπορούν να ερμηνευτούν, έτσι απλά, με την επίκληση του τυχαίου!

Η ιστορία της ΕΠΟΝ, δεν τελείωσε στις 27 Δεκέμβρη με τη ψήφιση του Ν, 509 η κυβέρνηση Σοφούλη, που διέλυσε όλες τις αριστερες οργανώσεις: ΕΑΜ-ΚΚΕ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ κλπ. Και δεν τελείωσε γιατί παρόμοια οργάνωση σε μαζικότητα και δράση, ιδίως στις πόλεις, δεν υπήρξε σε καμιά κατεχόμενη χώρα της Ευρώπης. Εξακόσιες χιλιάδες Νέοι όρθωσαν το αναστημά τους ενάντια στο φασιστό και τριάντα δύο χιλιάδες ΕΠΟΝίτες μαχητές πολέμησαν απ' τις γραμμές του μονίμου και του εφεδρικού ΕΛΑΣ, απ' τους οποίους οι 1,330 έπεσαν στη μάχη. Το ίδιο και η ιστορία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν τελείωσε ακόμη. Οι ιστορικοί καλούνται να μελετήσουν αυτό το φαινόμενο και οι ΕΠΟΝίτες και ΕΛΑΣίτες να δώσουν τη δική τους απάντηση.

Το ποιο δύσκολο πράγμα, είναι να χτίσεις μια γέφυρα ανάμεσα στην παλιά και την καινούρια ζωή. Και το ακόμα πιο βαρύ και δύσκολο, είναι να βρείς εκείνες τις κατάλληλες πέτρες-λέξεις με τις οποίες πρέπει να περιγράψεις τις πράξεις και τα έργα όλων εκείνων των Ανθρώπων, που πριν από μισό και πλέον αιώνα αποφάσισαν να κάνουν το υπέρτατο χρέος προς την πατρίδα. Δύσκολο αλλά και όμορφο, γιατί σου δίνεται η ευκαιρία, γράφοντας να επαναφέρεις νοερά στη μνήμη σου, τους συναγωνιστές, τους συμπολεμιστές και τους συγκρατούμενους στα διάφορα κολαστήρια. Ολους εκείνους τους Ανθρώπους, που πρόσφεραν θυσία τα Νιάτα τους και τη ζωή τους στο βωμό της λευτεριάς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τους Ανθρώπους, που από νικητές στον αλβανικό πόλεμο βρέθηκαν υπο γερμανική, ιταλική και βουλγαρική μαύρη και ασήκωτη κατοχική σκλαβιά, συνέβαλαν στην απελευθέρωση της χώρας και βίωσαν την εγκάλειψη απ την προπολεμική «ηγεσία».

Τους Ανθρώπους που μετά από έξη μήνες ξαναβρέθηκαν μπροστά στο προαιώνιο δίλημμα: υποταγή στον ισχυρότερο ή αγώνας για την απελευθέρωση της χώρας. Το δίλημμα αυτό μπήκε για άλλη μια φορά επιτακτικά στον ελληνικό λαό. Τη φορά αυτή το δίλημμα ήταν πιο τραγικό. Η απάντηση είναι γνωστή και σταθερή. Η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία. Ο λαός μας δεν θα χάριζε το Έπος του 40 στο φασισμό. Όσοι ξεκίνησαν για τον υπερ πάντων αγώνα, είχαν σαφή επίγνωση πως ο θάνατος θα τους συντροφεύει. Και ανάμεσα σε αυτούς οι ΕΠΟΝίτες τα Νιάτα. Η ελπίδα της Ελλάδας.

Ο αγώνας του λαού μας συνεχίζεται με αμείωτο πάθος και ορμή κατά της ναζιστικής Γερμανίας. Με την ίδρυση στις 27/9/41, του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου το θρυλικό (ΕΑΜ) και όλων των άλλων Αντιστασιακών οργανώσεων ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ, ΠΕΑΝ και διάφορων άλλων ομαδικών και μεμονωμένων ατόμων ακόμα έγινε ξέχυλο και ατίθασο ποτάμι. Έτσι το Έπος του 40, δένεται άρηκτα με την εμποιοία της Εθνικής Αντίστασης και η Αντίσταση με την Ελλάδα.

Η απόφαση του λαού να αναμετρηθεί και με τον άξονα γίνεται παράδειγμα προς μίμηση. Αναγνωρίζεται και εξυμνείται από εχθρούς και φίλους. Είναι αγώνας που γίνεται από απλούς Ανθρώπους- αγωνιστές της καθημερινής ζωής. Από Ανθρώπους που βάζουν πάνω απ όλες τις αξίες την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Την ανθρώπινη αξιοπρέπεια που δεν μπορείς να την έχεις χωρίς ελεύθερη την πατρίδα και κυρίως χωρίς την ελευθερία του διπλανού σου. Έτσι ο αγώνας από προσωπικός γίνεται εθνικός και από εθνικός, γίνεται αγώνας για τον συνάνθρωπο. Γίνεται οικουμενικός και αυτήν ακριβώς την οικουμενικότητα του αγώνα τόσο το 21 με το στόμα του Ρήγα και του 1940, όσο και την Αντίστασης του 1941-45, είναι που η οικουμένη θαύμασε, αναγνώρισε και απέννημε περγαμηνές.

Στη διάρκεια αυτού του αιώνα που διανύουμε και που, σε μία περίπου 10ετία, θα παραχωρήσει τη θέση του στον επόμενο, η Ανθρωπότητα βίωσε τη φρίκη εκατοντάδων τοπικών ανά τον κόσμο πολέμων, με αποκορύφωμα τους δύο παγκοσμίους πολέμους. Του πρώτου, που άρχισε τον Αυγούστο του 1914, και τελείωσε το Νοέμβριο του 1918, και του δεύτερου που κηρύχθηκε την 1η Σεπτεμβρίου του 1939 και συνεχίστηκε μέχρι τις 5/8/1945 στην Ευρώπη και τελείωσε στις 12/9/45 όταν υπογράφηκε η ανακωχή με την Ιαπωνία. Υπολογίζεται ότι οι νεκροί αν δεν ξεπερνούν πλησιάζουν τα διακόσια εκατομμύρια και ανυπολόγιστες οι υλικές καταστροφές.

Και οι δύο αυτοί πόλεμοι υπήρξαν καταστροφικοί. Όμως ο δεύτερος, που πήρε πλανητική έκταση, είχε πολύ μεγαλύτερη χρονική διάρκεια και κατά τη διεξαγωγή του χρησιμοποιήθηκαν τα πιο τρομερά-φονικά όπλα. Υπήρξε ασύγκριτα πιο σκληρός, πιο απάνθρωπος και πιο πολυαίμακτος. Ο πόλεμος αυτός εκτός όλων των άλλων φοβερών συνεπειών, δεν είχε μετώπισθεν.

Για πρώτη φορά στην ιστορία των πολέμων, λόγω της εκτεταμένης χρήσης της αεροπορίας και τους μεγάλους βελενικούς όπλων και λίγο πριν απ την λήξη του με τη χρήση απ τους αμερικανούς της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, ο άμαχος πληθυσμός δεν είχε διασφαλισμένα μετώπισθεν. Γονάτισε στην κυριολεξία την Ανθρωπότητα. Ένας πόλεμος με ασύλληπτες Ανθρωποθυσίες και καταστροφές σε υλικό

και πνευματικό πλούτο. Ένας πόλεμος πρωτόγνωρος και ασύγκριτος σε μέσα και δύναμη πυρός. Πολιτισμοί αιώνων καταστρέφονται και λεηλατούνται. Οι καταστροφές που προκλήθηκαν κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής του, είναι πέρα από κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της ανθρώπινης συμφοράς, αρκεί να αναφερθεί ότι η Ελλάδα είναι η χώρα που σε αναλογία με τον πληθυσμό είχε 12-14% σε νεκρούς και η Σοβιετική Ένωση, που δέχθηκε το κύριο βάρος αυτού του πολέμου και υπήρξε ο μεγάλος αιματοδότης του, θρήνησε 20,000,000 νεκρούς. Η Γιουγκοσλαβία 8,000,000 και εμείς 600,000. Εκείνο που κάνει εντύπωση είναι το γεγονός ότι οι μεγάλοι πρωταγωνιστές και στους δύο αυτούς πολέμους ήταν σχεδόν τα ίδια κράτη, που είχαν χωριστεί σε δύο πανίσχυρα αλληλοσυγκρουόμενα στρατόπεδα. Και ενώ οι Ευρωπαϊκοί και Βαλκανικοί λαοί έβαλαν το αίμα, οι Αμερικανοί ήταν αυτοί που εισέπραξαν την αξία και αυτού του παγκοσμίου πολέμου, όπως και του πρώτου. Οι Αμερικάνοι, εκτός του ότι εισέπραξαν την αξία των δύο παγκοσμίων πολέμων, κατά τη διάρκειά τους έχτιζαν παράλληλα και της δομής της μελλοντικής αυτοκρατορίας τους. Είναι αυτοί που αναλογικά έβαλαν το λιγότερο αίμα. Και το βασικότερο ενώ οι Ευρωπαϊκές και οι Βαλκανικές χώρες, εκτός απ το αίμα έπαθαν και τεράστιες υλικές καταστροφές, στην ίδια την Αμερική, εκτός του ότι δεν είχε ούτε ένα θύμα στα μετώπισθεν, δεν έσπασε ότι ένα κεραμμύδι. Όσο για την Αγγλία, ενώ σήκωσε τεράστιο βάρος βγήκε χαμένη. Το ίδιο και η Γαλλία. Και η Αγγλία και η Γαλλία, με τη λήξη του πολέμου εκτός του ότι έχασαν τις αποικίες, το σχέδιο Μάρσαλ ήταν αυτό που τους έδωσε την χαριστική βολή αλλοτριώνοντας μέσω της εξαγοράς τους ιδεολογικούς κλπ κρατικούς μηχανισμούς. Τις αποικίες όλων των Ευρωπαϊκών χωρών τις απορρόφησε μετάπολεμικά η Αμερική.

Οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, σε σχέση με αυτές που βρίσκονται στην ενδοχώρα του πλανήτη, έχουν τεράστια πλεονεκτήματα. Τα πλεονεκτήματα αυτά είναι τεράστια τόσο σε καιρό ειρήνης αλλο τόσο και στον πόλεμο. Οι λαοί της ενδοχώρας την μεγαλύτερη ταχύτητα που μπορούσαν να έχουν στη διάθεση τους σε περίοδο ειρήνης, αλλά και τον πόλεμο, είναι η ταχύτητα του αλόγου. Όσο για τις μεταφορές το καθορισμένο βάρος του μπορεί να συκώσει το άλογο. Το ίδιο ισχύει για την απόσταση, την διακίνηση της πληροφορίας και των ιδεών. Είναι τόση οση μπορεί να διανήσει το άλογο. Τα όρια του αλογού είναι περιορισμένα ως προς το χρόνο, την απόσταση και το βάρος μα και η διάρκεια της ζωής του. Αντίθετα οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, εκτός απ το άλογο για την ενδοχώρα, έχουν για την ειρήνη τα παντός είδους πλεούμενα που χρησιμοποιούν-ούσαν το κουτί, τον αέρα και αργότερα τον ατμό, το πετρέλαιο και την ατομική ενέργεια σήμερα για τον πόλεμο και τον Ναυτικό στόλο.

Τα πλεούμενα ανεξάρτητα μεγέθους εκτός του ότι είναι ταχυκίνητα, βρίσκονται σε συνεχή κίνηση. Μεταφέρουν μεγάλα φορτία προϊόντων, πρώτων υλών και ανθρώπων σε μεγάλες αποστάσεις και πληροφορίες σε καιρό ειρήνης. Στον πόλεμο τα όποια πλοία μεταφέρουν στρατιώτες, αιχμαλώτους, προμήθειες και λείες, μαζέβουν και μεταφέρουν εύκολα ασφαλέστερα και γρήγορα πληροφορίες για τις κινήσεις τους αντιπάλου και συμμετέχουν στις πολεμικές επιχειρήσεις. Το γεγονός αυτό έδωσε τις δυνατότητες στις χώρες αυτές να κυριαρχήσουν σε μεγάλες εκτάσεις του πλανήτη. Μια απ τις πρώτες χώρες που εκμεταλλεύτηκε και χρησιμοποίησε πολύπλευρα τα πλεονεκτήματα της θάλασσας ήταν η Ελλάδα: Αργοναυτική και την Αλεξανδρινή Εκστρατεία κλπ. Αργότερα τη θέση της Ελλάδας την πήρε η Ισπανία, η Πορτογαλία κλπ και σε συνέχεια η Αγγλία και στον 20ο αιώνα η Αμερική.

Από τότε που οι Ηπειροι άρχισαν να επικοινωνούν και να αλληλοεπιρεάζονται κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά, πριν από τέσσερους περίπου αιώνες, η Ευρασία ήταν το κέντρο της παγκόσμιας δύναμης. Με διαφορετικούς τρόπους και σε διαφορετικούς χρόνους οι λαοί που κατοικούσαν στην Ευρασία-και κυρίως οι λαοί της δυτικό- ευρωπαϊκής περιφέρειάς της-εισέβαλαν σε όλες σχεδόν τις άλλες περιοχές του κόσμου και κυριάρχησαν σε αυτές. Αρκετά απ τα κράτη αυτά της δυτικής κυρίως Ευρώπης

(Ποτρογαλία, Ισπανία, Αγγλία, Γαλλία κλπ) έγιναν οι πρώτες μεγάλες δυνάμεις στον κόσμο, γεγονός που τις κατέστησε όχι μόνο προνομιούχες αυτής της ειδικής θέσης, αλλά και ρυθμιστές για το μέλλον των υπολοίπων λαών και χωρών.

Τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα, συντελέστηκε μια τεκτονική μετατόπιση στις παγκόσμιες υποθέσεις. Για πρώτη φορά, μια μη ευρασιατική χώρα-δύναμη αναδείχθηκε ως ο βασικός επιδιαιτητής και επικυρίαρχος στον ευρασιατικό συσχετισμό δυνάμεων, αλλά επίσης και ως η μεγαλύτερη παγκόσμια δύναμη. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης ήταν το τελευταίο βήμα στην ταχεία άνοδο της Αμερικής, σαν την μόνη σήμερα δύναμη. Η πτώση του «υπαρκτού» σοσιαλισμού δεν είχε επιπτώσεις μόνο στους λαούς της Ευρώπης, αλλά και τις ηγεσίες των ευρωπαϊκών χωρών, που δέχθηκαν την άλωση μέσω του σχεδίου Μάρσαλ της εθνικής τους ανεξαρτησίας, και σε συνέχεια δέχθηκαν να την εκποιήσουν στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου, των όποιων κατακτήσεων του υλικού και πνευματικού πλούτου και κυρίως στο χώρο της ηγεμονίας με αποτέλεσμα στο εξής η Ευρώπη, κάθε μέρα που περνούσε να γίνεται όλο και περισσότερο το αντικείμενο παρά το υποκείμενο της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής που να έχει παγκόσμια ισχύ.

Η Αμερική, που στην πορεία αυτού του αιώνα, από μιά χώρα σχετικά απομονωμένη στο δυτικό ημισφαίριο, μετατράπηκε σε δύναμη παγκόσμιας εμβέλειας και ελέγχου χωρίς προηγούμενο. Η χώρα που ξεκίνησε τον Α! παγκόσμιο πόλεμο με σκοπό και στόχο να αναλάβει την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία. Ο Ισπανο-αμερικανικός πόλεμος, το 1898, ήταν ο πρώτος υπερπόντιος κατακτητικός πόλεμος της Αμερικής. Η νίκη αυτή έσπρωξε την αμερικάνικη δύναμη μακριά στον Ειρηνικό ωκεανό, πέρα από τη Χαβάη μέχρι τις Φιλιππίνες. Στο τέλος του 19ου αιώνα, οι Αμερικανοί ειδικοί της στρατηγικής ασχολούνταν ήδη με την ανάπτυξη δογμάτων για Ναυτική ηγεμονία στους δύο ωκεανούς και το αμερικανικό Ναυτικό, είχε αρχίσει να αμφισβητεί την έννοια ότι η Βρετανία «κυριαρχεί στα κύματα». Η κατασκευή της διώρυγας του Παναμά, η οποία διευκόλυνε τη ναυτική κυριαρχία τόσο στον Ατλαντικό όσο και στον Ειρηνικό ωκεανό, ενίσχισε πια πέρα τις φιλοδοξίες και τις αξιώσεις της Αμερικής, να κατέχει ειδική θέση ως ο μοναδικός φύλακας της ασφάλειας του δυτικού ημισφαιρίου. Αξιώσεις τις οποίες είχε διακηρύξει προηγουμένως το δόγμα Μονρόε, και στη συνέχεια δικαιολογούσε η Αμερική, επικαλούμενη το δόγμα της συνεχούς εδαφικής επέκτασης των Ηνωμένων Πολιτειών ως το «εθνικό πεπρωμένο της»!!!

Ενα πεπρωμένο που κατά την άποψη του Μπαρμπά Σάμ, θα είχε ο τελικός στόχος της αμερικάνικης πολιτικής ότι θα έπρεπε να είναι «αγαθός...» και «ρομαντικός...»: Να διαμορφώσει μια πραγματικά συνεργαζόμενη παγκόσμια κοινότητα (πάντα βέβαια υπο την δική τους αιγίδα και επίβλεψη), σύμφωνα με τις μακροπρόθεσμες (ποιές) τάσεις και τα θεμελιακά συμφέροντα της ανθρωπότητας (ποιά άραγε;). Ωστόσο κατά τον κύριο Μπρζεζίνσκι «στο ενδιάμεσο στάδιο, είναι επικρατική ανάγκη να μην εμφανιστεί καμιά διεκδικήτρια ευρασιατική δύναμη, ικανή να κυριαρχήσει στην Ευρασία και κατά συνέπεια να αμφισβητήσει την αμερικάνικη», παγκόσμια επικυριαρχία της.

Η ταχεία εκβιομηχάνιση της οικονομίας της χώρας, παρείχε τη βάση για τις διευρυνόμενες Γεωπολιτικές φιλοδοξίες της Αμερικής. Ο Α! παγκόσμιος πόλεμος αποτέλεσε την πρώτη ευκαιρία για τη μαζική εισβολή της αμερικανικής στρατιωτικής δύναμης στην Ευρώπη. Ενας πόλεμος που σχεδιάστηκε απ την αμερικανική διπλωματία, για να διεσπύσει στην Ευρωπαϊκή γεωπολιτική ο αμερικάνικος ιδεαλισμός με τον οποίο ενδυνάμωσε τη στρατιωτική οικονομική και διπλωματική ισχύς της Αμερικής και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία.

Μετά την πτώση του «υπαρκτού» πολλοί είχαν σπεύσει να εγκωμιάσουν τον οικουμενικό χαρακτήρα της παγκοσμιοποίησης. Όμως, η οικουμενικότητα θα ήταν υπερβολικά «αγγελική» συνέπεια του καπιταλισμού για να είναι αληθινή. Αντί οικουμενικότητας, η παγκόσμια κοινή γνώμη διαπιστώνει σε όλο της το μεγαλείο τη σαθρότητα της αυθάραιτα και αυτάρεσκα αυτό ανακηρυγμένης «απαράκαμπτης και μη αναστρέψιμης» σύγχρονης

παγκοσμιοποίησης, όπως και της αντίστοιχης μοναδικής και αποκλειστικής πνευματικής ομοιομορφίας.

Βέβαια, το πρόβλημα της οικουμενικότητας δεν είναι φιλοσοφικό, αλλά πρακτικό : συνδιαλέγεται με την ιστορία και τις μακρόχρονες τάσεις και τον τρόπο λειτουργίας του καπιταλισμού. Το θέμα είναι η τρέχουσα παγκόσμια «κοινωνική ατιμία» που διαπράττει το σύστημα ιδιοκτησίας και η προσπάθεια ανασκευής της ιδεολογικής κάλυψής της με την αναφορά στην παγκοσμιοποίηση και την ιστορία.

Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραμένει οργανικά και λειτουργικά ασυμβίβαστο με την οικουμενικότητα-παγκοσμιότητα. Στόχος της κεφαλαιοκρατικής παγκοσμιοποίησης η συγκέντρωση του παγκόσμιου πλούτου, ενώ της οικουμενικότητας η κοινωνική παγκόσμια δικαιοσύνη. Χωρίς κοινωνική παγκόσμια δικαιοσύνη, η συγκέντρωση πλούτου βασίζεται κατά κύριο λόγο στη λεηλασία των μικροϊδιοκτητών και καταλήγει αντικοινωνική ουτοπία :

Χωρίς εργασία δεν είναι δυνατή η παραγωγή νέου πλούτου πολύ περισσότερο η συσσώρευση πλούτου, ούτε η ανθρωπότητα ενοποιείται. Τη στιγμή που η ανθρωπότητα βρίσκεται ήδη στην αναζήτηση και επεξεργασία κάποιου εναλλακτικού οράματος οικουμενικότητας, το σύστημα ιδιοκτησίας για να επιβιώσει, λες και δεν αρκούσαν οι ασύλληπτες μέχρι σήμερα καταστροφές που προκάλεσε στην ανθρωπότητα καταφεύγει σε μια νέα υπο την αιγίδα των ΗΠΑ παγκοσμιοποίηση.

Η εμπειρία του 20ου αιώνα και ειδικά τη δεκαετία που διανύουμε με προεξάρχον σκοπό την παγκοσμιοποίηση αποκάλυψε ότι η «άγρια» συγκέντρωση πλούτου βασίζεται σε «μεταβιβάσεις» και όχι σε παραγωγικότητα παρά την ανάπτυξη και την τελειοποίηση των μέσων παραγωγής και επικοινωνίας. Το γεγονός αυτό οξύνει την παγκόσμια αδικία και ανισότητα σε βαθμό που το σύστημα ιδιοκτησίας οδηγείται σε αδιέξοδο.

Βέβαια, πάντα το σύστημα ιδιοκτησία είχε κύριο μέλημά του τους εξοπλισμούς. Σήμερα πολύ περισσότερο, αναζητείται διέξοδος όχι στην οικονομία και την παρά πέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, αλλά στις στρατιωτικές δαπάνες και τους εξοπλισμούς: πόλεμος των άστρων κλπ. Οι τελετουργικές σπονδές στην ελευθερία του ατόμου και των αγορών δεν αρκούν, αν δεν αποδείξουν στην πράξη αυξημένη παραγωγική ικανότητα σε παγκόσμια κλίμακα.

Αντί για αυτό, το σημερινό παγκόσμιο σύστημα και πριν ακόμα απ τη διαμόρφωση της υπό αμερικανικής επικυριαρχίας παγκοσμιοποίησης καταγράφει συνεχείς διαδοχικές αποτυχίες και πτώση, που περιορίζουν όσο τότε άλλοτε την παραγωγική ανικανότητα. Δεν μπορεί να υπάρξει παγκοσμιότητα, πολύ περισσότερο οικουμενικότητα, χωρίς ουσιαστική προοπτική για ισότητα. Η σημερινή όξυνση της παγκόσμιας ανισότητας, αντί να πλησιάζει τον κόσμο προς την παγκοσμιοποίηση, στην ουσία τον απομακρύνει απ αυτήν. Το κεφάλαιο αποδεικνύεται ανεξέλεγκτα καταστροφικό. Είναι τόση η δίψα και η βιασύνη για την αρπαγή του παγκόσμιου πλούτου, που ενώ καταστρέφει τις υπάρχουσες δικές του δομές και καθιερωμένες κοινωνικές σχέσεις, αποδεικνύεται ανίκανο να διαμορφώσει νέες που να εγγυόνται κάποια διάρκεια.

Οι ΗΠΑ που ηγούνται αδυνατούν να διασφαλίσουν το περιεχόμενο της παγκόσμιας οικονομικής ηγεμονίας, με συνέπεια το σημερινό παγκόσμιο σύστημα να διολισθαίνει κάθε μέρα προς την ακυβερνησία. Η Αμερική σήμερα προβάλλει και χρησιμοποιεί την απέραντη στρατιωτικής ισχύ, σαν το μοναδική μέθοδο και μέσο προκειμένου να επιβεβαιώνει τη συνολική υπεροχή της. Με τον τρόπο αυτό αντί να υπερβαίνει τη σύγχρονη ακυβερνησία του κόσμου την επιδεινώνει και ο νέος милитаризм την επιδεινώνει ακόμη περισσότερο.

Όταν στις 5 Μαρτίου του 1946 ο Τσιωρτσιλ στην ομιλία του στο Κολέγιο Westminster μπροστά σε ένα ακαδημαϊκό ακροατήριο, αφού ανέφερε ότι όλες οι ξακουστές πόλεις της Ευρώπης απ το «Στετίνο και τη Βαλτική μέχρι την Τερίεστη στην Αδριατική, εκτός απ την Αθήνα, ενα Σιδηρούν παραπέτασμα έχει υψωθεί και διασχίζει την ευρωπαϊκή ήπειρο». Στη ομιλία του αυτή διατύπωσε τον Όρο» «σιδηρούν παραπέτασμα», έναν όρο που έφερε αντιμέτωπες την ανατολική και την δυτική όχθη της Ευρώπης. Έναν όρο με τον οποίο

κηρύσσει το εναρκτήριο σάλπισμα για την αντί κομμουνιστική σταυροφορία και την έναρξη του ψυχρού πολέμου. Εναν όρου που στο εξή θα χαρακτηρίζει τους εξωτερικούς χειρισμούς των ΗΠΑ και του Μακάρθι στο εσωτερικό των ΗΠΑ.

Και στο λόγω του αυτό ο Τσιώρτιλ, δεν μπόρεσε να υπέρ πηδήσει τη δικιά του Σκιά, να υπερβεί δηλαδή τους υποκειμενικούς εκείνους παράγοντες που υπαγορεύουν την επιχειρηματολογία και το στοχασμό του. Σαν γνήσιο τέκνο της εποχής του και «πατέρας της νίκης», παραβλέποντας το κυρίαρχο στοιχείο ότι για την υλοποίηση αυτού του στοχασμού θα έπρεπε να νεκραναστήσει τη φασιστική Γερμανία, την Ιαπωνία και τις χώρες του άξονα και απ τον κύριο εχθρό να τις δεχθεί ισότιμο σύμμαχο, δεν απέφυγε να αναφερθεί στο λόγω του όπως πίστευε, υπερβατική εκείνη ανωτερότητα, με την οποία είναι «προικισμένο» αποκλειστικά το γένος των Αγγλοσαξόνων.

Ενα στοιχείο υποκειμενισμού, που πρώτος θα επισημάνει λίγες μέρες αργότερα (στις 14 Μαρτίου 1946), απ τις σελίδες της «Πράβντα» ο τέως σύμμαχος του Τσώρτσιλ Ι.Β. Στάλιν: Ο χίτλερ ξεκίνησε τον πόλεμο, διακηρύσσοντας τη φυλετική κοσμοθεωρία, σύμφωνα με την οποία, μόνο οι γερμανόγλωσσοι αντιπροσωπεύουν ενα καθ όλα επίλεκτο έθνος. «Ο κ Τσώρτσιλ και οι σύμμαχοί του στις ΗΠΑ έχουν καταλήξει πιά στο συμπέρασμα ότι οι Αγγλοσάξωνες, ως η μοναδική ανώτερη φυλή, πρέπει να κατευθύνουν τις τύχες απ όλα τα υπόλοιπα Έθνη της εμφυλίου...»

Όπως ο Νόμος του κέδρους προκειμένου να γίνει η συσσώρευση πλούτου οδήγησε στον καπιταλισμό του Λεσέ Φέρ του 19ου αιώνα στο Νόμο της συγκέντρωσης και γέννησε τον Μαρξισμό, έτσι και ο Νόμος της συγκέντρωσης οδήγησε στο Νόμο της χωρίς όρια συγκεντρωποίησης στη δεκαετία που διανύουμε. Το γεγονός αυτό μπορεί να προκαλέσει μια διεθνή αμφισβήτηση στην ίδια την έννοια της ελεύθερης αγοράς.

Σε διεθνές επίπεδο παρατηρείται μια πολιτική αλλαγή, μέσα στην οποία εγγράφεται η μετάβαση απ την κοινωνική διαχείριση της φτώχειας προς μια ποινική διαχείριση της μέσω των αστυνομικών μηχανισμών και των σωφρονιστικών θεσμών. Περνάμε τουλάχιστον στη Ευρώπη που υπήρχε-και στη χώρα μας εστω και υποτυπώδη-κείνσιανό κράτος, του οποίου η αποστολή προσδιοριζόταν απ την διασφάλιση της κοινωνικής αλληλεγγύης, την μερική εστω άμβυνση των αρνητικών επιπτώσεων του τρόπου λειτουργίας της αγοράς, την κατά το δυνατόν μείωση των ανισοτήτων, τη διασφάλιση εστω εν μέρει της ευημερίας, σε ενα Νεοδαρβινικού τύπου κράτος το οποίο, μετατρέποντας τον ανταγωνισμό σε φετίχ και πανηγυρίζοντας την ατομική ευθύνη, δημιουργεί όρους ανάπτυξης υπερτορφικών λειτουργιών των μηχανισμών διατήρησης της τάξης και νέων ποινικών τρομονόμων που σηματοδοτούν και στοχεύουν στον επαναπροσδιορισμό τόσο της περιμέτρου όσο και των τρόπων δράσης του Νεοδαρβινικού κράτους.

Σήμερα όλα τείνουν να δείξουν πως αυτή η νέα ποινική δόξα που διαχέεται απ τις ΗΠΑ στη γηραιά ήπειρο, προωθεί μια νέα διαχείριση της κοινωνικής ανασφάλειας. Στον ορίζοντα διαμορφώνεται η τεχνητή ανασφάλεια που θα ανταλλάγει με την συρρίκνωση της δημοκρατίας. Το νέο να διαμορφωθεί δόγμα του ΝΑΤΟ είναι φανερό πως θα βάζει ευθέως α) Κατά του ΟΗΕ και τον αποκλεισμό της φωνής της συμμετοχής στις αποφάσεις του Τρίτου Κόσμου, της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής, της Αφρικής και της Ασίας. β) Κατά του Συμβουλίου Ασφαλείας και την παρουσία της Κίνας, της πρώην ΕΣΣΔ και τριτοκοσμικών μα και των διαδικασιών του (Βέτο ομοφωνία κλπ) κατά τη λήψη των αποφάσεων. και γ) Θα διεμβολίζει με όλα τα μέσα τον αυτόνομο ρόλο και την πολιτικό-οικονομική ολοκλήρωση της Ευρώπης. Ακόμα θα επιχειρήσει να επιβάλει Ντεφάκτο την Παξ Αμερικάνα στην μετά απ λίγο «παγοσμιωποιημένη οικονομία. Με εργαλείο το ΝΑΤΟ η ΗΠΑ όχι μόνο θα υπονομεύει την όποια απόπειρα αναζήτησης για μια «Νέα οικονομική τάξη στον κόσμο»...Και το βασικότερο αν δεν υπάρξουν αντιδράσεις και αντίσταση σε αυτά τα σχέδια σε λίγο θα ανακηρύξουν σαν «Πρόεδρο» και της Ευρώπης (ένωσης) τον πρόεδρο των ΗΠΑ...

Η Ευρώπης της (ένωσης) με τις αντινομίες της, τις στρεψοδικίες, τις αδυναμίες και τα δημοκρατικά ελλείμματα στη λειτουργία, με ανοιχτές προοπτικές της ταυτόχρονα, τις

προκλητικές της δυνατότητες γεννά για τους λαούς της προσδοκίες. Η ηθική της Ευρώπης στο χρηματιστήριο των συνειδήσεων βρίσκεται αναμφισβήτητα σε πτώση.

Στις κρίσιμες στιγμές είναι σημαντικό για την Ευρώπη σαν σύνολο και κάθε χώρα χωριστά να πάρουν τα αντίστοιχα μέτρα να σταματήσει αυτό ο κατήφορος της συνειδησιακής πτώσης όσον αφορά τη δυνατότητα όχι μόνο να αντιδράσει στα εκκολαπτόμενα σχέδια των ΗΠΑ, αλλά και να τα ανατρέψει. Να μην πέσει και τη φορά αυτή στην παγίδα της αμερικάνικης παγκοσμιοποίησης όπως έπεσε μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου στην παγίδα του «Σχεδίου Μάρσαλ»

Τα τραγικά, εξοργιστικά και απάνθρωπα γεγονότα στη γειτονιά μας με την επιδρομή του αμερικανοκίνητου NATO στα βαλκάνια που η Ευρώπη, μα και εμείς παρακολουθούμε σαν θεατές χωρίς να ξέρουμε πότε και με ποιές υπαρξιακές ακόμα συνέπειες, θα έπρεπε η Ευρώπη να σημάνει συναγερμό συνειδήσεων για την ολόπλευρη ενίσχυση του ιδεολογικού και ηθικού πολιτικού μετώπου.

Η εξάλειψη του οικονομικού κράτους, η αποδυνάμωση του κοινωνικού κράτους και η ενίσχυση του ποινικού κράτους, αλληλένδετοι και αλληλοεξαρτώμενοι μετασχηματισμοί, αποτελούν συστατικά στοιχεία των νέων μηχανισμών διαχείριση της φτώχειας στη σημερινή εποχή της μαζικής ανεργίας και της επισφαλούς εργασίας με μια τριπλή αποτελεσματική λειτουργία: την πειθάρχηση της εργατικής τάξης, την υπόταξή της στα νέα δεδομένα και την ακόμα πιό πέρα περιθωριοποίησή της.

Τα γεγονότα αυτά και η νέα ποινική δόξα που άρχισε να διαχέεται απ τις ΗΠΑ προς τη Γηραιά ήπειρο, κάνουν όχι μόνο αναγκαία αλλά και επιβεβλημένη πριν είναι αργά για την ανθρωπότητα να αναζητήσει και να αγωνιστεί για έναν διαφορετικό κόσμο των ανθρώπων όπου γης. Και αυτό γιατί παραδόξως, ενώ η αυτοκρατορία «απλώνεται» και ισχυροποιείται, η ασφάλεια στον πλανήτη διατρέχει μεγαλύτερο κίνδυνο και η ίδια η προπαγάνδα της αυτοκρατορίας καλλιεργεί την ένταση της ανασφάλειας, χωρίς βέβαια να «προσπαθεί» να εξηγήσει τις αιτίες αυτής της κατάστασης.

Μετά την πτώση του ανατολικού μπλόκ και το τέλος του ψυχρού πολέμου, όχι μόνο δεν οδήγησε σε μια εποχή ειρήνης-ασφάλειας, αλλά πολλά παρουσιάζει τις εστίες θερμών αναμετρήσεων. Από την ισορροπία του τρόμου αν δεν υπάρξει αντίσταση η κοινωνία θα περάσει στην τρομοκρατία της άνισης ισχύος και απ την πυρηνική απειλή στον διπολισμό θα περάσει στη μονοπωλιακή διαρκή απειλή απέναντι σε κάθε «διαφορετικό».

Βέβαια η ιστορία λέει και η ζωή επιβεβαιώνει ότι τα κάστρα και οι αυτοκρατορίες πέφτουν απ μέσα. Μέχρι τότε αν μείνουμε αδρανείς η μητρόπολη του μονοπωλισμού χωρίς άλλοθι μετά την πτώση του μπλόκ του «κακού», για να συνεχίσει τους υπερεξοπλισμούς και να ενισχύσει ανενόχλητη την ηγεμονία της ακόμα και απέναντι στους «φίλους», θα διαμορφώνει τη στρατηγική του νέου «άξονα του κακού»

Το καινούριο στοιχείο ήταν ότι με τη λήξη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, τη θέση της Τσαρικής Ρωσίας του 1914-1917, την είχε πάρει τώρα η Σοβιετική Ένωση, που η συμμετοχή της στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, άλλαξε τον χαρακτήρα του πολέμου και του έδωσε νέα μορφή και περιεχόμενο. Από ενδό καπιταλιστικός που ήταν ο Α! παγκόσμιος πόλεμος, ο δεύτερος ξεκίνησε καθεστωτικός και στην πορεία λόγω... κατάληξε αντιφασιστικός. Η ταλαίπωρη πατρίδα μας βρέθηκε ανάμεσα στους εμπολέμους, και στον πρώτο και στο δεύτερο.

Και πλήρωσε και στους δυο βαρύτατο τίμημα. Και αυτό παρά το γεγονός ότι και στους δυό η χώρα μας, βρέθηκε στο πλευρό αυτών που χαρακτηρίστηκαν νικήτες. Απότοκος του πρώτου, ήταν τα «Νοεμβριανά του 1916» και οι οδυνηρές συνέπειες που στάθηκαν η αρχή ενός πολιτικού διχασμού που δεσπόζει στη δημόσια ζωή της χώρας μας μέχρι και σήμερα. Η Μικρασιατική συμφορά του 1922. Και του Β! παγκοσμίου πολέμου η μεταπελευθερωτική κατοχή της χώρας απ τους Αγγλους και η επαναπρόσδεσή της στη γελαιωστρατιγική τους πολιτική και το ανείπωτο δράμα του λαού μας, ο εμφύλιος αδερφοκτόνος σπαραγός.

Και στη δύση του, ποιος θα μπορούσε να φαντασθεί ότι ο 20ος, που στη διάρκειά του έγιναν πολλές δεκάδες μικροί και οι δυό φονικότεροι πόλεμοι της ανθρωπότητας, ότι το όραμα της δίκαιης κοινωνίας για την οποίας εκατομμύρια Άνθρωποι έχασαν την ζωή τους και επιζήσαντες αυτού του αρμαγεδόνα θα βίωναν την πτώση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και ότι μετά την πτώση του «υπαρκτού» την ολοκλήρωση του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής με την παγκοσμιοποίησή του.

Αυτός που θα αποφασίσει να μελετήσει σε βάθος την ελληνική ιστορία στη μεγάλη της διάρκεια, απ' τα πανάρχαια ακόμα χρόνια, θα καταλήξει στο οδυνηρό συμπέρασμα ότι α) η ελληνική ιστορία είναι λίγο-πολύ η ιστορία των εμφυλίων πολέμων β). Η χώρα μας και μετά τη συγκρότησή της σε κρατική οντότητα και μέχρι το 1974, δεν αποφάσιζε η ίδια για τα του οίκου της. Τα πάντα αποφασίζονταν στο Λονδίνο και αργότερα στην Ουάσιγκτον. γ) Την αλόγιστη και απαράδεκτη ανάμειξη του Κλήρου στην πολιτική δ). Τις σφοδρές, παράλογες και συντεχνιακές αντιδράσεις της παραδοσιακής Ελίτ, στις πολιτικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, που εκολάπτονται στα σπλάχνα του κοινωνικό-οικονομικού γίνεσθαι ε). Η αρχουσα τάξη ποτέ δεν επιδίωξε να αντλήσει τη δύναμη της εξουσίας απ' το λαό. Να στηριχθεί στο λαό. ζ) Την ταύτιση και τη διαπλοκή της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τα ξένα συμφέροντα και τη διαφθορά της, που οδηγεί στην μεγαλύτερη εξάρτηση και την προδοσία ακόμα, μέχρις και παράδοση εθνικού εδάφους Ρούπελ-Καβάλα ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος. και στ). Θα διαπιστώσει ότι τα δάνεια : σε στερλίνες, που παίρνει το ένα κομμάτι της άρχουσας τάξης απ' τη μια μεγάλη δύναμη, τα μάρκα που παίρνει το άλλο κομμάτι απ' την άλλη μεγάλη δύναμη, τα δολάρια-παγωμένες πιστώσεις, τα «Σχέδια Μάρσαλ» και τα δόγματα σαν αυτό του «Τρούμαν» που αφορούσε την Ελλάδα και την Τουρκία, τη φορά αυτή μπροστά στον «κίνδυνο» να συμμετάσχει αναλογικά και ο λαός στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις, τα δέχθηκε στο σύνολο τους και ας ήταν οι όροι οι πιο κατάπτυστοι από κάθε προηγούμενο, και στο μεγαλύτερο μέρος σε στρατιωτικό πολεμικό εξοπλισμό, με υποθήκη πάντα τη χώρα, την γεωστρατηγική της θέση και την μελλοντική υποδούλωση του λαού.

Γι' αυτούς που δεν ξέρουν και γι' αυτούς που ξέχασαν ή για λόγους ειδικούς και συγκεκριμένους, ενώ θυμούνται τα ταξικά και προσωπικά ωφέλη που προέκυψαν παραβλέπουν ή αγνοούν τις συνέπειες που είχε στο λαό και τη χώρα το «Σχέδιο Μάρσαλ». Πρέπει να τους θυμίσουμε ότι το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», ήταν αυτά που μετέτρεψαν και μετά πολεμικά τη χώρα από Αγγλικό προτεκτοράτο με την επέμβαση του Δεκέμβρη του 1944, σε Αμερικάνικο, τον Μάρτιο του 1947. Επέβαλαν την 7χρονη δικτατορία και τον διαμελισμό της Κύπρου.

Η αναφορά στο «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» δεν αποβλέπει στο να αντιδικήσει ή να διακιώσει απόψεις. Εκείνο που έχει ιστορική σημασία είναι να προσδιορίσουμε σε ποιο βαθμό μια ηγεσία ή ένας πολιτικός αποδεχόμενοι ένα σχέδιο και ένα δόγμα σαν αυτά του Μάρσαλ και του Τρούμαν, μπόρεσαν να διατηρήσουν την προσωπική τους αξιοπρέπεια, την προσωπική και την εθνική ευαισθησία και κυρίως την εθνική ανεξαρτησία του Λαού και της χώρας. Βέβαια είχε προηγηθεί με την συνέση, αν όχι με την παράκληση η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων να επανέλθουν κυρίαρχοι στη μεταπολεμική ζωή της χώρας. Και όταν και αυτοί δεν μπορούσαν να την κρατήσουν μας έφεραν άγνωστο με πιο αντάλλαγμα τους Αμερικάνους. Οι Αμερικάνοι χρησιμοποιώντας σαν όργανα τα Ανακτορά, μέρος του πολιτικού κόσμου, τους στρατιωτικούς του ΙΔΕΑ, την παλιά και νέα οικονομική ολιγαρχία νομιμοποίησαν την πλήρη εξάρτηση και πρόσδεση της Ελλάδας στο δικό τους άρμα.

Το «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» οι παγωμένες πιστώσεις και ο αντικομμουνισμός αποτελούσαν την εποχή εκείνη «τετράδα ομοούσιο και αχώριστο». Ήταν ένα «πακέτο». Δεν μπορούσε να υπάρχει το ένα χωρίς το άλλο. Οπου δόθηκε, δόθηκε υπό τον όρο να χρησιμοποιηθεί εναντίον του κομμουνισμού. Αυτό μας το επιβεβαιώνουν εγκυρότατοι Αμερικανοί Δημοσιολόγοι και αναλυτές εκείνης της εποχής : «Αν επιλέξαμε την Ελλάδα και την Τουρκία», έγραφε ο Ουόλτερ Λίπλαμ στη «Νιου Γιόρκ Χέρλαν

Τριμπιούν» είναι όχι γιατί μας έννοιαζε η βοήθεια που χρειάζονταν, ή γιατί είναι μοντέλα δημοκρατίας, αλλά γιατί είναι-αποτελούν για μας στρατηγικές πύλες για τη Μαύρη θάλασσα και την καρδιά της Σ. Ενωσης. Με βάση τα στοιχεία αυτά η αλήστου μνήμης Φρειδερίκη, παρότρυνε τον στρατηγό Μάρσαλ, να κηρύξει η Αμερική τον τρίτο Παγκόσμιο πόλεμο απ την Ελλάδα! Μάλιστα ο Γ Παπανδρέου το 1948 σε ένα νέο δημοσίευμα του υιοθετούσε την διαδεδομένη θέση ορισμένων Δυτικών ότι «ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος δεν πρόκειται να αρχίσει, άρχισε κιόλα»...

Για να είναι αντικειμενική η εκτίμηση αν βοήθησε και πόσο, θα δώσω το λόγο σε δύο βουλευτές : Τον κ Α. Βαμβέτσου (ανήκε στο κόμμα του Ζέρβα) και τον κ Γ. Μπακόπουλο (μετέπειτα Υπουργός Δικαιοσύνης της κυβέρνησης Γ Παπανδρέου). Κατά τη συζήτηση στη Βουλή (τον Ιούλιο 1947) : «Περί κυρώσεως της Αμερικάνικης Βοήθειας επί τη Βάσει του «Σχεδίου Μάρσαλ». Ο κ Βάμβέτσιος παίρνοντας το λόγο δεν μπόρεσε να καταστήσει την οργή του, για τον έσχατο εξευτελισμό της χώρας: «Είπομεν πάντοτε, και λέγομεν κατ επάληψιν ότι ευγνωμονούμε». Αλλά υπάρχουν και μερικά όρια, πέραν των οποίων υπάρχει η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, η οποία δεν είναι δυνατόν να φτάσει μέχρι σημείου εσχάτου εξευτελισμού...(Δεν νοείται) αυτός ο αιώνιος πτωχοπροδορισμός, αυτή η διαρκής υποδούλωση και η υποταγή εις Πάν λεγόμενον αλοδαπού υπαλληλίσκου κλπ...» Πρακτικά Βουλής 2/7/1947.

Σε αντίθεση με τον Βαμβέτσιο, ο Μπακόπουλος, δεν εκρυσσε τον ασύνορο ενθουσιασμό του: «Ουδείς δύναται να αμφισβητήσει ότι το «Δόγμα Τρούμαν» και το «Σχέδιο Μάρσαλ», αποτελούν την εντονότεραν εκδήλωσιν πραγματικού πολιτισμού και ανωτέρου Ανθρωπισμού».

Το σχέδιο Μάρσαλ, εκπονήθηκε τον Ιούνιο του 1947. Ήταν 3ετούς διάρκειας και το συνολικό ποσόν ανέρχονταν στα 13,5 δισ σημερινά δολάρια. Αποδέκτες του σχεδίου ήταν 17 Ευρωπαϊκές χώρες, μεταξύ των οποίων και η δική μας. Και Ω του θαύματος! Τον ίδιο χρόνο και τον ίδιο μήνα έμπαιναν σε εφαρμογή τα Έκτακτα Μέτρα. Τα μέτρα που θα οδηγούσαν στην ολοκλήρωση ενός αλλα σχεδίου. Του σχεδίου «MANNA». Ενός σχεδίου που εκπονήθηκε τον Αύγουστο του 1943, με μονοδικό στόχο την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ. Μπήκε σε εφαρμογή τον Δεκέμβρη του 1944 απ του Αγγλους και ολοκληρώθηκε τον Αύγουστο του 1949 απ τους Αμερικανούς.

Τα δάνεια λοιπόν, που κάθε φορά παίρνει η άρχουσα τάξη, με εκποίηση της Εθνικής Ανεξαρτησίας και υποθήκη την μελλοντική δουλεία και δουλειά του λαού, είναι το εργαλείο απ το οποίο ο δανειοδότης αντλεί τη δύναμη και τα μέσα να υποτάξει το λαό και να παραμείνει η χώρα εξαρτημένη απ τη μία ή την άλλη μεγάλη δύναμη, μα και να εδραιώνουν την εξουσία των εκ ποιητών της εθνικής κυριαρχίας όταν αυτή κλονίζεται.

Αυτό που έκανε ο στρατηγός Ντε Γκώλ στις 18 Ιουνίου 1940, μετά την κατοχή της Γαλλίας απ τον γερμανικό στρατό, τη συνθηκολόγηση και την ανάλυση της διακυβέρνηση της χώρας απ την κυβέρνηση του Βισύ του στρατάρχη Πεταίν, από ραδιοφωνικό σταθμό του BBC, κάλεσε τους ελεύθερους Γάλλους σε Αντίσταση κατά των κατακτητών και τα εγχώρια όργανά του. Αυτό ακριβώς έκανε και το ΚΚΕ στην Ελλάδα, καλώντας τις προοδευτικές-πατριωτικές δυνάμεις και το λαό να οργανώσει Αντίσταση κατά της κυβερνήσεως των κούισλικς. Ο όρος «Αντίσταση» συμπύκνωνε την πρακτική βούληση του λαού να συνεχισθεί ο αγώνας κατά του φασισμού και μέσα στις συνθήκες της κατοχής. Αυτή η διακηρυγμένη βούληση αντάμωνε ιδεολογικά με τις νωπές, σχετικά, παραδόσεις του αντιφασισμού του μεσοπολέμου και ειδικά στη χώρα μας που ο λαός τον βίωνε στην πιο ωμή του μορφή.

Η Εθνική Αντίσταση δεν ήταν μια λαβωμένη εθνική ψυχή που αφυπνίστηκε αιφνιδίως. Την έφεραν στο προσκήνιο μια σειρά παραγόντων που δημιουργήσε ο ίδιος ο πόλεμος, το είδος του πολέμου που διεξάγονταν, το είδος του αντιπάλου, οι μέθοδοι που χρησιμοποιούσε και τα μέσα με τα οποία ο πόλεμος αυτός διεξάγονταν και κυρίως ο εσωτερικός φασισμός. Οι επιβλητικές επιτυχίες της Βέρμαχ στην πρώτη φάση του πολέμου, ήταν τέτοιας έκτασης που μπορούσαν όχι μόνο να κάμψουν Αντιστάσεις, αλλά

να δημιουργήσουν ισχυρά ρεύματα προσχώρησης. Αλλωστε χάρις και στις κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς και τις ισχυρές φίλο Γερμανικές και φασιστικές δυνάμεις που προ υπήρχαν στη χώρα μας, και αυτούς που συστρατεύθηκαν με τον ναζισμό που όχι μόνο ευχήθηκαν αλλά και αγωνίστηκαν στο πλευρό των κατακτητών για τη νίκη και την επιβουλή του.

Οι καταστάσεις που οδήγησαν σε αυτήν την λαϊκή αφύπνιση μέσα απ τους φανερούς, υπόγειους και «παράνομους» αντιστασιακούς μηχανισμούς ήταν α): Η συντριβή του τακτικού στρατού και η πλήρης χρεωκοπία των κυβερνητικών μηχανισμών μπρός στην επέλαση της γερμανικής πολεμικής μηχανής, δημιούργησαν στη χώρα ένα πολιτικό και διοικητικό κενό. Ένα κενό που δεν κατάφεραν να αναπληρώσουν οι εγκαθекτες, και ως εκ τούτου αφερέγγυες, κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς. Αυτό ακριβώς το κενό έπρεπε οι αντιστασιακές δυνάμεις, που εθελοντικά και ανεξάρτητες απ τις κυβερνήσεις και τους κρατικούς μηχανισμούς, ανέλαβαν να εκπροσωπήσουν και να υπερασπιστούν το έθνος. Ούτε οι εξόριστες κυβερνήσεις, χωρίς λαό και μισθοδοτούμενες απ τους Αγγλους, ήταν σε θέση να καλύψουν αυτό το κενό που δημιούργησε, αυτή ακριβώς η εγκατάληψη της χώρα.

β) ήταν το είδος του πολέμου που εγκαινίασαν οι Γερμανοί. Ο πόλεμος αυτός ήταν ολοκληρωτικός, ήταν ένας πόλεμος που καταργούσε τις διαχωριστικές γραμμές πολεμιστών και αμάχου πληθυσμού. Το γεγονός αυτό, μαζί με τις σκληρές και απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης που επέβαλαν οι κατακτητές με τους συνεργάτες τους και οι παντοειδείς διώξεις, εξέθρεψαν το αίσθημα μίσους και οργής, αλλά και στοιχειώδεις πρακτικές αυτοσυντήρησης, που αναπτύσσονταν στο κενό που άφηναν τα διαλυμένα και εξαρθρωμένα κρατικά δίκτυα.

Αυτές ακριβώς οι πρακτικές αποτελούσαν μια μύηση στην παράνομη αντιστασιακή πρακτική και μια πρώτη εκκίνηση προς τη μαζική πολιτική και σε συνέχεια στη στρατιωτική οργάνωση. Ο πόλεμος όχι μόνο συνέχιζε αλλά κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν πιο σκληρός και απάνθρωπος και η πολιτική πλέον διεξάγεται με πόλεμο ζωής και θανάτου. Έτσι γρήγορα η αρχική απείθεια, προσλαμβάνει οργανωτικές ένοπλες μορφές. Ο ένοπλος αγώνας είναι η κορύφωση του αντιστασιακού πνεύματος, είναι αυτό που συμβάλλει στη συστράτευση και ταυτίζει τους πολεμιστές με τους αμάχους.

γ) Η Αντίσταση δεν ήταν μόνο αυτό που λέμε και εννοούμε οργανωμένες μορφές πάλης, στρατιωτικές, πολιτικές, ακόμα και διάφορες μορφές διαμαρτυρίας, αλληλεγγύης, διεκδίκησης κλπ. Ήταν και η ατομική, μοριακή αντίσταση στη πείνα, την οργανωμένη σωματική και ηθική εξουθένωση των ατόμων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ήταν οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, η βία, ο οργανωμένος σε εταιρείες χαφιεδισμός. Ήταν τα έργα και οι ημέρες της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, που στέρησε και τα λίγα ψήγματα ελευθερίας και καθιέρωσε τον φασισμό σαν το πιό κατάλληλο πολιτικό-κοινωνικό σύστημα που ταιριάζει στους Έλληνες. Ζώντας ο λαός μας τον φασισμό και γνωρίζοντας τις συνέπειες απ την τυχόν επικράτησή του ο αντιφασιστικός αγώνας, έγινε ο κοινός ιδεολογικός συνεκτικός κρίκος -ιστός της Αντίστασης. Ο αντιφασισμός έγινε η ιδεολογία της Αντίστασης. Ο φασισμός τόσο στην ιταλική όσο και στη γερμανική του μορφή, δεν ήταν μόνο μια ξένη δύναμη κατοχής. Ήταν ο αναμορφωτής και κήρυκας του φασισμού.

Ο φασισμός είναι μια ιδεολογία, ένα κοινωνικό-πολιτικό καθεστώς, μια νέα τάξη πραγμάτων που επιδιώκει να επιβάλει τις αρχές του στους λαούς του κόσμου. Αρχές που τελικό σκοπό έχουν : την κατάργηση των αντιπροσωπευτικών δημοκρατικών σωμάτων, την διάλυση των κομμάτων και συνδικάτων, την καθιέρωση της «αρχής του αρχηγού», τη στρατιωτικοποίηση της εργασίας και του κράτους, τη ρατσιστική εκκαθάριση των κοινωνιών απ τα μή άρια στοιχεία. Ήταν οι ακραίες εκμεταλλευτικές σχέσεις, ο επιθετικός εθνικισμός, η κρατικολατρεία, η ιδεολογική χειραγωγή του λαού, ο ακραίο αντικομμουνισμός, αλλά και ο αντιδημοκρατισμός με βάση, πάντα τα αντιπλουτοκρατικά συνθήματα.

Όλες αυτές οι «αρχές», οι επιδιώξεις και οι στόχοι, φασιστικής διακυβέρνησης είχαν ήδη όχι μόνο εφαρμοστεί σε όλο τους το μεγαλείο στη χώρα μας απ τον Αύγουστο του 1936 απ τη δικτατορία, αλλά και λειτουργήσει υπο τη δαμόκλειο σπάθη της βίας. Μάλιστα στο

θέμα της «αρχής του αρχηγού» πρωτοτυπήσαμε κιόλα ανακηρύσσονταν τον «αρχηγό πατέρα» με εκείνο το εμετικό τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας» εννώνοντας «πατέρα» του έθνους τον δικτατορα Μεταξά.

Τη στιγμή που η φασιστική «ηγεσία» εγκατάληψε τη χώρα και όλος ο ισμός που συναποκόμισε μαζί της λειτουργούσαν σαν υπάλληλοι του Τσιώρτσιλ, διακινούσαν την εσωτερική αλληλογραφία του Φόρεϊ Οφφισ, και ότι το κομμάτι απ την «ηγεσία» που έμεινε στην Ελλάδα το έπαιζε κυβέρνηση μισθοδοτούμενη απ τον Χίτλερ στην υπηρεσία του οποίου είχε οικιοθελώς προσφερθεί να υπηρετήσει το σχέδια του Γ! Ράϊχ, μα και να πολεμήσει στο πλευρό του σε περίπτωση που εκδηλωθεί αντίσταση. Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση συγκροτούσε τις αντιστασιακές οργανώσεις και ανασυγκροτούσε τον Εθνικό Λαϊκό Στρατό.

Το στρατό που ύστερα απ σκληρές μάχες δημιούργησε και έθεσε κάτω απ τον έλεγχο του την Ελεύθερη Ελλάδα. Συγκροτούσε τον κρατικό μηχανισμό, ενώ παράλληλα αποσπούσε απ τα κύρια μέτωπα των συγκρούσεων σημαντικές γερμανικές στρατιωτικές δυνάμεις συμβάλλοντας στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Η δημιουργία συνεπώς της Εθνικής Αντίστασης και ο αγώνας κατά του φασισμού όχι μόνο σαν εθνικό-απελευθερωτικός σηματοδότησε τον αγώνα σε μια αριστερή-κοινωνική προοπτική. Τα συνθήματα ο «φασισμός δεν θα περάσει» στον ελληνό-ιταλικό πόλεμο και το «θάνατος στο φασισμό, λευτεριά στο λαό» όταν κατακτήθηκε η χώρα και όταν πιά και η «κυβέρνηση» της χώρας, μπήκαν ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών να πολεμήσουν την Αντίσταση, ήταν επόμενο να βρεί τη δικαίωσή του το σύνθημα «χτυπάτε τους φασίστες ξένους και ντόπιους», γίνονται τα κεντρικά συνθήματα της Αντίστασης Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ και το ΚΚΕ δεν ήταν ξενόδουλα και Εαμοβουλγαρικά, όπως αβασάνιστα και για λόγους προπαγάνδας τα χαρακτήριζαν, αλλά κατ εξοχήν εθνικό-πατριωτικά που αγκάλιαζαν ολόκληρο το λαό. Ήταν ενα τεράστιο-πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα, μια αντιφασιστική χοάνη μέσα στην οποία στεγάστηκαν ολοι οι Έλληνες αντιφασίστες και πολέμησαν απ τις γραμμές του, τους κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες. Ανεξάρτητα απ την εμβέλεια και τη σπουδαιότητα του στρατιωτικού της σκέλους, η ΕΑΜική Αντίσταση στέρησε στον άξονα σε μεγάλο βαθμό την κοινωνική επέκταση της ενδοχώρας του και υποχρεώθηκε να πολεμά μόνος του-και μετά το 43 που ανδρώθηκαν και τα Ευρωπαϊκά κινήματα μόνη της η Γερμανία-εναντίον όλων των λαών της Ευρώπης.

Ενώ στη Γαλλία, τους Γάλλους συνθηκολόγους-και μάλιστα και τον ένδοξο στρατάρχη του Α! Παγκοσμίου πολέμου Πεταίν-τους εξομοίωσαν πολιτικά, ιδεολογικά, ηθικά και εθνικά με τον κατακτητή, στη χώρα μας αυτούς που συστρατεύτηκαν ιδεολογικά και ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών και πολέμησαν με λύσσα την Αντίσταση, όχι μόνο δεν εξομοιώθηκαν με τον κατακτητή, αλλά ήταν αυτοί που μετά την απελευθέρωση ανέλαβαν τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, το στρατό και τα σώματα ασφαλείας. Ήταν αυτοί που καταξιώθηκαν καινωνικό-οικονομικά σαν «αγωνιστές» και «ήρωες» ακόμα.

Όταν ο αυριανός ιστορικός που θα έχει σφαιρικά στη διάθεσή του, όλες τις γραπτές πηγές της κατοχικής περιόδου, θα είναι μόνο αυτός και με τη βοήθεια της μεγάλης χρονικής απόστασης, που αντικειμενοποιεί και τα πρόσωπα και τις καταστάσεις, μα και τις ανθρώπινες ψυχολογικές αντιδράσεις και αδυναμίες. Αυτός ο άδολος ιστορικός, θα είναι σε θέση να απαντήσει και να συνθέσει την ιστορία μιάς απ τις συγκλονιστικότερες περιόδους της πορείας του ελληνισμού, που ξεκίνησε μιά Αυγή του Οκτώμβρη του 40, πέρασε σε μιά νέα φάση στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, φτάνει στο Δεκέμβρη του 44 για να κορυφωθεί με τον εμφύλιο πόλεμο 1944-46-1949. Ακόμα θα διαπιστώσει οτι ποτέ άλλοτε ο λαός μας, δεν έφτασε τόσο κοντά στην ουσιαστική ανεξαρτησία και οτι ποτέ άλλοτε για τα συμφέροντα της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των ελαχίστων αντιδραστικών δυνάμεων, δεν την είδε με τόση απελπισία να ξεγλιστρά απ τα χέρια του και να μπει σε ενα νέο κύκλο αίματος.

Απ το 1949 αρχίζει μια νέα τραγική για το λαό Περίοδο-φάση, με τη διατήρησή για τριάντα ολόκληρα χρόνια σε ισχύει των εκτάκτων μέτρων, κορυφώνεται με την 21η Απριλίου 1967

και «κλείνει» με την πτώση της Χούντας των συνταγματαρχών τον Ιούλη του 1974. Επισφραγίζεται με τη δίκη και καταδίκη των ελαχίστων πρωταιτίων με κατηγορητήριο την περίφημη ανακάλυψη του «στιγμαίου αδικήματος». Μια νομική διατύπωση-εφεύρεση, που οι υπεύθυνοι της επάρατης εφταετίας είχαν ευθύνη μόνο για τη στιγμή που αυτοί, οι ελάχιστοι πήραν την απόφαση να επιβάλουν την εφτάχρονη δικτατορία.

Θα διαπιστώσει ακόμα, τον λυσσαλαίο ανταγωνισμό των Μεγάλων Δυνάμεων, να έλεγξουν χωροταξικά αυτό το βράχο-σταυροδρόμι του κόσμου και πολιτικό-οικονομικά το λαό μας. Έτσι λοιπόν, η επιδίωξη των μεγάλων δυνάμεων να ελέγξουν χωροταξικά το βράχο και πολιτικό-οικονομικά το λαό, και η άρνηση της εκάστοτε άρχουσας τάξης, να μην θέλει να αντλήσει την εξουσία απ το λαό, οδήγησε στη συνταύτιση και την ταύτιση και αυτή στη διαπλοκή των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τις ξένες δυνάμεις.

Απ τα πανάρχαια ακόμα χρόνια αυτή η ταύτιση των συμφερόντων, είναι η αιτία που μαστίζεται και κατατρώχεται απ τους διχασμούς και τους εμφυλίους πολέμους η χώρα και πληρώνει τις βαρύτερες συνέπειες σε αίμα και καταστροφές ο λαός. Με αρχής γενομένης απ το 371 πχ, με περσικό δάνειο οι Θηβαίοι να εξολοθρέψουν τους Σπαρτιάτες στα Λεύκτρα και το 362 στη Μαντινεία. Με όπλα περσικά, έγινε η πιο φοβερή μάχη-σφαγή ανάμεσα σε Θηβαίους, Σπαρτιάτες, Αθηναίους, Ηλείους, Αχαιοούς και Μαντίνειους, που ενώ αποδεκατίστηκαν, αυτή η σφοδρή σύγκρουση τελείωσε χωρίς κάποιος να νικήσει και όπως πάντα τα οφέλη τα καρπώθηκαν οι ξένοι.

Εχοντας υπόψη τα πιο πάνω ο Υψηλάντης και γνωρίζοντας τις απόψεις των Κοτζαμπάσηδων, του Κλήρου και των Φαναριωτών που από χρόνια προπαγάνδιζαν την ιδέα πως οι Έλληνες θα ελευθερωθούν μόνο αν τους βοηθήσει μια μεγάλη δύναμη και ειδικά η Ρωσία. Και διαπιστώνοντας την βάρβαρη συμπεριφορά των Αγγλων στα Εφτάνησα και τη συνεργασία τους με τον Σουλτάνο, οσον αφορά την ανάπτυξη του ελληνικού εμπορικού και πολεμικού στόλου. Καθώς και το γεγονός ότι η προπαγάνδα είχε γίνει πείσει πολλούς ότι μόνο οι ξένοι θα απελευθερώσουν την Ελλάδα συνέταξε και εξέδωσε στις 8 Οκτωβρίου το 1820 δυό προκηρύξεις. Τη μια προς τους προύχοντες, τους Αρχιερείς και το λαό και την άλλη προς τους Έλληνες πλοιάρχους. Στην πρώτη αφού κάνει μια εκτετατή ανάλυση των λόγων που τον ανάγκασαν να την γράψει. Στη συνέχεια λέει:

«...Ηξευρω, οτι εις ολων τας καρδιάς είναι ριζωμένη η μετρία εκείνη πρόληψις οτι ποτέ μόνοι μας δεν ημπορούμεν να ελευθερωθούμεν, αλλά πρέπει να προσμένωμεν από ξένους την σωτηρίαν μας. Εκάστος νουνεχής ημπορεί να γνωρίσει πόσον ψευδής είναι η πρόληψις αυτή, αρκεί μόνον να βαθύνει εις τα πράγματα της πατρίδας μας. Ρίψατε τα βλέματά σας εις τας θάλασσας, και θελετε τας ιδεί σκεπασμένας από θαλασσοπόρους ομογενείς, έτοιμους να ακολουθήσωσι το παράδειγμα της Σαλαμίνας. Κυτάξτε εις την ξηράν, και απανταχού βλέπετε Λεωνίδας, οδηγούντας φιλοπάτριδας Σπαρτιάτας. Κυτάξτε την ομόνοιαν, ήτις συνδέει των ηρώων αυτών τας ψυχάς. Κυτάξτε την προθυμίαν και τον ζήλον αυτών! Παραβάλατε τας εξαισίους και μεγάλας ταύτας αρετάς με τη χαυνότητα, την αδυναμίαν και εσωτερικών ταραχήν του εχθρού μας και τότε αν θέλετε ημπορήτε, είπατε, οτι από άλλους πρέπει να προσμένωμεν την σωτηρίαν μας. Ναί αδερφοί ομογενείς! Εχετα πάντοτε προ οφθαλμών, οτι ποτέ ξένοες δεν βοηθεί ξένον, χωρίς μεγαλότατα κέρδη. Το αίμα, το οποίον θέλουν χώσει οι ξένοι δι ημάς, θέλομεν το πληρώνει ακριβότατα και Ουαί εις την Ελλάδα! οταν συστηματική δεσποτεία ενθρονισθή εις τας σπλάχνas της. Οταν όμως μόνοι μας αποσειώμεν τον ζυγόν της τυραννίας και της Ευρώπης η πολιτική θέλει διάσει ολας τας ισχυράς Δυνάμεις να κλείσωσι ημας συμμαχίας και επιμαχίας αδιάλυτους. Επειδή και αυτή η εγκύκλιος αν δεν αμφισβητήθηκε δέχθηκε πολλές επιθέσεις και οι Αγγλοι διαπιστώνοντας την σοβαρή ανάπτυξη του ελληνικού Ναυτικού ραδιοργούσαν με τον Σουλτάνο ζητώντας του να καταργήσιν τα προνόμια που είχαν οι Έλληνες Καραβοκυραίοι στο Αιγαίο. Γι αυτό και με μια νέα εγκύκλιο συνιστά στους Έλληνες εμποροναυτικούς, ομόνοια και αγάπη για να μήν πάθουν και αυτοί ό,τι έπαθε το ναυτικό της Βενετίας, Ολανδίας και Δανίας και τους προτρέπει να μαζέψουν τρόφημα,

πολεμοφόδια και κανόνια. Επειδή και η εγγύκλιος αυτή παρουσιάζει μεγάλη ιστορική σημασία γενικά και σε ό,τι αφορά τη συμπεριφορά, την πολιτική και του συγκεκριμένους στόχους οσον αφορά την Ελλάδα θα μεταφέρω μερικά της σημεία.

ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΠΛΟΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Συμπατριώται! προς σας αποτείνει η Ελλάς, η δύστυχής ημών μήτερ και πατρίς την φωνήν της. Περικυκλωμένη πανταχόθεν από πάντοια δεινά, εις σας επιστηρίζει την άγκυραν των ελπίδων της, και από σας μόνον προσμένει μικράν ελάφρωσιν των δυστυχιών της...» «... Αλλ ενώ της Ευρώπης ολης αι φιλόανθρωποι Διοικήσεις θεωρούσι την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας δικαιωμάτων ως την μόν βάσιν της ευδαιμονίας παντός εθνους, μας δίδουσι καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης των χαράς δια τας προόδους της πατρίδος μας, η Αγγλία η φιλοδέσποτος εκείνη και μισάνθρωπος, η είς τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος δύναμις, αγωνίζεται με παντοίους τρόπους όχι μόνον εις τον ευροούντα δρόμον, των ευτυχών μας να βάλει εμπόδια, αλλα και εντέλη εξολοθρευμόν να μας επιφέρει.

Αι σκοποί της αξιομίσητου αυτής δυνάμεως είναι να αποκτήση τελείαν θαλασσοκρατίαν, να αρπάξη της Ευρώπης το εμπόριον όλον και επομένως καταπτωχύνουσα την οικουμένην άπασαν να λάβη αυτή υπεροχήν, και από θρόνου υψηλού να διατάσση τας τύχας των εθνών. Προς τούτο δε το τέλος ησχύνθη, μέχρι σημείου να μεταχειρισθή και αυτὰς τας αισχρότατας αδικίας, κατεπάτησεν συνθήκας, διέρυξε φιλικούς δεσμούς, και δια να μην Μακρολογώ εις τα παρελθόντα, ρίψατε τινά βλέματα εις την γειτονεύουσαν Επτάνησον, και θέλτε ιδεί εκεί σεσωρευμένα, οσα εις αλλά μέρη μοναδικώς έπραξαν κακά...Αυτή (η Αυλή της Λόντρας) οταν είδεν αναζωογονημένον το εμπόριον των Γραικών, προέβαλεν εις την υψηλήν Βουλήν οτι ο δαυλός εκείνος, τον οποίον ολα τα εθνη ενόμιζον σβυμένον και καταπαραχωμένον εις την στάχτην, ήρχισεν να αναδίδη σπινθήρας λαμπρούς και επαπειλούντας πυρκαϊαν μεγάλην.

Αυτή και τώρα θεωρεί τον επαυξάνοντα αριθμόν των εμπορικών ημων πλοίων με όμματα ζηλότυπα και φθονερά, γνωρίζει οτι από σας ημπορούν να γεννηθώσι πάλι εκείνοι οι λαμπροί ήρωες της Σαλαμίνας». Εχει δίκαιο ο Υψηλάντης. Αυτή ηταν μέχρι τον Μάρτη του 1947 η πολιτική της αγγλικής άρχουσας τάξης οσον αφορά την Ελλάδα.

Αυτά οσον αφορά το απώτερο παρελθόν. Δυστυχώς και η Νεοελληνική ιστορία απ το 1821 και μετά, λαός και χώρα και κυρίως η άρχουσα τάξη (Αγία τριάδα που προέκυψε απ τον ιστορικό συμβιβασμό), δεν θέλησε να στηριχθεί στο Ραγιά, γεγονός που θα της έδινε τη δυνατότα να συνεργασθεί με τις μεγάλες δυνάμεις, ετσι ώστε να κόψει τον ομφάλιο λώρο της εξάρτησης. Κατέφυγε εκ νέου στα δάνεια και τα όπλα. Τα δάνεια «ανεξαρτησίας» οπως τα ονόμασαν με αποτέλεσμα πριν καλά-καλά να διαμορφωθεί και να σταθεροποιηθεί η κρατική οντότητα να αρχίσουν οι εμφύλιοι πόλεμοι του 1823, και του 1824. Να βρεθεί η Νεοσύστατη Ελλάδα με δυό Εκτελεστικά Σώματα και δυό Βουλές και η μέσω των δανείων αποδοχή της μοναρχίας, που έκτοτε αποτελούσε τον φύλακα άγγελο και εγγυητή των ξένων συμφερόντων, σε σημείο που όχι μόνο να μην ολοκληρωθεί η λύτρωση και των άλλων ελληνικών περιοχών : Κύπρος, Δωδεκάννησα και Ανατολική Θράκη και δικαίωμα στα Δαρδανέλια, αλλά και να παραχωρούν και εθνικά εδάφη, όπως παρέδωσε ο Βασιλιάς Κωσταντίνος το Ρούπελ και την Καβάλα στους Βουλγάρους.

Τα δάνεια ενώ έχουν πάντα τον τίτλο της «ανεξαρτησίας» χρησιμοποιήθηκαν για να πολεμήσουν με αυτά τους ακτήμονες Ραγιάδες, που έκαναν τον αγώνα και έχυσαν το αίμα στον σώμα με σώμα αναμέτρηση, με τους υπεράριθμους και άρτια εξοπλισμένους Τούρκους και τους κάθε είδους Νενέκους. Να εξοντώσουν όσους οπλαρχηγούς, είχαν συμπαραταχθεί με τους Ραγιάδες, με αίτημα να μοιρασθεί η τούρκικη απελευθερωμένη Γή. Τη Γή που η κατοχή της απ την Εκκλησία την κατέστησε εταίρο του καθεστώτος με ευρύτατα ποσοστά. Και αργότερα οι αλληπάλληλες δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι, τα στρατιωτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, οι ταξικοί εκλογικοί Νόμοι, τα εκλογικά μαγειρεύματα, η βία, η νοθεία, οι διχασμοί : οπως τα Νοεμβριανά το 1916, της

Μικρασιατικής καταστροφής το 1922, του Στριμώνο το Μάρτη του 1935 και το Δεκέμβρη του 1944, όπου η απροκάλυπτη, ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, οδήγησε τη χώρα για τα δικά τους συμφέροντα στον εμφύλιο, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία με τις γνωστές συνέπειες σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές. Τον ίδιο ρόλο έπαιξαν και το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» στην μεταπολεμική Ελλάδα.

Οι δικτατορίες, οι στρατιωτικοί Νόμοι και τα έκτακτα μέτρα δεν γίνονται μόνο για να «εμπεδώσουν» μια προσωρινή κατάσταση. Γίνονται για να καταγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση-του λαού για μακρόχρονη σιωπή και παραίτηση από διεκδικήσεις και δικαιώματα. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν στο χρόνο. Τόσο που όταν αρχίσει ο λαός να διεκδικεί να γίνει η επόμενη δικτατορία.

Ο ελληνικός λαός ακόμα, παρά τα μεγαλόστομα λόγια για ελευθερία, δημοκρατία και ανθρώπινα δικαιώματα απ τη συγκρότηση ακόμα του Ελληνικού κράτους, λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με την Αγία τριάδα, και μέσου του συμβιβασμού την πρόσδεση της Νεογέννητης Ελλάδας στη μέγγενη και το άρμα των Αγγλων, όχι μόνο δεν γνώρισε-βίωσε τη δημοκρατία και τα Ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά ούτε και να σκέπτεται ελεύθερα και δημοκρατικά του έχουν επιτρέψει.

Γι' αυτό και δεν έχει λόγω. Δεν έχει ρήτορες. Τη σκέψη που παράγει τον λόγο, του την έχουν αφαιρέσει με τις δικτατορίες τα κάθε είδους πραξικοπήματα και έκτακτα μέτρα. Το «Στοχά Σου Και Αρκεί» δεν ισχύει ακόμα για το λαό μας, πολύ περισσότερο δεν ισχύει το :«Οποιος Σταχάζεται Ελεύθερα Στοχάζεται Σωστά», δεν λειτούργησε σαν αξίωμα. Και δεν λειτούργησε γιατί οσες φορές (και δεν ήταν λίγες) προσπάθησε την ενδόμιχη σκέψη να την μετουσιώσει σε λόγο, για δημοκρατία και δικαιώματα και μιά ανεξάρτητη, αξιόπρεπη θέση της πατρίδας μας στη χωρία των λαών του κόσμου, αποδεκτή και σεβαστή από φίλους και εχθρούς, το κόστος που πλήρωσε σαν άτομα, λαός και χώρα ήταν τεράστιο και παραδειγματικό, έτσι ώστε όχι μόνο να μην ξανά αρθρώσει λόγο αλλά και να σκέφτεται ακόμα τέτοια κακά και μεγάλα πράγματα. Πράγματα που μόνο οι «ειδικοί» και οι «μεγάλοι» μπορούν, ξεχνώντας πώς πάντα υπήρξαν και θα υπάρχουν γνήσιοι και αυθεντικοί λαϊκοί ηγέτες ίσως και συχνά ανώτεροι. Ηγέτες που όχι μόνο δεν τους δέχθηκαν, στη χωρεία του κοινωνικό-πολιτικού γίνεσθαι, όταν δεν δέχθηκαν να γίνουν συνειδητά όργανα τους, αλλά τους περιφρόνησε ή και γελοιοποίησε και κατά προτίμηση τους απειλησαν, τους φυλακίζουν τους καταδικάζαν σε θάνατο ή και τους δολοφονούσαν ακόμα. Η παγκόσμια ιστορία είναι γεμάτη από εξαφανίσεις και δολοφονίες λαϊκών ηγετών. Και στη χώρα μας δεν είναι λίγα τα φαινόμενα αυτά.

Για να γίνει αντιληπτό για το πόσο βάνουσα, σκληρά και απάνθρωπα μεταχειρίζεται το ιδιοκτησιακό σύστημα τους λαϊκούς ηγέτες, αρκεί να θυμίσω ότι εκτός απ τα θύματα στα πεδία των μαχών στη διάρκεια του εμφυλίου που «μεθοδευμένα» εξωθούνταν το λαϊκό κίνημα είχε έναν τεράστιο αιματηρό απόηχο. Στην 5ετία 1945-1949 εκδόθηκαν πενήντα και πλέον χιλιάδες καταδικαστικές αποφάσεις-σύμφωνα με στοιχεία του ΓΕΣ-είχαν καταδικαστεί σε θάνατο 5,327 απ τους οποίους εκτελέστηκαν 3.033 και 2,289 περίμεναν το απόσπασμα. Χωριστά οι χιλιάδες των εξορίστων. Τον Οκτώβρη του 1949 στις φυλακές βρίσκονταν ακόμα καταδικασμένοι σε βαριές ποινές 16,738 και στο κολαστήριο της Μακρονήσου «αναμορφώνονταν» 13,000. Αν σε αυτούς προστεθούν, όσοι έμειναν στα χέρια των βασανιστών στις ασφάλειες όπως ο (Ν. Μπέλλας), στην ΕΣΑ, τις επαραθυρώσεις, οι καθ' οδών δολοφονηθέντες (αποπειραθέντες να δραπετεύσουν), απ τις διάφορες ανεξέλεκτες συμμορίες, τους Μάυδες, τα Μέα και τα Τέα. Οι εξαφανισθέντες, τους «αυτοκτονήσαντες», αυτούς που δολοφονήσαν με τα πολυβόλα στη Μακρόνησο κλπ και αυτούς, που δολοφονήθηκαν μέχρι την επίσημη πιά έναρξη του εμφυλίου πολέμου, θα έχουμε εν μέρει μια ένδειξη για το πώς το ιδιοκτησιακό σύστημα μεταχειρίζεται του λαϊκού ηγέτες.

Ετσι πορεύτηκε δυό σχεδόν αιώνες τώρα η χώρα μας, χωρίς οράματα Εθνικής Λευτεριάς, χωρίς συλλογικό στόχο. Στόχο που να συγκινεί, να ενεργοποιεί και να θέτει σε κίνηση το

σύνολο των δυνάμεων του τόπου. Ο λαός στην προσπάθεια αυτή, όχι μόνο έκανε πολλά, αλλά πολύ περισσότερα απ' ό,τι του αναλογούσαν, μήπως και η μοίρα «αλλάξει περπάτημα» προς ένα στόχο που να γίνει ελπίδα για το αύριο. Πάντα όμως συνάντησε την οργανωμένη αντίδραση της Αγίας τριάδας και των ξένων υποστηρικτών της.

Η κατοχή ήταν μια μεγάλη πρόκληση. Δεν καρποφόρησε όμως γιατί ο Δεκέμβρης και ο εμφύλιος ήταν τόσο ο ένας αλλο τόσο και ο άλλους δρομολογημένοι να δολοφονήσουν και αυτή τη φορά τα οράματα που θα αξιοποιούσαν τη συλλογική προσπάθεια και ομοψυχία, που είχε επιτευχθεί στη διάρκεια της Αντίστασης. Μια προσπάθεια πλούσια σε οράματα και ιδανικά που θα έβγαζε η χώρα απ' το τέλμα της εξάρτησης και την κοινωνικό-οικονομική καθυστέρηση. Έτσι χωρίς όραμα και συνεκτική συλλογική προσπάθεια, ο λαός οδηγήθηκε στον εφησυχασμό, την παράλυση και τη διάλυση. Τη διάλυση αυτή και τη δημαγωγία την ήθελα η Δεξιά, όχι μόνο για να κυβερνήσει, αλλά να κυβερνήσει ελλείψει προγράμματος και κόμματος ακόμα, με τη δημαγωγία όπως παροδοσιακά «ανέκαθεν» εκφράζονταν. Και για να αντέξει στο χρόνο η δημαγωγία η Δεξιά όπως και αν λέγεται (Λαϊκό κόμμα, Ελληνικός Συναγερμός Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση=ΕΡΕ, Νέα Δημοκρατία), κυβερνούσε μόνιμα ή σχεδόν μόνιμα την Ελλάδα μέχρι το 1981. Ασφαλώς το γεγονός αυτό δεν ήταν τυχαίο.

Και σήμερα ολοι οι κρατικοί, νόμιμοι και παράνομοι μηχανισμοί είναι επανδρωμένοι από ανθρώπους με ακροδεξιές αντιλήψεις. Από ανθρώπους που θεωρούν τον εαυτό τους θεματοφύλακες των δεξιών και ακροδεξιών ιερών και οσίων. Που θεωρούν την Ελλάδα κτήμα τους. Από ανθρώπους που εκτός του ότι θα παρεμβάλουν προσχώματα στην όποια αλλαγή και πρόοδο, όταν αυτοί κρίνουν ότι διατρέχουν τον παραμικρό κίνδυνο αυτά τα ιερά και τα όσια προκειμένου να τα «προστατεύσουν» απ' τα όποια μιάσματα κάποια Αυγή...

Κανένας βέβαια, δεν μπορεί να αρνηθεί ότι η δημαγωγία λειτουργεί δραστικά καλύπτοντας εν μέρει τα κοινωνικά αίτια σε σημείο που να ψηφίζουν εργάτες, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα και άνεργοι αντί για την Αριστερά όπου παροδοσιακά εκφράζονταν τους δυνάστες Την Δεξιά. Για να μπορούμε στην καρδιά του προβλήματος πρέπει να αναρωτηθεί ο καθένας γιατί πιάνει η δημαγωγία, η να θεωρήσουμε πρωτογενή αιτία τη δημαγωγία και να αρνηθούμε κατηγορηματικά ότι η Δεξιά, και σε ό,τι αφορά την ΕΡΕ, ότι ο Καραμανλής ήταν ο γόης, κάτι σαν ο μάγος της φυλής που σαγηνεύει και υπνωτίζει τον κόσμο.

Δεν υπάρχουν μάγοι και γόητες στην πολιτική. Είναι ο δεξιός δημαγωγικός λόγος που μεγενθύνει την ανασφάλεια, αλλά και αποτέλεσμα της εύνοιας που έδειχναν για τη Δεξιά η Εκκλησία, ο λεγόμενος «συμμαχικός» παράγοντας, τα Ανάκτορα, ο στρατός, τα Σώματα Ασφαλείας, οι πολυάριθμοι παρακρατικοί μηχανισμοί, η Ελληνική και η ξένη κεφαλαιοκρατία, το ΝΑΤΟ και ο δος αμερικανικός στόλος.

Αυτοί και πολλοί άλλοι παράγοντες: έκτακτα μέτρα, οι εξορίες, οι γεμάτες φυλακές, τα πιστοποιητική εθνικοφροσύνης και κοινωνικών φρονημάτων, η βία, η τρομοκρατία κλπ, είναι που συνέβαλαν στο να ακούει κανείς (όπως συναίβει σε μένα) στα καφενεία των χωριών σε παρέες που συζητώντας πολιτικά να λέει κάποιος: «Βρέ, πως τα κατάφεραν....Ενώ ολοι έχουμε, τα ίδια προβλήματα, τις ίδιες απόψεις και ιδέες και όμως θα ψηφίσουμε διαφορετικό κόμμα απ' αυτό που μας εκφράζει»!

Και κάποια μέρα του 1958, που η τρισκατάρατη Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), έγινε αξιωματική αντιπολίτευση, φτάσαμε στη φράση του κ Καραμανλή: «Εξω πάμε καλά, μέσα δεν πάμε» και αργότερα στο «επιτέλους ποιός κυβερνά αυτόν τον τόπο» Και επειδή «μέσα δεν πηγαίναμε καλά», οι έξω «φίλοι και σύμμαχοι» ανέθεσαν στους Συνταγματάρχες, να βάλουν για επτά χρόνια το λαό στο γύψο και να γυρίσουν την πολιτική, οικονομική και κοινωνική ζωή της Ελλάδας μισό αιώνα πίσω.

Να σταματήσει-μπλοκαριστεί η σύνδεση της χώρας με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα και να μας μείνουν καπέλο ολοι οι νόμοι δικτατορικού περιεχομένου με αποκορύφωμα τον «στιγμαίο» με τον οποίο και στο μέλλον θα δικάζουμε τους δικτάτορες. Πάντα συνεπώς έξωθεν η «σωτηρία» της Ελλάδας και η παραμονή της άρχουσας τάξης στην εξουσία!

Η κατοχή εκτός του ότι ήταν μια μεγάλη πρόκληση, ήταν και μια μεγάλη ευκαιρία να απαλλαγεί η χώρα μας απ την ξένη εξάρτηση. Για πρώτη φορά ο λαός ξεφεύγοντας απ τη μέγκενη της εξάρτησης εσωτερική και εξωτερική συσπειρώθηκε στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, βέβαιος ότι μετά την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές, θα γίνει κύριος και αφέντης στον τόπο του. Για να πετύχει αυτόν τον εθνικό στόχο έκανε όλων των ειδών τις θυσίες.

Ομως την επόμενη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικήτης λαός δεν διαπραγματεύονταν με την άλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ, μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 1821 και μετά έλεγχε οικονομικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας.

Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μια αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ απ τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριας δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε απ τα πολεμικά μέτωπα ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης και βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινорθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θελήσε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ήταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και τη βία. Ανεξέλεγκη βία, στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες και κυρίως όπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το πιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες. Για να εξασφαλίσει τα όπλα ξαναμπήκε η χώρα εκ νέου κάτω απο ένα ιδιότυπο καθεστώς πολιτικής και οικονομικής ομηρίας.

Μια χώρα που έβγαίνει απο μια 4χρονη δικτατορία, από ένα εξάμηνο πόλεμο και μια 4χρονη τριπλή κατοχή. Μια χώρα κατεστραμένη και οικονομικά καταχρεωμένη και με μηδαμινά εισοδήματα, αντί να ξεκινήσει μιά πανελλαδική εκστρατεία για την αναδιοργάνωσης της παραγωγικής μηχανής, μπαίνει στο φαύλο κύκλο των όπλων, και την με όλα τα μέσα παραγωγή και αναζήτηση του εσωτερικού «εχθρού».

Κάθε μέρα που περνά οργανώνεται και επεκτείνεται με γεωμετρική πρόοδο ένας αυτόνομος, παντοδύναμος στρατιωτικός και παραστρατιωτικός και παρασιτικός μηχανισμός συμμοριών σφυχταγκαλιασμένος με τον κρατικό μηχανισμό, που όχι μόνο θα δολοφονούσαν την εθνική ομοψυχία, που με τόσους κόπους και θυσίες επιτεύχθηκε, αλλά θα σώρευε, νέα ερείπια και τάφους στους ήδη αμέτρητους. Θα προστεθούν στα 57 κατοχικά ολοκαυτώματα χωριών και τις δεκάδες ματρυρικές πόλεις καινούρια ολοκαυτώματα. Θα απογυμνωσει την ύπαιρθο απ τον πληθυσμό για να σταλεί μετά τη «νίκη» ολος ο ενεργός πληθυσμός της χώρα στα σκλαβοπάζαρα του κόσμου.

Η απόλυτη επικράτηση της παράταξης των ισχυρών, στο εσωτερικό και το εξωτερικό προσκήνιο, οδήγησε σε ξεκάθαρες λύσεις. Το προϊόν της νίκης έπρεπε να διασφαλιστεί με τον πιο σαφή και πληρέστερο δυνατό τρόπο. Στο πλευρό του στρατού, των φανερών και κρυφών μηχανισμών του, το Παλάτι συνέχισε να διαδραματίζει (οπως ο Τσιώρτσιν έταξε) τον δικό του παίσχυρο παρεμβατικό ρόλο. Στην κοινοβουλευτική διαμάχη προβάλλονταν ισχυρές και δυναμικές οι σκιές αυτών των πανίσχυρων εξουσιών πίσω απ την καθορισμένη θέλη του λαού εξουσία. Η πολύ προβαλλόμενη και επικαλούμενη μεταπολεμική κοινοβουλευτική δημοκρατία, όχι μόνο ήταν μια επίφαση στην χειρότερη μορφή της, αφού στηρίζονταν στην προστασία του δου Στόλου και τα έκτακτα μέτρα, αλλά μας κληροδότησε σαν κεφάλαιο κοινοβουλευτικού βίου όλες τις στρεulώσεις, παρανομίες και παραβιάσεις που βιώνουμε και σήμερα ακόμα τα κατάλλειπά της.

Στην πλευρά των ηττημένων το παιχνίδι των μηχανισμών- των παράνομων οργανώσεων, των γιαφκών και των ασυρμάτων-παρά το κόστος σε στελέχη και αναποτελεσματικό τρόπο

δράσης, κράτησε αρκετόν καιρό προς δόξα του κ Ρακινζή και Πανόπουλου, που θέλונταν την συνέχιση αυτής της κοντόφθαλμης και αλλοπρόσαλης πολιτικής του ΚΚΕ, έστελναν κάθε νύχτα τα «ένδοξα» συνεργεία τους να τοιχοκολούν τις αφίσσες με το σύνθημα τα «όπλα παραπόδα» που όχι μόνο αποπροσανατόλιζαν και απαγοήτευαν το λαό και τους αγωνιστές συνέβαλαν και στο να διατηρηθούν σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα. Μέτρα απαραίτητα για να εδραιωθεί η εξουσία.

Η μεταπολεμική ιεράρχηση της κοινωνίας και η κατανομή του παραγόμενου απ τη σκληρή δουλειά των ανθρώπων πλούτου εξακολουθούσαν να είναι άδικες και προκαλούσαν αντιδράσεις. Η μετεμφυλιοπολεμική Αριστερά, δομήθηκε με βάση αυτές τις αντιθέσεις. Η επιτυχία της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς (ΕΔΑ) στις δύσκολες συνθήκες της 10ετίας του 1950 αποτέλεσε έκπληξη, ακόμα και στην ηγεσία του ΚΚΕ που αλληλοσπαράσσονταν μετά την ήττα, στους τόπους εξορίας τους. Οι αντιδράσεις αυτές οδήγησαν σε πόλωση. Η πόλωση αυτή όμως δεν οδήγησε σε νέο γύρο θερμής αναμέτρησης. Δεν χρειάζονταν άλλωστε. Η μετεμφυλιοπολεμική Αριστερά και οι κομμουνιστές της ανανέωσης εξακολουθούσαν να πιστεύουν και αγωνίζονταν όπως και στην κατοχή να διεκδικούν την εξουσία με την συγκατάθεση και την ψήφο του λαού.

Ο δυτικός κόσμος όμως ήταν αρκετά ισχυρός, ώστε να διαθέτει πολλές άλλες δικλίδες ασφαλείας προκειμένου να αποφύγει την πολιτική αναμέτρηση με το λαϊκό κίνημα. Μια τέτοια δικλίδα ήταν η δυνατότητα μετακίνησης εργατικού δυναμικού. Την εποχή που η Αριστερά κέρδιζε τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης στην κοινοβουλευτική πλευρά της ελληνικής πολιτικής εξουσίας, η άρχουσα τάξη μέσω της μετακίνησης των πλυθησμών (μετανάστευση) άδειασε την Ελλάδα απ τα εργατικά χέρια που δεν μπορούσε να απορροφήσει η εγχώρια υπό αμερικάνικη εποπτεία ανάπτυξη. Η μετανάστευση στα ορυχεία του Βελγίου και τα εργοστάσια της Δυτικής Γερμανίας, μα και εκτός Ευρώπης, εκτός του ότι απορρόφησε τη συσσωρευμένη ένταση επέδρασε καταλυτικά στις κοινωνικό-πολιτικές εξελίξεις της χώρας.

Η Ελλάδα κοινοφορούσε, γεννούσε, γαλουχούσε, ανάτρεφε, διαπαιδαγωγούσε και μόρφωνε στο βαθμό που μπορούσε τα ελληνόπουλα και η εξουσία ανίκανη όντας, να αξιοποιήσει αυτά που με τόσο κόστος παραγόμενα εργατικά χέρια, προκειμένου να μην αλλάξουν οι πολιτικό-κοινωνικό-οικονομικοί συσχετισμοί και για να εκτονώσει την συσσωρευμένη ένταση έχωσε στα έγκατα της γης και έστειλε στα πέρατα του κόσμου το άνθος της Ελλάδας. Με την ενέργεια αυτή η αχόρταγη για εξουσία και κέρδη άρχουσα τάξη ερήμωσε την ύπαιθρο και μετέτρεψε την Ελλάδα σε χώρα γερόντων.

Για άλλη μια φορά η άρχουσα τάξη σκέφτηκε μόνο τον εαυτό της την εξουσία και το κέρδος. Πολλοί προκειμένου να δικαιολογήσουν αυτό το τρίτο στη σειρά νέο ειδεχθές έγκλημα, (κατοχή, εμφύλιος, μετανάστευση) προβάλουν το επιχείρημα ότι οι μετανάστες με τα εμβάσματα όχι μόνο έσωσαν την Ελλάδα απ την καταστροφή αλλά συνέβαλλαν και στη κοινωνικό-οικονομική της ανάπτυξη. Ολοι γνωρίζουμε πίο είναι το κόστος της παραγωγής ενός ανθρώπου μέχρις ότου να φτάσει σε παραγωγική διαδικασία. Όσο για τα εμβάσματα δεν είχαν το μέγεθος να επενδυθούν παραγωγικά-αναπτυξιακά. Ούτε τα ποσά ήταν τόσο μεγάλα, μα ούτε και οι άνθρωποι που άφησαν πίσω οι μετανάστες ήταν σε θέση να τα χρησιμοποιήσουν παραγωγικά. Τα εμβάσματα στο μεγαλύτερο μέρος τους διατηρούσαν στη ζωή τη φαμίλια που άφησαν πίσω και το πολύ πολύ να αγοράσαν και κάποιο διαμέρισμα ή μαγαζί. Σε αυτό ακριβώς το γεγονός οφείλεται το μεγάλο ποσοστό της ιδιοκατοίκησης που υπάρχει στη χώρα μας.

Ο μετανάστης όμως όταν κλείσει ο κύκλος της παραγωγικής του ικανότητας, επικαλούμενος το Νόστο θα επιστρέψει στην πατρίδα και τότε η πολιτεία που λόγω ανικανότητας να αξιοποιήσει αυτή τη παραγωγική περίοδο θα υποχρεωθεί εκ των πραγμάτων να επενδύσει για δεύτερη φορά εξασφαλίζοντάς του φαρμακευτική και Νοσοκομειακή περίθαλψη και όταν πεθάνει να του κάνει την κηδεία, τα μνημόσυνα κλπ. Βέβαια το θέμα μετανάστευση οσον αφορά τα αίτια που την επιβάλουν και οι συνέπειες

είναι ένα πολύ σοβαρό θέμα και σαν τέτοιο χρειάζεται εκτεταμένη ανάλυση που δεν εξαντλείται σε δύο παραγράφους.

Και επειδή για όλα τα κακά και τα άσχημα που έχει υποστεί η χώρα και ο λαός, η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη έχει μετακυλήσει την ευθύνη στους τρισκατάρτους, τους άθεους και αντίχριστους, τους απάτριδες, ξενοκίνητους και ανεύθυνους ακόμα για τη χώρα και το λαό κομμουνιστές, αναρωτιέται εύλογα κανείς γιατί η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη, άφησαν να οδηγηθούν τα πράγματα σε όλα αυτά τα κακά και άσχημα για τη χώρα και το λαό που καταλογίζουν εξ ολοκλήρου στους κομμουνιστές και την Αριστερά γενικότερα; Αλήθεια πιά προσπάθεια έκανε η άρχουσα τάξη και η εθνικόφρον παράταξη να μην στοιχίσει τόσο ακριβά σε νεκρούς και καταστροφές η κατοχή; Γιατί δεν οργάνωσε και αυτή όπως έκαναν οι άρχουσες τάξεις της Ευρώπης Εθνική Αντίσταση. Γιατί αντί για Αντίσταση οργάνωσε τα Τάγματα Ασφαλείας και όλους τους άλλους εθνοϊσμούς για την πολεμήσει σε συμπαρατάξη και αगाστή συνεργασία με τους ούνους κατακτητές την Αντίσταση που οργάνωσε λαός με πρωτοβουλία των κομμουνιστών; Γιατί δέχθηκε αδιαμαρτύρητα την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκάμβρη του 44, αφού γνώριζε ότι ο Κόκκινος στρατός που μπορούσε να βάλει σε κίνδυνο την εξουσία που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ της παρέδωσε στις 12 του Οκτώβρη του 44 ύστερα από συμφωνία ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις ότι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα και τον Αμερικανών την άνοιξη του 1947; Γιατί έκανε τα πάντα προκειμένου να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο τη στιγμή που κανένας, μα κανένας δεν της αμφισβητούσε την εξουσία; Τι έκανε σαν τάξη εξουσίας να μην φτάσουμε στον εμφύλιο; Στηριγμένη στα αγγλικά όπλα είχε αναδιοργανώσει τους μηχανισμούς του κράτους, το στρατό, τα σώματα ασφαλείας και το υπέρογκο παρακράτος. Και αφού φτάσαμε για ποιόν ακριβώς λόγω στάθηκε τόσο σκληρή και αμίληκτη απέναντι στους ιδεολογικούς της αντιπάλους; Τη στιγμή που χρησιμοποιούσε τις βόμβες Ναπάλμ και ερήμωνε την ύπαιθρο χώρα, που έστελνε στα εκτελεστικά αποσπάσματα τα αμούστακα παιδιά αδιάκριτα απ φύλο δεν σκέφθηκε ούτε μία στιγμή την καημένη την Ελλάδα και τους Έλληνες;

Η ταύτιση των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με αυτά των ξένων δυνάμεων, οδηγεί στην εξάρτηση και την πρόσδεση στο δικό τους πολιτικό-στρατιωτικό άρμα. Με βάση αυτήν την αρχή και τις διαμορφωμένες δομές, που αμοιβαία υπάρχουν ανάμεσα με τις όποιες ξένες δυνάμεις, ο εμφύλιος πόλεμος είναι το βασικό στρατηγικό μέσο και εργαλείο ύπαρξης και παραμονής στην εξουσία των αντιδραστικών δυνάμεων και της ακροδεξιάς, που ήταν ο εκπρόσωπος της ολιγαρχίας. Ο εμφύλιος πόλεμος είναι συστατικό μέρος των εξαρτημένων χωρών. Καθε φορά που ο λαός προσπαθεί να απαγγιστρωθεί απ την εξάρτηση και να κατακτήσει την Εθνική του Ανεξαρτησία, κάνει την εμφάνιση η έξωθεν σωτηρία. Στην ίδια αρχή και στρατηγική υποτάσσεται-συνεπάγεται και ο Δεκέμβρης του 1944, και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος και όχι στον κίνδυνο να πάρει πραξικοματικά το ΚΚΕ την εξουσία.

Στο μεταξύ όχι μόνο η ζωή μέρα με την ημέρα γίνεται πιο δύσκολη όπως και στην κατοχή, αλλά και η κυβέρνηση Παπανδρέου, αρνιέται να πάρει οποιοδήποτε πρακτικά μέτρα καθαρισμού της χώρας απ τους συνεργάτες και τους δοσιλόγους. Βέβαια, ορισμένος αριθμός απ τους κοϋϊσλιγκς έχουν συλληφθεί και κλειστεί στις φυλακές Αβέρωφ, μέσα σε συνθήκες ανέσης τόσο σκανδαλώδεις, που η συλληψή τους, μοιάζει περισσότερο με προφύλαξη απ τη λαϊκή οργή, παρά σύλληψη για τα όποια κατοχικά εγκλήματα που τους βαρύνουν. Όπως και να έχει ο αριθμός των συλληφθέντων είναι γελοίος.

Ουσιαστικά τίποτε δεν γίνεται για να απαλλαγούν οι πατριώτες, που έχουν βασανιστεί κατά δεκάδες χιλιάδες, απ τη ανυπόφορη συνάντηση στους δρόμους με τους δημίους του : αστυνομικοί με στολή ή πολιτικά, χωροφύλακες, μέλη της οργάνωσης Χ, μέλη του ΕΔΕΣ της Αθήνας ή των ταγμάτων Ασφαλείας, που όπως όλος ο κόσμος έβλεπε και ήξερε φώλιαζαν στα άντρα τους όχυρωμένοι στους στρατώνες, τα αστυνομικά τμήματα και ορισμένα κακόφημα ξενοδοχεία ή είχαν το θράσος να περιφέρονται προκλητικά στους

δρόμους και ανακατευόμενοι με το πλήθος των διαδηλωτών κατέγραφαν εκ νέου ονόματα συμμετοχόντων για τα περεταίρω...

Ἡ κάθαρση κατά την κυβέρνηση δεν ήταν κάτι άμεσο, μα ούτε και για αύριο. Αυτή άλλα έχει στο νού της. Θέλει την εξουσία και για να την πάρει από αυτούς που την έχουν, πρέπει να συνεργασθεί με τις νέες δυνάμεις κατοχής. Επρεπε να οργανωθούν και να συντονιστούν οι προετοιμασίες στρατιωτικές και πολιτικές και κυρίως να μπούν σε κίνηση εκείνοι οι μηχανισμοί που θα οδηγούσαν στη σύγκρουση «με ευθύνη» του ΕΑΜ, ετσι ώστε και ο πιό δύσπιστος άνθρωπος να καταπιεί το χάπι, οτι χωρίς την Αγγλική ένοπλη επέμβαση οι κομμουνιστές θα ήταν τώρα εξουσία και τότε αλιμονό τους... Συνεπώς έπρεπε να τους θεωρούν σαν απελευθερωτές και κυρίως να εγκρίνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα, όσο σκληρά και απάνθρωπα και είναι, που θα αναγκαστούν να πάρουν προκειμένου να «απελευθερώσουν» την απελευθερωμένη απ τον ΕΛΑΣ Ελλάδα: Να απελευθερώσουν Την Ελλάδα, απ τους Έλληνες.

Ετσι όλο και πιό συχνά, επεισόδια ξεσπούν στους δρόμους, οταν τα θύματα ή οι συγγενείς τους βρίσκονται πρόσωπο με πρόσωπο με ανθρώπους που συνεργαζόμενοι με τους Γερμανούς, τους ειχαν συλλάβει, τους ειχαν βασανίσει οι ίδιοι, εκμεταλλευτεί ασύστολα με υποσχέσεις αποφυλάκισης, ομηρίας ή μη εκτέλεσης αγαπημένων του προσώπων. Με ανθρώπους που ενώ ειχαν πάρει το αντίτιμο, δεν αποφυλακίστηκε ο ανθρωπός για τον οποίο πούλησαν όσο όσο το σπίτι για να εξασφαλίσουν το αντίτιμο, όμως παρά ταύτα ο ανθρωπός τους στάλθηκε όμηρος στη Γερμανία ή και εκτελέστηκε και αν ακόμα αποφυλακίστηκε. Ναι και αν ακόμα αποφυλακίστηκε, όμως η Γκεστάπο ήθελε να εκτελεστεί αυτός ο συγκεκριμένος κρατούμενος τον ξανασυνέλλαβαν. Και αυτού ακόμα που με υπόδειξη των παθόντων συλλαμβάνονταν οι βασανιστές, οταν έφταναν στα αστυνομικά τμήματα απελευθερώνονταν τη νύχτα, απ τους αστυνομικούς που τόσον καιρό συνεργάζονταν μαζί τους. Και νάτοι πάλι άγρυπνο μάτι στην αγορά να καταγράφουν για τα περεταίρω...

Δυστυχώς το φαινόμενο της διαπόμπευση ανθρώπων, με ευθύνη της Αντίστασης πρώτα και της επίσημης εξουσίας μετά παρατηρήθηκε και στην πόλη μας. Συγκεκριμένα ένας κάτοικος Βεροίας ονόματι Κατσακιώρης, μέλος κάποιου απ τους εθνοϊσμούς, γύριζε οπλισμένος στην πόλη και διατυμπάνιζε στη διαπασών οτι «Η θα το κάνω ελληνικό ή να πάει κατά διαβόλου» επειδή εγώ απ τις Απρίλη του 1944 ήμουν στον ΕΛΑΣ και πολύ πριν απελευθερωθεί η Βέροια στις 27 Οκτώμβρη 1944, από αρκετές μέρες ειχα αποσπαστεί στην ομάδα μεραρχιών που ειχε την εποχή εκείνη έδρα τη Βέροια. Λόγω του είδους της αποστολής, δεν εχω προσωπική γνώμη για τις ευθύνες που του καταλόγισαν οι συμπολίτες μας και το είδος της κακοποίησης που του έγινε. Απλώς το αναφέρω σαν ιστορικό γεγονός.

???????Μετά την παράδοση των όπλων και την αποστράτευση του ΕΛΑΣ και της Εθνικής Πολιτοφυλακής Διοικητής της οποίας ήταν στη Βέροια ο Βεροιώτης Δικηγόρος Νικόλαος Χατζής, η ηγεσίας της εδώ Δεξιάς τοπικής οργάνωσης, για να ανταποδώσει τα ίσα, συνέλλαβε ανάμεσα σε πολλούς άλλους και την Νικόλαο Χατζή,(δεν γνωρίζω με ποιά κατηγορία και ούτε έζησα αυτοπροσώπως το γεγονός) και αφού τον κακοποίησαν δεν δύστασαν, κρεμώντας του μια πινακίδα στο λαιμό και μια στην πλάτη (...) να τον γυρίζουν βρίζοντας για μέρες στους κεντρικούς δρόμους της πόλης, τον διαπομπεύαν, τον χλεβάζαν, τον έφτυνουν και τον απειλούσαν οτι... ενώ παράλληλα ειχαν προετοιμάσει και την δολοφονία του. Αφού ύστερα από μέρες τελείωσε η διαπόμπευση κλπ, κάποια κοπέλα Βεροιώτισα, ονόματι Καραγιώργου Κορνηλία, τον πυροβόλησε με περίστροφο και τον τραυμάτισε. Δεν ξέρω με ποιά δικαιολογία έγιναν αυτά, εκείνο που ξέρω είναι οτι για τα «εγκλήματα» που του καταλόγιζαν δεν καταδικάστηκε απ το στρατοδικείο. Και αφού δεν υπήρχαν στοιχεία επιβαρυντικά στάλθηκε για πολλά χρόνια και αυτός εξορία.

Στις 13 του Οκτώβρη 44 ο Γιάννης Ζεύγος, μέλος της κεντρική επιτροπής του ΚΚΕ, στο χαιρετισμό που απεύθυνε στη συγκέντρωση για την απελευθέρωση της Αθήνας είπε: «Πολίτες της ηρωϊκής, της αδούλωτης Αθήνας είμαστε πιά ελεύθεροι. Ελεύθεροι

απευθύνουμε θερμό αντιφασιστικό χαιρετισμό, δημοκρατικό χαιρετισμό σ όλο το μαχόμενο Έθνος. Χαιρετίζουμε τα πρώτα τμήματα της συμμάχου Αγγλίας, που ξανάρθαν στην Ελλάδα. Απευθύνουμε χαιρετισμό στα μεγάλα σύμμαχα έθνη : Στην Αγγλία, στη Σοβιετική Ένωση, στην Αμερική. Απευθύνουμε χαιρετισμό στους ηρωϊκούς λαούς της Γιουγκοσλαβίας και στο μεγάλο λαό της Γαλλίας και σ όλους τους λαούς που σ όλον τον κόσμο πολεμάνε ενάντια στο φασισμό. Σ αυτόν το μεγάλο απελευθερωτικό πόλεμο και η πατρίδα μας, εμείς ο μικρός ηρωϊκός λαός θυσιάσαμε τα πάντα στο βωμό της λευτεριάς. Στα βουνά και τις πόλεις κρατήσαμε ψήλα τον απελευθερωτικό αγώνα. Θυσιάσαμε τα χωριά μας, τις πολιτείες, θυσιάσαμε τα πάντα στο βωμό της λευτεριάς. Απ το Ελ Αλαμέιν ως τον Εβρο, χιλιάδες είναι τα θύματά μας, τα αδέρφια μας που έπεσαν για τη λευτεριά. Αιώνια η μνήμη σ όλους τους μάρτυρες που έπεσαν στο βωμό της λευτεριάς...Χάρης στις θυσίες αυτές και στο αίμα αυτό, η τιμή της πατρίδας μας, στάθηκε ψηλά...».

Μέχρις ότου οι Αγγλοι, που τους καλοσόρισε στην ομιλία του ο Ζέυγος, δεν είχαν συγκεντρώσει τις απαραίτητες ένοπλες δυνάμεις και συντονίσει υπό την ηγεσία τους, τους διάφορους εθνοϊσμούς, όλα αυτά ήταν όχι μόνο αποδεκτά, αλλά αποτελούσαν έπαινο και εθνικό κεφάλαιο. Μετά όμως τη συγκέντρωσή των δυνάμεων και την ένταξη των Ταγμάτων Ασφαλείας και όλων των άλλων εθνοϊσμών στο πανίσχυρο 4ο Αυγ/ανό παρακράτος όλα αυτά ξεχάστηκαν. Όταν λοιπόν, συντονίστηκαν οι Αγγλικές δυνάμεις με το πανίσχυρο παρακράτος που το διόγκωσε και εξοπλισμένο με βαρύ οπλισμό, όπως αυτό που με αίτησή του ζήτησε ο στρατηγός της χωροφυλακής Ντάκος, η Γκεστάπο για τα δεδομένα της κατοχής και κυρίως όταν τα πράγματα δεν ακολουθούσαν την πορεία που είχε καθορίσει ο Τσίωρτσιλ, αυτά που πριν από λίγες μέρες ήταν προσφορά και θυσίες στο συμμαχικό αγώνα και την Ελλάδα, ως δια μαγείας αποτέλεσαν συμφορά για το λαό και την Ελλάδα και προδοσιά του συμμαχικού αγώνα! Και όταν το πολιτικό κόστος απ την ενοπλη επέμβαση για τον Τσίωρτσιλ, ήταν μεγάλο για να αμβλύνει τις επιπτώσεις και να μειώσει το μέγεθος της ευθύνης στις 8/12/44 μιλώντας στη βουλή των κοινοτήτων προσπάθησε να πείσει τη βουλή ότι δεν δολοφονεί τον λαό, αλλά ότι προσπαθεί να σώσει το λαό από μία «συμμορία γκάγκστερ εφοδιασμένοι με θανατερά όπλα», ετσι ώστε να έχει τα χέρια λυμένα χαρακτήρισε τον αγώνα του λαού μας ότι τον έκανε μια συμμορία γκάγκστερ ενοώντας το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Και λίγο αργότερα με την προτροπή του Τσίωρτσιλ, με διαφορετικά λόγια είπε το ίδιο πράγμα και ο κ Παπανδρέου, ο κατάλληλος πρωθυπουργός για την κάθε κατάλληλη περίπτωση με προκήρυξή του προς στον ΕΛΑΣ:

«Προ 20 ημερών στρέψατε τα όπλα εναντίον της πατρίδας. Τα όπλα αυτά τα είχατε πάρει με τη βοήθεια της Μεγάλης μας συμμάχου Αγγλίας, για να τα στρέψετε εναντίον των Γερμανών. Δυστυχώς, οι Γερμανοί έφυγαν και τα όπλα τα στρέψατε εναντίον των συμμάχων μας, οι οποίοι επί τέσσερα (4) χρόνια μας βοήθησαν για να ζήσουμε και οι οποίοι μας προστάτευσαν αφ ότου γίναμε κράτος». Και αφού ανάφερε ενα σωρό αναλήθειες καλούσε τον ΕΛΑΣ να παραδοθεί και έκλεισε με τη «φράση το κράτος του νόμου θα επιβληθεί.

Λέει ο κ Παπανδρέου στην προκήρυξη ότι με τα «όπλα που μας έδωσαν οι σύμμαχοι». Αλήθεια για πιά όπλα και για ποιά βοήθεια μιλάει ο κ Παπανδρέου; Μα τα όπλα που έδωσαν οι Αγγλοι σε όλη τη διάρκεια της κατοχής ητα η σταγόνα στο ωκεανό. Και αυτά τα ελάχιστα που έδωσαν τα έδιναν με το σταγομόμετρο και τις περισσότερες φορές ήταν εταιρόκλητα, όπως ήταν και τα άρβυλα τα περισσότερα αριστερά.

Ο ΕΛΑΣ οπλίστηκε με τα όπλα που μάζεψε ο κόσμος με την κατάρευση του αλβανικού μετώπου, απ τους ίδιους τους κατακτητές ύστερα από άγριες πολυήμερες και πολιαίμακτες μάχες, απ τους διάφορους εθνοϊσμούς και την χωροφυλακή που προσχωρούσε ή παρέδινε τα όπλα και πήγαιναν στο σπίτι και απ την παράδοση ύστερα από πολυήμερες μάχες ή με διαπραγματεύσεις των Ιταλικών στρατιωτικών μονάδων στη Θεσσαλία, τον Φαρδίκαμπο κλπ.

Οι Αγγλοι απ την εμφάνιση της Αντίστασης και κυρίως μετά την Εθνικό-λαϊκή απόκλιση που αυτή πήρε, το μόνο που δεν ήθελαν ήταν ο εξοπλισμός της. Γι αυτό και στο θέμα του εξοπλισμού δεν ήταν φειδωλοί. Μόνο όταν δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά και πάντα για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων, όπως π.χ για την απόβαση στην Ιταλία και τη Γαλλία. Και τότε ό,τι έκαναν το έκαναν με μέτρο και περίσκεψη. Πάντα λιγότερα, κατώτερα και κυρίως εταιρόκλητα. Ποτέ σπατάλες και απερισκεψίες! Οι Αγγλοι ήξεραν πόσα όπλα έδωσαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Το ίδιο με τους εδώ συνδέσμους γνώριζαν, αν όχι επακριβώς στο περίπου την οπλική δύναμη του ΕΛΑΣ, γι αυτό και με την συμφωνία της Βάρκιζας, ζητούσε απ τον ΕΛΑΣ να παραδώσει συγκεκριμένο αριθμό όπλων και όχι μόνο αυτόν που οι ίδιοι του έδωσαν με το σταγωνόμετρο.

Αν ο ΕΛΑΣ είχε πάρει τα όπλα που παρέδωσε απ τους Αγγλους, η αριθμητική δύναμη μόνο του μονίμου ΕΛΑΣ θα έφτανε τις εκατό χιλιάδες άντρες, χώρια ο ΕΛΑΝ, ο Εφεδρικός ΕΛΑΣ και η Πολιτοφυλακή. Οι Αγγλοι πολλαπλασιάζοντας τα όπλα που έδωσαν με κάποιον εκθέτη ζήτησαν να τους παραδωθεί ένας συγκεκριμένος αριθμός όπλων. Ο ΕΛΑΣ στις 28/2/45 παρέδωσε τον οπλισμό του στον ταξίαρχο Αϊκένχεντ και την ίδια ώρα έπαψε να λειτουργεί και ο τελευταίος ασύρματος του ΕΛΑΣ. Ο οπλισμός που παραδόθηκε βάσει πρωτοκόλου ήταν:

α) πυροβόλα διαφόρων τύπων 100, β) όλμοι ομαδικοί 81, γ) όλμοι ατομικοί 138, δ) πολυβόλα 419. ε) οπλοπολυβόλα 1,412, στ) αυτόματα τουφέκια 713, ζ) τουφέκια και πιστόλια 48,973, η) τουφέκια αντιαρματικά 57, και θ) συσκευές ασυρμάτου 17. Τα στοιχεία απ το βιβλίο του στρατηγού Σαράφη ο ΕΛΑΣ. Στο μεταξύ είχε αρχίσει η κατάληψη των περιοχών απ τους Αγγλους και την εθνοφυλακή και στις 5/3/45 έφτασαν και στη Βέροια, που ήταν η έδρα της ομάδας Μεραρχιών.

Την περίοδο αυτή είχα αποσπασθεί και υπηρετούσα στην επιμελητεία της Χης Μεραρχίας και ενώ είχα αποστρατευτεί παρέμεινα με εντολή της Μεραρχίας, να παραδώσω τα λογιστικά βιβλία και τα υλικά που είχαν μείνει στις αποθήκες. Κατά τις 10 πμ, ο υπασπιστής του συνταγματάρχη της εθνοφρουράς Παπαγεωργίου, που ήρθε στη Βέροια, με συνοδεία δύο εθνοφρουρίτες ήρθε να τα παραλάβει. Αφου μου έκανε αρκετές ερωτήσεις : από που είμαι, πόσο χρονών είμε, πότε οργανώθηκα και πότε κατατάχτηκα στον ΕΛΑΣ. Σε ποιές μάχες πήρα μέρος και αφού του απάντησα, μου ζήτησε το απολυτήριο για να επιβεβαίωση αν πράγματι ήμουν ΕΛΑΣίτης και αν έχω παραδώσει το περίστροφο (ευτυχώς ο υπεύθυνος της παράδοσης μου έδωσε μια βεβαίωση) μελετώντας τα απολυτήριο βεβαίωση είπε : «πολύ ωραία γράματα» και τις έσχισε σε πολλά μικρά κομμάτια. Πήρε τα βιβλία, τοποθέτησε το φαντάρο στην είσοδο, μού έδωσε ένα χαστούκι, συνοδευόμενο και από μιά βρισιά... έφυγε παίρνοντας μαζί του και τα κομματάκια της βεβαίωσης παράδοσης του περιστρώφου και του απολυτηρίου.

Σαν Αυτοκρατορική και αποικιοκρατική χώρα η Αγγλία, ήξερε τον τρόπο με τον οποίο μπορούσε να φθίρει τον αντίπαλο εν όψη της τελικής μάχης. Για το σκοπό αυτό το Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής που το έλεγχε απόλυτα ο Τσιώρτσιλ, προκειμένου να φθίρει οπλικά τον ΕΛΑΣ, εκτόνησε εκτός απ τις άποβατικές επιχειρήσεις και το σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό είχε βασικό στόχο τη φθορά του αποχωρούντος απ την Ελλάδα γερμανικού στρατού. Το κύριο βάρος αυτού του σχεδίου θα το σήκωναν οι Δυνάμεις του ΕΛΑΣ της Βόρειας Ελλάδας, απ όπου υποχρεωτικά οσες δυνάμεις θα αποχωρούσαν δια ξηρά πρόβλεπε να χτυπηθούν. (δια θαλάσσης υπήρχε η συμφωνία Τσιώρτσιλ-Χίτλερ να φύγουν ανανόχλητοι και έφυγαν)

Το σχέδιο όχι μόνο ήταν σωστό και απαντούσε στο πρόβλημα: Να μην φτάσουν συντεταγμένοι και όλοι οι Γερμανοί, που θα αποχωρούσαν απ την Ελλάδα στο δυτικό μέτωπο. Όπως γράφω και σε άλλο σημείο για την εφαρμογή του σχεδίου, «Κιβωτός» το συμμαχικό Στρατηγείο ζητούσε ειδικά απ τη δική μας, τη Χη Μεραρχία, να κάνει τις αντίστοιχες ανακατατάξεις απ όλες τις μονάδες για τη συγκέντρωση των ειδικών δυνάμεων και πυρός για το σκοπό αυτό.

Και αφού γίνει ολη η προεργασία θα έστελναν και τον αντίστοιχο για την περίπτωση οπλισμό. Το σχέδιο πρόβλεπε καταστροφή γεφυριών, τούνελ, αμαξοστοιχιών, σιδηροδρομικών γραμμών, σταθμών, καταστροφή τηλεπικοινωνιών κλπ. Και ενώ ήταν όλα από άποψη οργάνωσης έτοιμα, τα αντίστοιχα εφόδια που ήταν βασικό δεδομένο της πραγματοποίησης του σχεδίου δεν έρχονταν. Στο μεταξύ άρχισε η υποχώρηση και οι μάχες η μια διαδέχονταν την άλλη με μικρότερα όμως απ τα προβλεπόμενα αποτελέσματα, που θα ήταν αν στέλνονταν τα αντίστοιχα εφόδια που είχαν υποσχεθεί.

Ετσι στην πράξη αποδείχθηκε ότι το σχεδίου «Κιβωτός», δεν ήταν το «Σχέδιο» που δεν θα επέτρεπε να φτάσου συντεταγμένες και όλες οι γερμανικές δυνάμεις που θα αποχωρούσαν από την Ελλάδα στο δυτικό μέτωπο, αλλά μιά καλοστημένη παγίδα να εξαντληθούν και τα υπάρχοντα σε οπλισμό και πυρομαχικά εφόδια, κυρίως αυτά που είχε ο ΕΛΑΣ Μακεδονίας, εν όψη της προσχεδιασμένης για αργότερα αναμέτρησης. Ήταν ένα «Σχέδιο» μερικού εστω αφαπλισμού του ΕΛΑΣ

Και επειδή ο κ Παπανδρέου αναφέρθηκε στα όπλα που μας έδωσαν. Τα όπλα «που στρέψαμε εναντίον τους» δεν μας τα έδωσαν αυτοί. Και αυτά που μας έδωσαν, δεν τα έδωσαν για μάς για να βοηθήσουν το εαυτό τους τα έδωσαν,. Όσο για τη «βοήθεια να ζήσουμε τα 4 χρόνια...» Φαίνεται ότι πριν μιλήσει δεν σκέφθηκε. Και δεν σκέφθηκε, γιατί αν σκεφθόταν δεν θα έλεγε ένα τέτοιο μεγάλο ψέμα. Ένα ψέμα που στοίχισε τη ζωή στην καλύτερη περίπτωση 300,000 χιλιάδων Ελλήνων. Εκτός πιά και δεν γνώριζε ότι οι Άγγλοι, με το αιτιολογικό να μήν τα πάρουν οι Γερμανοί, τα τρόφιμα που είχαν με συμβόλαιο συμφωνήσει να στείλουν για το 1941-1942 στην Ελλάδα τα ακύρωσαν. Αν εκτελούσαν τις συμφωνηθείσες παραγγελίες θα έπερναναν βέβαια και οι Γερμανοί. Ο λαός όμως με τις οργανώσει του θα έσωζε αρκετά, ώστε ο λιμός του χειμώνα του 1942 να μη είναι τόσο φονικός. Μας «προστάτευσαν αότου γίναμε κράτος» Και βέβαια μας προστάτευσαν, οι άνθρωποι όπως προστατεύει ο καθένας τη γελάδα του, που την ερμέγει να πάρει το γάλα, της παίρνει το μοσχάρι, το κρέας και το δέρμα. Και το βασικότερο μας επέτρεπαν να ζούμε σαν λαός με ψωμί και Ελιά και για ευχαριστώ μας υποχρέωναν να φωνάζουμε και Κώτσιο Βασιλιά.

Ο ιστορικό Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεματοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάλουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον έχουν αυτό διάθεσιν». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν ότι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ήταν ότι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλλει δεν έχει παρά να ρίξει μιά ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της Βουλής των Κοινοτήτων του Ρωμαίου νέο κατακτητή Τσιώρτσιλ, για την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσιπωτή ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθασαμε λοιπόν λέει εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποιά κόμματα;) φέροντες μέθ ημών καλά δώρα όπως την ελευθερίαν, την τάξιν, τρόφιμα και την βεβαίωσιν του απολύτου διακίωματος του λαού... (;) και πιά κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήση όπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν),την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

??????Οποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές με την εποχή που έγιναν και μεταφράσει στην απλοελληνική γλώσσα, αυτό το εγκληματικό και ταπεινωτικό για την Ελλάδα περιεχόμενο των δηλώσεων αυτών όχι μόνο θα καταλάβει, θα διακιολογήσει, αλλά σαν Έλληνας θα νοιώσει και περίφανος, που ο λαός μας υπερασπίστηκε την εθνική του ανεξαρτησία στη διάρκεια της Γερμανικής κατοχής, έτσι και όταν οι Άγγλοι θέλησαν να επιβάλουν τη δική τους κατοχή ο λαός αναλογιζόμενος την εθνική του αξιοπρέπεια και τις

παρτογονικές του παρακαταθήκες Αντιστάθηκε και στα φουσάτα του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν τις ορδές αργότερα όταν ήρθε να σώσει τον Τσιώρτσιλ, όπως επενέβει ένοπλα και ο Χίτλερ για να σώσει το Μουσουλίνι.

Όσα επιειρήματα και αν επιστρατεύσουν αυτοί που δέχθηκαν με ανοιχτές αγκάλες την Αγγλική ένοπλη επέμβαση στα εσωτερικά της Ελλάδας πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, δεν προκειται να πείσουν κανέναν, ούτε και τους πλέον ασφαλείς, ότι η αγγλική ένοπλη επέμβαση έγινε για τους λόγους που επικαλούνταν. Εξάλου από την εποχή του Θουκυδίδη οι ισχυροί πάντοτε κινούνταν από...ανεπιλείπτους προθέσεις όταν επρόκειτο να αλευθερώσουν» κάποια πόλη, κάποια εθνότητα, κάποια χώρα και κάποιο λαό που θα έβαζε σε κίνδυνο τα...

Αυτά τα ίδια τρόφημα μας τα έστειλαν μετά θάνατο για τις χιλιάδες των Νεκρών απ την πείνα με την ΟΥΝΤΡΑ, και για σιγουριά μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας και τη παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ. Όσο για τον τρόπο που τα διέθεταν και σε οποιούς είναι και αυτό ένα θέμα...

Στις 2 Νοέμβρη ο ίδιος ο Σάντος, δήλωνε στον ανταποκριτή του Daild Herald : «Το ΚΚΕ είναι υπέρ των ομαλών δημοκρατικών λύσεων και τη δημοκρατική ανάπλαση του τόπου. Αν το ΚΚΕ είχε πρόθεση να επιβληθεί δυναμικά θα μπορούσε να το κάνει σήμερα. Κάθε όμως καλόπιστος άνθρωπος, δεν μπορεί να αρνηθεί ότι έθεσε όλες τις δυνάμεις του στην υπηρεσία της εθνικής κυβέρνησης και πρωτοστατεί στην υποδειγματική τήρηση της τάξης και στην ομαλή εξέλιξη της πολιτικής ζωής». Η γλώσσα αυτή δεν είναι ενός πολιτικού που μελετά ένα πραξικόπημα. Όμως οι αντίπαλοι του ΚΚΕ και του ΕΑΜ αυτήν ακριβώς την ομαλή πολιτική εξέλιξη φοβόταν. Η ομαλή πολιτική εξέλιξη που θα ευνοούσε θετικά σε όποια εκλογική αναμέτρηση τις μεγάλες οργανώσεις της Αντίστασης, έπρεπε αντί πάσει θυσία να ματαιωθεί.

«Είναι εύκολο-σημειώνει ο Μάκ Νήιλ-να δεί κανείς με συμπάθεια τη θέση του ΕΑΜ. Είχε κατακτήσει την υπεροχή του στην Ελλάδα στα χρόνια της κατοχής με σκληρό μόχθο, αντιμετωπίζοντας κινδύνους και δεινά. Δεν έβλεπε κανένα λόγο να παραιτηθεί από μόνο του απ την εξουσία που είχε έτσι και ήδη κερδίσει και να δώσει στη Δεξιά τη δυνατότητα να οργανωθεί μέσα στη χώρα και να διεκδικήσει, με τη σειρά της τα πρωτεία». Την εποχή εκεί στην αντίληψη της αντιδραστικής Δεξιάς, δεν είχαν θέση οι λέξεις διάλογος, συμβιβασμός, συμφιλίωση και ειρήνη. Και οι συγκραφείς ακόμα της ειρήνης όπως ο Μυριβήλης, ο Μπαρμπύς και ο Μπρέχτ τους προκαλούσαν αλεργία. Πόσο μάλλον η ίδια η ειρήνη

Η ποθητή μέρα, 4 του Δεκέμβρη, που τόσο πολύ βιαζόταν ο Σκόμπυ και η αιματηρή σύγκρουση που επιδίωκε ήρθε. Το ΕΑΜ αντιλαμβανόμενο το σχέδιο Κονιορτοποίησής του, ζήτησε και του δώθηκε άδειας να κάνει συγκέντρωση στην πλατεία Συντάγματος να διαμαρτυρηθεί για την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα... Δεκάδες χιλιάδες λαού άντρες, γυναίκες και παιδιά σχηματίζουν ένα πυκνό ειρηνικό πλήθος, που φωνάζει ρυθμικά τα συνθήματα του ΕΑΜ απαιτώντας ένα λαϊκό καθεστώς, την κάθαρση απ το δοσιλογισμό, ψωμί και δουλειά. «Παπανδρέου παραιτήσου!» και «οχι αλλη κατοχή».

Ενώ οι συγκεντρωθέντες προχωρούν προς το Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη για να καταθέσουν στεφάνια, όταν, «ξαφνικά απ τις στέγες της Διεύθυνσης της Αστυνομίας και των παλιών ανακτόρων γράφει (ο Ανδρέας Κέντρος στο βιβλίο του), πολυβόλα αρχίζουν να ξερνούν αδιάκριτα φονικές ριπές πάνω στο συγκεντρωμένο όπλο πλήθος. Το πυρ κρατά αρκετά λεπτά. Σταματά. Ξαναρχίζει. Σταματά. Ξανάρχίζει πάλι. Πανικός, αγανάκτηση, αιμογές πληγωμένων και κραυγές οργής ανακατεύονται σε μια απερίγραπτη αταξία. Το πλήθος πέφτει κάτω αλλά η Αστυνομία συνεχίζει τα πυρά. Το πλήθος μαζεύει τους νεκρούς και πληγωμένους, η Αστυνομία συνεχίζει το πυρ. Όταν σταμάτησε η δολοφονική απόπειρα, 28 νεκροί και πάνω από 100 τραυματία είναι σωριασμένοι στην άσφαλτο».

Την άλλη μέρα οι πατριώτες σηκώνουν στους ώμους τα φέρετρα των νεκρών της προηγούμενης μέρας και, όταν το πένθιμο εμβατήριο της Αντίστασης υψώνεται τραγουδισμένο από χιλιάδες άντρες και γυναίκες, το απέραντο πλήθος γονατίζει για να αποδώσει τιμή σε μία ύστατη και υπέρτατη ευκαιρία, στη μνήμη των αμέτρητων θυμάτων

του αγώνα για τη ελευθερία και τη δημοκρατία. Είναι μια επίσημη στιγμή, με δραματική ένταση που ποτέ, πουθενά, αλλη δεν την είχε φτάσει. Γιατί αυτός ο τεράστιος αριθμός ανθρώπων, έχει από τώρα ακαθόριστη τη συνείδηση, πως τα δεινά που τους επιβάλλει η ιστορία δεν έχουν ακόμα τελειώσει και πως, για πάρα πολύ καιρό, δε θα μπορέσει πιά να διαδηλώνει σ' ένα τόσο επιβλητικό σύνολο την ομοψυχία και τη θέλησή τους να μείνουν πιστοί σε εκείνους που θυσιάστηκαν γι αυτούς.

Αυτή τη φορά, οι Αγγλοι είναι πιο διακριτικοί. Την χοντρή δουλειά την έχουν αναθέσει στην Αγγελό Εβερτ. Καμιά εντολή δεν έρχεται να ταράξει τη λαϊκή τελετή, ούτε την πομπή που ακολουθεί τα φέρετρα ως το κοιμητήριο που κυλά μέσα απ τους δρόμους, σχεδόν απ τη μιά ως την άλλη άκρη της πόλης. Αυτή τη φορά η οργάνωση ήταν πιο διακριτική-προσεκτική. Δεν έπρεπε τη φορά αυτή να είναι η αστυνομία πολύ περισσότερο οι ίδιοι οι Αγγλοι. Τώρα τη δουλειά την έδωσαν εργολαβικά στους ένοπλους φασίστες της Χ και το παρακράτος. Η πομπή έπρεπε να πάει στο κοιμητήριο ειρηνικά. Αυτό πρόβλεπε το σχέδιο. Στην επιστροφή θα έπαιρναν το μάθημα, όπως είχε «μηνήσει ο Τσιώρτσι για τις ομάδες του ΕΛΑΣ, που θα τολμούσαν να μπουν στην Αθήνα». Στην επιστροφή, ενώ οι συμμετέχοντες στην πομπή, τη στιγμή που περνούν μπροστά απ τα ξενοδοχεία όπου έχουν οχυρωθεί από ένα μήνα πριν τα μέλη της οργάνωσης Χ του Γρίβα και άλλοι ένοπλοι φασίστες, δέχονται μια καινούρια βροχή από σφαίρες. Πυροβολούν απ όλα τα παράθυρα και το πλήθος, ανίσχυρο γιατί είναι άοπλο, θρηνεί για μια φορά ακόμα εκατό περίπου νεκρούς και τραυματίες.

Από τα μπαλκόνια των μεγάλων ξενοδοχείων, δεκάδες ξένοι δημοσιογράφοι και την προηγούμενη μέρα και τώρα αποσβολωμένοι, είναι οι αποτροπιασμένοι μάρτυρες αυτής της οργανωμένης και εν ψυχρώ και αυτή της δεύτερης ανθρωποσφαγής. Το ότι ήταν προμελετημένη και η πρώτη και η δεύτερη πρόκληση και αιματοχυσία βγαίνει και απ το γεγονός ότι τα βρετανικά τάνκς και ο στρατός είχε πάρει συγκεκριμένες εντολές. Αφού η δουλειά έγινε όπως ακριβώς είχε προγραμματιστεί απ τον Αγγελο Εβερτ, την πρώτη και τους ένοπλους φασίστες της Χ κλπ την επόμενη, δεν είχαν πλέον κανένα λόγο να συμμετάσχουν οι ίδιοι.

Ο κ Λύπερ σημείωσε στο καρνέ του. «Τα βρετανικά στρατεύματα στάθμευαν κοντά στη πλατεία Συντάγματος για την περίπτωση που θα εξελίσσονταν άσχημα η κατάσταση. Αλλά η επέμβασή τους δεν υπήρξε αναγκαία».

Τη μοιραία αυτή μέρα 4 του Δεκέμβρη ο Σκόμπι, κήρυξε το στρατιωτικό Νόμο στην Αθήνα και καλεί με τηλεσίγραφο, τον ΕΛΑΣ να εκκενώσει, ως την αλλη μέρα την πρωτεύουσα. Το βράδυ αυτής της τραγικής μέρας ο Παπανδρέου υποβάλει την παραίτηση. Τον μεταπείθει ο Λήπερ να παραμείνει. Για μιά φορά ακόμη, ο Παπανδρέου σκύβει το κεφάλι και αποσύρει την παραίτηση.

Στην πραγματικότητα, απ τη στιγμή αυτή, η «ελληνική υπόθεση» δεν ανήκει πιά στους διπλωμάτες. Ο Τσιώρτσιλ παίρνει στα χέρια του αυτή τη «δυναμική αναμέτρηση που τόσο πολύ αποζητούσε και δεν έπρεπε να του ξεφύγει». Αυθορμητικός και «πολεμόχαρος» όπως πάντα, είχε στείλει, στις 4 το πρωί, στο Σκόμπι ένα τηλεγράφημα, που το περιεχόμενο του θα προκαλέσει κατακραυγή όταν στις 7 του Δεκέμβρη, θα δημοσιευθεί-απο «διαφυγή» στον αμερικανικό τύπο. Να το κείμενό του.

«5 του Δεκέμβρη 1944, Πρωθυπουργός προς τον στρατηγό Σκόμπι, Αθήνα. Κοινοποίηση προς τον στρατηγό Ουίλσον».

«Έδωσα οδηγίες στο στρατηγό Ουίλσον να σας αφήσει όλες σας τις δυνάμεις και να σας σταλούν όλες οι δυνατές ενισχύσεις». (ο πόλεμος με τον άξονα συνεχίζοταν)

«Είσαστε υπεύθυνος για την τήρηση της τάξης στην Αθήνα και οφείλεται να εξουδετερώσετε ή να καταστρέψετε όλες τις ομάδες ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που θα πλησιάσουν την πόλη (με ομάδες θα καταλαμβάνονταν η εξουσία;) Λάβατε όλα τα μέτρα που θα κρίνετε ωφέλημα για να εξασφαλίσετε τον έλεγχο των οδών και για να κυκλώσετε όλες τις ομάδες ταραξιών». Ο ΕΛΑΣ θα προσπαθήσει ασφαλώς, να βάλει μπροστά γυναίκες και παιδιά παντού όπου μπορεί να αρχίσουν πυροβολισμοί. Στην περίπτωση αυτή, θα πρέπει να

χειριστήτε τα πράγματα με προσοχή για να αποφύγετε, σφάλματα, αλλά μη δυστάσετε να πυροβολείτε κάθε ένοπλο που θα δοκιμάσει να αψηφίσει το Βρετανικό κύρος στην Αθήνα ή το ελληνικό για λογαριασμό του οποίου ενεργούμε. Το καλύτερο, φυσικά, θα ήταν να προσυπογράψει τις διαταγές σας κάποια ελληνική κυβέρνηση (κι ο Λήπερ ζητήσει αυτήν τη στιγμή απ τον Παπανδρέου να παραμείνει στη θέση για να βοηθήσει αφού ήταν ο «κατάλληλος» για αυτή την περίπτωση). Μη δυστάζετε πάντως να ενεργείτε σα να βρισκόσαστε σε κατακτημένη πόλη, όπου θα έχει ξεσπάσει μια τοπική εξέγερση.

Σε ό,τι αφορά τις ομάδες του ΕΛΑΣ, που πλησιάζουν ερχόμενες απ έξω, πρέπει να είσαστε σε θέση, με τα τεθαροκισμένα σας, να δώσετε σε μερικές απ αυτές ενα μάθημα, που θα αποθαρρύνουν τις άλλες να δοκιμάσουν να δράσουν. Μπορείτε να υπολογίζετε στην υποστηρίξή μου για όλα τα λογικά και συνετά μέτρα που θα λάβετε σε αυτήν τη βάση. Πρέπει να κρατήσουμε και να κυριαρχίσουν στην Αθήνα. Θα ήταν για μάς μεγάλο πράγμα να το κατορθώσουμε χωρίς αιματοχυσία, αν μπορεί να γίνει, αλλά και με αιματοχυσία αν είναι αναπόφευκτο».

Την ίδια ώρα απευθυνόμενος στην Υπουργό των εξωτερικών γράφει: «α) έχοντας υπόψη τη μεγάλη τιμή που πληρώσαμε στη Ρωσία για να έχουμε ελεύθερα τα χέρια στην Ελλάδα, δεν θα πρέπει να δυστάσουμε να χρησιμοποιήσουμε Βρετανικά στρατεύματα για να υποστηρίξουμε την ελληνική Βασιλική! κυβέρνηση του κ Παπανδρέου. «β) Η ταξιαρχία θα φτάσει γρήγορα, (ολοι βασιλικοί από πεποίθηση. Απ τον φαντάρο ως τον ανώτερο αξιωματικό) ελπίζω, και δε θα διστάσει να ανοίξει πυρ αν είναι αναγκαίο. Γιατί στέλνουν μόνο μια ταξιαρχία της Ινδικής μεραρχίας; Χρειαζόμαστε 8 ή 10,000 χιλιάδες ακόμα για να κρατήσουμε την πρωτεύουσα και τη Θεσσαλονίκη στο όνομα της τωρινής κυβέρνησης. Θα πρέπει ακόλουθα να εξετάσουμε τον τρόπο για να επεκτείνουμε την ελληνική εξουσία. Περιμένω οπωσδήποτε μιά σύγκρουση με το ΕΑΜ και δεν πρέπει να την αποφύγουμε, με την προϋπόθεση, να διαλέξουμε εμείς καλά το έδαφος.»

Όλα αυτά δείχνουν οτι τα βρετανικά στρατεύματα, η ταξιαρχία και τα Τάγματα Ασφαλείας και όποιοι άλλοι εθνοϊσμοί γράφει ο κοϋϊσλιγκς Λούβαρης « θα ενωθούν πλάϊ πλάϊ στις μάχες του Δεκέμβρη, με επικεφαλής Αγγλους αξιωματικούς. Η μεταχείριση και η χρήση των Ταγμάτων Ασφαλείας και των εθνοϊσμών αποτελεί σκάνδαλο. Ενώ θεωρούνται όργανα του εχθρού, παρά την καταδίκη ο Σκόμπι, την ίδια μέρα που τους καταδικάζει σαν προδότες στην Καζέρτα, δίνει εντολή στις 27/9/44 στο στρατηγό Σπηλιωτόπολο: «Όταν οι Γερμανοί αποχωρήσουν ή παραδοθούν, τα Τάγματα Ασφαλείας θα λάβουν οδηγίες σας ή να λιποτακτήσουν προς τας οικίας των ή να παραδοθούν εις υμάς»

Ακόμα και αυτός ο Γουντχάους-αποφασισμένος και άσπονδος αντίπαλος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, διαμαρτύρεται ενεργητικά στα απομνημονεύματα του. Πρόκειται λέει για συγκεκριμένη και κυνική «πρόσληψη σε υπηρεσία των παλιών συνεργατών, με σκοπό τη χρησιμοποίησή τους στον εμφύλιο πόλεμο που προπαρασκευάζουν». Το ίδιο καταδικάζει τις «δύο αποφάσεις της κυβέρνησης» α) στις 2/11/44, να παραδόσει η Εθνική Πολιτοφυλακή τα όπλα στην Αστυνομία και β) να διαλυθεί ο ΕΛΑΣ και ο ΕΔΕΣ χωρίς στο μεταξύ να διαλυθεί και η ορεινή ταξιαρχία παράλληλα με τη διάλυση του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ όπως πρόβλεπε η συμφωνία.

Αν γινόταν αποδεκτή αυτή η λύση θα σήμαινε : την εγκατάλειψη του λαού ανυπεράσπιστο στα χέρια των δημίων του. Όλη η αντίδραση, απ τους παλιούς υπηρέτες των εισβολέων μέχρι και αυτοί που διαλαλούσαν (Σόφια Μόσχα φώναζαν οι εδώ) τη «Μεγάλη ιδέα»! (μα που δεν θα δύσταζαν όπως το είχαν κάνει άλλωστε στο παρελθόν να πουλήσουν την Ελλάδα στα ξένα συμφέροντα), όλοι αυτοί οι εθνοϊσμοί με την κλίκα του Γλυξμπουργκ επικεφαλής, πολυόκρησαν τον ΕΛΑΣ και τον ΕΛΑΝ, τον ελευθερωτή της χώρας. Όταν όλες οι ένοπλες δυνάμεις χωρίς εξαίρεση θα διαλυθούν και ο λαός θα είχε πάρει τις εγγυήσεις για την κάθαρση του στρατού και της αστυνομίας, τότε μόνο θα μπορέσουμε να σχηματίσουμε ενα στρατό για την υπεράσπιση της εξωτερικής και εσωτερικής ελευθερίας. Σαν απάντηση στα τεκτενόμενα.

Ο Ριζοσπάστης όργανο του ΚΚΕ έγραφε: «Αν η κυβέρνηση αποφάσισε την εγκατάληψη του προγράμματος εθνικής ενότητας, συμφιλίωσης και δημόσιας τάξης και τον αφοπλισμό των μεγάλων δυνάμεων της τάξης για να οπλίσει μια αντιδραστική μειονότητα, με τρόπο που η τελευταία δυνάμειν τη συνομοσία και να επιβάλεται με τη σφαγή και τις καταστροφές της χώρας, ας προχωρήσει η κυβέρνηση και ας πάρει όληκληρη την ευθύνη (αυτής της καταστασης). Εμείς το μαχόμενο Έθνος, ορκιστήκαμε να προστατεύσουμε την ειρήνη της χώρας, ενάντια σ όλες αυτές τις αντεθνικές δυνάμεις που προσπαθούν να διαταράξουν την ειρήνη, με πρόθεση να δημιουργήσουν ευνοηκές συνθήκες για μια καινούρια 4η Αυγ/στου. Αν δεν το κάνουμε, θα είμασταν απόντες απ τον αγώνα και τις θυσίες του ελληνικού λαού για μια Ελλάδα πραγματικά ελεύθερη και κυβερνημένη απ το λαό».

Για να μην επέλθει η ρίξη στις 30/11/44 δυο εκπρόσωποι του ΕΑΜ Σάντος και Παρτσαλίδης επισκέπτονται τον Παπανδρέου, για να τον πείσουν να δεχθεί ένα αντισχέδιο που πρόβλεπε, με την προοπτική της συγκρότησης ενός Εθνικού Στρατού, τη διάλυση της ορεινής ταξιαρχίας παράλληλα με τη διάλυση του ΕΛΑΣ. Το αντισχέδιο αυτό- που ακόμα και ο Μπαίφορντ Τζόουνς, το βήκε νόμιμο-αποκρούεται. Η πολιτική κρίση έχει έρθει για τα καλά. Για να επιδεινώσει τα πράγματα ακόμα περισσότερο ο Σκόμπι, απευθύνει την 1/12/44 μια προκήρυξη στους ΕΛΑΣίτες και τους ζητά να διαλυθούν πριν απ τις 10 Δεκέμβρη. Ο Μάκ Νήιλ, σημειώνει ότι η «προκήρυξη αυτή είναι καταχρηστική και παράνομη γιατί καμιά απόφαση δεν είχε παρθεί ακόμα απ την κυβέρνηση προς αυτήν την κατεύθυνση, ούτε είχε δημοσιευτεί στην εφημερίδα της κυβερνήσεως. Αυτή η ανάμιξη ενός βρετανού στρατηγού στις ελληνικές εσωτερικές υποθέσεις φαίνεται στο ΕΑΜ αφόρητη». Και ζητά διάλογο.

Την εποχή εκείνη το αγγλικό εργατικό κόμμα κάνει κριτική στον Τσώρτσιλ, και ο τύπος επικρίνει αυστηρά την πολιτική του στην Ελλάδα. Στις 8 του Δεκέμβρη το ΕΑΜ έρχεται σε επαφή με τον Σκόμπι, για μια συμβιβαστική λύση της σύγκρουσης. Πρώτα με ένα υπόμνημα του στρατηγού Σαράφη, στο οποίο ο Σκόμπι απαντά αόριστα και λακωνικά. Ακολουθεί το προσωπικό διάβημα του Πορφυρογένη, στις 10/12/44 στο Σκόμπι.

Ο Σκόμπι δέχεται ψυχρά τον απεσταλμένο του ΕΑΜ και του υποβάλλει σαν απάντηση ένα σχέδιο ανακοχής που ισοδυναμεί με παράδοση : α) ο ΕΛΑΣ, που η συμφωνία της Καζέρτας (αυτό μόνο θυμήθηκε απ την συμφωνία της Καζέρτας) τον είχε βάλει κάτω απ τις διαταγές του, οφείλει να εκκενώσει την Αττική. β) Όλα τα στρατεύματά του ΕΛΑΣ, οφείλουν να πιάσουν τη μάχη και να παραδώσουν τα όπλα! Στο μεταξύ ο τύπος του θύμισε στην προσφορά ειρήνης απ τον ΕΑΜ και ο Τσιώρτσιλ με δήλωσή του απαντά:

«Θα είμαστε φυσικά πολύ ευτυχείς να τακτοποιήσουμε αυτήν την υπόθεση, αλλά πρέπει οπωσδήποτε να βεβαιωθείτε ότι δεν θυσιάζομε, από καθαρή καλοσύνη, εκείνο που έχουμε κατακτήσει ή μπορούμε ακόμα να κατακτήσουμε με τα στρατεύματά μας. Κατά τη γνώμη μου, δεν πρέπει να δεχθούμε τίποτε, που να είναι λιγότερο ικανοποιητικό απ τους όρους που έχουμε συμφωνήσει πριν απ την εξέγερση...Ο αντικειμενικός σκοπός είναι ξεκάθαρος : Να νικήσουμε το ΕΑΜ.

Το σταμάτημα των μαχών δεν υποτάσσεται σ αυτόν το σκοπό». Και μετά τις δεκάδες χιλιάδες νεκρούς που σώρευσε στις συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά αποδεκατίζοντας μια γενιά με τα αεροπλάνα, τα καράβια, τα τάνκς και τα όπλα καμπύλης τροχιάς θα γράψεις στους Αμερικανούς: «Πρέπει ειλικρινά να ομολογήσω ότι ποτέ δεν γνώριζα ότι το ΕΑΜ είναι τόσο ισχυρό». Να μην του το ειπε άραγε ο Ηντεν και ο Μακ Μίλλαν που διατύπωσαν την άποψη ότι το «ΕΑΜ θα τις κερδίσει τις εκλογές οποτεδήποτε και αν γίνουν» ή μήπως αυτή ακριβώς η διαπίστωση ήταν αυτή που τον ανάγκασαν να δώσει εκείνες τις φονικές εντολές;

Την ίδια περίοδο και ο ίδιος ο Πρόεδρος Ρούζβελτ, υποδείχνει στο Τσιώρτσιλ, σε ένα τηλεγράφημα με ημερομηνία 13 του Δεκέμβρη «την αναζήτηση μιάς λύση με διαπραγματεύσεις, γιατί η κοινή γνώμη της χώρας του, του απαγορεύει να ταχθεί ολοκληρωτικά στο πλευρό του Τσώρτσιλ, μέσα στη συγκυρία των περιστάσεων που

υπάρχουν τώρα στη Ελλάδα». Διαπραγματεύσεις σημαίνει διάλογος. Αυτήν ακριβώς τη χρονική στιγμή το ΕΑΜ ζήτησε διάλογο. Η πρόταση απορρίφθηκε.

Ο Βασιλιάς γαντζωμένος στα προνόμια, δεν υποκύπτει στην σκέψη του Τσιώρτσιλ, να προηγηθεί αντιβασιλεία με αντιβασιλέα τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκυνό. Τη σύγκρουση ανάμεσα στους δυό άνδρες περιγράφει ο αγιογράφος του Γεωργίου Π. Πιπινέλης: «Η σύγκρουση κατέστη οξεία και δραματική. Ο Βασιλεύς με μια υστάτην υπερέντασιν των νεύρων του ύψωσεν τη φωνή του (...) Οι κλητήρες ανησυχίσαντες από τας φωνάς είπινας έφθانون μέχρι αυτών, ήνοιξαν αυτομάτως τας θύρας της αιθούσης όπου οι άνδρες συνεζήτουν».

Τα γεγονότα όχι μόνο έτρεχαν αλλά και βίαζαν. Όχι μόνο η κυβέρνηση Τσιώρτσιλ, χάνει πολιτικά μέσα στην ίδια τη χώρα της, αλλά και οι στρατιωτικοί τον πιέζουν να «βρεί μια μή στρατιωτική λύση στη σύγκρουση». «...Αν υποθέσουμε ότι ο ΕΛΑΣ θα συνεχίσει τον πόλεμο-τηλεγραφεί στις 21 του Δεκέμβρη ο στρατάρχης Αλεξάντερ στον Τσιώρτσιλ-κρίνω πώς θα ήταν δυνατόν να ξεκαθαρίσουμε την περιοχή της Αθήνας-Πειραιά και να την κρατήσουμε σταθερά ακόλουθα, αλλά δεν θα νικήσουμε έτσι τον ΕΛΑΣ, σε σημείο που να τον κάνουμε να συνθηκολογήσει. Δεν είμαστε αρκετά ισχυροί για να κάνουμε περισσότερα και για να αναλάβουμε επιχειρήσεις στην υπόλοιπη Ελλάδα».

Οι Γερμανοί στη διάρκεια της κατοχής, διατήρησαν 6 ως 7 μεραρχίες στην Ηπειρωτική Ελλάδα και το ισοδύναμο 4 ακόμα στα νησιά, (χωριστά οι Ιταλοί, οι Βούλγαροι, Πολωνοί και Τσέχοι. Ακόμα κι έτσι, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν σταθερά ανοικτές τις επικοινωνιακές γραμμές τους και δεν είμαι σίγουρος ότι θα συναντήσουμε αντίσταση λιγότερο ισχυρή και λιγότερο αποφασιστική απ' αυτήν που σκόνταψαν εκείνοι».

Όσο παράξενο και αν φαίνεται αυτό το τηλεγράφημα! Αποδίνει, αθέλητα μια εξαιρετική τιμή στην ελληνική Αντίσταση κατά των Γερμανών κατακτητών, εξομοιώνει λίγο πολύ, την βρετανική επέμβαση με μιά νέα κατοχή, γεγονός που αποτελεί με συγκεκαλυμένα λόγια, ένα είδος τηλεσιγράφου για μια λύση με διαπραγματεύσεις με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Ο Τσιώρτσιλ όμως απτόητος και στηριγμένος στη λογική της ένοπλης σύγκρουσης: Ένα και μόνο σκοπό και στόχο έχει : Να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ». Να εξοντώσει το ΕΑΜ που τώρα πιά δεν έμπαινε το πρόβλημα της εξουσία, Την εξουσία την στήριζαν τα δεκάδες χιλιάδες Βρετανικά όπλα, τα καράβια και τα αεροπλάνα. Το πρόβλημα που έμπαινε τώρα ήταν η εξόντωση του ΕΑΜ.

Και για να είναι εξασφαλισμένα τα γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, έπρεπε όχι μόνο να μην πάρει μέσω των εκλογών το ΕΑΜ την εξουσία, αλλά ούτε και τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης μεταπολεμικά όπως έγινε στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Ένας ακόμα βασικός λόγος που συν ειγορούσε να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, μια και ήταν ο μόνος τρόπος να εξοντωθεί αυτό το λαογέννητο ΕΑΜικό κίνημα, ήταν και ο ρόλος του θα έπαιζε ο ελληνικός χώρος στα νέα να διαμορφωθούν μεταπολεμικά παγκόσμια και τοπικά δεδομένα.

Για να αποτελέσει βάση αναχαίτησης του κομμουνισμού και αφετηρία εξόρμησης ένας χώρος, πρέπει να μην έχει «εσωτερικούς εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ παρά τις τόσες συνεργασίες των διαφόρων εθνοϊσμών με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα κατασκοπείας, καταδοτών και χαφιέδων, τα μπλόκα, τις ομαδικές εκτελέσεις και τους νεκρούς τις μάχες με τους κατακτητές και στην πρώτη φάση του εμφυλίου με τους Αγγλους Νεοκατακτητές το Δεκέμβρη. Παρά τη στρατιωτική ήττα και την παράδοση των όπλων, το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί άθικτες τις πολιτικές του δυνάμεις και να ασκεί τεράστια επιρροή στο λαό. Να ασκεί εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα, εκτός απ' την πλατεία συντάγματος.

Ο καιρός περνούσε και στον διεθνή ορίζοντα διαμορφώνονταν το διπολικό παγκόσμιο σύστημα και το ΕΑΜ, παρά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, τη συμπίεση των ντόπιων και ξένων Μακιαβελιδών με τους Μακελιάριδες, τη λευκή τρομοκρατία και τις σκηνές φρίκης, την εκτεταμένη χρήση της γιγαντοαφίσσας της σκηνοθετημένης πτωματολογίας, η επιρροή του εξακολουθούσε να είναι μεγάλη. Και η ανάγκη να οδηγηθεί η χώρα στον θερμό πλέον

εμφύλιο πόλεμο κρίθηκε αναγκαία. Επρεπε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με το ΕΑΜ.

Η περίοδος αυτή ήταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός «ελέω Τσιώρτσι» γίνεται αντιβασιλεύς και σαν αντιβασιλεύς συγκεντρώνει στα χέρια του όλες τις πολιτικές, στρατιωτικές κρατικές εξουσίες. Και τότε Ω τότε: «Ωκοδόμησε εις υψηλά παλάτια το Αγιαστήριον αυτού...Σού είναι οι Ουρανοί και Σού η Γή...Διότι μέγας Εισε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ ΠΟ ΠΤ). Ήταν η εποχή που το Άγιο όρος είχε θέσει την κιβωτό της Ορθοδοξίας υπο τη σепτή προστασία του Φίρερ και ο αρχηγός των ταγμάτων ασφαλείας της Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε: «Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυαστήν διάσωσιν Σας και κλίνομεν με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενόπιον του παντοδυνάμου θεού, οστις ύπλωσεν προστατευτικήν χείραν επάμω απ τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν εθνος...»

Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΣΩΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ», προάγεται σε στρατηγό και άλλοι 117 «ήρωες» των ταγμάτων ασφαλείς γίνονται ευέπλιδες με υποδοιμηκή τον Γερακίνη. Ήταν η εποχή που ο Κουλουμβάκης κλπ στο δίκη του Λάμπρου, αρχηγού της ειδικής Ασφάλεια Αθηνών, ούρλιαζε έξαλος οτι η «μεγίστη πλειοψηφία των Ελλάνων ευνομονεί βαθέως τους Γερμανούς, τα Τάγματα Ασφαλείας και την ειδική δια τα μπλόκα και τας εκτελέσεις».

Και επειδή στο σύνολό τους οι αντιδραστικές δυνάμεις μα και την ολόθερμη και όλων των ειδών τη συμπαραράσταση των Αγγλων στην από κοινου προσπάθεια δεν μπόρεσαν να το εξοντώσουν και ας πλήρωναν με λύρες τα κομένα κεφάλια. Δίπλα στους δικτατορικούς και κατοχικών έκτακτους Νόμους, ψηφίστηκαν τα έκτακτα μέτρα και άρχισαν να λειτουργούν τα έκτακτα στρατοδικεία. Τα στρατοδικεία που ενώ έδειχναν κατανόηση σε ενα κοινό απατεώνα, κλέφτη και δολοφόνο ακόμα. Αλλα για τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους δεν υπήρχε έλεος. Τα νησιά γένησαν με εξορίστους και οι φυλακές χωρίς δίκη καταδίκους και ωστόσο το ΕΑΜ εξακολουθούσε να είναι ζωντανό και να ασκεί επιρροή.

Μια λοιπόν, που δεν μπόρεσαν οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι Αγγλοι από κοινού να εξοντώσουν ηθικά και βιολογικά το ΕΑΜ και ο ελλάδικός ζώρος κάθε μέρα που περνούσε έπαιζε ολοένα και πιο σημαντικό ρόλο, ηρθαν οι Αμερικάνοι, να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο που άρχισε η Βρετανική Αυτοκρατορία. Για να μην ερθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν». Το στρατηγό Βάν Φλίτ στον οποίο παραδώσαμε το στρατό μας με εκείνο το κατάπτυστο «Ιδού ο στρατό σας στρατηγέ»! του κ Π Κανελόπουλου Υπουργού τότε των στριωτικών, τον κ Πιούρι Φόϊ για πρέσβη και τον κ Γκρέϊντντ και πολλούς άλλους ειδικούς συμβούλους. Συμβούλους που επάνδρωσαν και έλεγχαν όλους τους στρατιωτικούς, πολιτικούς και οικονομικούς μηχανισμούς και ό,τι άλλο ειδικό εκπαιδευμένο να δρά στο σκοτάδι. Εστησαν μηχανισμούς προπαγάνδας και κατασκοπείας, Ραδιοφωνικού σταθμούς και Ραδιογωνιόμετρα για να προσδιορίζουν τους ασυρμάτους και όποια αλλα ερτζιανά μηχανήματα.

Οχι οι Αμερικάνοι δεν κατασκεύασαν πτωματολογία, όπως έκαναν οι Αγγλοι. Ούτε γέμισαν με γιγαντοαφίσσες την Ελλάδα. Επειδή όμως είχαν κατασκευάσει πρόσφατα εκεί τις περιφημες Βόμβες Ναπάλμ, που η κάθε μια είχε ισχύ, όσο ένα καλά οργανωμένο ολοκαύτωμα, αλλα δεν τις είχαν δοκιμάσει ακόμα στην πράξη. Αντί λοιπόν, να χρησιμοποιήσουν μόνο το κλασικά πυροβολικό ξηράς και θαλάσσης με τις κλασικές βόμβες που θα τις έριχναν τα αεροπλάνα και τα καράβια, που η εμβέλεια τους και το μέγεθος της καταστροφής ήταν κάπως περιορισμένη σε σχέση με τις Ναπάλμ, μας τις έφεραν με σκοπό να προσδιορίσουν στην πράξη το μέγεθος της καταστροφής που προκαλεί η κάθε μία (οπως έκαναν αργότερα με τις ατομικές στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι)μα και να τις πολήσουν κιόλα.Συνέβει και με τις Βόμβες Ναπάλμ, αυτό που συνέβει και με τα γερμανικά καθέτου εφορμήσεως αεροπλάνα. Τα περίφημα Στούκας, που οι Γερμανοί, για να προσδιορίσουν την ισχύ τα δοκίμασαν στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο σκοτώνοντας, οπως και οι Βόμβες Ναπάλμ τώρα ενα δημοκρατικό στρατό.

Δυο ήταν οι δασικοί στόχοι για τη συνέχιση του εμφυλίου πολέμου α) Να παραμείνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «Ελευθερου κόσμου» και βάση εξόρμησης σε περίπτωση του Γ' παγκοσμίου πολέμου και β) Μια που οι «σύμμαχοι» την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν το ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε αντιπάσει θυσία να εξοντωθεί ο «εσωτερικός εχθρός» Μια πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίστηκαν ότι έγιναν εκλογές στις 31/3/1946 και μάλιστα, υπό την εποπτεία των συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν όχι μόνο και οι νεκροί αλλά και τα δέντρα! Τα Δεξιά κομματα και το Κέντρο πήραν το 91% και το ποσοστό της αποχής μας ειπαν ότι ήταν μόνο 9%. Επειδή όμως ολλοι γνώριζαν ότι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπούσε το ΕΑΜ στο λαό, εξακολουθούσε να είναι μεγάλο, αποφάσισαν ότι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ήταν να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

Τον εμφύλιο πόλεμο, που ιδεολογικά και ποινικά τον άρχισε η βασιλό-μεταξική δικτατορία και στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές οι Ραλληλό-Γονατάδες και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, τον Δεκέμβρη του 44 προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβαση και οι Αγγλοι και απ τη Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ βάση της Συμφωνίας αυτής παρέδωσε τα όπλα τον συνέχισαν οι εθνοϊσμοί που προϋπήρχαν και οι διάφορες συμμορίες, που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, η Δεξιά και το παλιό Κέντρο.

Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους Νέο κατακτητές οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις, στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισαάκ, αλλά πάντα με την φωνή του Ιακώβ τον συντηρούσαν με τις απειλές, τη βία, την τρομοκρατία, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, και τον συνδαύλιζαν με τις εξορίες τις φυλακίσεις, με το κάψιμο σπιτιών, τους εκβιασμούς, τις εξαφανίσεις και τους σχεδιασμένους φόνους αυτές, με κάθε είδους πράξεις που σηματοδοτούσαν το Βουνό, μέχρι τον Μάρτη του 1947 που ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικάνοι με το «Σχέδια Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν».

Τα σχέδια και τα δόγματα, τους στρατηγούς και τους Συμβούλους. Όλοι αυτή από κοινού έκαναν όλες εκείνες τις απαραίτητες αποδοχές, παραδοχές, παραχωρήσεις και υποχωρήσεις και φτάσαμε στις 29 Αυγούστου του 1949 και η πτώση του Γράμμου έφερε τη «Νίκη».

Ο εμφύλιος λοιπόν, ήταν το μέσω-εργαλείο που θα εξόντωνε τον «εσωτερικό εχθρό». Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνοκάθαρση και θα διασφάλιζε εκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, ενώ παράλληλα θα τσάκιζε τη ραχοκκοκαλιά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε για πενήντα τουλάχιστον χρόνια το κατεστημένο από το βραχνά της Αριστερής αξιωματικής αντιπολίτευσης που ήταν και ο δεύτερος το ίδιο βασικός στόχος του Κατεστημένου.

Όταν όμως η «νίκη» του Γράμμου και τα όποια έκτακτα μέτρα, είχαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην ΕΔΑ, έγινε το 1958 αξιωματική αντιπολίτευση παρά την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, το κατεστημένο διαπίστωσε ότι ούτε οι εκλογικοί Νόμοι, ούτε τα εκλογικά πραξικοπήματα, τα μέτρα βίας και νοθεία του Στρατηγού Δόβα-Καρδαμάκη το 1961, τα σχέδια «Περικλής», οι εξορίες και οι γεμάτες φυλακές, δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την άνωδο της Αριστερας με κίνδυνο στις 5 του Μάη του 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες τις δυνάμεις του κατεστημένου. Προκειμένου να ανακόψει αυτήν την πορεία ανώδου της Αριστερας, κατέφυγε στην 7χρονη δικτατορία. Όταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και η επανασυσπύρωση της Αριστεράς διέγραψε εκ νέου τον κίνδυνο να μήν τους έφταναν και πάλι όλων μαζί τα κουκιά τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάκωση του αιώνα!

Τότε το κατεστημένο θυμήθηκε, πως κάποτε ο λαός, εστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε ένα αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδας. Και αφού στο μεταξύ δεν έμειναν παρά μόνο λίγοι εν ζωή απ τους συντελεστές αυτού του

αξιοθαύμαστου αγώνα, αποφάσισε ύστερα απ 41 ολόκληρα χρόνια με το Ν 1543/85 στις 24/4/1985 να «αναγνωρίσει», αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση, χωρίς όμως να την καταγράψει και στις Δέλτους της ιστορίας σαν εθνικό κεφάλαιο και σαν ένα απ τα πιο σημαντικά και αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας. Χωρίς να την εισαγωγεί στην εκαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τεχνη κλπ. Μετά την δια Νόμου «αναγνώρισε» προκειμένου να ξεχάσουμε την 12η Οκτωβρίου, που είναι η μέρα απελευθέρωσης της Αθήνας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όρισαν σαν επέτειο την ημέρα που ενωμένες οι δυνάμεις της Αντίστασης μαζί με τους Αγγλους ανατίναξαν τη Γέφυρα του Γοργοποτάμου.

Ας σημειωθεί ότι σε αυτά τα 41 χρόνια, η αναφορά και μόνο στη λέξη Γοργοπόταμος ήταν κολάσιμη πράξη. Κάθε δε προσπάθεια απότισης φόρου τιμής στους πεσόντες αυτής της μάχης, οι προσκηνιτές αντίκριζαν την βάνουση συμπεριφορά των τότε Μάτ και ο χώρος του Γοργοποτάμου, όταν πλησίαζε η μέρα αυτή ήταν Ναρκοθετημένος. Μαλιστά στις 30 Νοεμβρίου 1964, με τη δεύτερη κυβέρνηση της Ένωσης Κέντρου, οι αγωνιστές έκαναν μια προσπάθεια να μετακινήσουν εστω και κατ ελάχιστο τη βαρειά Ταφόπετρα, κάτω απ την οποία είχαν θάψει τα όνειρα των αγωνιστών οι δυνάμεις του μίσους και του σκότους που θέλουν και επιμένουν να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, 28η του Οκτώβρη και όχι την 12η Οκτωβρίου, τηνημέρα που απαπελευθερώθηκε η χώρα απ την τριπλή κατοχή. Η προσπάθεια αυτή είχε ένα τεράστιο κόστος απ τις Νάκρες που είχαν τοποθετήσει οι δυνάμεις της αντίδρασης: 13 Νεκροί και 38 τραυματίες με το φορείο, χώρια αυτούς που μπόρεσαν να και στάθηκαν στα πόδια και για να μην μπλέξουν έφυγαν χωρίς να δηλώσουν τον τραυματισμό τους.

Ετσι λοιπόν, προς δόξα του Γλύξμπουργκ και του δικτάτορα Μεταξά και για να μην κοπεί ο ομφάλιος λώρος και η αναφορά στο θεάρεστο έργο τους για το ίδιο θέμα, μετά την «αναγνώριση» έχουμε δύο επετείους. Μια για την κήρυξη του πολέμου και μια για την Αντίσταση. Μια επέτειο που κατά το κατεστημένο και ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» ολόκληρο το έργο της συμπωσούτε μόνο στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου και όχι επέτειο για την ίδια την Αντίσταση. Το έργο της Αντίστασης, είχε πρώτο και κύριο μέλημα την απελευθέρωση της Ελλάδας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την αελευθέρωση, χύθηκαν ποτάμια αίμα σε άνισες μάχες όπως και στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα υπάρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Μπορεί το κατεστημένο να βρήκε ανθρώπους που στήριξαν αυτήν την τυπική και ΚΕΝΗ περιεχομένου «αναγνώριση», όπως την «αναγνώρισε» και τη θέλει το κατεστημένο. Η ιστορία όμως όχι μόνο δεν δικαιώνεται, αλλά ούτε και τη δέχεται. Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ήταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης δεν έχει γραφτεί ακόμα.

Πρέπει να δεχθούμε ότι η Αντίσταση ήταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Απ τη στιγμή που θα το δεχθούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε, ότι ήρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ και της ΕΠΕΤΕΙΟΥ στις πραγματικές του ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και άσχημη και αν είναι.

Αντί-λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογηθεί κοινωνικό-ιστορικά η γενιά της Αντίστασης, Γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορίας, είχε κάτι το ξεχωριστό, το ασύγκριτο, αν όχι το ασύλυπτο. Καμιά άλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε όπως η κατοχική το φάσμα της τριπλής κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Έλληνες και την Ελλάδα. Αντί-λοιπόν, να διαλογιστεί με τη γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ όλα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ. Σημαίνει ΙΣΤΟΡΙΑ. Να ξέρουν οι μετάπειτα γενιές, τί ακριβώς είχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ. ΠΟΤΕ, ΠΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΟΙΟΥΣ. Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίσταχα με την προσφορά. Σημαίνει Μνημείο Εθνικό και τοπικά. Σημαίνει αξιοποίηση της Αντιστασιακής

λογοτεχνίας, της ποίηση και του θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά μα αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά. Σημαίνει πράξη εθνικής Απελευθέρωσης. Σημαίνει οτι δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Εθνική Αντίσταση, ήταν συνέχεια του Αλβανικού ΕΠΟΥΣ και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της κρήτης, ήταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις παπρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς οπλα και επιμελητείες, κρατικό μηχανισμό, χάρτες, πιξίδες και τηλέμετρα αυτό το δεύτερο ΕΠΟΣ, που τα δυο μαζί συγκλόνησαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονης Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπαθεί η «αναγνώριση» να παίξει το ρόλο της δικλίδας ασφαλείας. Προσπάθησε με την «αναγνώριση» να την ξεθυμάνει-αδιάσει απ το κοινωνικό της περιεχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση ήταν και θα παραμείνει διαχρονικό σύμβολο Αντίστασης και σημείο αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα της Αντίστασης, για αυτό και δεν μπορούν να την ξεθυμάνουν, πολύ περισσότερο να ξεχαστεί, όπως πολύ και πολλοί θα το ήθελαν και επιδιώκει το κατεστημένο. Όπως δεν μπορεί να να καναλιζάρει-εκτονώσει και τη φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακοή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια, οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τανκς και τα λεδραλιοβόλα, είναι όμως αντιμετώπιες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, όσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι Νέες Γενιές τις σύγχρονες Αντιστάσεις, μέσα απ τις γραμμες των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Άλλωστε οι πιο μεγάλοι, οι πιο όμορφοι και οι πιο κρίσιμοι αγώνες είναι οι αγώνες που έρχονται.

Η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα της Δεξιάς, ελέω Σκόμπυ, Λήπερ και Πιούρι Φόϊ, η Ελλάδα του Μανιαδάκη, του Κουλουμβάκη κλπ, παρά την τεράστια και πολύλπευρη προσφορά της στο συμμαχικό αγώνα για την Απελευθέρωση της χώρας, είχε γίνει το κλοτσοσφούφι των Εθνών...Κυρίως στο κεφάλαιο των εθνικών διεκδικήσεων να είμαι αντίστοιχες με το μέγεθος της προσφοράς. Τότε τα όποια ελληνικά προβλήματα και αυτά ακόμη τα εθνικά τα «ελυνε» το Forei Offis στο Λονδίνο. Έτσι κάποιο πωί οι Έλληνες ακούσαμε απ το Μπι-ΜΠΙ-Σί οτι η Ελλάδα χωρίς να είναι παρούσα έκλεισε ειρήνη με την Ιταλία.

Σήμερα ακούγονται φωνές, πως πρέπει να αρθούν οι οροθετικές γραμμές. Πως όμως να αρθούν, όταν εξακολουθεί να υπάρχει ενταφιασμένη η αξιοθαύμαστη προσφορά του λαού και το πρόβλημα της πραγματικής ούσια και περιεχόμενο ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ; όταν η ιστορία σταματά στις 28ο του Οκτώβρη του 40 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Όταν λείπει η 4χρονη κατοχική ιστορία; όταν δεν καθιερώνεται η 12η Οκτωβρίου, ημέρα εθνικής επετείου; Αλήθεια για οποιόν ακριβως λόγο εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που είχε το τραγικό επακόλουθο, την τριπλή 4χρονη κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας, που ήταν και η Νίκη αυτού του πολέμου; Του πολέμου που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξε στις 12 Οκτωβρίου 1944 που απελευθερώθηκε;

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ. Αρχίζει την 28η Οκτωβρίου του 40, συνεχίζει αδιάκοπα στα χρόνια της κατοχής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Είναι σε όλουν γνωστό οτι μέχρις ΟΤΟΥ φτάσουμε στη 12 Οκτωβρίου του 1944, που είναι η μέρα της λευτεριάς, ο λαός μας ενταγμένος στο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα κάτω απ τη μπότα των Γερμανών αψηφώντας τα τάνκς και τα πολυβόλα, τους καταδότες και τους χαφιέδες γιόρταζε με πείσμα και πολλές φορές με αίμα την 28η Οκτωβρίου. Την γιότταζε όμως σαν σημείο αναφοράς, οτι θα συνεχίσει τον αγώνα μέχρι τη Νίκη. Και όταν ήρθε η Νίκη, επειδή το κατεστημένο, δεν ήταν αυτός ο φορέας και συντελεστής αυτής της Νίκης, οχι μόνο συνεχίσαμε να γιοτράζουμε την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος αλλά και καταχώνιασε στα αζήτητα αυτόν τον πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο

αγώνα του λαού μας. Του λαού που παρέμεινε για άλλη μια φορά στο περιθώριο όπως και το 21, έρμαιο των παθών των ισχυρών και των μεγάλων.

Η μοναρχική Δεξιά, αλλά και το υποκριτικό παλιό-δημοκρατικό Κέντρο. Η παλιά φαυλοκρατία του τόπου έχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας. ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ! Αρνήθηκαν το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-45, που αποτελεί την παγκόσμια αναγνωρισμένη και αξιοθαύμαστη απ' τους λαούς του κόσμου ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ, πάνω απ' κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομματικές διαφορές. Οποιος ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ. Και το έγκλημα αυτό διαπράχθηκε για να μην ανασυρθούν στο φώς οι φυλακισμένες μνήμες.

Ετσι λοιπόν, απλα και τυπικά. Σαν να μετακινούσε ενα έπιπλο απ' την μια θέση στην άλλη την «αναγνώριση» για να την αναγνωτίσει και κυρίως για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμομής, οτι κάποτε εστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΪ σαν τέτοια που ήταν και στις πραγματικές της διαστάσεις. Την «αναγνώριση» για να πάρει το κατεστημένο απ' τον αντιστασιακό χώρο τα κουκιά που του έλλειπαν, αλλά και να αμβυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα αι αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη τοι: Νυστεύσαντες και μη Νυστεύσαντες ολοι παιδιά του θεού είμαστε. Τι να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύουμε ενα παρελθόν που έχει κλείσει προ πολλού;

Εκλεισε λοιπόν! Πώς όμως έκλεισε. Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός, που ήταν ο βασικός συντελεστής του τετράχρονου αγώνα, που δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου. Εκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες απ' τη δυστυχία του λαού και με την μομφή οτι τα ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολέμησε τους κατακτητές, αλλά τους «Ελληνες»! Όταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα γίνονται τέτοιες αλλοιώσεις, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι σημαίνει με τα άλλα ιστορικά μας θέματα. Όπως σε όλες τις μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργειες, έχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές τους. Αυτές ακριβώς τις σκιές στο συνολό τους προσπάθησε το κατεστημένο να μετακυλήσει στην ΕΑΝική Εθνική Αντίσταση. Ετσι ώστε, όχι μόνο να «αποδεχθεί» αλλά και να γίνει πιστευτό απ' το λαό, οτι τα «Τάγματα Ασφάλειας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, οι βασιλομεταξικοί κατοχικοί και μεταπελευθερωτικοί και αυτοί οι Αγγλο-αμερικάνοι ακόμα, ήταν πρόσωπα ιδανικά και αξιοθαύμαστα. Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξ ουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και παραδειγματικοί και οτι σε καμιά περίπτωση οι «πρωταγωνιστές» αυτοί του εμφυλίου, κινήθηκαν από πρόθεση η και ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους! Οι δε συμπεριφορές και οι κανόνες δράσης τους ήταν άμεσα διακριτοί και οι προθέσεις ήταν «ηθικές και «άγιες»» Κάποιοι «αλλοι ήταν αυτοί που είχαν θέση ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.

Περίπου με αυτό το σκεπτικό και βασικό ιστορικό περιεχόμενο, θέλει και προσπαθεί να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο. Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4χρονη Κατοχή, Επανεγκαθίδρυση της Μοναρχίας, Εμφύλιος, Δικτατορία, Μεταπολίτευση.

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση ή να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την άσβεστη μνήμη αλλά για να πάμε παρά πέρα. Για να πάμε παρά πέρα δεν πρέπει να διατηρούμε στη ζωή τα φαντάσματα του παρελθόντος και ο μόνος τρόπος να πάμε παραπέρα, εκτός του οτι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και είναι, αλλά να δώσουμε και τα Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό.

Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «ανγωρίστηκε» στόχο έχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιεχόμενο απ' αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει όπως και το 21, τον συντελεστή λαό για μια ακόμη φορά απ' το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και τη συμμετοχή του στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Το κατεστημένο είναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από πιο κόμμα κυβερνά. Αυτό άλλωστε εννοούσε ο κ Ανδρέας Παπανδρέου όταν έλεγε το: «ΠΑΣΟΚ δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται». Και όταν το κατεστημένο το 1985 αποφάσισε να εξαπατήσει για άλλη μια φορά αυτό ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώθηκε να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο για να μην αλλάξει τίποτε και να διατηρηθούν τα πάντα ως έχουν, φρόντισε και γι αυτήν ακόμα την τυπική αναγνώριση, να υπάρξουν κάποιες σοβαρές εντάσεις, εντάσεις και φωνές διαμαρτυρίας. Για αποχώρηση απ τη βουλή και απειλές ότι όταν θα έρθει στην εξουσία, τον νόμο αυτόν θα τον καταργήσει.

Διπλός ο σκοπός του κατεστημένου. Και για μην ταραξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και για να μην υποχρεωθούν να αποσύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και όχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Κάθε επέτειος, σκοπό έχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας αυτός για να απελευθερωθεί η χώρα απ το εχθρικό ζυγό. Κάθε εθνική επέτειο, είναι θυσία τελούμενη για για την απελευθέρωση και τιμή για τους ελευθερωτές.

Κάθε λαός δείχνει κάτι απ τον εαυτό του. Κάτι απ αυτό που είναι, θέλει και μπορεί. Και γιορτασμός των εθνικών επετείων, είναι ένας τρόπος με τον οποίο θυμάται, τιμά και δοξάζει αυτούς που με τον αγώνα και τη ζωή τους ακόμα: Αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό του ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά είναι τα τρία καθοριστικής σημασίας δεδομένα ορόσημα

που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας Ιστορικά και χρονολογικά : Η 1η Ιανουαρίου 1822 είναι η μέρα γέννησης της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912 η μέρα που η Ελλάδα, πήρε και την οριστική της πλέον διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης και η 12 Οκτωβρίου 1944 που απελευθερώθηκε απ την τριπλή κατοχή.

Το κατεστημένο όμως, που ενδιαφέρεται μόνο για την εξουσία και τα ταξικά του συμφέροντα και όχι για την ιστορία, κάνει τους δικούς του υπολογισμούς. Έχει τις δικές τους απόψεις όσον αφορά τις ημερομηνίες των επετείων και τους αγωνιστές και κυρίως το ποιός είναι αγωνιστής. Ο λαός στη διάκριση της τριπλής κατοχής έγραψε ιστορία. Τη δική του πραγματική-αληθινή ιστορία. Το κατεστημένο όμως για λόγους ταξικών, ιδεολογικών και συμφέροντος και κυρίως για να μην ανασυρθούν οι ενταφιασμένες και θαμμένες-χωμένες στο μεταπολεμικό κομπούζιο μνήμες, προσφοράς και θυσιών του απλού και ανώνυμου λαού και για να μην αναδειχθούν οι εγκαταλείψαντες χώρα και λαό, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι κιοτίδες, οι απόντες και οι πολέμιοι μόνο την επέτειο της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης γιορτάζουμε στη συγκεκριμένη ημερομηνία, ενώ τις άλλες δυο ημερομηνίες των επετείων τις έχουμε μεταθέσει και πολλά άλλα για τους ίδιους λόγους έχουμε μεταθέσει και αλλάξει.

Παράδειγμα η 25η Μαρτίου. Καθιερώθηκε και γιορτάζεται σαν η ημέρα έναρξης του αγώνα για την εθνική απελευθέρωση με βασιλικά διάταγμα το 1833 και η 12η Οκτωβρίου του 1944, που είναι η ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα απ τους κατακτητές εμείς γιορτάζουμε την 28η Οκτωβρίου του 1940. Είναι και αυτό ένα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα πράγματα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι έχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου και ειδικά με την μεταπολεμική, αλλά και γι αυτό καθ εαυτό το 21. Και είναι οξύμωρο και τραγικό συνάμα γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη είναι γνωστή εκ των πρωτέρων, ούτε η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ώστε θα θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επετειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Μπορεί π.χ η Γερμανία να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Σε ό,τι αφορά την επέτειο της 25η Μαρτίου, η ημερομηνία αυτή δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία, που να έχει σχέση με την ημερομηνία κήρυξης της Επανάστασης ή τη νίκη της Επανάστασης. Οι ημερομηνίες έναρξης και νίκης είναι σαφείς: Η 13η Μαρτίου έναρξης της Επανάστασης για τον Μοριά και η 24η Φεβρουαρίου για το Ιάσι της Βλαχίας, όταν και από όπου ο Αλ Υψηλάντης, ύψωσε τη σημαία της ένεργης του αγώνα, με εκείνη την συγλονιστική και γεμάτη εθνικό παλμό προκήρυξη, κάλεσε την Αστική τάξη, που ήταν και η ιστορικά ο ηγέτης της Επανάστασης, να αναλάβει τις ευθύνες για τη διεξαγωγή του αγώνα.

ΑΔΕΡΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ.

Εφτασε τέλος πάντων η ποθούμενη εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλίσσεται σήμερα! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως τον μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τί ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν διαμόνας τας ελπίδας εσυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, ότε ο φαινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί ! Συνδράμετε και την τελευταίαν τούτην φοράν έκαστος υπέρ την δύναμήν του, εις ωπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αι δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ως πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.

Ιάσιον τη 24 Φεβρουαρίου 1821.

Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του ότι αναγνωρίζει την ηγεσία και τους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι άλλο τον ιερό αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Βέβαια η προκήρυξη αυτή, που με σαφήνεια καθόριζε ποιός είναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης του 1821, ποιός καθοδήγησε και διεξήγαγε τον αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων των αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών που με τους διάφορους «Ελληνό-Χριστιανικούς πολιτισμούς» και τους «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό τη συνείδηση του εθνους γενικά και ειδικά στην περίοδο του μεσοπολέμου και της τριπλής κατοχής.

Συνεπώς το πρόβλημα που μπαίνει είναι ως τότε εμείς οι νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως τότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμωνες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμη που προσπαθούν να ενταφιάσουν με την «αναγνώριση» και τον κάψιμο των φακέλλων, οριστικά πλέον τον εθελοντικό και ανιδιωτέλη αγώνα λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή ακόμα η προσφορά μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και αείχρονη κουλτούρα τους. Κάποτε πρέπει να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα: Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε τη βαριά ταφόπετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένο το Νού, την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκοφαντική σιωπή, σε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σε άκρου την Ελλάδα. να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μηλήσουμε Ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ το λαό. Να σταματήσουν τα λόγια τα μεγάλα, οι ρητορίες και ο αυτισμός του κατεστημένου. Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο, αλλά και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτό συνεπάγεται. Και δικαιότερη κατανομή σημαίνει συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων και τη δημοκρατική διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζει με τα φαντάσματα και τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος με τις προκαταλήψεις είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει όχι μόνο να κλείσει τις πληγές, αλα χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς. Απαλλαγμένη απ τα βαρύδια του παρελθόντος να τραβήξει η χώρα μπροστά.

Το κατεστημένο ήταν και παραμένει ισχυρό, είτε με το ΠΑΣΟΚ, είτε με τη Δεξιά στην κυβέρνηση. Αν δεν φροντίσουμε να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια γενικά και σε ό,τι έχει σχέση με την 4χρονη κατοχή και τον εμφύλιο, όπως σε όλες τις άλλες πολιτικές και κοινωνικό-οικονομικές δοσοληψίες και συναλλαγές, έτσι και στην καυιέρωση των εθνικών επετείων και ό,τι άλλο θυμίζει λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες για λόγους ταξικού, ιδεολογικούς και συμφέροντος, το κατεστημένο θα προσπαθήσει με τον ίδιο τρόπο, τις όποιες συναλλαγές, δοσοληψίες και μέσα να κρατήσει ενταφιασμένη αυτήν την προσφορά, όπως κράτησε μακριά απ το λαό το 21, την 4χρονη ιστορία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του εμφυλίου, πρκειμένου να μην βγούν στον ΑΦΡΟ, αυτοί που εγκατάληψαν για να σώσουν το τομάρι τους τη στιγμή που χώρα και λαός διέτρεχαν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτοί που τις γύρισαν την πλάτη, οι απόντες, τους μαυραγορίτες και οι άσχετοι και κυρίως αυτοί που την πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές.

Για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών Ελίτ κυρίως των Αθηνών, που είχαν δεσμούς προσωπικούς και επαγγελματικούς με τους Γερμανούς, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού. Ενός λαού που εγκαταλειμένος απ τους «ταγούς» τόλμησε, όχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του, στον τότε αήττητο άξονα αλλά και να τον πολεμήσει απ την πρώτη μέχρι την τελευταία μέρα που εγκατέλειψε ντροπιασμένος τη μικρή Ελλαδίτσα.

Αμβισβήτησε, καταχώνιασε τις Αξίες και τα οράματα της Εθνικής Αντίστασης. Τον μόνο πλούτο και θυσαυρό, που έχει κάθε λαός να αντιτάξει σε κάθε εισβολέα και στον κατακτητή όταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.

Και επειδή πολλοί είναι αυτοί που την ήττα του ΕΑΜ, την αποδίνουν στα λάθη που έκανε το ΕΑΜ-ΚΚΕ, η ιστορία έχει αποδείξει περίτρανα ότι και αν ακόμα δεν έκανε κανένα, μα κανένα απολύτως λάθος το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο. Και θα ήταν το ίδιο γιατί η ήττα του ΕΑΜ-ΚΚΕ, ήταν ήδη προαποφασισμένη απ το Αύγουστο του 1943 με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Στην απόφαση αυτή συνετέλεσε η ήτταν των Γερμανών στο Στάλινγκκράτ. Την ημέρα που οι Γερμανοί στρατιώτες στο Στάλινγκκρατ, αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη τους Ρώσους στρατιώτες, οι κεφαλαιοκρατικές δυνάμεις κήρυξαν τον ψυχρός πόλεμος. Μέχρι τότε πίστευαν ότι ο Χίτλερ, θα έπαιζε επάξια τον «ιστορικό» ρόλο που του είχε ανέθεσε η «ιστορία» : να απαλλάξει την ανθρωπότητα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό. Αφού λοιπόν, δεν τα κατάφερε ο Χίτλερ, τώρα το έργο αυτό θα το αναλάβουν οι ίδιοι να τον εξοντώσουν και οφείλω να ομολογήσω πως τα κατάφεραν. Πέριςυ μας έδωσαν τα πρώτα δείγματα. Εκείνο που δεν μπόρεσαν, κάτι που πολύ θα ήθελαν, ήταν να ρίξουν τους λαούς της πρώην Σ.Ε σε έναν ατέρμονα εμφύλιο πόλεμο. Αυτό αργότερα θα τους στοιχίσει. Στην Ελλάδα όμως τα κατάφεραν μέσω του εμφυλίου πολέμου να εξοντώσουν ένα πρωτόγνωρο ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα.

Το ΕΑΜ, όχι απλώς ποθούσε αλλά και πίστευε στην ομαλή και δημοκρατική εξέλιξη της μεταπολεμικής ζωής στην Ελλάδα. Μα και όταν ακόμα άρχισαν οι αψιμαχίες εξακολουθούσε να πιστεύει ότι το πρόβλημα θα λύνονταν με διαπραγματεύσεις 5 απάνω 5 κάτω. Απόδειξη ότι δεν σκέφτονταν καθόλου να πάρει την εξουσία μέσω μιας στρατιωτικής νίκης, βγαίνει και απ το γεγονός ότι ενώ οι Αγγλοι που ήθελαν με τα όπλα τη Νίκη, μεταφέρουν σωριδών δυνάμεις στην Αθήνα, όπου κατά την άποψή τους θα κριθεί με τα όπλα η Νίκη. Το ΕΑΜ εξακολουθεί να μην κάνει τίποτε για να ενισχύσει τον ΕΛΑΣ στην Αθήνας με τις ισχυρές εμπειροπόλεμες μονάδες που είχε και κρατούσε ανενεργές στην υπόλοιπη Ελλάδα. Ένα μεγάλο μέρος αυτών των δυνάμεων το είχε στείλει να θωρακίσει τα σύνορα.

Λένε πως η αλήθεια είναι γυμνή, για να μπορεί με τα ρούχα της να ντύνεται το ψέμα! Πράγματι σπάνια βρίσκομε στην ιστορία περιπτώσεις που να βιάστηκε με τόσο χυδαίο τρόπο η αλήθεια, όσο στην μεταπολεμική Ελλάδα, όσον αφορά το ποιός πολέμησε ποιόν και ποιός τρομοκράτησε ποιόν. Εμείς πιστέψαμε ότι στη σύγχρονη εποχή, παρά τα αναπτυγμένα πολεμικά μέσα, κανένας στρατός κατοχής δεν μπορεί να νικήσει ένα Εθνικό-Απελευθερωτικό-Κίνημα.

Απ την ίδια την ιστορία όλοι γνωρίζουμε, ότι άλλο πράγμα είναι η τρομοκρατία και άλλο το Αντιστασικό Απελευθερωτικό κίνημα. Και ότι η ανώτερη μορφή τρομοκρατίας είναι κρατική και η ξένη κατοχή. Και το ΕΑΜικό Λαϊκό κίνημα, αυτήν ακριβώς την ξένη κατοχή πολεμούσε και την τρομοκρατία που οι έλληνες συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές είχαν φτάσει στο σημείο να θέλουν με τη συνεργασία ανοιχτά και ξεκάθαρα να προσβάλουν την αξιοπρέπεια του λαού μας.

Ενώ η κοινωνία των Ανθρώπων χρειάζεται την πολύτιμη μνήμη, την όποια μνήμη, πολύ περισσότερο τη μνήμη του αγώνα και των ολοκαυτωμάτων (57) μας προκάλεσαν οι κατακτητές και οι συνεργαζόμενοι μαζί τους έλληνες, η ελληνική πολιτεία αγνοώντας την Εθνική Αντίσταση, δεν αναλογίζεται άραγε την ευθύνη ότι με την ηθελημένη άγνοια καταστρέφει πριν απ όλα την ιστορία και τη μνήμη; Με την αδιαφορία της πολιτείας και την άγνοια του λαού, λόγω σκόπημης και επιβεβλημένης στέρησης και διατεταγμένης σιωπής διατρέχουμε σαν λαός τον : κίνδυνο της διαγραφής της ΜΝΗΜΗΣ; Φαίνεται πως με αυτό το σκεπτικό με την «αναγνώριση» έκαψαν και τους φακέλλους.

Στη διάρκεια της κατοχής, δεν ήταν μόνο οι συμμετέχοντες στην Αντίσταση, που βίωναν την ανείπωτη βία και το θάνατο των στρατών κατοχής αλλά ολόκληρος ο λαός. Αυτό το ξεχωριστό προνόμιο της βίας και του θανάτου οι Αντιστασιακοί, το βίωσαν στο πολλαπλάσιο μετά την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944. Απ το Δεκέμβρη και μετά ο Αντιστασιακός, ο κάθε Αντιστασιακό έπρεπε να πληρώσει το τίμημα της «απερισκεψίας» του. Και ήταν απερισκεψία, όταν δεν πτωήσε απ τα σιδηρικά του Χίτλερ και του Μουσουλίνι, και επιμένεις να διεκδικείς τη λευτεριά σου, κηρύσσεις και συνεχίζεις την πολιτική και ένοπλη Αντίσταση.

Μίλησαν κατά κόρο για αιφνίδια κατάληψη της εξουσίας, για στρατιωτικό πράξιόπημα κλπ. Το ΕΑΜ την είχε την εξουσία σε ολόκληρη την Ελλάδα, εκτό απ την πλατεία Συντάγματος, που την κατείχαν οι Γερμανοί μέχρι τις 12/10/1944 και σε συνέχεια μετά την απελευθέρωση της Αθήνας εγκαταστάθηκαν οι Αγγλοι σαν «φίλοι» και «σύμμαχοι», αλλά μετά την εγκατάστασή τους μετατράπηκαν σε κατακτητές. Το ΕΑΜ την εξουσία δεν ήθελε να την κρατήσει με τα όπλα. Την ήθελε με την ψήφο του λαού, γι αυτό συμμετέχοντας στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας αποποιήθηκε την πραξικοματική κατάληψή της εξουσίας με τα όπλα. Επιβεβαίωση ότι θα την διεκδικήσει μέσω της ψήφου του λαού, αποτελεί το γεγονός ότι έθεσε το σύνολο των ενόπλων του δυνάμεων, υπο την ηγεσία του Αγγλου Στρατηγού Σκόμπι με το σύμφωνο της Καζέρτας στις 16/9/44.

Εκείνος που σκέπτεται να καταλάβει την εξουσία εστω με πραξικόπημα, δεν παραδίνει την εξουσία σε μία κυβέρνηση που δεν είχε ούτε καν έδρα στην Ελλάδα. Πολύ περισσότερο δεν συμμετέχει σε μία κυβέρνηση, όπου δεν είναι ξεκάθαρο ότι το θέμα της μεταπελευθερωτικής εξουσίας θα λυθεί μέσω των εκλογών. Δεν θέτει υπό άλλη στρατιωτική ηγεσία τις ένοπλες δυνάμεις του. Δεν εφαρμόζει μέχρι τέλους το Σχέδιο «κιβωτός». Δεν κρατάει τις επίλεκτες και εμπειροπόλεμες ένοπλες δυνάμεις του ανενεργές. Και το κυριότερο δεν τις στέλνει τις δυνάμεις του στα βουλγαρικά, τα αλβανικά και τα τουρκικά σύνορα για να διασφαλίσει την εδαφική ακεραιότητα της χώρας. Και το βασικότερο δεν δίνει τον χρόνο στον αντίπαλο να συγκεντρώσει τις δικές του δυνάμεις.

Και αν ακόμα δεχθούμε ότι συμμετείχε στην κυβέρνηση και είχε θέσει τις ένοπλες δυνάμεις υπό άλλη στρατιωτική ηγεσία, αν ο κυρίαρχο στόχο του ΕΑΜ ήταν η κατάληψη της εξουσίας, με διακήρυξη προς το λαό θα αναθεωρούσε την πολιτική του: Τις δυνάμεις για την κατάληψη της εξουσίας τις είχε. Θα χαρακτήριζε λάθος τη συμμετοχή στη κυβέρνηση και τη συμφωνία της Καζέρτας. Και το κυριότερο θα έθετε αμέσως σε κίνηση τον

μηχανισμό κατάληψη της εξουσίας. Η Αθήνα απελευθερώθηκε στις 12/10/44 και οι συγκρούσεις άρχισαν στις 4 του Δεκέμβρη του 1944. Μεσολάβησαν 53 ολοκληρες μέρες. Στη διάρκεια αυτή μπορούσε κάλλιστα το ΕΑΜ, να μεταφέρει στην Αθήνα την κυβέρνηση του βουνού (ΠΕΕΑ), συνοδευόμενη απ τις αντίστοιχες ένοπλες δυνάμεις στη Αθήνα. Τις δυνάμεις που κράτησαν πολεμώντας εγκλωβισμένες τις 11 γερμανικές μεραρχίες, χώρια τις βουλγάρικες, Πολωνικές, Τσέχικες κλπ. Τις δυνάμεις που τόσο πολύ υπολόγιζε ο Στρατάρχης Αλεξάντερ.

Αν πράγματι είχε στο πρόγραμμά του το ΕΑΜ, να καταλάβει με τα όπλα την εξουσία μια και το θέμα της εξουσίας θα λύνονταν με τα όπλα στην Αθήνα, θα άφηνε τον εφεδρικό ΕΛΑΣ στην υπόλοιπη Ελλάδα για την τάξη και θα μετέφερε στο σύνολό του τον μόνιμο ΕΛΑΣ στην Αθήνα. Αν τον είχε μεταφέρει ο Τσιώρτσιλ, ενώ έκανε την πιό ωμή και βάβραρη ένοπλη επέμβαση, δεν θα μπορούσε να εφαρμόσει το σχέδιο «MANNA». Δεν θα μπορούσαν να κάνουν τα όργια που έκαναν, να οδηγηθούμε στο Δεκέμβρη, και κυρίως δεν θα μπορούσαν να μετακυλήσει την ευθύνη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τις χιλιάδες τους νεκρούς που δολοφόνησε με τους βομβαρδισμούς από αέρα και θάλασσα τον άμαχο πλυθησμό της Αθήνας και του Πειραιά.

Και δεν θα μπορούσε γιατί δεν θα υπήρχε κενό εξουσίας, αφού την εξουσία θα την είχε καταλάβει η Κυβέρνηση του βουνού. Συνεπώς και ο ερχομός τους μόνο σε μια απελευθερωμένη χώρα, θα είχε την κατακραυγή της παγκόσμια κοινής γνώμης. Θα ήταν φύση αδύνατο να καταλάβει ένοπλα μια σύμμαχο χώρα. Μια χώρα που ο αγώνας της συνέβαλε τα γέγιστα στην ηττα του άξονα. Δεν τις μετέφερε γιατί δεν πίστευε οτι η εξουσία θα λύνονταν με τα όπλα όπως πρόβλεπε το αγγλικό σχέδιο. Και δεν τις μετέφερε γιατί απλά ποθούσε, πίστευε και έκανε ό,τι μπορούσε για την ομαλή δημοκρατική μεταπολεμική εξέλιξη. Δεν τις μετέφερε γιατί μπορεί το ΕΑΜικό Αντιστασικό κίνημα να είχε μια αριστερή απόκλιση και πολλά απ τα συνθήματά του να ήταν επαναστατικά στη διάρκεια του αγώνα όμως η τεράστια πλειοψηφία των κομμουνιστών είχε πιστεί οτι η μεταπολεμική εξουσία πρέπει να έχει αστικοδημοκρατική πορεία.

Ακόμα ο Στρατάρχης Αλεξάντερ επενθυμίζει στον Τσιώρτσιλ, οτι: « στον ΕΛΑΣ υπάρχει ένας πεισματικός πυρήνας αντίστασης, με κομμουνιστικό χαρακτήρα, πιό ισχυρός απ ό,τι τον είχε φαντασθεί και που θα είναι εξαιρετικά δύσκολο να τον ξεριζώσουμε. Αν παραδεχθούμε οτι θα κατορθώναμε να αποθήσουμε τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ έξω απ τα όρια της Αθήνας, θα βρισκόμαστε ακόμα μπροστά σε μιά τεράστια προσπάθεια αν επιχειρήσουμε να τις εξαλείψουμε ολότελα».

Το γεγονός αυτό οδηγεί τον Τσιώρτσιλ στη σκέψη να κάνει μια απ τις γνωστές του ίντριγκες. Να συγκαλέσει μια...διάσκεψη, με «δηλωμένο το σκοπό να μπει τέλος στον αδελφοκτόνο πόλεμο» στην Ελλάδα. Και δηλώνει «ακόμα και αν ο ΕΛΑΣ αρνιόταν την πρόσκληση, θα διευκρινίζαμε πολύ καλά τις προθέσεις μας στα μάτια του κόσμου». Σκοπός του Τσιώρτσιλ και τη φορά αυτή, ήταν να συγκαλήψει την εν ψυχρώ δολοφονία του Αθηναϊκού και Πειραιώτικου λαού με τους βομβαρδισμούς και να μετακυλήσει την ευθύνη στους ώμους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Για να υλοποιήσει το στρατήγημα αυτό ήρθε αυτοπροσώπως στην Ελλάδα.

Η απόφαση του Τσιώρτσιλ, να συγκαλέσει διάσκεψη ήταν ενα πολυσήμαντο γεγονός. Πρώτα απ όλα, αποτελεί μια απ τις σπάνιες ομολογίες του Τσιώρτσιλ, που φανερώνει οτι ξέρει την αληθινή σύνθεση του ΕΛΑΣ, όπου οι κομμουνιστές δεν αποτελούσαν στην πραγματικότητα, παρά μια μειοψηφία, που και ο Ουίλσον τέτεια την προσδιορίζει. Όλη του η ρητορική και αναφορά κατά των κομμουνιστών, και των «γκάγκστερς της άκρας Αριστεράς», με το γνωστό «παίγνιο» του διαίρει και βασιλεύει που επι πολλά χρόνια χρησιμοποιούσε σαν υπουργός των αποικιών, χαρακτηρίζει το σύνολο του ΕΛΑΣ κομμουνιστές για να δώσει μέσω του χαρακτηρισμού αυτού το πράσινο φώς για την αδιάκριτη εξόντωσή του. Αυτός ακριβώς ο χαρακτηρισμός αργότερα επεκτάθηκε και συμπεριέλαβε ολόκληρο το ΕΑΜικό κίνημα. Ο Τσιώρτσιλ έκανε πόλεμο με το σύνολο των

ελλήνων Αντιστασιακών-πατριωτών, και όχι μονάχα με τους κομμουνιστές που η Βασιλο-μεταξική δικτατορία είχε αποδεκάτισει και αυτό το ήξερε.

Στο ίδιο μήνυμα διακρίνονται και οι υστεροβουλίες που προσδιορίζουν την τύχη της διάσκεψης, που είναι πρώτα απ' όλα, μια απ' τις γνωστές πολιτικές μανούβρες του Τσώρτσιλ με στόχο, να αποποιηθεί τις ευθύνες για το δράμα που διαδραματίζεται με ευθύνη του στην Ελλάδα. Ενα δράμα που η παγκόσμια κοινή γνώμη παρακολουθούσε με την ίδια προσοχή τα τεκτόμενα μετά την απελευθέρωση στην Ελλάδα, όπως παρακολουθούσε τις πρωτίες και τους άθλους στον αλβανικό πόλεμο και την τετράρχονη αξιοθαύμαστη Αντίσταση 1941-44. Να κάνει γνωστό στο ΕΑΜ ότι οι Βρετανοί «εχουν έρθει στην Ελλάδα με τη συγκατάθεση του Προέδρου Ρούζβελτ και του Στρατάρχη Στάλιν». Να κάνει σαφή ότι ο δρόμος της ομαλής εξέλιξης ήταν και παραμένει κλειστός, και ότι ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύεται με την αλλη εστω άποψη (Ελέω Τσώρτσιλ) Δεξιά-ελληνική δύναμη και εξουσία, αλλά με την ίδια την ΗΓΕΣΙΑ ΜΙΑΣ ΞΕΝΗΣ ΧΩΡΑΣ. Μιας χώρας με εκατοντάρχονη και πλέον επικυριαρχία. Μια επικυριαρχία που τώρα ήταν πλέον αποδεκτή και απ' τον Στρατάρχη Στάλιν. Συνεπώς το μόνο που μένει στο ΕΑΜ, είναι η άνευ όρων παράδοση στην ακροδεξιά, τους Ραλλογονατάδες στην Αθήνα και τους διάφορους εθνοϊσμούς στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Τελικά η ηγεσία μας, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες που τις στήνουν όλοι από κοινού. Πιάνεται στο δόκανά τους, σέρνεται στο στραβό και ολισθηρό δρόμο που παραπλανητικά την τραβούν με τις διάφορες μανούβρες οι αντίπαλοι, όσπου να μπορέσουν εκείνοι ανενόχλητοι να ανασυντάξουν τις δυνάμεις, να οργανώσουν τους μηχανισμούς τους, να ετοιμάσουν το οριστικό, ολοκληρωτικό και εξοντωτικό πλήγμα. Με τον τρόπο αυτό πέτυχαν εκείνο που όλοι τους επιδίωκαν : Τον μονόπλευρο εμφύλιο πόλεμο, που μέχρι τότε τον είχαν αρχίσει και τον έκαναν οι Αγγλοι με τις συμμορίες, που οι ίδιοι και η ακροδεξιά, οργάνωσαν και καθοδηγούσαν εις βάρος των αγωνιστών της Αντίστασης και των αλλών φιλικών προς το ΕΑΜ και το ΚΚΕ οργανώσεων. Με τις ενέργειες αυτές, μετατρέπεται σιγά σιγά, όπως τον είχαν σχεδιάσει με τις συγκρούσεις σε κανονικό εμφύλιο πόλεμο.

Η τραγική κατάληξη αυτού του ανεπανάληπτου για την Νεοελληνική ιστορία αγώνα και με βάση τα επίσημα ντοκουμέντα που στο μεταξύ ήρθαν στο φως, έδωσαν στον κάθε αγωνιστή τη δυνατότητα να σκεφτεί βαθύτερα το πρόβλημα αυτής της απαράδεκτης κατάληξης. Σε όλη την αγωνιστική πορεία του λαϊκού κινήματος και ειδικά από τότε που το λαϊκό αγωνιστικό κίνημα από διεκδικητικό πέρασε στην αμφισβήτηση και την ανατροπή. Οι 10ετίες που πέρασαν όσοι συμμετείχαμε στα γεγονότα είχαμε την πικρή ευκαιρία να παρακολουθήσουμε αυτή τη Σισύφεια προσπάθεια του κινήματος: Κάθε φορά που το λαϊκό επαναστατικό κίνημα τινάζονταν ψηλά, αναπτύσσονταν και έφερνε στο προσκήνιο επιτακτικά δικά του προβλήματα για λύση, κάθε φορά που γίνονταν απειλητικό, έφτανε στο σημείο να πάρει στα χέρια του τις τύχες, να αυτοπροσδιοριστεί και να καθορίζει μόνο του τις αποφάσεις του, πάντα κάτι συνέβαινε και αυτή του η πορεία ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΑΝ βίαια και όχι πάντα απ' την ικανότητα του αντιπάλου.

Παρακολουθούμε την ίδια ιστορία, σαν απ' τον ίδιο εγκέφαλο πάντα κατευθυνόμενη, να επαναλαμβάνεται με μαθηματική ακρίβεια, με τον ίδιο ρυθμό και σε αυστηρή ευθεία γραμμή. Πάντα μετά από ένα τιτάνιο αγώνα το κίνημα, επανασυνδέει τους δεσμούς τους με το λαό και σαν συνέπεια αυτού του αγώνα παίρνει την ανιούσα, το ανέβασμα αυτό το ακολουθεί μια πτώση, λες και υπάρχει κάποιο δεδομένο και προκαθορισμένο όριο, μια οριοθετική γραμμή, την οποία δεν πρέπει να ξεπεράσει, μια άγνωστη μέχρι σήμερα θέση-άποψη ή κάποιο κέντρο που αποφασίζει, ότι το μαζικό λαϊκό κίνημα στη Ελλάδα, πρέπει να μείνει περιορισμένο, συρρικνωμένο σε κάποια ποσοστά και ξεκομμένο για μεγάλα διαστήματα απ' τις πλατειές λαϊκές μάζες, για να μπορεί έτσι να ελέγχεται πιό άμεσα και αποτελεσματικά. Να ποδηγετείται εύκολα για να μην ξεφύγει σε «επικίνδυνους» πειρατισμούς και αναζητήσεις πέρα απ' τα επιτρεπτά όρια των ποσοστών. Να μή γίνεται

«πονοκέφαλος» για κάποιο κέντρο. Αυτά οσον αφορά την πορεία, εξέλιξη και κατάληξη του όποιου μέχρι σήμερα χρονικά λαϊκού κινήματος.

Και το ακόμα πιο τραγικό, ανεκδιήγητο, ακατανόητο και απαράδεκτο είναι ότι αυτό που συμβαίνει κάθε φορά με το λαϊκό κίνημα συμβαίνει και με την ίδια τη χώρα. Τη χώρα και τον ελληνισμό. Κάθε φορά που με αγώνες, θυσίες και αίμα αγγίζει στα κράσπεδα κάποια ψυχία ανεξαρτησίας, ακολουθεί κάποιο γεγονός που επαναφέρει τα πράγματα στην αρχική τους θέση εξάρτησης. Το ίδιο συμβαίνει και με τη δημοκρατία. Ποτέ δεν μπόρεσε να στεριώσει και κυρίως να λειτουργήσει η αστική εστω Δημοκρατία στη χώρα μας.

Έχουν γραφτεί πολλά τόσο για την πορεία, άλλο τόσο και για την τραγική και καστροφική κατάληξη αυτού του λαμπρού και ανεπανάληπτου λαογέννητου κινήματος. Του κινήματος που συγκλόνησε τον κόσμο, με τον ελάχιστο χρόνο συγκρότησής του, την άδολη καταπληκτική εθελοντική συμμετοχή, την εκτεταμένη οργανωτική πολιτική και στρατιωτική δομή από άκρου σε άκρου της χώρας, τις τόσες πρωτίες: σβάστικά, Γοργοπόταμος, απόβαση Σικελία, Γαλλίας, σχέδιο «Κιβωτός», οι εκατοντάδες μικρές και μεγάλες μάχες, με χιλιάδες νεκρούς και δεκάδες χιλιάδες τραυματίες. Ένα κίνημα που είχε υποχρεώσει τις 11 γερμανικές μεραρχίες και δεκάδες άλλες βοηθητικές μονάδες, να μην νοιώσουν τη χαρά του ύπνου και τη βεβαιότητα για την αυριανή τους επιβίωση κλπ. Γι αυτό και δεν μας πείθει η εξήγηση που προσπαθούν να δώσουν ότι «φταίει ο ταξικός εχθρός για όλα» για το κίνημα και οι ξένοι για τη χώρα και τη δημοκρατία.

Και δεν πείθει γιατί αυτός είναι και γνωστός και έχει πρόσωπο. Έκανε και θα κάνει πάντα τη δουλειά του. Ούτε ικανοποιεί η δικαιολογία ότι το σύνολο των λαθών οφείλονται στο γεγονός ότι «το κίνημα ήταν ανώριμο», ούτε η επιφανειακή ερμηνεία «φταίει η ηγεσία συλλήβδην ή αυτή του Σιάντου, του Ζαχαριάδη, Κολιγιάννη κλπ». Μα ούτε καλύπτει η εσαεί «λαθολογία» και η υποκριτική αυτοκριτική χωρίς στην ουσία να αλλάζει τίποτα, και αυτό γιατί μόλις το κίνημα ξαναβρεί τον εαυτό του και ξανά πάρει την ανιούσα, αμέσως θα βρεθεί κάποιο αντίδοτο για να ακολουθήσει η «πτώση»: Κάποιο ανεξήγητο «σεκταρισμό, ρεβιζιονισμό, βολονταρισμό, ένα στένεμα γραμμής», κάποια ήττα, μια αδικαιολόγητη και χοντροκομμένη «εκκαθάριση», μια «διάσπαση» ή κάτι άλλο ανάλογο... Όσο δεν δίνεται μια σαφή απάντηση πολλά μπορεί να υποθέσει κανείς. Ο λαός περιμένει από υπεύθυνες πηγές, από ερηνευτές, από ιστορικούς από κάποιους ειδικούς να εξηγήσουν στο λαό και τους αγωνιστές, αυτό το τόσο περίεργο (αν όχι ύποπτο) και ανεξήγητο μέχρι σήμερα φαινόμενο. Το λόγω για τον οποίο τόσο το κίνημα, άλλο τόσο η χώρα και η Δημοκρατία, παρά την τεράστια προσπάθεια του λαού επανέρχονται εκεί, από όπου ξεκίνησαν. Ζητά και απαιτεί εξήγηση.

Και ισχυρίζονται δυστυχώς ακόμα και σήμερα μερικοί, ότι όλες οι πράξεις, ακόμα και οι πιο ειδεχθείς σαν αποτέλεσμα της σύγκρουσης ήταν αποφάσεις της ελληνικής «κυβέρνησης»!!! Αλήθεια στις μέχρι τώρα δηλώσεις και πράξεις του Τσιώρτσιλ, διακρίνει κανείς κάποια άποψη ελληνική που έστω να μην συμφωνεί, με αυτές του Τσιώρτσιλ, να διαφοροποιείται ή να διαφωνεί σαν αντίθετη με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας; Σε όλο αυτό το τραγικό για τη χώρα μας γεγονός, υπάρχει πουθενά αναφορά στην Ελλάδα; Σε όλες αυτές τις αποφάσεις βλέπει κανείς σε κάποια δήλωση να έχει άρωμα Ελλάδας; Υπήρχε και υπάρχει ακόμα και σήμερα πουθενά Ελλάδα;

Και αυτό γιατί εκ των προτέρων «έριχναν τεχνικά το άδικο στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Ο,τι και να έκανε, όσες υποχωρήσεις και αν έκανε, αν δεν παραδίνονταν», τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια θα άνοιγαν πύρ. Και οι δύο αυτές προτάσεις απαιτούσαν την άνευ όρων παράδοση. Και ήταν άνευ όρων, γιατί όταν προσφέρεις στον αντίπαλο μόνη διέξοδο τη «συνθηκολόγηση» που ισούτε με παράδοση, δεν σημαίνει πως ζητάς, προμελετημένα, τη δυναμική αναμέτρηση; Δεν σημαίνει πως όποιος δεν συμμορφώνεται με το δίκαιο όπως το αντιλαμβάνεται ο ισχυρός, δεν έχει παρά να πληρώσει το τίμημα;

Ο κ Παπανδρέου και οι άνθρωποι, που του κινούσαν πίσω του τα νήματα, όταν και με την βοήθειά του εξασφάλισαν τις αντίστοιχες δυνάμεις, έσπρωχναν πλέον συνειδητά και

σκόπιμα το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στον ήδη προσχεδιασμένο εμφύλιο πόλεμο και όταν πέτυχαν τον αντικειμενικό τους σκοπό τον πέταξαν σαν στημένη λεμονόκουπα.

Σύμφωνα με τις δηλώσεις του ανταποκριτή Μ.Φ. Φοντόρ, είχε πληροφορίες ότι η άκρα Δεξιά, θα επιχειρούσε να προκαλέσει μια αιματηρή σύγκρουση, πράγμα που θα επέτρεπε στο Σκόμπι, να κηρύξει τον στρατιωτικό νόμο στην Αθήνα. Την είδηση αυτή και τις δύο φορές που προσπάθησε να την κάνει γνωστή στην παγκόσμια κοινή γνώμη, η βρετανική λογοκρισία τον εμπόδισε να μεταδώσει την πληροφορία στην εφημερίδα του.

Όταν λοιπόν, εξασφάλισαν τις απαραίτητες δυνάμεις εκτός απ την αιματηρή πρόκληση της πλατείας Συντάγματος, προχώρησαν και σε όποιες άλλες προκλήσεις και για να μὴν χρονοτριβούν μια και είχαν δημιουργήσει τις απαραίτητες προϋποθέσεις. Ανακήρυξαν τον εαυτό τους κύριο και αφέντη της χώρας και έδωσαν εντολή στα τάνκς, τα αεροπλάνα και καράβια να συνετήσουν όποιον είχε διαφορετική απ τη δική τους γνώμη. Χτυπούσαν, σκότωναν αμάχους για να «προστατεύσουν» τους αμάχους! Ξεχνώντας ή απλώς αδιαφορώντας για το γεγονός ότι η μαζική και εν ψυχρώ δολοφονία χιλιάδων ανύποπτων και αθώων πολιτών δεν οδηγεί πουθενά αλλου, παρά στη γενικευμένη βαβραρότητα και το μαζικό έγκλημα.

Και επειδή πολλοί είναι αυτοί που ισχυρίζονται, πως κάτι τέτοιο ήταν φύση αδύνατο να γίνει, θα τους θυμίσω ότι η Ελλάδα, δεν ήταν εχθρικό έδαφος αλλά σύμμαχος χώρα. Και σαν σύμμαχος χώρα, δεν θα τολμούσαν οι Αγγλοι να την κατακτήσουν όπως έκαναν οι Γερμανοί.

Ο κ Ηντεν Υπουργό των εξωτερικών όταν στις 19/5/44, συνέτασσε το μνημόνιο σαν συμπέρασμα της διάσκεψης του Λιβάνου, που κατέληξε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας έγραφε ότι: «ελπίζουμε ότι θα μπορέσουμε να περιλάβουμε το-ΕΑΜ-σε μιά εθνική κυβέρνηση», όταν τα έλεγε αυτά είχε βγάλει τα συμπεράσματά του.

Το ίδιο και ο κ Μάκ Μίλαν, όταν είπε ερχόμενος στην απελευθερωμένη Ελλάδα ότι «το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές», είχε και αυτός βγάλει τα δικά του συμπεράσματα. Είχαν πιστεί και οι δύο ότι με τίμιες και ελεύθερες εκλογές το ΕΑΜ θα τις κέρδιζε. Την ίδια περίοδο το ΚΚΕ και ο κόσμος του ΕΑΜ, διακήρυταν κάθε μέρα και κατ επανάληψη με το στόμα του Γεωργίου Σάντου: την «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες εκλογές».

Είναι γεγονός ότι ο κ Ηντεν «πίστευε» πως, αν το ΕΑΜ καταλάβει δυναμικά την εξουσία, θα εφαρμόσει δικτατορικό σύστημα διακυβέρνησης. Όμως παρ όλα αυτά τα πιστεύω του δήλωσε ότι η : «αγγλική κυβέρνηση θα πρέπει να συνεργαστεί μαζί του». Όταν ο κ Ηντεν, υπουργός των εξωτερικών και ο κ Μάκ Μίλαν, Υπουργός για τα θέματα Αιγαίου, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η αγγλική κυβέρνηση θα έπρεπε να συναργασθεί μαζί του, γιατί δεν θα συνεργάζονταν με μιά ΕΑΜική κυβέρνηση που ενδεχομένως θα εκλέγονταν ελεύθερα με τη ψήφο του λαού; Μα και το ΕΑΜ μαζί τους; Και γιατί αυτοί θα αποφάσιζαν ποιοί θα «συμμετείχαν σε μια εθνική κυβέρνηση»;

Αυτή η παραδοχή, οι καλές σχέσεις, η ομαλή έντιμη και ειλικρινής συνεργασία με τους Αγγλους, ήταν πρωταρχική επιδίωξη του ΕΑΜ. Από μια τέτοια συνεργασία η μεταπολεμική δημοκρατική Ελλάδα, θα την είχε απόλυτη ανάγκη, με την προϋπόθεση πάντα σε ισότιμες σχέσεις. Όλους τους συμμάχους τους είχαμε σε ισότιμη βάση ανάγκη, αλλά την Αγγλία πολύ περισσότερο λόγο των σχέσεων που προϋπήρχαν. Βεβαία οι Αγγλοι, την πιστή τήρηση των όρων της οποίας συμφωνία που θα έκανε με το ΕΑΜ, δεν θα την άφηναν και δικαιολογημένα στη καλή πρόθεση του ΕΑΜ. Θα προέκυπτε το θέμα της προστασίας και όλων των άλλων πολιτικών και οικονομικών δυνάμεων, καθώς και το μέγα θέμα των βάσεων. Για την ομαλή δημοκρατική λειτουργία, θα απαιτούσαν να περιληφθεί στη συμφωνία και κάποιος ειδικός όρος, σύμφωνα με τον οποίο η χώρα τους θα αναγνωριζόταν σαν εγγυήτρια δύναμη, (όπως στην Κύπρο ανεξάρτητα αν δεν άσκησε το δικαίωμα και άφησε τους Τούρκους να καταλάβουν τη μισή σχεδόν Κύπρο), με δικαίωμα επέμβασης σε περίπτωση παραβίασης των όρων της συμφωνίας. Οι δυνάμεις της Αντίστασης, δεν θα είχαν κανένα λόγο να αρνηθούν αυτές τις απαιτήσεις και να

παρασχεθούν οι αντίστοιχες εγγυήσεις απ την πλευρά του ΕΑΜ. Αλλωστε η στρατηγική των δυό πόλων που εισηγήθηκε ο Ζαχαριάδης αυτές ακριβώς τις απόψεις εξέφραζε.

Εκείνο που δεν θα μπορούσαν να κάνουν, με μια εκλεγμένη απ το λαό ΕΑΜική κυβέρνηση, είναι να διορίζουν ή να παύουν κυβερνήσεις και Υπουργούς, να διορίζουν υπαλλήλους στις θέσεις κλειδιά και να εκτρέφουν μηχανισμούς αποσταθερωποίησης, που οδηγούν σε ακραίες καταστάσεις. Κάτι που το έκαναν κατά κόρο μετά το Δεκέμρη του 1944.

Ιστορικά η στάση του «συμμαχικού παράγοντα» στη χώρα μας μεταφράζεται με την απροκάλυπτη παρέμβαση εσωτερικά δια της «πειθούς», και όταν η προσπάθεια δεν αποδώσει το αναμενόμενο αποτέλεσμα, οι όποιοι «συμμαχικοί παράγοντες» ερήμην του λαού, έμπαινε σε κίνηση η γνωστή στο λαό μας «διπλωματία των κανονιών». Επιβεβαίωση αποτελεί η επιβολή δια του αποκλεισμού του ΔΟΕ (διεθνής οικονομικός έλεγχος), ο βομβαρδισμός των Αθηνών απ το συμμαχικό στόλο το 1916, η κατάληψη-κατοχή της Αθήνας, με τα τάνκς, οι βομβαρδισμοί του άμαχου πληθυσμού με τα αεροπλάνα και τα καράβια, επί τριάντα τρις μέρες την Αθήνα και τον Πειραιά, με το αιτιολογικό να σώσουν την Ελλάδα απ τους Έλληνες. Και ο συνεχής έκτοτε μόνιμος λιμενισμός του δου αμερικάνικου στόλου στα λιμάνια της Θεσσαλονίκης, του Πειραιά και την Κρήτη. Ετοιμος να επέμβει ανά πάσα στιγμή στην παραμικρή κινητοποίηση και αυτών των συνδικαλιστικών οργανώσεων ακόμα. Και όταν διαγράφηκε κάποια μικρή αναλαμπή να πάρει λίγο το επάνω η χώρα και η δημοκρατία νάτο πάλη τω «Εν Τούτω Νίκα» η 21η Απριλίου 1967, όχι να παραμείνουν τα πράγματα στο σημείο που ήταν αλλά να γυρίσουν μεσό αιώνα πίσω.

Εκτός απ τη Γεωστρατηγική θέση, τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα μέταλλα και έργα τέχνης, τη φτηνή εργατική δύμνη κλπ, που προκαλούν αιτία επέμβασης σε μια χώρα. Η Ιεραποστολές και τα δάνεια πριν απ τον στρατό, είναι και αυτά ένα απ τα πιό βασικά εργαλεία επέμβασης στα εσωτερικά της χώρας που δανείζεται. Τα δάνεια είναι πάντα ο προπομπός των επεμβάσεων. Προηγούνται ή έπονται της επέμβασης δια της «πειθούς» η της κανονιοφόρου διπλωματίας. Τα δάνεια η χώρα που δανείζει τα δίνει πάντα στην άρχουσα τάξη, η οποία τα παίρνει στο όνομα του λαού. Το δάνειο και όταν ακόμα είναι προσωπικό προϋποθέτει εγγύηση. Και η καλύτερη εγγύηση είναι η υποθήκη. Τα εθνικά δάνεια δίνονται πάντα με τρείς τουλάχιστο βασικούς όρους α) Ταύτιση των συμφερόντων της άρχουσας τάξης με αυτά της χώρας που δανείζει, γεγονός που σημαίνει εξάρτηση και πρόσδεση στο πολιτικό-στρατιωτικό άρμα της χώρας που δανίζει. β) την υποθήκη της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, παραίτηση απ την άσκηση ανεξάρτητης εθνικής πολιτικής, εσωτερικά και διεθνώς και γ) την παραχώρηση του διαώματος της επέμβασης και δια της κανονιοφόρου ακόμα, αν συμβεί να διαταραχθούν οι εσωτερικές ισοροπίες προκειμένου να προστατεύσει τα κεφάλαια που δάνεισε, μα και τους υπηρέτες τους.

Η επέμβαση δια της κανονιοφόρου γίνεται όταν η άρχουσα τάξη, δεν έχει τη συναίνεση του λαού ή όταν χάσει τον έλεγχο του λαού. Και τότε συμβαίνει το τραγικό και το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων: η «άρχουσα τάξη» δεν αρκείται στο να τεθεί σε κίνηση ο όρος του δικαιώματος της επέμβασης δια της κανονιοφόρου απ τη «σύμμαχο» χώρα που έδωσε το δάνειο. Την καλεί η ίδια να επέμβει και μάλιστα το ταχύτερο δυνατό. Να την αποκαταστήσει στην εξουσία, αν θέλει να διασφαλίσει τα κεφάλαιά της και να παραμείνει και η χώρα προσδεμένη στο δικό της άρμα. Οσο λοιπόν, περισσότερα και μεγαλύτερα σε πασά δάνεια παίρνει η άρχουσα τάξη στο όνομα του λαού πάντα, τόσο πιό διασφαλισμένη είναι η εξουσία της και η παραμονή της στην εξουσία.

Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κανείς, οτι τα δάνεια στα οποία τόσο εύκολα καταφεύγει η άρχουσα τάξη στο όνομα του λαού και την «ανάπτυξη» της εθνικής οικονομίας, είναι το εργαλείο με το οποίο η κάθε άρχουσα σαν την δικής μας, διασφαλίζει την εξουσία και την παραμονή της στην εξουσία. Η σύναψη δανείων σημαίνει εξασφάλιση όχι μόνο προστατών, αλλά και εγγυητών οτι, και αν ακόμα ο λαός της γυρίσει την πλάτη και στις πιό δυσμενείς για αυτήν συνθήκες, όπως αυτές της απελευθέρωσης στις 8/10/44, δεν έχει να

φοβηθεί τίποτε. Οι δανιστές να είναι καλά και δυνατοί. Θα προστρέξουν όχι μόνο για την διάσωσή της, αλλά και την επαναφορά της στην εξουσία. Και όταν μάλιστα συμβαίνει για τη άρχουσα τάξης όπως της Ελλάδας, να έχει και αυτή τη γεωστρατηγική σημασία, μπορεί να κοιμάται ήσυχη όσα εγκλήματα και αν είχε διαπράξει σε βάρους του λαού και της χώρας. Η επέμβαση για τη διάσωσή της και την επαναφορά της στην εξουσία είναι διασφαλισμένη. Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς το σκοπό δανείζεται και υποθηκεύει τη χώρα. Αυτό ακριβώς διαπίστωσαν μετά την απελευθέρωση της χώρας ο κ Ηντεν και Μακ Μίλαν, οι στρατηγικό-πολιτικοί λόγοι και ελέγχος της Μεσογείου μέσω της γεωστρατηγικής θέσης που κατέχει η Ελλάδα στο χώρο αυτό, έπρεπε οπωσδήποτε να επανέλθει στην πριν της 27/10/1940, πολιτική κατάσταση. Αλλωστε αυτοί ήταν που επέβαλαν την βασιλό-μεταξική δικτατορία το 1936. Για να διασφαλίσει τη θέση αυτή δυό λύσεις υπήρχαν. α) Να δεχθεί σαν συνομιλητή την ΕΑΜική Αντίσταση. Να γίνουν ελεύθερα οι εκλογές και κυρίως να δεχθεί το αποτέλεσμα της θέλησης του λαού και β). Να επέμβει ένοπλα. Προτίμησε η αξιωματική «φίλη και ενόπλη σύμμαχος» το δεύτερο, γιατί αυτό θα επανέφερνε την 4ο Αυγ/ανή «άρχουσα τάξη» στην εξουσία που θα πρόσδενε εκ νέου η χώρα στο δικό της άρμα. Ακολούθησε ο αναγκαίος για το σκοπό αυτό εμφύλιος πόλεμος. Έτσι αντί για εθνική ανεξαρτησία και εθνική κυριαρχία, πρόοδο και ανάπτυξη, ζούμε έκτοτε αναμασώντας με ό,τι βιβλικό-θεολογικό, φανταστικό, μυθοπλαστικό και μύθο θρησκευτικό είχαμε απ το παρελθόν.

Το θέμα της διαμόρφωσης της ιδεολογίας της Αστικής τάξης γενικά και ειδικά προς το τέλος και μετά τον εμφύλιο που έγινε πλέον ιδεολογία με αρχή τον άκρατο αντί κομμουνισμό. Μια ιδεολογία κρατική που αξιοποίησε δρώντος το κράτος της δεξιάς άρχισε με μια διαδικασία «Αποεαμοποίησης» για να συντρίψει το πνεύμα της συλλογικής εξουσίας και της μαζικής συμμετοχής στην κοινωνική ζωή που είχε δημιουργηθεί στο λαό στη διάρκεια της κατοχής.

Χρησιμοποίησε τον όρο, για να πετύχει, τις αυταπάτες της μικρής ιδιοκτησίας (Καραμανλής) το δυνάμωμα των μεσαίων στρωμάτων παράλληλα με τη δημιουργία κοινωνικών Ιεραρχιών. Ήταν όμως ανήμπορη η Αστική τάξη μόνη της να δημιουργήσει σύστημα κοινωνικής δικαιοσύνης και να φέρει κοινωνικές αλλαγές. Για να αποφύγει ακριβώς αυτές τις αλλαγές ταύτισε την ταξικό εχθρό με τον «εξωτερικό εχθρό» ακόμα και γλωσσικά, απαγορεύτηκε ο όρος «Εμφύλιος». Η λέξη «λαός» και τα παράγωγά της αντικαταστάθηκαν από πιο ανώδυνους και διαφορετικούς συμβολικούς όπως «εθνικός» κι «ελληνικός».

Από το 1947 και μετά, ζητήματα που ήταν αντικείμενο επιστημονικής συζήτησης στην Ευρώπη, δεν ακούγονταν στη Ελλάδα, για τι συναίβει στον Αλβανικό πόλεμο και την κατοχή. Ελειπε τελείως η κριτική στον χώρο των κοινωνικών επιστημών και της φιλολογίας.

Στο χώρο της παιδείας αναβίωσε το σύστημα της εποχής του Μεταξά, δόθηκε υπερβολικό βάρος στα Θρησκευτικά και τα αρχαία, η κοινωνιολογία θεωρήθηκε ύποπτη και η σύγχρονη ιστορία ήταν ανύπαρκτη. Και όπου δεν υπάρχει δεν υπάρχει δράση και όπου δεν υπάρχει δράση εκεί δεν υπάρχει και λαός που έδρασε. Οι δημιουργοί της πρόσφατης ιστορίας αγνοήθηκαν, αντίθετα η καταγραφή της θα της έδινε μια αξιοπρέπεια και θα πιστοποιούσε το πραγματικό ενδιαφέρον για τη χώρα ΜΑΣ.